Patricia
SCANLAN

PETRECEREA FRANCESCĂI

EDITURA VIVALDI

Într-o dimineaţă posomorâtă de toamnă, Francesca Kirwan descoperă că viaţa i s-a schimbat ireversibil. Doar în decurs de zece minute, existenţa ei confortabilă şi lipsită de evenimente este complet zdruncinată.

După câteva experienţe nefericite, totul începe să capete sens: un nou loc de muncă, prietenii noi, călătorii, perspective încântătoare....

Cu toate acestea, răzbunarea este o delicatesă ideală când o savurezi rece - mai ales dacă până atunci ai ţinut regim.

PETRECEREA FRANCESCĂI

Vivaldi

Ilustrația copertei: Theodor PETROȘANU

FRANCESCA'S PARTY
by
PATRICIA SCANLAN
Copyright © by Patricia Scanlan 2001

Toate drepturile asupra versiunii în limba română aparțin
Editurii VIVALDI

Patricia Scanlan

PETRECEREA FRANCESCĂI

În românește
de
Camelia POPESCU

Editura VIVALDI
București, 2002

Dedic această carte Francescăi Liversidge,
ale cărei constante eforturi de încurajare, sprijin,
bunătatate, profesionalism și integritate
o înnobilează nu numai ca un redactor excepțional,
dar și ca o adevărată prietenă de suflet.

Dragă Francesca, mulțumesc pentru tot.

MULȚUMIRI

„De ce vă e voua atâta teamă, o, voi cei cu credința slabă? Toate lucrurile sunt posibile pentru cel ce crede."

Pentru sprijinul acordat în credința mea și pentru realizarea tuturor lucrurilor minunate, în special acest roman și cele ce vor veni, Îți mulțumesc Ție, Doamne.

O cititoare mi-a scris spunându-mi cât de mult i-a plăcut să citească pagina de „Mulțumiri" a cărților mele și cât de norocoasă sunt că am atâția prieteni. Dragi cititori, familia, prietenii și toate persoanele dragi inimii mele sunt cea mai frumoasă binecuvântare din viața mea și îmi face o mare onoare să le mulțumesc. Așadar, cele mai fierbinți mulțumiri pentru: mama mea, tatăl meu, Donald Hugh, Paul, Dermot și Mary; pentru Yvonne, Lucy, Rose, Catherine și Henry; și pentru iubitele mele nepoate și iubiții mei nepoți, Fiona, Caitriona, Patrick, Laura, Rebecca, Tara și Rachel. Mulțumesc pentru toată dragostea voastră, pentru zâmbetele și prețuirea voastră. Mulțumesc și nașei mele, Maureen, ale cărei haruri nu pot fi numărate.

Mulțumesc celor mai dragi prieteni ai mei care au stat alături de mine la bine și la greu, în special lui Joe, care mi-a transformat grădinile din Dublin și din Wicklow în paradisurile perfecte, pline de pace și frumusețe... n-o să-i pot mulțumi niciodată îndeajuns.

Pentru Gașca din Wicklow care îmi potolește foamea și setea și care sărbătorește alături de mine sub cerul înstelat, de fiecare dată când termin o carte: Breda, Kieran, Gillian și Alison, Caitriona, Mark, Emma și Lorna, Helen, Liam și restul... pentru toate verile noastre!

Pentru Deirdre Purcell, Anne Schulman, Sheila O'Flanagan (și

Drenda), Gareth O'Callaghan și toți prietenii mei scriitori, de care mă desparte doar un telefon sau o masă la prânz.

Pentru Annette Tallon, Debbie Sheehy, Anne Jensen, Margaret Neylon, Julie Dwane și John Carthy pentru toată dragostea, lumina și încurajarea pe care mi le transmit.

Pentru Catherine MacLiam și toți studenții mei de la cursul de artă, în cinstea minunatelor noastre după-amieze de miercuri.

Pentru Aoibhinn Hogan, Anne Wiley și Margaret Daly pe care nu îi văd atât de des cât ar trebui... din vina mea, recunosc.

Pentru Sarah Lutyens, Felicity Rubinstein și Susannah Godman, mai prețioase decât rubinele.

Pentru Alil O'Shaughnessy și Tony Kavanagh, cei mai buni amici pe care și-i poate dori cineva. Și pentru Terry Carroll care mi-a spus tot ce trebuie să știu și încă *mai mult* ... despre bancherii internaționali.

Pentru două noi cititoare, Sinead O'Flaherty și Linda Maher... citiți în continuare!

Pentru Ciara Considine, Edwin Higel și toți cei de la New Island Publishers, care lucrează atât de bine și de profesionist. Este o adevărată plăcere să colaborez cu voi.

Pentru Sinead Burke de la Marsh Financial Services și Eamon Leahy și Mary Burke de la Leahy&Co, pentru toate sfaturile valoroase privind afacerile și finanțele.

Pentru toți cei de la Transworld care s-au dovedit excepțional de sprijinitori și încurajtori. Aventura de-abia începe. De-abia aștept!

Mulțumiri din adâncul sufletului pentru toată lumea din domeniul editorial care m-a ajutat în carierea mea de scriitor de-a lungul timpului.

Pentru toți cei de la salonul Nikki's Hair Studio, de la sala de forță Mack's Gym și de la Powerscourt Springs care mă răsfață și mă îngrijesc.

Mulțumiri pentru toți minunații mei cititori care îmi trimit scrisori atât de frumoase și de inspirate, în special pentru Ronald Brown din Essex și pentru Amella Sullivan din Hampshire: toți îmi confirmă că orele petrecute în fața computerului merită într-adevăr efortul. Vă rog, scrieți-mi în continuare, contează foarte mult pentru mine. Și pentru toți cei care au cumpărat cărțile mele, sper să vă placă și aceasta!

Când o ușă se închide, alta se deschide...

FRANCESCA
vă invită la petrecerea ei în

NOUA CASĂ
din
Cedar Road, Monkstown, Dublin

Ultima joi din decembrie
Din amurg până-n zori!

1

— Idiotule! înjură Mark Twain și apăsă cu forță claxonul BMW-ului, accelerând în același timp și depășind un Volkswagen vechi ce se târa pe șosea în ritmul unui melc. Ramolit prostăvan! izbucni el, uitându-se fugitiv în oglinda retrovizoare și observând că șoferul era un bătrân.

— Nu mai fi așa de agresiv, Mark. Se pare că s-a rătăcit, își mustră Francesca soțul. Nu-i plăcea deloc să meargă cu el la volan. Era teribil de irascibil.

— Dacă nu știe unde merge, n-ar trebui să conducă la ore de vârf, încurcând traficul. Am un avion de prins! E destul că nenorocitul de taxi n-a apărut. Gata, am terminat cu firma asta. Au dat-o în bară de prea multe ori. M-am hotărât, dau contul altei companii. Începu să bată cu degetele pe volan, plin de nervi. Pentru numele lui Dumnezeu, tu nu vezi ce aglomerație imposibilă? O să pierd naibii avionul, îți spun eu.

— Ba o să-l prinzi, îl liniști Francesca. Ai pierdut tu vreodată un zbor?

— Există un început în toate!

— Ei bine, astăzi n-ai norocul ăsta.

— De unde știi tu?

Francesca se încruntă, furioasă.

— Nu e nevoie să fii atât de țâfnos, Mark.

— Scuze, îmi pare rău. Sunt puțin cam stresat.

Soțul ei îi flutură un zâmbet scurt, dar ea își putu da seama, pe măsură ce își întoarse capul în partea opusă, că era doar un gest automat. Mark rămase cu privirea ațintită asupra împrejurimilor aeroportului. Era cu gândul la mii de kilometri depărtare.

Francesca oftă. Ce naiba îi face pe bărbați să creadă că ei sunt centrul universului și că Pământul se rotește în jurul lor? Cei doi băieți ai ei, Jonathan și Owen, păreau să aibă aceleași concepții – la o scară mult mai redusă, desigur, dar, în ciuda eforturilor ei disperate, erau totuși prezente. Poate fi vorba de o caracteristică congenitală a sexului masculin, dar, în cazul lui Mark, era mai pronunțată ca la oricine altcineva.

Și el o moștenise de la tatăl lui. Gerald Kirwan era cel mai egoist, nesuferit și egocentric bătrân care existase vreodată, iar Francesca îl detesta. El făcea parte din viața ei de douăzeci și doi de ani și era blestemul existenței sale. Ea îi făcea cumpărăturile, deseori îi gătea, îi suporta prezența pe parcursul a mai multor vizite prelungite, Crăciun după Crăciun, și timp de două săptămâni pe an, când venea în concediu cu ei doi. Singura lui fiică, Vera, nu voia să aibă nimic de-a face cu tatăl ei. Ce convenabil, se gândi Francesca strâmbând din nas, în timp ce Mark vira la stânga, intrând pe aeroporul Dublin și înaintând cu greu în traficul aglomerat.

— Nu uita să-mi ridici costumele de la curățătorie și, când duci mașina la garaj, spune-i lui Ed că aș dori să verifice sistemul de aer condiționat. Se aude o bătaie ușoară la el, care n-ar trebui să fie acolo și nu uita să-i dai telefon lui Luke Kavanagh și să-i confirmi că mergem la petrecere.

Mark continuă să trăncănească o listă de instrucțiuni, ca o moară stricată, pe măsură ce oprea în dreptul *Plecărilor*.

— O să te sun diseară.

Se aplecă, o sărută superficial pe obraz, coborî din mașină și își luă valizele din portbagaj. Nici nu se uită înapoi, nici nu îi făcu semn cu mâna în timp ce înainta cu pași repezi către peron, pardesiul fluturându-i în vânt.

Exagerase puțin cu aftershave-ul, se gândi Francesca mutându-se ușurel pe locul șoferului și aranjându-și scaunul în funcție de înălțimea ei. Mark își petrecea mai mult timp în avion decât acasă. Ea dădu din cap dezaprobator. Iată bucuriile ce însoțesc onoarea de a fi un bancher internațional.

Acesta nu fusese deloc planul pentru ziua de azi. Pierduse deja rezervarea la clubul de carte. Până când ajungea acasă prin traficul specific orelor de vârf și până ducea mașina la service și apoi se întorcea din nou acasă cu un taxi, putea să își ia foarte frumos adio de la cel puțin două ore. Și Mark nu fusese deloc amabil pentru serviciul pe care i-l făcuse, conducându-l la aeroport cu mașina. Ar fi putut măcar să-i mulțumească, se gândi ea îmbufnată. Semnalizâ și se strecură ușurel pe banda rutieră. Ziua începuse cum nu se poate mai prost; spera însă ca lucrurile să se schimbe în bine.

Mark se uită repede la ceasul de mână și se îndreptă grăbit către ușile automate de la *Plecări*. Strânse nervos din buze, conștient că întârziase. Dintre toate dimineții, tocmai în aceasta întârzia. Fusese la capătul răbdării pe drum, în traficul acela îngrozitor. Și a naibii companie de taxiuri, i-o făcuse *din nou*. Dar gata, s-a zis cu ei. Își lărgi nodul la cravată un pic și așeză bagajul pe banda

de scanare. Atâta stres nu-i face bine deloc. Dick Morris, colegul lui, suferise un atac de cord chiar săptămâna trecută și avea doar 41 de ani, cu 4 ani mai tânăr decât Mark.

Pe aeroport era o nebunie de nedescris. Și nu avea importanță în ce moment al zilei te aflai aici, tot timpul era o întreagă zăpăceală. Începu să cerceteze monitoarele în căutarea numărului său de zbor. Întârziat. Mark oftă ușurat... cineva acolo sus îl iubește. Pentru prima dată în acea dimineață, simțea cum tensiunea descrește. Era aici și nu pierduse zborul. Fugi către biroul de informații pentru a-și ridica biletul, nerăbdător să treacă de poarta de verificare.

— Dl. Mark Kirwan e rugat să răspundă la unul din telefoanele gratuite. Dl. Mark Kirwan e rugat ....

Mesajul răsuna din microfoane ca un ecou, prin întreg departamentul de *Plecări*.

Mark zâmbi pe sub mustață. Știa *exact* cine era la celălalt capăt al firului de telefon.

Francesca se aplecă pe lângă bordul mașinii pentru a da drumul CD-player-ului și scoase o înjurătură când observă că telefonul mobil al lui Mark rămăsese conectat la încărcător. O să înnebunească fără telefonul lui. Fusese într-o așa mare agitație în dimineața asta. Era complet neobișnuit pentru el, care, de obicei, își organizează absolut totul.

Vină brusc înapoi, în semicerc. Poate, dacă agentul de pază ar fi înțelegător, va parca dincolo de liniile de demarcație de la *Plecări* și ar putea să-l prindă pe Mark înainte de a urca în avion.

— Haide, dă-i drumul o dată, haide, îl îndemnă ea pe șoferul unui automobil Fiesta, care înțepenise pe rampă

chiar în fața ei, ocupând ultimul loc disponibil din parcare. Însă un Vovlo argintiu părăsi în clipa următoare parcarea și Francesca acapară spațiul rămas liber, apucă în grabă telefonul lui Mark și sări din mașină. Privi insistent în jur, căutând frenetic pe cineva căruia să-i explice situația exasperată în care se afla. Numai asta îi lipsea acuma, să îi stea cineva în cale. Observă un gardian al aeroportului căruia îi prezentă cu gravitate problema, uitând să mai și respire și agitând prin aer telefonul lui Mark ca simbol al stării de urgență.

— E în regulă, treceți. Dar încercați să nu zăboviți prea mult, spuse gardianul cu bunăvoință în timp ce se anunța prin megafoane că *Plecările* se închideau pentru public. Francesca zâmbi silit și o luă la fugă.

Se uita îndelung la toți pasagerii ce se grăbeau încoace și încolo, fără încetare. Nu știa numărul zborului. Dar el mergea la Bruxelles. Care era numărul porții pentru avionul de Bruxelles? Dându-se înapoi câțiva pași pentru a privi monitoarele, ochii îi căzură din întâmplare peste scările rulante și văzu cap mic al soțului ei dispărând din vedere. Fu copleșită de ușurare. Minunat! Îl strigă pe nume, dar el nu o auzi. Ce naiba căuta el la *Sosiri*? se întrebă în gând, complet nedumerită, pe măsură ce se îndrepta spre scara rulantă. Acum îl putea vedea pe Mark în capătul scărilor și intenționă să coboare după el, apoi să-l cheme, dar, brusc, ochii i se holbară cuprinsă de șoc și un nod teribil i se puse în gât, rămânând fără voce.

O tânără femeie înainta spre el, întâmpinându-l și, spre groaza Francescăi, Mark o îmbrățișă strâns pe aceasta, după care o sărută pătimaș.

2

Francesca simți cum i se scurge tot sângele din vine. Inima își încetini alarmant bătăile, provocându-i greață. Era ca și cum cineva tocmai o lovise puternic în piept. Nu mai putea respira. Involuntar, luă cale întoarsă și se izbi de un bărbat care aștepta să coboare scările.

— Îmi pare rău, iertați-mă, se scuză ea în timp ce-i făcu loc, cu o voce parcă venită de la mare depărtare.

Visezi, își spuse în gând, neîncrezătoare. Se uită din nou jos, la capătul scărilor. Nu. Nu era deloc un vis. Mark și tânăra femeie tocmai se depărtau, discutând și râzând însuflețit.

Frica puse stăpânire pe ea. Ce se întâmpla? Își amintea vag chipul fermecătoarei brunete. Lucra la departamentul de Achiziții și Fuziuni al băncii unde muncea și Mark. O văzuse la câteva cocktail-uri și serate, dar nu prea îi atrăsese atenția. Sub nici o formă nu își putea aminti numele ei.

Ezitând, Francesca se îndreptă către scările de piatră, paralele cu cele rulante. Coborî câteva trepte și, din nou, îi observă pe Mark și pe femeie mergând hotărâți către o destinație anume. Păreau că se îndreaptă către Poarta 9 de verificare, pentru zborurile interne.

Continuă să îi urmărească din umbră, zăbovind în barul O'Brien's până când cei doi trecură de *check-in* și începură să meargă agale spre avion, acum, bineînțeles, deloc grăbiți.

Francesca trecu pe lângă șirul de oameni din fața biroului de informații și căută cu privirea destinația zborului. Cork.

Mark și femeia erau în drum spre Cork și Francesca știa exact locul în care aveau să ajungă.

Cum putea să-i facă asta? Cum *putea* el să aibă o aventură și să își ducă stricata tocmai la hotelul în care o dusese pe ea, soția lui, doar cu câteva săptămâni în urmă, pentru a-i aniversa cei 40 de ani tocmai împliniți?

Dar e imposibil să aibă o aventură, se gândi ea înnebunită, neștiind ce să facă. Să-i urmărească și să-i înfrunte direct? I se făcu rău, începu să tremure. Respiră profund, după care se întoarse spre ieșire. Trebuia să ajungă la mașină, trebuia să fie singură ca să încerce să înțeleagă ceva din acest coșmar în care viața ei se transformase doar într-o clipă.

— L-ați găsit? o întrebă gardianul în timp ce ea ieșea cu sufletul împietrit din aeroport. Acesta observă că ea încă strângea în palmă telefonul mobil. Ah, nu l-ați găsit.

Lacrimi îi inundară ochii când demară de pe rampă și Francesca încercă să le înlăture clipind des. Avea gâtul atât de încleștat încât de-abia putea înghiți în sec. Într-un gest de disperare, opri în parcarea de la hotel și își prinse capul în mâini. Apoi, plânse până își dădu sufletul.

De ce i se întâmpla tocmai ei? Tocmai lor? Cum e posibil ca viața ei în deplină armonie să se transforme, doar într-o singură clipă, într-o catastrofă totală? De cât timp avea Mark o relație cu această femeie? Venise din patul

acesteia direct în patul ei? Numai gândul la așa ceva îi provoca greață.

Cum a reușit el să se ascundă? Ce însemna asta pentru mariajul lor? Cum avea să le spună băieților că tatăl lor este un fustangiu trădător? Ce avea să facă?

Întrebările i se învârteau prin minte, repede și năucitor, ca biruită de o vijelie. Se sufoca. Nu mai putea gândi limpede, în nici un caz aici, într-o parcare oarecare, cu ploaia lovind în rafale geamurile mașinii, iar huruitul avioanelor în decolare acoperind văzduhul.

Francesca luă o batistă din geantă și își șterse ochii. Telefonul lui Mark era pe scaunul alăturat. Fără îndoială, cu el o sunase pe *ea* (cealaltă) de multe ori și își făcuseră planuri de întâlnire, în timp ce o mințea cu nerușinare pe Francesca.

Ură și furie clocotitoare o invadară atât de puternic, încât le putea simți gustul. O să-i plătească scump pentru ce i-a făcut. Îi dăruise douăzeci și doi de ani din viața ei. Ce însemnaseră pentru el? Nimic. Era doar un ticălos mincinos, trădător și vrednic de dispreț. Totdeauna îl respectase, îl admirase. Credea că soțul ei este un om de onoare. Cât de mult se înșelase însă.

— Începusem să mă îngrijorez. Credeam că n-ai să apari, c-ai să pici de papă-lapte. Nikki se uită pieziș către Mark în timp ce își sorbeau liniștiți porțiile de cappuccino în micul café-bar din sala de așteptare pentru urcarea la bord.

— Nu fii prostuță! Desigur că veneam. Din toate zilele însă, tocmai azi să nu apară taxiul. Asta chiar m-a scos din sărite. Sunt nebuni sau ce-au? Au pus mâna pe un cont super avantajos și ei îl pierd cu o nesăbuință desă-

vârșită, răspunse Mark. Apoi o privi direct în față. Deci așa, care va să zică, crezi că sunt un papă-lapte? Vedem noi dacă îți menții părerea și când ajungem în patul ăla imens din Oaklands.

Nikki își furișă mâna în sus, pe coapsa lui, și îl apăsă ușor cu vârful degetelor.

— Oprește-te, Nikki. Dar Mark nu își putea nega plăcerea ce-l străpunse.

— Ești un papă-lapte, îl tachină Nikki în timp ce își continua mângâierea tot mai sus.

— Nikki! Mâna lui coborî brusc și i-o prinse pe a ei. Ea chicoti, amuzată.

— Spărgător de grevă ce ești!

— Ești incorigibilă. Ne vede lumea.

— Lumea o să fie plină de invidie că eu stau aici cu un bărbat superb și sexi, care moare de nerăbdare să ne facem de cap. Ai făcut-o vreodată în avion? îl atenționă ea nebunatic cu sprâncenele perfect arcuite.

— Ești pur și simplu rea, îi răspunse Mark, zâmbind pe sub mustață.

— Nu, dragule, tu ești cel care a dus o viață prea monotonă până acum. Dar uite că se-ntâmplă să fiu eu aici și să schimb situația, rosti tărăgănat Nikki.

Prin difuzoare se anunță că, la zborul lor, era permisă acum îmbarcarea; drept urmare, Nikki își descolăci picioarele lungi de pe taburetul înalt al barului.

— Într-un final. Dacă nu o facem cât mai repede, simt că explodez. Cu cât ajungem mai iute la Cork, cu atât mai bine, șopti ea prelung, ca o pisică ce toarce.

— Și eu la fel, spuse Mark cu vocea joasă, urmând-o pe drumul către poartă. Lui încă nu-i venea să creadă că o femeie atât de frumoasă, deșteaptă, sexi și senzuală ca

Nikki Langan s-ar uita măcar la el, dar să fie toropită de dorință pentru el. Fericirea îi umplea inima. Trecuse o grămadă de timp de când nu se mai simțise așa de tânăr și fără griji, dornic și în călduri.

Din cauza ploii violente, alergară de-a lungul pistei de decolare, râzând când el o acoperi cu propria-i haină. Uitându-se prelung la ea, era convins că este cel mai norocos bărbat din lume.

O dată instalați pe locurile rezervate, Nikki îi aminti să își închidă mobilul, procedând la fel cu al ei. Mark întinse mâna către buzunarul interior al sacoului și, dintr-o dată, se încruntă.

— La dracu', înjură el. Am uitat nenorocitul de aparat.

— Poți să-l folosești pe al meu dacă ai nevoie, îi recomandă cu grație Nikki, care tocmai își încheia centura de siguranță.

— Detest să umblu fără mobilul meu. O să trebuiască s-o sun pe Francesca și să-i spun să-l ia din mașină înainte de a ajunge la garaj. Nu vreau ca hoții ăia de la service să se apuce acum să sune în Australia.

— Ei bine, atunci ar trebui să o suni acum, înainte să decolăm. Uite, și Nikki îi înmână telefonul ei.

Mark se schimonosi mofturos. Nu voia să vorbească cu Francesca când Nikki stătea lângă el. Și-așa se simțea al naibii de vinovat pentru că avea o relație extraconjugală, așa că încercă să dea uitării incidentul. Era cel mai ușor. Teoretic, își iubea soția, erau împreună de multă vreme. Dar relația actuală era cel mai bun lucru care i se întâmplase vreodată și avea de gând să profite din plin de ea.

Formă numărul de mobil al soției sale, dar nu răspunse nimeni; apoi intră robotul. Evident, nu avea telefonul

cu ea. Chestia asta îl irita la culme. Tipic Francescăi! Tot timpul uita să și-l ia cu ea sau să-l pornească. Care mai era atunci scopul, de ce naiba îl mai cumpărase dacă nu-l purta în permanență cu ea? Mark îi lăsă un mesaj scurt, închise și îi înapoie aparatul lui Nikki. Era mânios. Dintr-un anume motiv, întâmplarea asta îi alungă total buna dispoziție. Ce prostie din partea lui să își uite mobilul. La ce naiba s-o fi gândit? Dacă Francesca ar trebui să-l sune, ar putea încerca să-l contacteze la Bruxelles și lucrurile s-ar complica îngrijorător. De ce nu avea nesuferitul ăla de telefon cu ea, ca el s-o poată găsi, să-i explice situația și să înăbușe în față orice problemă s-ar putea ivi? Existau momente când Francesca îl înnebunea cu adevărat. Acum era unul din ele.

3

Șofatul o ajută să își concentreze gândurile. Traficul era supraaglomerat, iar ploaia deasă începuse să se transforme în lapoviță și ninsoare. Francesca dădu drumul la căldură dar, cu toate acestea, îi era cumplit de frig. Parcă mâinile și picioarele manevrau vitezele și frâna automat. Viața ei tocmai fusese distrusă și totuși era în stare să facă ceva obișnuit, ca șofatul. În depărtare, deslușì vâjâitul unui avion. Era oare al lor? Oare soțul ei și amanta lui se aflau împreună în acel avion, mână-n mână, hlizindu-se și prostindu-se ca niște adolescenți?

Francesca dădu din cap. Era incredibil. Mark să aibă o aventură. Nu se putea. Ei nu erau genul de oameni cărora să li se întâmple un lucru atât de groaznic. Aveau o căsnicie bună.

Desigur, în cercul lor larg de cunoștințe, existau cupluri în care soțul sau soția călca strâmb. Francesca văzuse deseori astfel de situații. Dar era vorba de „alte persoane". Nici în o mie de ani nu s-ar fi gândit că i s-ar putea întâmpla și ei!

Un Audi îi tăie calea și ea frână brusc. Apăsă claxonul cu degetul mare și îl ținu așa ceva vreme.

— Ticălosule! Nemernicule! înjură ea sălbatic, nu doar

pe șoferul anonim, ci pe toți bărbații în general, și pe soțul ei, în special.

— Nemernic, nemernic, nemernic!

Știa însă că trebuie să își păstreze cumpătul. La oră de vârf, intersecția de la Collins Avenue nu era cel mai potrivit loc pentru un șofer lipsit de concentrare și într-o proastă stare de spirit. *Concentrează-te.* Strânse și mai tare volanul, în efortul de a-și îndrepta atenția către trafic.

Douăzeci și cinci de minute mai târziu, intră cu mașina pe aleea circulară a casei lor în stil victorian, din bucăți mari și rare de cărămidă roșie, care se cuibărea într-un deal retras cu vedere spre Howth. Scotoci prin geantă după chei. Lacrimi îi inundaseră din nou ochii și îi spălau obrajii în șiroaie lungi. Când intră în hol, Trixie, scumpa ei cățelușă cocker spaniel, o întâmpină cu bucurie, sărindu-i pe picioare.

Francesca îngenunche și își îngropă fața în blănița ei.

— Of, Trixie, Trixie, de ce? Cum a putut să-mi facă una ca asta? Nu o să-mi revin niciodată, izbucni ea în plâns, simțind o durere atât de intensă în piept încât de-abia mai putea respira. Micul animal scânci, urmărind-o cu ochișorii lui căprui și mirați, ce-i înduioșau sufletul.

— Of, Doamne! Of, Doamne! Ce mă fac? Nu mai cunoscuse frica până în acest moment, iar acum căzuse complet în ghearele ei. Stomacul o strângea și iar o lăsa, dureros. Valuri de panică o copleșiră, inima începu să-i bată într-un ritm nebun.

I se păru că aude de la mare distanță acordurile delicate din „Für Elise" și își dădu seama că, de fapt, era telefonul ei mobil care suna. Nu voia însă să răspundă. Nu voia nimic altceva decât să stea ghemuită pe podea, cu brațele încătușate în jurul cățelușei Trixie.

Telefonul continuă să sune, dar ea îl ignoră. Nu era în stare să vorbească cu nimeni în acest moment. Rămase nemișcată în suferința care i se scurgea din întreaga ființă, în timp ce Trixie o lingea agitată și se gudura aproape de stăpâna ei înnebunită de durere, în efortul de a-i aduce alinare.

Acum era telefonul fix care suna și ea îl înjură.

— Lasă-mă în pace, strigă Francesca. Pur și simplu, lasă-mă în pace.

Auzi cum se declanșează robotul și vocea lui Owen, fiul ei cel mai mic, se împrăștie ca un ecou vesel de-a lungul holului. „Mamă, nu vin acasă în seara asta. Facem un joc de fotbal și pe urmă ne ducem la o bere, deci o să stau cu Sean în oraș. Pa! Și, te rog, scoate-mi și mie pantalonii de la mașina de spălat și pune-i în rotativa de călcat. Mersi, mami."

Owen era un suflet așa de lipsit de griji. Trata viața cu atâta optimism, se bucura de ea la maxim, spre deosebire de fratele lui mai mare, Jonathan, care era o fire mai serioasă și mai profundă. Jonathan era inginer de sistem într-o mare corporație americană din New York și fusese deja promovat în primul an de când se angajase acolo. Ca și tatăl lui, era foarte muncitor și ambițios. Owen îi semăna mai mult ei.

Cu doar două luni în urmă, Francesca și Mark plecaseră cu avionul la New York într-o călătorie minunată, pentru a-și vizita fiul cel mare. Rememorând acea zi, deveni tot mai posomorâtă. Mark vorbea la telefon în șoaptă când ea intrase peste el în dormitor, zâmbind în timp ce își asculta interlocutorul. Când își observă soția, adoptă brusc un ton aspru, oficial, după care încheie rapid convorbirea. Francesca nu observase decât acest ultim

detaliu, dar, la o adică, el era mai tot timpul la telefon; dând și primind apeluri, chiar și atunci când ar fi trebuit să profite de concedii.

Francesca era acum sigură că Mark vorbea la telefon cu femeia aceea. Și fusese atât de nerăbdător să se întoarcă acasă. Și când s-au înapoiat de la aeroport, el a făcut rapid un duș și a plecat imediat în oraș. Spunea că se duce la birou pentru o oră-două. Dar, mai mult ca sigur, s-a dus direct la ea.

Acum era convinsă că soțul ei avea o aventură, i-o demonstrau atât de multe lucruri, atât de mărunte, dar evidente indicii pe care, până în prezent, nu le observase defel. Apelurile telefonice prin care o anunța că va întârzia și că nu e nevoie să-l aștepte cu cina. Frecvența orelor petrecute la sala de forță unde avea să mai slăbească puțin. Noul său interes pentru hainele pe care le purta și modul în care se prezenta. Grija că îi albește părul. Și, desigur, se gândi ea disprețuitor, amintirea sărutului lui nonșalant de mai devreme și noul lui after-shave.

Semnele clasice. Își aducea aminte acum o discuție petrecută la clubul de carte din care făcea parte. Celelalte femei își exprimau indignarea și speculau pe seama situației uneia dintre membrele clubului, al cărei soț călcase strâmb și chiar își părăsise nevasta pentru o femeie mai tânără. Collette Davis, o blondă foarte sociabilă și deschisă, care avea ceva experiență în domeniu, spunea că un bărbat care iese des în oraș și își cumpără lenjerie nouă este suspect principal de înșelăciune. Francesca și colegele ei râseseră din toată inima. Gândul că *oricare* dintre soții lor și-ar cumpăra singuri lenjerie intimă era ridicol din cale-afară.

Francesca strânse din buze. Paștele trecut, Mark se în-

torsese acasă de la Bruxelles cu șase perechi de șorturi Calvin Klein, spunând că i-a luat la un preț foarte bun de la magazinul duty-free din aeroport. Ea îl tachinase, îl numise „frumușelul" și insistase să-i probeze în fața ei. Făcuseră dragoste imediat, spontan, lucru destul de rar, dar fusese grozav. Își amintea că își dorise să se întâmple așa mai des; mai degrabă decât obișnuita jumătate de oră de sâmbăta noaptea, după care Mark adormea brusc, sforăind ritmic, în timp ce ea zăcea moțăind lângă el, simțindu-se într-un fel nesatisfăcută și neîmplinită.

E clar, el se vedea cu acea femeie încă de la Paște sau chiar dinainte. Trăind viața dublă cu aparentă ușurință. Venind din patul amantei în patul soției lui, fără scrupule, fără vizibile remușcări. Era incredibil. Această latură a personalității lui Mark n-o cunoscuse niciodată cu adevărat și, după atâția ani petrecuți împreună, credea că își cunoaște soțul ca în palmă.

Dădu din cap în semn de uimire, o îmbrățișă pe Trixie și se ridică în picioare. A naibii să fie ea dacă avea să-i ducă mașina la service. Lua-l-ar dracu'! Nu era secretara lui personală, și nici sclava lui! Era încă soția lui, dar se pare că acest lucru nu a mai însemnat nimic pentru el când a apărut Domnișoara Prinde-Tot.

Tâmplele începură să-i zvâcnească cu putere, așa că se duse la bucătărie în căutarea unei pastile de codeină. Umplu ibricul cu apă și îl puse la fiert. I-ar prinde bine acum o ceașcă de cafea tare. Telefonul ei mobil se afla pe masa de bucătărie și observă că iconița sub formă de plic semnaliza faptul că tocmai primise un mesaj. Se întreba dacă Mark își dăduse până acum seama că și-a uitat mobilul. Probabil că nu. Mai mult ca sigur, acum se sorbea din priviri cu cățeaua aia... sau îi admira decolteul.

Ar putea fi Owen care a încercat s-o găsească pe fix sau poate era unica ei soră, și cea mai bună prietenă a ei, Millie. Francesca zâmbi amar, imaginându-și cum ar reacționa Millie dacă ar afla de aventura lui Mark. Sora ei era înnebunită după cumnatul său, pe care îl considera cel mai tare și cu care se tachina în permanență.

Millie era profesoară de sport la o școală generală din Clontarf. Avea două fete mici pe care Francesca le iubea enorm. Totdeauna și-a dorit și ea o fetiță și încercase disperată să rămână din nou însărcinată după nașterea celor doi băieți, dar nu se mai întâmplase și testele medicale arătaseră că trompele ei erau blocate din cauza endometriozei. A avut noroc că putuse naște de două ori, așa i s-a spus, căci endometrioza este o cauză principală a sterilității.

Mark nu fusese nici pe jumătate atât de supărat ca ea. El era foarte fericit cu cei doi fii. O familie cu doi copii e mult mai ușor de întreținut, o consola el. Ca părinți, puteau astfel să le acorde mai multă atenție copiilor decât dacă ar fi fost trei sau patru. Iar Francesca își hrănise mâhnirea ani de zile după aceea și uneori simțea o mare dezamăgire în perioada premenstruală.

Acum, însă, era foarte fericită că nu avea o fiică. Dacă era greu să le spună băieților ei că tatăl lor are o relație extraconjugală, ar fi fost cu adevărat un coșmar să-i mărturisească unei tinere fete că tatăl ei nu face doi bani.

Dintr-o dată, i se făcu dor de prezența puternică și liniștitoare a lui Millie. Francesca apelă numărul serviciului ei de mesagerie vocală, dar în loc de tonul exuberant al surorii ei, auzi vocea morocănoasă a lui Mark: „Francesca, eu sunt. Mi-aș dori și eu o dată să te văd că porți mobilul ăla cu tine și că îl ții și deschis. Eu l-am uitat pe

al meu în mașină, vezi să îl iei de acolo înainte de a duce mașina la service. Eu nu o să pot primi nici un apel și o să ajung și foarte târziu la apartament, așa că te caut eu. Pa."

Francesca se holba uluită la aparat. Nu-i venea să creadă. Cum avea Mark tupeul să-i lase un astfel de mesaj? Cum îndrăznea să îi reproșeze că nu purta telefonul cu ea când tocmai el era cel care și-l uitase în mașină, iar acum s-o mintă *de două ori*? *Ajung foarte târziu la apartament.* Apartamentul era în Bruxelles și el îi dădea telefon în drum spre Cork.

— Până aici, Mark Kirwan. M-ai jucat pe degete pentru ultima oară. Jur pe ce-am mai sfânt, până aici ți-a fost.

Alergă pe scări în sus ca o vijelie și trase cu putere două valize încăpătoare de pe raftul superior al șifonierului. Costume, pulovere, echipamente de sport, lenjerie intimă, inclusiv șorturile Calvin Klein care îl dăduseră de gol, toate erau aruncate de-a valma în geamantane. Pantofi, teniși, tot ce găsea era înfundat până când valizele fură burdușite la maxim. Se chinui ceva să închidă fermoarele, dar furia îi dădea putere și într-un sfârșit, reuși. Inspiră adânc, asemenea unui alergător care tocmai a terminat o cursă înfiorătoare. Privirea îi era din ce în ce mai aspră. Mânia i se amplifica cu fiecare minut.

Era momentul ca soțul ei să afle că mariajul lor se sfârșise cu adevărat. Și avea să afle lucrul acesta personal, de la ea însăși, chiar în această zi.

4

Traficul nu mai era acum așa de aglomerat, încât Francesca ajunse la aeroport, a doua oară în acea zi, în mai puțin de o oră. În urma unui telefon scurt la Hotelul Oaklands, i se confirmă faptul că dl. Mark Kirwan are rezervare aici, dar că încă nu sosise. Foarte amabilă, recepționera îi dădu numărul camerei lui Mark când Francesca promise să sune mai târziu. Un alt apel telefonic la liniile aeriene Aer Lingus îi întări hotărârea luată, când află că mai existau locuri libere la zborul de prânz către Cork și chiar la întoarcere, spre sfârșitul după-amiezei. Putea să plătească biletele prin cartea de credit și apoi să le ridice direct la aeroport. Francesca încheie această tranzacție în doi timpi și trei mișcări, nerăbdătoare să pornească la atac. Acum că se hotărâse cum avea să procedeze, era decisă să meargă până la capăt.

Lăsă BMW-ul în parcarea aeroportului. Se interesă de la ce terminal avea să plece avionul ei și se îndreptă într-acolo. Era încă zloată; ea se cutremură de frig când traversă rampa din parcare, căci o rafală de vânt și ploaie o biciui prin haina care se încolăci în jurul ei. Își dădu cu enervare deoparte șuvițele de păr blond ce-i căzuseră rebele peste ochi. O să arate de pomină când va ajunge

în Cork, se gândi ea posacă. Nici măcar nu luase în considerare modul cum era îmbrăcată și dacă avea un aspect fizic plăcut. Poate că ar fi trebuit să se schimbe în ceva mai elegant decât pantalonii negri și bluza lila încheiată cu un șnur, pe care le purta sub pardesiul ei gri. Încruntată, se hotărî să nu-i dea lui Mark satisfacția de a crede că s-a îmbrăcat frumos special pentru confruntarea lor. Oricum, arăta ca o femeie isteață, la fel ca de obicei. Soțul ei se aștepta mereu ca ea să arate bine și nu o întreba niciodată cât a cheltuit pe haine.

Doar părul nu prea avea nici o formă acum, iar genele și sprâncenele își pierduseră nuanțarea de ultima dată de când fusese la cosmetică. Își propusese să facă o nouă programare, dar timpul nu îi mai îngăduise. Nici măcar la toaletă nu mai apucase să intre, unde și-ar fi împrospătat machiajul cu un dermatograf și cu rimel. Dar, la urma urmei, ce-i păsa ei de părerea Domnișoarei Fârlifâs? N-o s-o mai întâlnească niciodată după aceea, deși ardea de nerăbdare să-i vadă fața scorpiei când o să își facă apariția în camera lor de hotel. Cel puțin, Francesca ar avea satisfacția – oricât de falsă – de a-i prinde pe amândoi nepregătiți.

Mark va fi complet dărâmat. Detesta scandalurile și îi plăcea să dețină controlul asupra oricărei situații. Ei bine, se gândi ea cu îndârjire în timp ce își ridica biletele, asta avea să fie o situație pe care Mark nu o va mai putea controla.

O izbi însă un gând. Poate că astfel ușura lucrurile pentru el, dându-i ocazia de a o părăsi? Poate el și-a dorit să o părăsească și să trăiască o viață nouă alături de acea femeie, dar se simțea obligat să rămână. Dacă Francesca renunța la soțul ei, s-ar putea să ajungă chiar ea la mâna

celor doi amanți. Dar care era alternativa? Să se întoarcă acasă și să pretindă că nu știa nimic, apoi să trăiască în continuare plină de furie și resentimente? Sau să-l confrunte pe Mark acasă și să-l someze să renunțe la târfa lui? Ar trebui atunci să accepte pentru totdeauna că soțul ei a înșelat-o și lucrurile n-ar mai fi niciodată aceleași între ei. Sub nici o formă n-ar mai putea face dragoste cu el. Simți din nou cum îi clocotește sângele în vine. Mark le distrusese căsătoria. Îl ura și era în stare să-i scoată ochii când o să-l vadă.

Clipi des pentru a înlătura lacrimile ce o năpădiseră. Era următoarea la rând, dar nu putea să apară în fața tinerei femei de la *check-in* umflată de plâns. Reuși să își vină în fire și chiar să întrețină o scurtă conversație politicoasă, pe măsură ce își ridica cele două valize pe banda transportoare și i se repartiza locul în avion. Dar mai avea încă douăzeci și cinci de minute înainte de îmbarcare. Imediat ce ajunse la poartă, intră până la toaletă ca să își refacă machiajul. Slavă Domnului, nu mai era nimeni acolo. Mâna îi tremură când luă rimelul din geantă și începu să își perieze genele. Dar nu reuși decât să se murdărească deasupra bărbiei; înjurând de zor, umezi un șervețel în apă, cu care se șterse de urma lăsată de rimel și reîncepu machiajul. De data aceasta avu mai mult succes și își aranjă ploapele și genele până când se declară mulțumită de rezultat. Încheie acțiunea îndrăzneț, cu roșu aprins de obraji, care să-i evidențieze pomeții. După ce își perie părul castaniu, rămase câteva clipe examinându-și imaginea din oglindă.

Doi ochi mari, cenușii și neliniștiți se holbau înapoi către ea. O gură cu buze pline, de obicei ondulate de un zâmbet, era acum neobișnuit de tristă. Pomeții înalți —

cea mai mare calitate, după părerea ei — erau acum și mai pronunțați datorită pudrei de față. Avea un aspect elegant, sofisticat, părea chiar mai tânără decât cei 40 de ani ai ei. Dar nu destul de tânără, se gândi ea cu amărăciune. Fusese deosebit de slabă și costelivă, dar maternitatea îi rotunjise corpul. Acum avea câteva kilograme bune în plus, deși arăta încă bine datorită înălțimii.

Femeia cu care Mark plecase spre Cork era micuță de statură, plină de viață și tânără. Vivace sau nu, Francesca nu va mai fi niciodată tânără din nou și, la 1,72 m, mignonă nu era un adjectiv cu care soțul ei s-o poată descrie vreodată. Luă o gură adâncă de aer, se parfumă cu L'Air du Temps la încheietura mâinii și pe tâmple și plecă să aștepte anunțarea zborului.

A fost o călătorie agitată, cu goluri de aer și rafale de vânt ce loveau din plin micul avion și semnalul „Strângeți centura de siguranță" rămase aprins pe întreaga durată a zborului. Strângea din pumni de fiecare dată când o turbulență nesuferită îi lovea și nu știa dacă să fie sau nu recunoscătoare pentru că gândurile îi erau în altă parte decât iminenta confruntare cu soțul ei și amanta acestuia.

Aterizarea a fost la fel de groaznică și Francesca nu se putu stăpâni să se gândească ce ironie dacă ar sfârși într-un accident de avion și, astfel, trădătorul ei soț ar rămâne văduv. I-ar conveni perfect, se gândi ea pe măsură ce avionul se balansa neplăcut, amețind-o și provocându-i greață. Se relaxă când simți roțile izbindu-se de asfalt, dar când aparatul de zbor se opri, stomacul i se încleștă din nou, știind ce o așteaptă.

Nikki arăta superb în costumul de baie de un verde smarald. Corpul ei bronzat și armonios se îndoi într-un

arc perfect când se scufundă în apa călduță a piscinei de la hotel. Era atât de în formă, atât de plină de viață. Energia ei era molipsitoare și lui Mark îi plăcea la nebunie să fie alături de ea, căci astfel nu se mai simțea un bărbat între două vârste. Trase o ocheadă la firele albe ivite în împletitura de păr brun de pe piept, prin care Nikki adora să își plimbe degetele, și se întrebă dacă era posibil să le vopsească? Cel puțin, se ținea încă bine și avea o alură atletică, mulțumită reînnoirii abonamentului la sala de forță.

Se aruncă și el în piscină după ea, bucurându-se de senzațiile pe care apa i le trezea lovindu-i trupul și alunecă ușor către centru, până când o prinse din urmă pe Nikki. Ea îl stropi jucăuș cu apă, iar Mark o apropie de el și o sărută pasional. Aveau întreaga piscină numai la dispoziția lor și rămaseră așa, îmbrățișați, eliberați de sentimentul decadent oferit de cele două zile libere, în mijlocul săptămânii de lucru. Înotară, se sărutară și iar se sărutară până când Mark trăi impresia că va exploda și că va face dragoste cu ea chiar acolo, chiar în acel moment.

— Haide să ne întoarcem în cameră. Joaca asta mă înnebunește, îi declară el cu vocea răgușită.

— Îmi place enorm să te înnebunesc. Nikki îi acoperi gâtul cu sărutări umede și își furișă mâinile către coapsele lui.

— *Haide*, Nikki. Mark o apucă puternic de încheietura mâinii și o trase către marginea piscinei.

— Micul meu uriaș! chicoti ea, îndreptându-și privirea către slipul lui.

Mark se strâmbă rușinos când ieși din piscină și își luă halatul. O învălui pe Nikki în halatul ei și o sprijini de ușă.

— Te rog, poartă-te frumos până când ajungem în cameră. După aceea, poți să fii cât de rea vrei, o mustrului el, luând-o pe coridor.

Dură o veșnicie să ajungă la lift și apoi la ușa camerei, dar, o dată ce aceasta se închise în urma lor, se înlănțuiră într-un sărut înfometat, pasiunea fiindu-le deja intensificată de hârjoneala din piscină. Mark nu se mai sătura de femeia aflată în brațele lui. Era uimitoare. Nu se mai simțise niciodată atât de viu.

Ametită și satisfăcută, Nikki stătea cuibărită în brațele lui Mark, ascultându-i respirația constantă din timpul somnului. El reprezentase o mare provocare pentru ea, chiar de prima dată de când îl remarcase la departamentul de Achiziții și Fuziuni al băncii Eurobank Irl. Era serios, sârguincios și total preocupat de munca lui. Petrecea foarte mult timp la birourile din Bruxelles și ea aștepta mereu cu nerăbdare întoarcerea lui la Dublin.

S-ar fi zis că el, dimpotrivă, nu o remarcase deloc. Ceea ce constituia o nouă experiență pentru Nikki, care era obișnuită ca bărbații să îi se acorde mereu atenție. Ea încerca să avanseze pe scara ierarhică a corporației și ușile i se deschideau pentru că era deosebit de inteligentă, ambițioasă și pricepută în meseria ei. Nikki nu avea timp de flirturile și glumele nesărate ale unora dintre colegele sale, disprețuind acest fel de comportament. Desigur, lua parte la tachinările și zâmbetele colegilor ei atunci când era cazul, dar cerea să fie respectată și nu se mulțumea niciodată cu mai puțin de atât. Nu era peste tot o persoană agreată, știa acest lucru, în special de când sărise peste mai multe trepte ale scării ierarhice și fusese promovată peste capul câtorva tipi care se angajaseră în

același timp cu ea. O numeau pe la spate o curvișteină profitoare. Dar ei nu-i păsa. Asta era problema lor. Să se descurce singuri. Până una alta, ei o priveau în sus, iar ea se uita la ei în jos.

Avea 31 de ani. Era manager al secției de Achiziții și Fuziuni. Avea propriul apartament în cartierul Blackrock și conducea un superb Saab cu două locuri. Și acum avea o relație atât provocatoare, cât și satisfăcătoare, cum nu mai avusese niciodată. Singura problemă era faptul că ea își dorea mai mult. Oftă și se trase mai aproape de iubitul ei adormit. Știa că orice semn de nevoie sau slăbiciune din partea ei ar fi dezastruos. Îi menținea interesul lui Mark *prefăcându-se* că nu o interesează mai mult decât are. Chiar îi spunea uneori că are alte aranjamente și că nu-l poate vedea, când, de fapt, ea *murea* de nerăbdare să petreacă momente prețioase alături de el.

Voia să se facă atât de dorită, să-i devină atât de indispensabilă încât el să fie în stare să își părăsească plictisitoarea soție din clasa mijlocie, cu ocupațiile ei caritabile și cercul ei de carte și cu dineurile alea stupide. Copiii lor erau adulți, cel mare muncește în străinătate, deci nu se poate spune că îl despărțea pe tată de fiii lui. Aceștia începeau să își trăiască propria viață. Mark nu are nici un motiv să se simtă vinovat, și-a îndeplinit cu vârf și îndesat datoriile de părinte. Dar era atât de legat de tot ceea ce înseamnă datorie! Ea încerca cât mai ușor cu putință să îi spună că are voie să *se bucure* de viață.

Nikki a știut aproape instantaneu că Mark nu își trădase niciodată soția. Nu era un „flăcău" — una dintre calitățile care au atras-o de prima dată. El nu era ca nici unul dintre jigodiile de bărbați cu care ea lucra, înfumurați și aroganți. El lua munca foarte în serios, de altfel ca și ea, și tocmai în acest fel au făcut ei prima dată cunoștință.

După ce lucraseră împreună câteva luni, îi ceruse sfatul cu privire la investiția cu acțiuni la capitalul unei companii controlată de bancă. El s-a oferit să verifice proiectul, dar Nikki acceptă numai cu condiția să o însoțească la prânz.

El a părut surprins de această propunere, dar o acceptă și fixară o dată când erau amândoi liberi. Nikki rezervă o masă la un mic restaurant italian, spre deosebire de localurile luxoase unde își trata de obicei clienții. Voia ceva mai intim și mai puțin ostentativ.

Mark păstră un aer oficial, de afaceri, discutând proiectul idee cu idee, analizând strategia de investiții și factorii de risc în cele mai mici detalii.

Deși același lucru îl făcuse și ea, nefiind încă hotărâtă dacă să investească sau nu, l-a lăsat pe Mark să vorbească. Bărbaților le place întotdeauna să li se ceară sfatul, era o excelentă strategie de lucru cu mândria lor, fapt care lui Nikki îi adusese de multe ori avantaje. Deși era foarte sexi, Mark Kirwan nu era, din acest punct de vedere, deloc diferit. Pe parcursul următoarelor luni, Nikki descoperi că era din ce în ce mai atrasă de el. Au continuat să se întâlnească frecvent la prânz, începând să se cunoască mai bine, bucurându-se reciproc de compania celuilalt și Nikki și-a dat seama că era hotărâtă să își folosească toate atuurile pentru a-l cuceri. Mark era bărbatul pe care și-l dorea. Mark era bărbatul pe care o să-l aibă. Simțea nemulțumirea și plictiseala din actualul lui mariaj. El stagna, dar își dorea mai mult de la viață. Nikki era tocmai catalizatorul schimbării. Mergeau alături pe bulevard către localul unde luau prânzul și ea râdea de pe urma unei observații spirituale făcute de Mark, când el se opri brusc și o sărută cu ardoare, luând-o complet prin

surprindere, în mijlocul șuvoiului de trecători. Dorința lui o speriase la început, apoi îi trezi același sentiment și, impulsiv, sugeră să ia un taxi către apartamentul ei și să continue prânzul ... în pat.

Dorința lui se transformă în cea mai satisfăcătoare partidă de sex pe care Nikki o avusese vreodată. Lungită în patul camerei lor de hotel, lipită de el, amintindu-și prima lor după-amiază dezlănțuită, Nikki se întreba cât avea să mai dureze până când Mark se va hotărî că vrea să fie cu ea definitiv.

Ea nu-i sugerase niciodată să își părăsească soția, era mult prea subtilă. Trebuia ca ideea să vină din partea lui. Dar uneori necesita efort să își ascundă nerăbdarea și masca aceasta de indiferență față de situația actuală era din ce în ce mai dificil de menținut.

Mark fusese foarte aspru deunăzi la telefon, cu soția lui, atunci când Nikki îi împrumutase mobilul ei. Ea se prefăcuse că nu asculta convorbirea, dar fusese extrem de mulțumită să observe evidenta lui iritare. După aceea s-a simțit mai bine în ceea ce privește relația lor.

Poate că lucrurile aveau să se schimbe săptămâna aceasta. Poate că el va face pasul final și va fi al ei pentru totdeauna.

5

— Sunteți în vacanță? Șoferul de taxi avea chef de vorbă în timp ce ieșea din aeroportul Cork și se îndrepta către centrul orașului.

— Nu, stau doar peste noapte, apoi plec la Londra, minți Francesca. Așa putea da o explicație rezonabilă celor două valize mari și pline până la refuz din portbagaj. De fapt, aș dori să mă așteptați cât mă cazez eu la hotel, dacă nu vă deranjează. Vreau să merg după aceea direct în oraș.

— Sigur, doamnă, spuse micul bărbat rotofei. Vă duc oriunde doriți. E groaznic de frig, nu-i așa?

— Mmmm, murmură Francesca, dorindu-și ca șoferul să tacă. Era extrem de stresată. Palmele îi transpiraseră și inima îi zvâcnea în piept ca nebună. Îi venea să vomite. Se imagina făcându-se de râs în fața lui Mark și a acelei femei, în timp ce își dădea stomacul afară. Luă o bomboană mentolată Polo, care o ajută puțin.

— Așadar, vă duceți în vacanță la Londra? insistă șoferul, prelungind astfel conversația.

— Da. Francesca spera ca răspunsurile ei monosilabice să îi dea acestuia indicația că nu o interesa deloc o astfel de conversație.

— În ce parte? și o urmări cu coada ochiului în oglinda retrovizoare.

— Ăăăăăă.... Păi..... Kensington. Era aberant. Francesca își mușcă buzele. Iat-o în drum spre soțul ei, încercând să-l surprindă în timp ce o înșală cu amanta și ducând astfel la sfârșit căsătoria lor, și ea purta cu un străin discuția cea mai trăsnită și ireală din viața ei. Îi venea să bufnească într-un râs isteric.

— Înseamnă că stați ceva timp, cu tot bagajul ăsta. Valizele astea cântăresc o tonă, comentă el.

— Soțul meu le va căra, mă întâlnesc cu el la hotel, spuse ea fără chef.

— Aaaa... asta e bine. V-ați putea răni cărându-le de ici-colo...

O să te rănesc eu pe tine imediat dacă nu-ți pui dracului lacăt la gura aia spurcată, se gândi cu răutate Francesca. *Nu-ți dau nici un bacșiș. Cu siguranță, nici un bacșiș,* se hotărî ea.

— Probabil că o să vă duceți puțin și la cumpărături de Crăciun pe Strada Oxford, dacă tot ajungeți acolo. La Harrods și tot restul.

— Probabil, încuviință ea, strângând din degete. Avea un chef nebun să-l apuce de părul cărunt și sârmos și să-l tragă cu toată forța.

Când ajunseră în fața hotelului, Francesa era deja plină de nervi.

— Acum, să dăm jos bagajele. Șoferul durduliu se eliberă din scaun și respiră adânc ca pentru a se pregăti.

Sper să faci hernie cu ocazia asta, îngână Francesca în timp ce îl urmărea luptându-se cu valizele.

Un portar coborî scările și veni să ajute. Francesca trase puternic aer în piept. Asta era. Nu mai era cale de-ntors.

*

Mark se aplecă peste masă și o hrăni pe Nikki cu un crevete gras și savuros. Stăteau jos, relaxați și fericiți, îmbrăcați doar în halate de baie albe, luxoase, bucurându-se de prânzul gustos servit în cameră.

— Asta da viață, se întinse Nikki languros. Ar trebui să facem asta mai des.

— Trebuie să fim atenți. Dacă ne luăm prea mult timp liber deodată, ceilalți ar putea suspecta ceva. Mark desfăcu cu pricepere dopul sticlei de Moet și îi umplu lui Nikki paharul cu șampania acidulată.

— Hmmm. Dar suntem foarte discreți la birou. Nimeni nu va bănui nimic.

— Da, presupun că nimeni nu se va gândi vreodată că o femeie frumoasă ca tine s-ar încurca cu un bătrân ramolit ca mine, o tachină el.

— Nu fi prostuț, iubitule. Vorbești de parcă ai avea 90 de ani. Tu ești bărbatul meu sexi, mai în vârstă. *Și* ești în floarea vârstei. De două ori în jumătate de oră... cunosc bărbați între 30 și 40 de ani care n-ar fi niciodată în stare de așa ceva! Nikki zâmbi seducător și își plimbă talpa de-a lungul piciorului lui. E așa de plăcut să putem petrece puțin timp împreună. M-aș putea obișnui.

— O să fie o conferință internațională a bancherilor la Malta, în februarie. Dacă ai veni și tu în ultima zi, care se întâmplă să fie într-o vineri, am putea rămâne până luni. Ce zici de asta?

— Sună grozav, răspunse entuziasmată Nikki. Dar cum rămâne cu Francesca? Ea nu vrea să meargă?

— Nu i-am spus încă nimic despre asta, recunoscu Mark.

— Ooo! Nikki era încântată de vestea primită. Era un adevărat progres. Acest încântător interludiu și acum

un posibil week-end în Malta. Inima îi sălta de bucurie. Începea să se simtă foarte, foarte fericită. Lucrurile mergeau din ce în ce mai bine.

Era uimitor cât de calmă putea fi după starea nervoasă din taxi. Francesca îi zâmbi recepționerei.

— Bună ziua. Am venit doar ca să las bagajul șefului meu, în camera 311. Mă așteaptă. Tocmai s-a cazat. Mark Kirwan? o privi cu nerăbdare pe roșcata dichisită din spatele recepției.

— Da, într-adevăr. Dl și dna Kirwan s-au cazat mai devreme. John vă poate ajuta. Dădu din cap către tânărul ușier care îi încărca bagajele într-un cărucior. John, apartamentul 311, te rog.

Apartamentul 311. Nemernicul, înjură Francesca printre dinți. Când fuseseră aici de ziua ei, luase doar o cameră simplă pentru ei doi.

În timp ce-l urma pe tânărul bărbat către lift, Francescăi nu-i venea să creadă cât de bine îi mergea farsa. Dacă Mark nu era în cameră, o să-l roage pe ușier să o lase înăuntru și ea îi va aștepta pe dl și *dna* Kirwan să se întoarcă. Ce tupeu pe el! Cum îndrăznește să își numească târfa dna Kirwan, cum îndrăznește să-i desființeze Francescăi dreptul la acest titlu atât de ușor? se întreba furioasă în gând, în timp ce urca în lift. Ascensorul urcă silențios la etajul al treilea și inima părea să-i explodeze în piept pe măsură ce se îndrepta pe coridorul mochetat, către apartamentul soțului. Mica fereastră de calm și siguranță se închidea rapid. *Doamne, te rog, nu mă lăsa să mă fac de râs. Nu mă lăsa să izbucnesc în lacrimi când o să-i văd*, se rugă ea în gând, încercând să se întărească pentru supliciul ce i se pregătea.

— E de ajuns să deschideți ușa și să puneți valizele înăuntru, vă rog, spuse ea scurt, dându-i tânărului un bacșiș.

— Sigur, doamnă. Ușierul era mulțumit de ceea ce primise și introduse cheia în broască fără alte comentarii. Cu o vigoare tinerească, puse bagajul în holul apartamentului, apoi plecă încet, fluierând.

Francesca închise ușa cât mai delicat și privi în jur. Ce noroc că ușa de la intrare în apartament dădea într-un hol îngust, din care se ramificau două încăperi cu uși vopsite în alb. Una, fără îndoială, era dormitorul, cealaltă, camera de zi. Auzea râsul unei femei în spatele ușii din partea ei stângă. Evident, ea și Mark se aflau acolo înăuntru și nu auziseră ușa principală deschizându-se. Cu atât mai bine pentru scopul ei, se gândi Francesca. Femeia râse din nou, un râs fericit, chicotit și Francesca se gândi cât de mult o urăște. Apoi urmă râsul bine-cunoscut, pe înfundate, al lui Mark. Evident, era o mare bucurie pe ei. Însă ea suferea ca cel mai chinuit om de pe fața pământului. Chiar nu-i păsa deloc lui Mark de ea, cum putea să fie atât de bine dispus? Luă o gură adâncă de aer, înghiți în sec și deschise ușa. Mark și femeia o priviră de acolo de unde erau, complet uluiți.

Surpriza se transformă în șoc când Mark o recunoscu pe Francesca. Păli brusc și sări în picioare când soția sa se îndreptă către masă. Nikki avea ochii holbați de groază și își acoperi gura cu mâna.

— *Francesca!* Francesca, ce faci.... vreau să spun... Francesca, cum ... de unde știai? Mark se bâlbâia în timp ce își strângea halatul pe corp cu un cordon.

Francesca îl fixă cu privirea. Arăta așa de bine și de relaxat în halatul alb de baie, cu părul încă umed după duș, cârlionțat și căzându-i pe guler. Până atunci, nu crezuse cu adevărat ceea ce se întâmpla. Sperase cu îndă-

rătnicie că totul era o mare greșeală. Dar acum nu mai era nici o greșeală în privința relației intime a celor doi. Francesca era intrusul aici.

Șocul era fizic. Începu să amețească. Făcu un efort imens să își revină, dar trebuia, pentru demnitatea ei. Doar demnitatea putea să o ajute să treacă prin acest coșmar.

— Ești cel mai netrebnic dintre netrebnici, Mark Kirwan. Avea o voce rece și clară. Surprinzător de puternică. Își luase soțul prin surprindere și el își coborî privirea, neputând să îi înfrunte privirea disprețuitoare. Sper ca băieții noștri să nu fi moștenit nici una din trăsăturile tale de mincinos, viclean și trădător. Cum îți permiți să mă tratezi ca pe un gunoi? Cum îți permiți să vii din patul acestei stricate în patul meu?

Se întoarse acum spre Nikki și îi spuse cu răceală, privind-o cu un dispreț de nedescris:

— Ți-a spus că mariajul nostru este terminat? Că nu mai facem dragoste? A mințit. Sau poate că nu. Poate că, pur și simplu, nu te deranjează să împarți un bărbat. Ei bine, pe mine mă deranjează. Eu am totuși ceva respect pentru mine însămi. Așa că îl poți avea ... ți-l dăruiesc cu cea mai mare plăcere. Evident, și-a găsit nivelul în viață și e considerabil de scăzut.

— Dar stai puțin, se ridică Nikki cu ochii strălucind. Se întoarse plină de furie către Mark. Nu-i permit să spună astfel de lucruri despre mine.

— Francesca, oprește-te, izbucni Mark.

Ea se întoarse din nou către el plină de mânie.

— Tu. *Tu* nu-mi spui mie ce să fac. Mincinosule. Rahat cu ochi. Dacă-ți spune să te arunci într-o fântână, o asculți? Cât de patetic, la vârsta ta. Ți-am pus toate hainele în două valize. Sunt aici în hol. Iată cheile de la mașina ta. E în parcarea de la aeroportul Dublin, cu tot cu nenoroci-

tul tău de telefon mobil. Nu vreau să te mai văd niciodată. Dădu drumul cheilor de la BMW pe fața de masă din dantelă albă, se întoarse pe călcâie și ieși din apartament.

Liftul era încă deschis și, pe măsură ce ușile acestuia se închideau silențios în urma ei, expiră profund și îndelungat. *Nemernicule. Ticălosule*, șopti ea. Suferea atât de cumplit încât crezu că o să leșine. Începu să tremure. Își mușcă buza cu durere, simțind nevoia să se controleze. Nu putea ceda încă, trebuia să ajungă acasă înainte de a da frâu liber anxietății care amenința să o cotropească. Apoi, dacă dorea, putea ceda nervos fiind singură și se putea târî în cușca ei de unde să nu mai iasă niciodată.

Liftul se opri la etajul întâi și intră un cuplu. Îi zâmbi Francescăi și ea reuși să le răspundă tot cu un zâmbet, dar foarte slab. Câteva secunde mai târziu, ușile ascensorului se deschiseră în foaier și Francesca trebui să se abțină să nu o ia la fugă afară din hotel. O salută din gesturi pe recepționera care ridică privirea către ea în timp ce o depășea, apoi continuă să meargă.

Micul ei taximetrist rotofei sări din mașină și îi deschise ușa când o zări, iar inima Francescăi se înmuie în fața acestor maniere galante.

— Acum, doamnă, unde anume în oraș mergem?

— Strada Patrick, te rog. Și mulțumesc mult că m-ați așteptat, spuse ea pe un ton cât mai amabil.

— Nu e nici o problemă. Sper că nu v-ați grăbit.

De-ar ști el, reflectă ea cu tristețe.

Șoferul continuă să facă mică conversație pe parcursul călătoriei spre Cork și ea participă atât cât putu, fiindu-i jenă de lipsa de politețe dovedită mai devreme. Stilul lui vorbăreț o ajută să își alunge gândurile negre și îi dădu o șansă să își vină în fire. Făcând efort să răspundă întrebărilor șoferului, ea își scoase temporar din minte scena

care, știa prea bine, avea s-o urmărească pentru mult timp de acum înainte.

Îi dădu bacșiș cinci lire și îndură un șir de mulțumiri exuberante ce îi treziră din nou iritarea; într-o anumită măsură, își dorea să nu-i fi dat bacșiș. Respiră cu adevărat ușurată când taxiul dispăru în traficul de pe strada Patrick și când înțepăturile ascuțite în obraji ale vântului și lapoviței o scoaseră din amorțeală. Era aproape 2.30 și zborul ei de întoarcere era de-abia la 4.35. Avea însă timp pentru o ceașcă de cafea înainte de a lua un taxi înapoi, spre aeroport.

O cuprinse o mare oboseală. Nu mâncase nimic toată ziua, dar numai gândul la mâncare îi provoca greață. Orice rău spre bine – poate așa mai slăbea un pic. Nu toate femeile slăbesc când descoperă că sunt înșelate? se întrebă cu amărăciune în timp ce își trăgea pașii pe strada vesel decorată, pretutindeni vestindu-se Crăciunul.

Ea nu va sărbători Crăciunul anul acesta și tatăl lui Mark putea să se ducă să stea cu Mark și târfa lui, deoarece ea nu-i va mai găti niciodată nesuferitului ăluia bătrân, se jură ea când deschise ușa unui mic café-bar cu autoservire și aglomerat de altfel, unde se așeză la rând.

Dacă acea femeie îl voia atât de mult pe Mark în viața ei, putea să-l aibă cu tot cu bagaje. Și Gerald Kirwan era un bagaj în plus, pe care Francesca îl purtase prea mult timp. La revedere și călătorie sprâncenată, le ură ea în gând, în timp ce comandă o ceașcă de cafea și biscuiți. O să încerce să mănânce măcar atât. Ultimul lucru care-i trebuia era să leșine din cauza șocului și a foamei. Avea multe de făcut când ajungea acasă și primul lucru era să schimbe încuietorile!

Mark Kirwan tocmai își pierduse dreptul de a veni și a pleca din casa *ei* când avea el chef.

6

— Doamne Dumnezeule! Cum naiba a aflat? Mark se agita dintr-un colț în altul al camerei, cu bărbia încleștată și fruntea încruntată, în urma ororii care tocmai avusese loc.

— Ei bine, acum știe despre noi, Mark. Trebuie să mergem mai departe, n-avem ce face, spuse Nikki cu calm. Acum că rivala ei plecase, încerca din răsputeri să își deghizeze pornirea de exaltare care amenința să explodeze din ea. Soția știa și îi dăduse papucii soțului. Perfect! Mark era acum numai al ei.

— Doar n-o fi pus un detectiv particular pe urmele mele? Ce naiba mai are de gând să facă? Îți aduci aminte de tipul ăla, a cărui nevastă s-a despărțit de el datorită conturilor lui bancare din străinătate? A fost în toate ziarele și la televizor. Și eu am conturi în străinătate. Aș putea intra într-un mare rahat dacă ar afla de ele, gândi cu voce tare Mark, complet buimăcit. Mai bine ne-am întoarce acasă. Trebuie să vorbesc cu ea. Să o liniștesc. Alergă în dormitor și începu să se îmbrace.

— Mark, vrei să o iei mai ușor? îl domoli Nikki, urmându-l în cameră. Știa că trebuie să își păstreze cumpătul și să-l ia cu încetișorul. Nu cred că e înțelept să o vezi pe Francesca în seara asta. Evident e foarte supă-

rată și e de înțeles. Se va simți mai bine mâine. Va avea timp să accepte puțin situația. Ai face mai mult rău dacă te-ai duce acum acasă.

— Asta e o nenorocită de catastrofă. Mark se așeză pe marginea patului și își prinse capul în mâini. Nu mă va ierta niciodată pentru asta. Viața mea va fi un nenorocit de coșmar.

Nu era deloc ceea ce Nikki dorea să audă. Nu voia să știe nimic de iertarea din partea Francescăi. Suna ca și cum Mark plănuia să rămână alături de nevasta lui toată viața. Îi permise să nu primească răspuns la această provocare. Nu era momentul potrivit să își susțină punctul de vedere.

— Dar a fost atât de glacială. El dădu din cap a neîncredere. N-am văzut-o niciodată purtându-se așa.

— Ei bine, cum te-ai fi așteptat să reacționeze? îl interogă Nikki cu blândețe.

— Știu, dar de obicei își pierde cumpătul, după care bate câmpii și face urât pentru o perioadă. Niciodată nu reacționează cum s-a întâmplat adineaori. A părut totul atât de definitiv.

— Totuși, Mark, *avem* o relație de aproape un an. Nu te-ai gândit niciodată că ar putea afla despre ea? Și nu te-ai întrebat niciodată cum ar putea să facă față situației? Nikki vorbea deja pe un ton destul de ridicat.

— Nu m-am gândit niciodată că va afla cu adevărat despre noi, murmură el. Presupun că nu am vrut să accept această posibilitate.

— Ei bine, trebuie s-o accepți acum, dragule, și trebuie să îi faci și față. S-a întâmplat și nu poți schimba cu nimic lucrurile. Voia de fapt să spună, *și trebuie să faci o alegere între ea și mine acum. Și nu îmi place să cred că am fost doar pe post de umplutură.*

— Sunt conștient de asta, Nikki, izbucni el. Se pare că nu înțelegi implicațiile aici. Am multe de pierdut. Am copii, un anumit stil de viață, reputația mea la locul de muncă.

— Și eu la fel, dacă nu te deranjează, sări în sus Nikki. Nu da vina doar pe mine, Mark. Nu este vina *mea*. Trebuie să îți asumi responsabilitatea propriilor acțiuni. Nu te-am împins de la spate în relația asta. Se îndreptă furioasă către baie și trânti ușa în urma ei.

— Ăsta-i cu adevărat un coșmar blestemat, înjură Mark. Nu știa ce să facă. Momentul în care o văzuse pe Francesca în pragul ușii fusese cel mai oribil moment din viața lui. Simți cum îl trece o transpirație rece prin tot corpul numai amintindu-și. Dumnezeule! Felul cum l-a privit, cu atâta dispreț. Se ghemui plin de umilință. Se bucura întotdeauna de admirația pe care i-o purta Francesca, îl făcea să se simtă atât de bine. Dacă ar ști de conturile lui în străinătate, ar fi îngrozită. Ea era o persoană foarte corectă, îi ceruse mereu să respecte regulile și să nu încalce legea cu investițiile lui, iar el o asigurase că așa procedează, doar pentru a o liniști. Acum, îl descoperise având o legătură extraconjugală și îi dăduse papucii. Dacă ar afla și de modalitatea lui de a scăpa de taxele fiscale, Mark ar fi nevoit să plătească până după moarte. Viața lui ar ajunge la ruină.

Nu voia ca mariajul lor să se termine. Îi plăcea să fie căsătorit cu Francesca, chiar dacă uneori ea îl scotea din sărite. Era însă o soție bună, se ținea încă bine și avea grijă de tatăl lui și de băieții lor, astfel încât Mark să se poată concentra asupra asigurării unui trai bun pentru toți. Fusese fericit în relația cu Nikki, dar nu avea de gând să o părăsească pentru totdeauna pe Francesca. Și nici nu

avusese vreodată impresia că Nikki și-ar fi dorit ca el să facă acest pas. Nikki era mult prea preocupată de carieră și de viața socială pentru a-și dori un cămin al ei. Și asta lui îi convenea de minune. Mark a avut tot ce și-a putut dori, chiar mai mult. Acum, jocul își schimba regulile, obiectivele se modificară și el nu știa încotro să se îndrepte. Rămase cu privirea ațintită asupra ușii de la baie, plin de iritare. Numai o femeie îmbufnată nu-i trebuia lui acuma. Nu putea Nikki înțelege cât de traumatizant era totul? Auzi apa curgând. La ce naiba își mai făcea baie? Fusese la duș doar cu o oră în urmă. Nikki dădea dovadă de mult egoism și nu era alături de el, se gândi el supărat. Ea nu avea nici un angajament față de nimeni, nici o armonie familială de distrus. Nu avea nimic de pierdut. În schimb, el, dacă nu reușea să-i demonstreze soției sale că aventura nu însemna nimic, avea *totul* de pierdut.

Nikki coborî lenește în apa cu spumă a căzii de baie și se sprijini pe spate. Era cumplit de furioasă pe Mark, care își vărsa nervii pe ea ca și cum era numai vina ei. Nikki avusese un șoc teribil când soția lui apăruse în cameră. Parcă era o scenă desprinsă dintr-un film. Tremură fără să vrea. Francesca arăta mult mai tânără decât își amintea. Dar, de altfel, nu o observase decât de vreo două ori la evenimentele organizate de bancă, unde fusese îmbrăcată la patru ace.

Nesimțita avusese însă o limbă ascuțită și o insultase puternic pe Nikki. Și modul în care și-a îndreptat privirea către Mark. Ce afurisită! Nu-i de mirare că el a căutat altă femeie. Nikki știa că trebuie să își joace cărțile cu mare atenție. Era vital să nu și-l transforme pe Mark

într-un dușman. Altfel, ar putea s-o părăsească chiar pe ea și să își implore nevasta să-l primească înapoi. Ieși din cadă, se înfășură într-un prosop mai mare și deschise ușa la baie.

— Îmi pare rău, iubitule, spuse ea plină de căință. N-am vrut să-mi ies din fire. Presupun că și eu am fost la fel de îngrozită ca și tine și ultimul lucru pe care mi-l doresc este să devin sursa ta de nerfericire. Îl îmbrățișă și îl apropie de ea.

— Ce mă fac, Nikki? Ce mă fac? se văită el cu un oftat.

— Uite ce e, lasă-mă să dau telefon la Aer Lingus și să schimbăm biletele noastre de întoarcere pentru mâine dimineață. Pentru moment, o să ducem valizele tale la mine în apartament. Nu prea cred că îți vine să stai la hotel, nu? Și ridică o sprânceană către el.

El dădu dezaprobator din cap.

— OK. Atunci du-te acasă și vorbește cu Francesca și vezi ce are de spus. Apoi, vom vedea cum decurg lucrurile de acolo. E bine așa?

— OK.

— Iar acum, de ce nu ne îmbrăcăm să ieșim la o mică plimbare pe jos, ca să ne mai limpezim mințile? Altfel, o să stăm aici prost-dispuși și n-o să ne fie de nici un ajutor, spuse ea tandru, mângâindu-l ușor pe cap.

El răspunse afirmativ cu o mișcare a capului, dar încă deznădăjduit.

— Bine.

— Când ne întoarcem, nu vrei să fac o programare pentru un masaj de aromoterapie? O să te ajute să scapi un pic de stres. Ai avut parte de o zi grea.

— Da, am avut, într-adevăr, aprobă Mark cu mare durere în suflet. A fost cea mai proastă zi din viața mea.

Of, pentru numele lui Dumnezeu, nu mai fi așa de păm-pălău. Nici că s-ar fi putut întâmpla ceva mai grozav pentru noi doi, îi stătea pe limbă să spună. Voia să-l scoată din starea asta care o determina și pe ea să se simtă nedorită și lipsită de importanță. Se forță să își ignore supărarea și remușcările.

— Știu, puișorule, știu. Dar faptul e consumat și nu mai are rost să te frământi. Nu-ți face griji. Totul o să se rezolve de la sine. Iar eu voi fi lângă tine să te ajut.

— Ești foarte drăguță, Nikki. Mark o strânse aproape de pieptul lui și, pentru o clipă, se mai înviora. Așa mai mergea.

— Te iubesc, dragul meu, șopti ea ușor. Te iubesc foarte mult.

O îngrijoră că Mark nu-i răspunse.

Ca să ajungă acasă de la aeroport, prin traficul de la ora de vârf, Francescăi îi luă cam tot atâta timp cât îi trebuise să zboare de la Dublin la Cork. Era moartă de picioare când îi plăti taximetristului și intră în casa întunecată. Aprinse becul de deasupra ușii de la intrare și lampa de pe hol și puse mâna pe *Pagini Aurii*. Dacă Mark avea de gând să se întoarcă acasă cu o cursă mai târzie, a naibii era dacă avea de gând să-l lase înăuntru. Găsi un lăcătuș chiar în zona ei, îi telefonă, îi spuse că i se furase geanta cu tot cu cheile de la casă în ea și că avea nevoie de noi încuietori imediat. Acesta promise să ajungă în maximum o oră.

Ce ușor minți-se, se gândi ea cu dezgust când așeză receptorul în furcă, dar era o necesitate. Povestea lacrimogenă pe care tocmai o înșirase avea să-l determine pe meseriaș să vină mai repede. Și Francesca dorea neapă-

rat să vadă încuietorile schimbate. Voia să aibă un fel de *control* asupra situației.

Intră în bucătărie și puse pe foc ibricul. Trixie o privea mirată, cu ochii ei căprui, simțind că ceva era în neregulă. Din când în când, mai scheuna. Francesca dădu drumul la micul televizor portabil și văzu sfârșitul buletinului de știri. Nu se putea însă concentra. Era încleștată de nervi, pe jumătate așteptând să audă zgomotul cheilor introduse în ușă de către Mark. Totuși, dacă venea cu un avion înapoi la Dublin, îi va trebui o veșnicie să își găsească mașina, pentru că ea nu-i spusese numărul locului de parcare și BMW-ul putea fi oriunde într-una din cele trei parcări imense, se gândi ea cu o satisfacție răutăcioasă. O dată ce lăcătușul sosea și își termina treaba, ea se putea duce la culcare și putea plânge până adormea. Era un fel de alinare, se gândi în timp ce își pregătea o ceașcă de ceai și ciugulea dintr-un biscuit.

Luminița roșie a robotului telefonic clipea insistent, dar ea o ignoră. Nu voia să știe acum de apeluri. Era prea amorțită.

Lăcătușul ajunse de-abia după o oră și, până atunci, se suise pe pereți de nervi, așteptându-l. I se păruse că a auzit mașina lui Mark parcând pe alee și se tot agitase, când ridicându-se în picioare, când așezându-se pe canapea, ca un titirez, uitându-se pe fereastra de la sufragerie. Pe măsură ce timpul trecea, începea să se enerveze și mai mult că nu era nici un semn de la Mark. Cum îndrăznește? se gândi ea irațional. Cum îndrăznește să nu se întoarcă val-vârtej la Dublin și să se arunce la picioarele ei ca să își ceară scuze și să o implore să-l ierte? Așa măcar, ar avea și ea satisfacția de a-l putea da afară din casă.

Se strădui să își păstreze aparent calmul când îl informă pe lăcătuș că dorea să schimbe încuietorile de la intrarea din față, de la cea din spate și de la garaj.

— Ce nenorocire pe capul dumneavoastră, doamnă, spuse bărbatul între două vârste în timp ce își scotea instrumentele dintr-un sac gri.

— Și acum mă mai doare capul după cele întâmplate. Eu o să mă duc să mă întind puțin, dacă nu vă deranjează, se scuză ea politicos, nefiind în stare să își recapete energia necesară unei conversații politicoase.

— Așa să faceți. O să mă străduiesc să nu vă deranjez, spuse el cu amabilitate.

Mai avea puțin și o podideau lacrimile. Se așeză, încordată și nefericită, ascultând zgomotele meseriașului lucrând, așteptându-l pe Mark și furioasă când nu primea nici un semn din partea lui, nici măcar un amărât de telefon.

Nu-i venea să creadă cât de nemilos putea fi. Ce făcea el acum? Lua o cină intimă, tête-à-tête cu amanta lui, fără să se gândească deloc la ea? Avusese scena de mai devreme un impact cât de mic asupra lui? Chiar nu mai simțea nimic pentru ea? Chiar nu știa că ea va fi devastată? Nu-i păsa de asta nici măcar cât negru sub unghie? Nu mai valora nimic pentru el încât să nu-i pese că ea suferă? Era acesta adevăratul Mark? Își cunoștea cu adevărat soțul?

Întrebările i se amestecau în cap, torturând-o, umplând-o de suferință, până când nu mai suportă și lacrimile o cotropiră, udându-i obrajii. Trebui să își înfunde capul într-o pernă ca să își înăbușe hohotele de plâns.

Vreau să mor, se gândi ea. *Vreau să mor. Nu mai vreau să îndur suferința asta.* Ar fi putut lua niște pastile, parace-

tamol amestecat cu brandy. Apoi, el se va simți vinovat pentru tot restul vieții, își imagină ea cu amărăciune, și părea o soluție destul de satisfăcătoare. N-ar mai fi trebuit să treacă prin agonia ce o cuprinsese, iar el și-ar petrece restul vieții în totală nefericire. Dar poate că nu. Dacă s-ar fi sinucis, l-ar fi lăsat pe Mark liber să se căsătorească cu acea femeie. Francesca respiră adânc și luă o poziție dreaptă. Nici gând. Sub nici o formă nu avea să le ușureze celor doi amanți situația. Și va refuza să acorde divorțul. Putea să se ducă la dracu' Mark. Nu, o să treacă prin asta și o să îi provoace și lui tot atâta suferință de cât se dovedise el în stare. Mark Kirwan va regreta amarnic pentru că o înșelase și o luase drept fraieră. Iar acea femeiușcă va blestema ziua în care a intrat în viața Francescăi!

7

Gerald Kirwan la telefon. Am încercat să te prind toată ziua. Am nevoie de o rețetă pentru medicamente și aș vrea să-mi pregătești o cină mică și câteva lămâi și puțină miere pentru o cană fierbinte de ceai. Am o infecție bronșitică păcătoasă. A trebuit să chem doctorul. Spune-i lui Mark că trebuie să-l văd. Terminat.

Francesca strânse din buze când ascultă vocea enervantă a socrului ei. Incapabilă să se relaxeze datorită zgomotelor produse de lăcătuș, își trecea în revistă mesajele primite pe robotul telefonic. Vocea arțăgoasă a lui Gerald Kirwan răsuna cu ecou de-a lungul holului. Țapul ăsta bătrân și plin de aere se prezenta totdeauna la telefon cu numele întreg. Nu-i plăcea deloc să lase mesaje, spunea că îi face vocea să pară foarte groasă și răgușită.

Ghinionul lui, se gândi Francesca cu încăpățânare. Gerald Kirwan nu mai reprezenta acum grija ei. Afurisită să fie ea dacă o să-i mai pregătească masa sau o să mai alerge în diverse locuri pentru el. Să se ocupe Mark de tatăl lui. Sau Vera, sora lui Mark, care renunțase la tatăl ei cu mult timp în urmă. Și era de înțeles, cunoscându-și socrul. Dar era și foarte confortabil pentru cumnata sa, în toți acești ani, să nu aibă nimic de-a face cu pă-

rintele său. Vera nu a știut niciodată ce povară putea fi Gerald Kirwan.

Ei bine, Francesca se hotărî să scape și ea de această povară. De ce ar mai continua? Nu era rudă de sânge cu el și se săturase până peste cap să fie folosită. Începând din acest moment, nu mai era prețul de șters picioarele al familiei Kirwan.

Ridică telefonul și formă numărul Verei. Cumnata sa îi răspunse cu vocea ei obișnuită, în șoaptă.

— Alo, da, aici Vera Darmody. Cum vă pot ajutaaa? Era răspunsul standard și invariabil pentru oricine ar fi sunat.

Francesca nu se văzuse prea des cu Vera, care nu era foarte apropiată de fratele ei. Îi rămânea tot Francescăi să țină legătura de Crăciun sau de Paște. Vorbind încet, cu vocea ei subțire, Vera dădea impresia unei femei lipsite de apărare, dar, de-a lungul timpului, Francesca își dăduse seama că tot ceea ce Vera dorea, ea obținea. Își trăia viața după propriile reguli. Era, deși ar fi negat în totalitate, extrem de asemănătoare tatălui ei.

— Vera, sunt Francesca.

— Francesca, ce surpriză. Ce faaaci?

— Mulțumesc, bine. Te-am sunat doar ca să îți spun că tatăl tău are o infecție virală și are nevoie de rețetă. Eu nu i-o pot obține, sunt foarte ocupată. Mark e plecat din oraș, așa că am apelat la tine.

— Of, dar *Francesca*, știi că eu nu am mai vorbit cu tatăl meu de *ani de zile*! Vera ridică tonul plină de uimire. De ce mă suni tocmai pe *mine*? adăugă ea indignată.

— Te sun pe *tine* ca să îți fac cunoscută situația. La urma urmei, Vera, nu este tatăl meu, este al tău. Eu nu îmi mai asum responsabilitatea pentru el. Îți dau numărul

de mobil al lui Mark, poți să îi lași un mesaj și să vă înțelegeți amândoi, răspunse Francesca, neputând să își mai controleze nervii și astfel, ridicând vocea. Era tipic pentru Vera. Eu. Eu. Eu.

— Dar, Francesca, eu nu am nimic de-a face cu el. *Tu știiii* asta, protestă cumnata ei.

— Vera, asta e problema ta, descurcă-te. Uite numărul lui Mark. Francesca era din ce în ce mai furioasă. Ani de-a rândul trebuise să aibă grijă de socrul ei, în timp ce Vera se ducea la plimbări pe munte în fiecare week-end, hoinărea prin țară cu grupul ei coral sau se ducea în fiecare vacanță de Crăciun în insulele Canare. Se spălase pe mâini în ceea ce-l privea pe tatăl său și i-l pasase Francescăi, ieșind basma curată din afacere. Ce drăguț din partea ei! Ei bine, roata s-a învârtit și Vera trebuie să dea socoteală.

Francesca îi dictă numărul de mobil al lui Mark dintr-o răsuflare și cu o voce foarte aspră.

— Dar de ce nu poate Mark să se ocupe de tata când se întoarce? Eu nu sunt în stare să mă apropii de omul ăsta îngrozitor. Știi asta, Francesca. Sunt *foarte* surprinsă că mi-ai telefonat. E chiar lipsit de considerație din partea ta, se smiorcăi Vera.

Asta era ultima picătură în pahar. Francesca se înnegri la față.

— Îmi pare rău dacă ți-am rănit sentimentele, Vera, dar momentan ele nu reprezintă *nici un fel de interes* pentru mine. Mark este în Cork cu altă femeie. Poți să discuți problema asta cu el. Eu nu o să mai am grijă de Gerald de-acum înainte. De fapt, nu intenționez să vă mai văd, nici pe el, nici pe tine, niciodată. Mi-a ajuns și mie cu atâția Kirwan, crede-mă. Eu doar îți dau de știre că tatăl

tău este bolnav. Poți să faci ce vrei în privința asta. Mă doare-n cot. La revedere.

Auzi cum Vera se oprește brusc din respirat când cuvintele „o altă femeie" aterizară ca o bombă asupra ei. Francesca nu avea de gând să-l protejeze pe Mark de consecințele acțiunilor lui. Să își asume el responsabilitatea pentru destrămarea căsniciei lor. Ea era victima inocentă aici.

Trânti receptorul în furcă. Se gândea foarte serios că n-ar fi deranjat-o nici cât negru sub unghie dacă nu-i mai vedea niciodată pe Vera și Gerald. Își suportase rudele prin alianță doar din loialitate față de Mark, loialitate de care se abuzase din plin. Nu trebuia să-i mai poarte în cârcă de-acum înainte. S-o vadă pe Miss Playboy cum îi face cumpărăturile lui Gerald Kirwan și cum îi spală lenjeria când va sta cu ea și cu Mark de sărbătorile de iarnă.

Crăciunul o să fie interesant, se gândi cu amărăciune Francesca. Ce o să se facă Mark cu tatăl său? Ce va face *ea* de Crăciun? Fața i se schimonosi. Owen pleca la fratele lui, în Statele Unite, pentru zece zile. Va fi singură. Era înfricoșător, nu mai fusese niciodată de una singură. Oare cum va rezista?

Ridică telefonul și formă numărul surorii sale. Millie răspunse, ca de atâtea alte ori, scurt și la obiect.

— Bună, Millie, eu sunt, reuși Francesca să articuleze înainte de a izbucni în lacrimi.

— Doamne Sfinte, Francesca! Ce s-a întâmplat? întrebă Millie.

— Mark are o aventură, îngăimă Francesca printre suspine.

— Eh, are o aventură... nu-i adevărat, nu fi prostuță.

— Ba *are*, Millie, i-o reteză scurt Francesca. Nu sunt

prostuță. I-am surprins împreună într-un hotel din Cork. În halatele lor de baie, adăugă ea ca să se facă înțeleasă.

— Of, Dumnezeule! Vin la tine. Sosesc imediat, exclamă Millie grăbită. Ne vedem în câteva minute.

Francesca închise telefonul și încercă să își revină. Lăcătușul lucra la ușa de la garaj; o terminase pe cea de la intrare și pe cea din spate. Francesca nu voia să aibă ochii roși de plâns când îl plătea.

Urcă în dormitor, își pieptănă părul și se dădu cu puțină pudră în obraji. Când lăsă peria de păr pe toaletă, observă cei doi butoni de aur pe care îi dăruise lui Mark cu ocazia aniversării lor, cu mulți ani în urmă. „Of, Mark", șopti ea. „De ce? De ce ai făcut asta?" Înghiți cu greu în sec când auzi strigătul lăcătușului. Doar atâta mai avea să rezolve și, pe urmă, era liberă să se simtă total distrusă, își promise ea în timp ce alerga pe scări în jos, cu carnetul de cecuri.

Se simți ușurată când meseriașul plecă, iar tăcerea din casă se așternu asupra ei ca o mantie. Simți cum tensiunea interioară scade. Preluase controlul. Acum căminul ei era în siguranță. Mark ar fi trebuit să ciocăne la ușă pentru a i se permite intrarea. Să vedem dacă îi va plăcea chestia asta, se gândi ea cu amărăciune, amintindu-și scena intimă la care fusese martoră în hotelul din Cork.

Cei doi amanți păreau a se simți foarte bine unul în compania celuilalt, așa de bine dispuși și fericiți. Francesca nici nu își mai amintea de când ea și Mark nu mai petrecuseră o seară atât de romantică în doi. De obicei, după cină, dacă nu aveau de onorat vreo obligație socială, se uitau la televizorul în fața căruia Mark obișnuia să adoarmă. Au fost și perioade când ieșeau la plimbare în jurul portului Howth pentru a-i permite cățelușei să

facă mișcare, dar o dată ce Mark se văzu nevoit să călătorească foarte mult în interes de serviciu, și această sarcină îi revenise doar ei. Însă ea tot aștepta cu nerăbdare ca soțul să se întoarcă acasă din străinătate; îi plăcea mereu să afle ultimele noutăți și bârfe de la Bruxelles. Îi gătea felul preferat de mâncare și se agita în jurul lui, știind că el muncise din greu. Mark îi aducea întotdeauna un mic cadou: parfum, îmbrăcăminte, o piesă inedită pentru colecția ei de cristaluri. Căsătoria lor era foarte comodă, fără suișuri și coborâșuri dificile. Solidă și confortabilă, poate chiar puțin plicticoasă și lipsită de surprize. Însă nimic nu o pregătise pentru șocul suferit astăzi. În ceea ce o privea, căsătoria lor era de neclintit.

Auzi cum Millie parchează mașina pe aleea din față și se duse să-i deschidă ușa. Sora ei, înaltă și zveltă, întruchiparea unei sănătăți de fier, traversă aleea cu pași mari și se îndreptă cu brațele deschise spre Francesca care izbucni brusc în lacrimi.

— Hai să intrăm, Francesca. Plângi cât simți nevoia, să te eliberezi, și apoi spune-mi ce s-a întâmplat, o îndemnă Millie, preluând comanda în obișnuita ei manieră dibace. O conduse în sufragerie, o așeză pe canapea și îi înmână șervețele. Francesca își dădu năduful acum când toate evenimentele zilei o copleșiră și cedă luxului de a se scufunda în durere. Și plânse mult, cu oftaturi, cu suspine ce-i cutremurau trupul, spre groaza lui Millie.

După un timp, Francesca își șterse ochii și își reveni.

— Îmi pare rău, murmură ea, zâmbind chinuit către sora sa. M-am abținut toată ziua.

— Sunt convinsă, răspunse Millie înverșunată. Pentru numele lui Dumnezeu, ce s-a întâmplat? Ești absolut sigură? Cum ai aflat? *S-ar putea* să te înșeli?

Francesca strănută și îi răspunse negativ lui Millie, dând din cap.

— Nu mă înșel deloc. I-am prins pe cei doi împreună. Nu știu ce să mă fac, Millie. Căsătoria mea s-a sfârșit. Începu iar să plângă.

— Povestește-mi, o îndemnă Millie, oferindu-i un alt șervețel.

Atât cât se simți în stare, Francesca îi relată surorii ei întreaga poveste și urmări cum expresia de pe fața lui Millie indica o adevărată groază.

— Nu pot să cred, bâigui Millie. Mark! Este incredibil. Doamne! Francesca, nici nu știu ce să spun!

— Nici eu nu știu. Pare atât de ireal. Trebuie să mă ciupesc ca să mă asigur că nu visez. Francesca se ridică în picioare și își îndepărtă părul din ochi. Am schimbat încuietorile la uși. De-acum înainte, să binevoiască să ciocăne dacă vrea să intre.

— E puțin cam drastic, nu crezi?

— Să-l ia dracu', Millie. Nu o să-i permit să se întoarcă aici ca la hotel și să se comporte ca și cum totul ar fi în regulă, îi răspunse indignată Francesca.

— Nu, desigur că nu, aprobă mai domolit Millie. Doar că acum ești foarte supărată și nu judeci limpede. Ai multe de pierdut în situația asta. Ești căsătorită de peste 20 de ani.

— Tu cum te-ai simți dacă l-ai prinde pe Aidan cu o altă femeie? îi ceru socoteală Francesca.

— L-aș lăsa fără moștenitori, răspunse Millie fără să stea pe gânduri.

— L-ai primi înapoi? Te-ai mai putea culca cu el după aceea?

— Nu știu.

Francesca o privi încruntată.

— Vezi, asta e.

— Știu. E oribil, admise Millie. Presupun că nu poți ști niciodată cum ai reacționa până nu ți se întâmplă. Nici nu mă pot gândi că Aidan ar fi capabil de o aventură. Dar nici pe Mark nu mi-l imaginam așa, adăugă ea confuză. Ce le vei spune băieților?

— Nu știu. Owen petrece noaptea asta la un prieten. Presupun că e mai bine.

— Ei bine, nu poți rămâne singură, declară Millie. Hai cu mine acasă, să ne vărsăm oful împreună, la un pahar.

Timp de un minut, Francesca fu tentată de idee. Părea cumva soluția ideală să se îmbete și să cadă lată în pat. Așa, cel puțin, ar dormi și ar beneficia de prezența reconfortantă a lui Millie. Dar nu putea să bea în fiecare seară până uita de ea. Trebuia să treacă de toate acestea, să se descurce pe cont propriu. Și era mai bine să înceapă chiar din momentul ăsta.

Dădu dezaprobator din cap.

— Asta e viața mea acum, Millie, trebuie să mă obișnuiesc. Dacă fug din calea problemelor nu rezolv nimic și, pe lângă asta, nu vreau să fiu mahmură mâine, când vine Mark acasă. Trebuie să fiu cu capul pe umeri.

— Cred că ai dreptate. Uite, o să stau eu aici cu tine. Îl sun pe Aidan și îi spun că nu te simți prea bine. Mă trezesc mâine devreme ca să le duc pe fete la școală.

— O, nu, Millie. Nu este corect, ai atâtea de făcut, protestă Francesca.

— Nici nu vreau să aud, rămân cu tine. Aici nu e vorba de un moft de-al tău. E ceva destul de grav și de traumatizant.

— Așa crezi? spuse Francesca reușind să îi arunce un zâmbet.

— O dramă de zile mari. Vreau să spun că cel puțin un pahar de băutură tare e necesar. Numai că este așa de ciudat, nu pot să înțeleg. La ce naiba se gândea Mark? Văzu expresia îndurerată de pe fața surorii ei. Of, îmi pare rău, eu și gura mea slobodă.

— E în regulă, Millie, și eu mi-am pus aceeași întrebare de prea multe ori, spuse Francesca nefericită.

Millie o îmbrățișă cu căldură.

— Stai aici, jos, lângă foc și îți voi aduce un pahar de coniac. Doar să-l sun repede pe Aidan și să-l anunț unde sunt.

Francesca se ghemui în fotoliul din piele fină de lângă șemineu. Adevărul este că nu-i prea plăcea mobila asta îmbrăcată în piele, care costase o avere. Dar Mark o îndrăgise de prima dată când o văzuse. Opulența ei luxoasă era, pentru el, afirmarea nivelului social la care ajunsese, în comparație cu mica și prima lor casă semi-decomandată din Santry.

Ce se va întâmpla când el va veni a doua zi acasă? *Dacă* va veni. Ce simțea el în aceste momente? Se considera vinovat sau era ușurat că fusese totul dat la iveală? Îi facilitase Francesca drumul către libertate, ca să poată trăi mai departe cu amanta lui? Îi făcuse întocmai jocul lui Mark? Francesca privea fix focul ce pâlpâia și brusc i se făcu puțin frică. Millie avea dreptate. Avea o groază de pierdut. Tot ce știa, identitatea ei ca soție a lui Mark, locul ei în societate ca parteneră a lui Mark, casa ei, stilul ei de viață, tot ceea ce luase de bun atâta timp fusese subminat într-o clipă. Acum trebuia să lupte pentru ceea ce considera că-i aparține de drept. Doar dacă, bineînțeles, nu ignora incidentul și se prefăcea că aventura lui Mark era ceva peste care putea să treacă.

Ar fi soluția cea mai simplă, se gândi ea cu mâhnire.

Să fie supărată pe el pentru o vreme, să-l pedepsească luni de zile, să-l umilească așa cum merita și, într-un final, să încerce să pretindă că nu s-a întâmplat nimic.

— Dar s-a întâmplat, se certă ea singură. *S-a întâmplat* și nu poți schimba situația, iar viața nu va mai fi niciodată la fel.

Millie își vârî capul pe ușă.

— Ai spus ceva?

— Nu, gândeam cu voce tare. Francesca se lăsă pe spate, în fotoliu și luă paharul de coniac ce i se oferi. Ce-ai face în locul meu? o întrebă curioasă Francesca.

— La mine e altceva. Millie se aruncă pe canapea, își îndoi picioarele lungi sub ea și sorbi o gură din băutura de culoarea chihlimbarului. Situația mea e total diferită. Fetele mele sunt foarte mici și ar trebui să iau în considerare elementul ăsta. Băieții tăi sunt deja pe picioarele lor, lucru ce contează foarte mult. Știu că le va fi și lor greu să afle ce s-a întâmplat, dar sunt adulți, vor face față mai ușor decât doi copii mici. Nu știu, Francesca, pur și simplu sper că nu mi se va întâmpla și mie vreodată.

— Cel puțin, tu ai cariera ta. Ești financiar independentă, interveni Francesca.

— Uite ce-ți propun, vezi ce se întâmplă mâine când Mark vine acasă. Poate se va întoarce distrus și-ți va cere iertare.

— Și poate că va fi o strategie de-a lui ca să scape de furia mea. Erau complet relaxați împreună, Mark și tipa aia, o armonie reală, spuse Francesca cu amărăciune. Și ea arăta așa al dracului de perfect, toată numai picioare și sâni obraznici. M-am simțit așa de demodată și de bătrână pe lângă ea.

— Nu fii ridicolă, Francesca, tu ești eleganța întruchipată, o consolă Millie.

— *Eleganța!* râse sfidător Francesca. Sună așa de vârsta a doua. Ea era tânără, Millie. *Tânără.* Urăsc ca dracu' să am patruzeci de ani. De-acum începe numărătoarea inversă. De ce mi se întâmplă tocmai mie? Ce fel de viață voi avea? Sunt trecută, Millie. Nici un bărbat nu se va mai uita măcar la mine.

— Termină chiar acum cu prostiile astea, Francesca Kirwan. Nu te las să te subestimezi în halul ăsta doar pentru că idiotul ăla de soț al tău gândește cu altceva decât cu capul. Îți spun eu, după șase luni de stat cu Miss Adolescență, o să vină la tine în genunchi și o să te roage să-l primești înapoi. Crede-mă pe cuvânt, Francesca. Și atunci tu îl vei avea la mână și, în numele lui Dumnezeu, ar fi păcat să nu profiți. Ochii lui Millie se întunecară de mânie.

Francesca era impresionată de loialitatea surorii ei. Știa că e patetic, dar își dorea ca toată lumea să-l urască pe Mark în aceste clipe; să-l disprețuiască și să-l condamne pentru toată durerea ce i-a cauzat-o prin desconsiderarea atât de crudă a căsătoriei lor. Dar el era cel care va sfârși singur și ostracizat. Familia și prietenii vor fi alături de ea în acest calvar. Apoi, el va regreta, se gândi răutăcios. Spera, de fapt voia ca el să sufere. Îl *ura*. Era din ce în ce mai hotărâtă. O să-l facă pe Mark să plătească tot restul zilelor pentru ceea ce i-a făcut. Francesca se va asigura că întreaga lume va afla de fapta lui. Va fi total umilit. Mark era o persoană extrem de retrasă și ar fi îngrozit dacă cei din jur l-ar fi bârfit la serviciu. Demnitatea lui va fi călcată în picioare. Când va termina cu el, Mark nu va mai avea nici un dram de onoare, își jură Francesca, strângând mai puternic paharul de coniac în timp ce privea fix lumina focului, uitând complet de prezența surorii ei îngrijorate.

8

— Francesca, ridică receptorul, te rog. Sunt în aeroport. Trebuie să știu unde ai lăsat mașina, mârâi Mark la telefon. Era dimineața următoare. El și Nikki sosiseră pe aeroportul Dublin obosiți și stresați. Erau trei parcări imense, cu etaj, plus una în aer liber. Mașina lui putea fi oriunde. N-avea nici cea mai vagă idee unde putea începe să caute.

Tăcerea de la celălalt capăt al firului de telefon era asurzitoare. Soția lui lăsase robotul în funcțiune, dar era sigur că Francesca se află acasă.

— Francesca, ridică receptorul, acum! strigă el amenințător. Tăcere. Francesca, dacă nu ești acasă și găsești mesajul ăsta când ajungi, sună-mă imediat la numărul pe care ți-l spun acuma. Și înșiră rapid numărul de telefon al lui Nikki, după care închise.

— N-avem ce face decât să începem să căutăm dintr-o parcare în alta, îi spuse nervos lui Nikki, care răsfoia o revistă la standul cu publicații.

— Propun să începem cu spațiul C, de obicei, aici ai cele mai mari șanse de a găsi un loc liber, adăugă ea calm.

— Bine, haide, căzu el de acord. Era plin de nervi. Francesca ar fi putut să-i spună unde a lăsat mașina. Se dovedea o nemernică răzbunătoare și presimțea că viața n-o să-i fie deloc ușoară în viitorul apropiat. Proababil că

Francesca va insista ca el să înceteze relația cu Nikki. Dar nu știa dacă era în stare. Poate că ar reuși s-o lase mai moale pentru o perioadă și, după ce furtuna ar fi trecut, să fie iar împreună cu Nikki. Plecară tăcuți către ultima parcare, fiecare pierdut în propriile gânduri. Cum naiba a aflat Francesca de el și Nikki? Mark se întreba asta pentru a suta oară. Fuseseră extrem de discreți. Nimeni nu știa de ei la serviciu, era mai mult decât sigur. Ar fi aflat ceva într-un fel sau altul. Era de-a dreptul misterios.

— Eu caut pe primul nivel, spuse el când ajunseră în parcare.

— De acord, răspunse Nikki. Se despărțiră și începură să caute BMW-ul.

Nikki luă liftul către cel de-al doilea etaj al parcării și încercă să își păstreze calmul. Era extrem de agitată. Nu înțelegea de ce Mark era atât de consternat pentru că fusese descoperit. Din punctul ei de vedere, era o eliberare. Însemna că Mark putea face acum alegerea de a rămâne cu ea. Puteau fi un cuplu. Acum că Francesca știa de ei doi, cu siguranță nu își mai dorea bărbatul înapoi.

Se plimbă furioasă de-a lungul culoarului întunecat și răcoros, plin de mașini. Îi era din ce în ce mai clar – mai ales din modul în care el se comportase de când Francesca dăduse buzna în camera de hotel – că Mark o privea doar ca pe o amantă, nu ca pe o posibilă parteneră de viață, lucru ce nu îi convenea deloc. Se săturase să fie pe planul doi. Voia o relație adevărată, cu tot tacâmul, se gândi ea obosită în timp ce scana cu privirea rândurile de mașini. Voia un angajament din partea lui. Niciodată ea nu-l presase, știind că ar fi fost cel mai rău lucru pe care-l putea face, dar acum totul se schimbase.

Mark trebuia să aleagă. Atât și nimic mai mult. Trebuia să ia o decizie: ori își părăsește soția și se mută împreună cu ea, ori stă cu Francesca și riscă să o piardă pe ea. Dar își asuma un mare risc hotărându-și astfel strategia. Se simțea neiubită și nedorită.

Stai calmă, își spuse Nikki în gând, în timp cobora către altă pasarelă. *El e încă sub stare de șoc. Nu gândește logic. Nu mai este el însuși. Desigur că vrea să fie cu tine. Te adoră. Nu-l lăsa să vadă că ești vulnerabilă și că ai nevoie de el. O să fugă de-o să rupă pământul după aceea. Nu-l presa cu nimic pentru o perioadă. Ai răbdare și vezi cum decurg lucrurile. Nu-l lăsa să vadă cât de afectată ești.*

— Ușor de zis, greu de făcut, murmură ea în timp ce traversa și al doilea nivel unde nu era nici urmă de mașina lui Mark.

Tocmai se pregătea să meargă la celălalt etaj, când el apăru șofând lângă ea.

— Sari înăuntru, îi spuse Mark. Te conduc la mașina ta.

— Unde ai găsit-o? îl întrebă când se așeză pe scaunul din dreapta lui.

— La al treilea nivel. Hai, că nu a fost așa de grav. Puteam să stăm aici și să ametim căutând până mâine.

— Ce ai de gând să faci? îl întrebă ea cu un aer calm.

— Cel mai bine, mă duc acasă și intru-n horă, se văită el. Nu am nici o tragere de inimă. Doamne, Nikki, e un coșmar. Cum a reușit să afle?

— Dă-mi un telefon și spune-mi cum merge. Păstrează-ți cumpătul și nu provoca scandal, îl sfătui ea în timp ce el oprea lângă mașina ei. Și, iubitule, nu te mai îngrijora atâta. Poate că tot răul e spre bine.

Mark nu părea prea convins de acest argument când se aplecă s-o sărute.

— Deocamdată îmi păstrez valizele cu haine. Pe curând, Nikki, ținem legătura, îi spuse el cu voce gravă.

— Oricând, îi răspunse ea ușor. Coborî din mașina lui și se urcă în a ei, după care demară cu zgomot din parcare.

Ținem legătura. Nu sunase ca și cum Mark avea de gând să își părăsească soția. De fapt, nu sunase deloc prea promițător. Și de ce își păstrase valizele? Era oare sfârșitul pentru ei doi? Nikki se trezi cuprinsă de teamă. Îl iubea pe Mark mai mult decât iubise vreodată pe altcineva. Nu credea că ar putea continua să trăiască fără el. Ce ar face dacă ar părăsi-o? Nikki conduse spre casă mai îngrijorată ca niciodată.

O dată ce ajunse pe autostrada M50, Mark acceleră grăbit spre casă. Cu cât se termina chinul mai repede, cu atât mai bine. Era neliniștit, chiar îi era puțin frică. Nu avea nici un punct de sprijin, nu avea nici o apărare. Francesca era pe deplin îndreptățită să se simtă trădată și supărată, dar, la naiba, nu planificase să se îndrăgostească de Nikki. Soția lui n-ar înțelege niciodată argumentul ăsta dacă ar încerca să-i explice de ce a început o relație extraconjugală cu o femeie mai tânără.

Cel mai bine ar fi să înghită toate reproșurile din partea Francescăi și să nu spună nimic, se hotărî el. Tăcerea e de aur. Nu avea rost să mai arunce paie pe foc, doar ar înrăutăți lucrurile. Asta dacă putea fi mai rău de atât. Spera doar ca Francesca să nu-i spună nimic din toate astea lui Owen. I-ar fi imposibil să își mai privească fiul în ochi. I se făcea rău numai când se gândea la asta. Ambii lui băieți îl respectau și îl admirau și acest respect era foarte important pentru el. Acum, însă, era în pericol.

— Of, ce încurcătură nenorocită, murmură Mark, dorindu-și să se afle la mii de kilometri depărtare de aici.

*

Francesca reascultă mesajul lui Mark. Era turbată de furie. Cum îndrăznea să-i vorbească pe tonul ăsta? Ce *tupeu* incredibil pe el. S-ar putea crede foarte ușor că ea este cea vinovată aici. Spera să-i fi luat ore în șir să găsească mașina. Închise robotul telefonic. Cel puțin, știa acum că soțul ei este în Dublin.

Oare vine acasă sau pleacă cu târfa lui la apartamentul acesteia, oriunde-ar locui ea? Era pierdută, tulburată și înspăimântată. Ce avea să-i spună lui Mark când acesta va sosi acasă? *Dacă* va sosi acasă. Se rugă să fie în stare să nu izbucnească în plâns, să nu se facă de râs. Șovăi, neștiind dacă să meargă până la capăt și să se machieze.

Dar de ce să se deranjeze? se gândi ea într-o doară. Ce-i păsa ei cum arăta pentru Mark? Doar voia ca el să dispară din viața ei. Nici nu-i păsa dacă n-avea să-l mai vadă niciodată.

Era ca un pește pe uscat, se ridica și se așeza la fiecare cinci minute, ca să se uite pe fereastră. Coborî la parter și își făcu o ceașcă de cafea pe care o duse în sufragerie, dar avea noduri în stomac și nu putu să bea nimic.

Din nou, urcă la etaj și privi pe fereastră. I se opri respirația când observă mașina lui Mark parcată pe alee. Simți că leșină.

Francesca trase repede aer în piept și se așeză la capătul scărilor, așteptând ca Mark să bage cheile în broască. Când acest lucru se întâmplă, îi veni aproape să vomite. Auzi cum Mark scoate cheia din broască și apoi încearcă din nou și din nou... Își putea imagina agitația și nerăbdarea lui. Soneria sună și ea sări în sus ca arsă, deși se aștepta. Sună de mai multe ori, strident, insistent. Și apoi, în continuu, făcând-o să își piardă mințile de enervare. Cine dracu' se credea?

9

Pentru o clipă, Francesca a fost teribil de tentată să nu deschidă ușa. Mașina ei era parcată în garaj, deci Mark nu știa dacă ea se afla sau nu în casă. Așa i-ar trebui, să-l lase să își facă sânge rău. Dar zgomotul soneriei era atât de strident, încât nu mai suportă și deschise ușa cu putere.

— Nu fii atât de nesimțit, strigă ea nemulțumită. Era de ajuns să suni o dată. Nu sunt surdă...

— Ce naiba se petrece aici? De ce nu se mai potrivește cheia mea în ială? ceru Mark să afle, intrând forțat în hol și privind-o pe Francesca cu mânie.

— Pentru că am schimbat încuietorile. Dar ăsta nu-i....

— Nu poți face asta! o întrerupse el, indignat.

— Îmi pare rău, Mark. Dar pot. Și am și făcut-o. Tu nu mai locuiești aici...

— O să locuiesc unde vreau eu. Asta-i casa mea, strigă el din răsputeri.

Francesca trânti ușa.

— Hai să nu știe tot orașul Howth că tu ai un acces de furie, spuse ea cu răceală. Asta-i și casa mea. A mea. Tu nu mai ești binevenit aici. Poți să te duci să locuiești cu fufa ta și să faci tot ce dracu' vrei.

— Încetează, Francesca. Nikki nu este o fufă sau cum îi spui tu. Și nu e nici al naibii de meschină ca tine.

— Mark, nu mă interesează ... *Nikki* – vocea ei se înecă în dispreț. Tot ce vreau e ca tu să pleci de aici. Mă dezgușți!

— Ei bine, și tu mă dezgușți cu comportamentul tău, replică Mark. Nu am crezut niciodată că poți fi atât de răzbunătoare.

— Se pare că nu ne cunoaștem atât de bine pe cât credeam, nu-i așa? îl întrebă Francesca cu ură. Nici eu nu am crezut niciodată că ești un trădător cu două fețe. Ești cu ea de aproape un an, am dreptate? Nemernic mincinos.

Mark nu se pomeni în stare să-i suporte privirea. Se duse în bucătărie.

Francesca îl urmă.

— Nu-i așa? repetă ea întrebarea.

— Da, se bâlbâi el.

— De ce? De ce ai făcut-o? Ce nu mergea în căsnicia noastră de a trebuit să te culci cu altă femeie? întrebă autoritar Francesca.

— Nu e vorba numai de sex, spuse el înfierbântat.

— Oo, nu este? Ei bine, nu mi s-a părut așa când te-am văzut sărutându-o cu foc la aeroport sau când am dat peste voi în hotelul din Cork, rosti ea cu sarcasm.

— Se întâmplă ca latura sexuală a relației mele cu Nikki să fie foarte bună, atacă Mark la rândul lui, știind că aceste vorbe or s-o rănească. Dar e vorba de mult mai mult în această relație. Este o femeie foarte inteligentă ...

— Și eu nu sunt? Asta vrei să spui? Sunt o proastă care nu e bună la pat, asta e, nu? urlă ea, profund rănită de modul în care Mark luase apărarea amantei sale.

— Nu asta am vrut să spun, Francesca, mârâi el amenințător. Nu-mi mai pune cuvinte în gură.

— Atunci, ce *vrei* să spui? Am avut o căsnicie bună,

nu-i așa? Avem doi fii și un cămin destul de frumos. De ce ai întors spatele la toate astea? Ce a mers atât de prost între noi ca tu să pleci și să ruinezi totul?

— Of, Francesca, *putrezeam*. Eram plictisit. Între două vârste. Eram sătul să fiu responsabil. Tu n-ai simțit niciodată că trebuie să existe și altceva în viața asta? Lovi cu mâna masa de bucătărie. Când ea a sosit în viața mea, am început din nou să simt plăcere. M-a făcut să simt că viața poate fi diferită. M-a făcut să mă simt tânăr....

— Idiot ce ești! Nu mai ești tânăr deloc, țipă Francesca. Te apropii de 50 de ani, fie că-ți place sau nu. Acceptă și comportă-te ca atare. Tu crezi că mie îmi place să am 40 de ani? Nu-mi place. Dar n-am plecat în lume să-mi caut un puștan sănătos care să mă facă să mă simt mai bine. Nu crezi că m-am săturat și eu să am grijă de tine, de băieți, de casă și de nesuferitul de taică-tu? Pentru că mi-a ajuns până peste cap. Crede-mă. Dar nu m-am dus repede să caut altceva ... o aventură trecătoare, doar să-mi revin... să mă simt mai bine ... *mai tânără* ... se înfurie ea.

Mark strângea din dinți.

— Ei bine, poate că așa ar fi trebuit să faci.

O lovitură scurtă, dar grea, peste față îl lăsă cu gura căscată.

— Cum îndrăznești, Mark! Am făcut jurăminte în ziua căsătoriei noastre și tu la fel. Cum îndrăznești să-mi spui așa ceva?

— O, pentru numele lui Dumnezeu, Francesca, coboară de pe piedestal, spuse el plictisit, frecându-și bărbia. Asta era acum douăzeci de ani și mai bine. Eram niște copii. Ce știam noi despre viață? Ar trebui să existe o lege care să interzică căsătoriile între persoanele sub 30 de ani. Ce am făcut sau ce experiențe am avut noi în

acest timp? Suntem împreună încă din școală. Nu te-ai întrebat niciodată cum ar fi cu altcineva? N-ai simțit niciodată că viața trece pe lângă tine și că tu n-ai gustat decât o firimitură din ea? Îmi pare rău, dar eu așa am simțit. Așa simt. Și nu pot schimba cu nimic sentimentele astea. Mark o privi cu asprime, iradiind mânie și indignare. Știu că te doare auzindu-mă vorbind astfel, dar cel puțin eu sunt cinstit. Îmi pare rău că m-am însurat atât de tânăr și nu pot schimba cu nimic situația. Ăsta-i adevărul.

— Atunci de ce te-ai căsătorit cu mine? Mi-ai spus că mă iubești. *Tu* m-ai cerut de soție. Francesca era total uimită. De unde îi veneau în minte toate ideile astea? De ce transforma Mark totul în așa manieră, încât ea părea a fi vinovata? Chiar era doar ea de vină? Nu se poate. Chiar nu a iubit-o niciodată? Credeam că mă iubești. Mi-ai spus-o destul de des, Mark. Nu înțeleg nimic din toate astea. Francesca dădu din cap a neîncredere, înmărmurită de ceea ce tocmai auzise.

— Ba te-am iubit, și încă te mai iubesc într-un fel. M-am căsătorit cu tine pentru că asta așteptai de la mine. Părinții noștri se așteptau ca noi să ne căsătorim...

— Vrei să spui că te-ai simțit *obligat* să te căsătorești cu mine? Francescăi nu-i venea să creadă.

— Într-un anume fel, murmură el. Așa era atunci. Nu știi, mamele noastre ne băteau mereu la cap. Toți prietenii noștri se căsătoreau, așa că era logic ca și noi doi să procedăm la fel. Mark își puse mâinile în buzunarele de la pantaloni și rămase cu privirea ațintită pe fereastra de la bucătărie. Și, desigur, nici nu puteam să avem relații intime deoarece eram prea speriați. Prea constrânși să credem că nu era decent să facem dragoste înainte de căsătorie. El se întoarse cu fața spre ea, acuzator. Eram doar

un flăcău în călduri la momentul respectiv, iar tu mă refuzai mereu.

— Eram speriată, ce dracu'. Era îngrozitor gândindu-mă la posibilitatea de a rămâne însărcinată. E chiar meschin din partea ta să mă învinovățești pentru asta, răbufni Francesca.

— Așa am fost crescuți și sunt o grămadă de cupluri nefericite doar pentru că generația noastră și alte generații dinainte erau împinse de la spate, forțate să se conformeze. Sper din tot sufletul ca băieții noștri să trăiască o perioadă cu partenerele lor înainte să se căsătorească, spuse el sfidător.

— Da, ce convenabil să dai vina pe educația noastră, izbucni ea. E o scuză veritabilă. Toate astea sunt doar vorbe aruncate în vânt, apă de ploaie...

— Uite ce e, Francesca, dacă nu vrei să asculți ce am de zis, foarte bine. Eu încerc să îți explic ceea ce simt.

Francesca se holbă la el.

— Dar păreai fericit; ne-a mers bine împreună. N-am simțit niciodată că nu ai vrea să fii însurat cu mine.

— Am fost fericit o mare perioadă de timp, în special la început, și, da, într-adevăr, ne-a mers bine împreună, dar totdeauna am simțit că nu am avut timp să-mi trăiesc tinerețea din plin.

— Așa că te-ai apucat acuma, spuse ea cu răceală.

— Probabil că da, admise el sec.

— Chiar nu însemn nimic pentru tine? întrebă ea, cu fața înmuiată de lacrimile ce-i invadaseră ochii.

— Of, Francesca, încearcă să înțelegi, nu e vorba de tine sau de ceea ce simt pentru tine. E vorba de felul în care mă simt în acest moment. Pierdut, plin de resentimente, supărat că îmbătrânesc... și ridică din umeri.

— Niciodată nu a fost vorba despre mine, Mark. Francesca își șterse lacrimile, dezamăgită de ea însăși că își arătase slăbiciunea. Ascultă-te cum vorbești. *Eu. Eu. Eu.* Dar eu, soția ta, niciodată nu fac parte din scenariu. Nu ți-a păsat decât ca eu să am grijă cum trebuie de casă, de tine, de băieți și de tatăl tău. Nu te-ai deranjat niciodată să mă întrebi dacă eu sunt fericită sau împlinită. Te-ai gândit că poate și eu mă simt pierdută, supărată sau plină de resentimente?

— Am avut mereu grijă de tine. Nu ți-a lipsit nimic, răspunse el nervos.

— Da, ai avut grijă de mine din punct de vedere material, la fel ca și de tine. Dar emoțional, totdeauna a fost vorba de *tine*. În cele din urmă, *tu* faci ceea ce *tu* vrei. Mark, mereu a fost așa. Ei bine, acum ai renunțat la mariajul nostru ca să fii cu acea femeie, așa că nu o să te împiedic. Dar nu îți voi acorda divorțul și nu mă voi muta din această casă și vreau și alocație de întreținere. Am muncit greu pentru familia noastră. N-am de gând să ies în pierdere doar pentru că tu nu te mai poți regăsi și ai o nenorocită de criză a vârstei mijlocii.

— Stai puțin, Francesca – o cuprinse de braț când ea încercă să treacă grăbită pe lângă el – aici trebuie să discutăm mai multe lucruri.

— Dă-mi drumul, Mark. Ți-am spus ce am de gând să fac. Rămân în această casă și nu îți acord divorțul și vreau să fiu întreținută. Mai mult de atât nu avem ce discuta. Și, apropo, vrei să fii amabil și să îți anunți tatăl că nu mai are de ce să sune aici de-acum încolo, ori schimb numărul de telefon. Nu o să mai am grijă de el și poți s-o pui pe Nikki să-ți facă cumpărăturile de Crăciun, pentru că eu n-am de gând să ți le fac. Francesca ieși hotărâtă

din bucătărie, cu capul sus, își luă cheile de pe comoda din hol și părăsi casa.

Mark o urmă, oarecum derutat.

— Trebuie să vorbim, Francesca!

Francesca îl ignoră, deschise ușa garajului și demară în marșarier. Apoi, se opri să-l privească pe Mark încă o dată, în față.

— Ia orice lucru ai nevoie și setează alarma înainte să pleci. Pe viitor, anunță-mă telefonic când vrei să vii în vizită. Dacă am chef să te văd, bine, dacă nu, ghinionul tău. Eu mă voi consulta cu un avocat. Se urcă din nou în mașină și deschise geamul.

— Pentru numele lui Dumnezeu! Francesca, fii rezonabilă...

— Fii rezonabilă! Vocea ei atinse cele mai înalte note. Deșteaptă-te la realitate, Mark. Nu ești singurul om de pe planeta asta. Și nici centrul universului!

— Uite ce e, trebuie să discutăm. Sunt complicații financiare pe care trebuie să le luăm în considerare. Și ce facem cu băieții?

— Scutește-mă de textele astea. Numai la băieți nu te-ai gândit tu când ai început să „te simți tânăr din nou", îi răspunse ea în zeflemea.

— Nu fi nemernică, Francesca. Nu ți se potrivește.

— Du-te dracului, Mark, îl înjură ea și ieși de pe alee în viteză.

Mark rămase țintuit locului, șocat, când deodată își dădu seama că viața lui nu va mai fi niciodată la fel. Nu crezuse niciodată că Francesca va afla de Nikki. Preferase să nu se gândească la consecințe. Acum, consecințele îl loveau din plin și, în ceea ce o privea pe Francesca, nu-l așteptă decât un lung drum de hărțuieli și ciondăneală.

Oftă adânc și se întoarse în casă pentru a-și strânge câteva hârtii și dosare de care avea nevoie. Se opri în hol și privi în jur. Casa era parcă diferită, neprimitoare. Probabil că era doar imaginația lui, își spuse în sine plin de nervi. Casele sunt obiecte neanimate. Totuși, atmosfera *era* diferită. Sau poate era doar el. Cu un sentiment subit de certitudine și groază totodată, Mark își dădu seama că această casă nu va mai niciodată căminul lui.

10

Francesca conduse spre Clontarf atât de furioasă și derutată încât, gândindu-se la drumul parcurs, nu își putea aduce aminte când se oprise în parcarea aflată vizavi de Casa Pasta. Era un adevărat miracol că nu omorâse pe cineva, se gândi ea zdruncinată în timp ce privea fix marea agitată, o veritabilă oglindă a stării ei de spirit neliniștite.

Oamenii treceau în ambele sensuri de-a lungul șoselei, adânciți în gândurile lor. Era oare vreunul din ei copleșit de un chin asemănător celui prin care trecea ea? Durerea și furia și resentimentele față de Mark erau incomparabile.

De ce? De ce? De ce? Această întrebare o tortura iar și iar. De ce se căsătorise cu ea dacă nu fusese sigur că asta își dorea. *Ea* însă fusese sigură. Îl iubise pe Mark din primul moment în care-l cunoscuse la discoteca Mick, pe care o frecventau, ca adolescenți, în fiecare vineri seară.

El fusese mereu puțin mai retras, mai puțin sociabil decât ceilalți băieți, mult mai puțin băgăreț și ostentativ. Și ei îi plăcuse această latură. Într-o seară, el a invitat-o la dans și asta a fost. Era alesul inimii ei și, de atunci, Francesca nu s-a mai uitat la nici un alt bărbat. Și nici nu și-a dorit mai mult.

Îl determinase ea să se simtă presat să o ceară de soție sau era doar o scuză? Își amintea vag logodna lor. Planificarea căsătoriei și efortul de a se asigura că totul va merge strună fuseseră lucrurile cele mai importante din acea zi. Francesca recunoscu că Mark avea dreptate privitor la un singur lucru, și anume că ea nu se gândise cu adevărat la această căsătorie și la implicațiile ei, la ceea ce avea să se întâmple după ziua nunții. Căsătoria era prioritatea numărul unu după abandonarea școlii și obținerea unei slujbe. Apoi, era vorba de achiziționarea unei case și a unei ipoteci. Nu își amintea să fi stat vreodată să se gândească că se lega de acest bărbat pentru tot restul vieții. Sau să se întrebe dacă mariajul lor va dura. Luase ca atare acest aspect. Altfel, de ce să te mai înhami la căsătorie?

De-abia după ce s-au căsătorit și au trăit împreună, ea a început să-l cunoască cu adevărat pe Mark. Stilul lui axat pe ordine și curățenie, nevoia lui de a fi din când în când singur, ambiția lui de a avea succes la serviciu, uneori împinsă către extremism. Pe de altă parte, ea îl înnebunise cu stilul ei dezordonat și lipsit de griji, cu dorința de a fi cu el tot timpul.

Francesca surâse amar. De-a lungul anilor, devenise mult mai ordonată. Era mult mai ușor așa decât să îl asculte dându-i sfaturi despre cum trebuie întreținută casa. Când s-au născut cei doi băieți și după ce ei au crescut, punea toate jucăriile la loc înainte ca Mark să vină acasă. Pe măsură ce el avansa în carieră și viața lor socială s-a îmbogățit, Francesca a învățat și s-a conformat modului în care trebuiau să arate atât ea cât și căminul lor, pentru că era mai convenabil decât să trăiască cu permanentele lui reproșuri subtile.

Francesca nu mai purta deloc blue-jeans și costume sport, adoptând acum sacouri și compleuri clasice, cu pantaloni. Nu își mai făcea cumpărăturile din supermaket-uri, acum frecventa buticuri elegante și exclusiviste, despre care știa că îi sunt pe plac lui Mark. Pe parcurs, devenise soția ideală a unui director de corporație, se gândi ea cu amărăciune, și își pierduse propria identitate.

Francesca era pur și simplu șocată de această nedorită revelație a cunoașterii de sine, ce tocmai o luminase. Chiar se transformase în așa ceva? se întrebă mirată. Devenise mai degrabă persoana pe care Mark și-o dorise decât persoana care era ea cu adevărat? Ce fel de femeie ar fi fost dacă nu s-ar fi căsătorit cu Mark și dacă nu ar fi avut cei doi copii? Ce fel de carieră ar fi urmat? Ar fi călătorit mai mult? Cât de diferită i-ar fi fost viața? Și de ce se afla ea aici, simțind că sacrificase totul doar pentru ca acest sacrificiu să se întoarcă acum împotriva ei?

De ce simțea că viața este un nenorocit de martiriu?

— Of, pentru numele lui Dumnezeu! murmură ea. E ridicol. El este cel care m-a înșelat. Tu nu ai greșit cu nimic.

Ba da, ai greșit. L-ai pus pe el și nevoile lui pe primul plan. L-ai transformat în obiectivul tău numărul unu; acum te-a părăsit și nu mai ai de ce să te sprijini. Nu ai nimic al tău. Vocea sa interioară era atât de puternică, încât crezu cu adevărat că aude pe cineva vorbind cu glas tare.

Asta era adevărată nebunie. N-avea de gând să stea în mașină și să se pedepsească singură când toată vina o purta Mark, se hotărî ea furioasă în timp ce se dădu jos și încuie mașina. Îi bătea un vânticel răcoros peste față, bogat în sare de ocean și mirosind a alge. Se plimbă, încercând să își calmeze furtuna ce se dezlănțuia în sufle-

tul ei. *Nu e vina ta. Nu e vina ta.* Ca o incantație, aceste cuvinte îi răsunau continuu în minte, dar în adâncul inimii știa că va fi nevoită să facă față realității pe care prefera să o țină adânc ascunsă. Era parțial și un eșec al ei, care îl determinase pe Mark să caute altceva în afara mariajului lor, ceva care, evident, el considera că nu-l obținuse? Oare luase lucrurile ca atare prea mult timp și nu depusese destul efort în a-i satisface nevoile soțului ei?

Dar cum rămâne cu nevoile *ei*? El nu o răsfățase niciodată în mod deosebit, se gândi ea cu nemulțumire. Și el luase ca atare toate lucrurile în privința ei. Dar nu asta înseamnă o căsătorie? Un cuplu nu poate să își concentreze atenția tot timpul numai asupra relației în sine, își spuse ea.

Parcurse o distanță destul de mare, până pe strada Alfie Byrne și înapoi, nedorind să se ducă acasă până când nu era sigură că Mark plecase de acolo. Era leșinată de foame, nu mâncase aproape deloc în ultimele 36 de ore. Poate că ar fi trebuit să ignore. Așa ar mai slăbi un kilogram, două. Ca Vanessa Feltz. După ce soțul ei a părăsit-o, a pierdut aproape 6 kilograme, încercând să-l recâștige. Dar nu reușise.

Francesca se încruntă. N-avea să-i dea lui Mark satisfacția de a slăbi doar în efortul de a-l aduce înapoi lângă ea. Ce lovitură în mândria lui ar fi aceasta! I-ar plăcea la nebunie! Francesca nu era însă nici atât de nevoiașă sau de patetică, se gândi ea sfidător. Și, la urma urmei, nu-l *voia* înapoi. Răul fusese făcut. Mark putea să plece și să nu se mai întoarcă niciodată.

Vizavi era un restaurant fast-food. Se hotărî că o porție fierbinte de cartofi prăjiți, cu multe grăsimi, și un burger zdravăn ar fi tocmai binevenite, lucru ce-i ridică puțin moralul. *Nu ești deloc patetică*, se asigură ea pe sine în

timp ce împinse ușa restaurantului și se așeză la rând. Vanessa Feltz, să mori de ciudă acum, se gândi ea ironic. Ce să-ți spun, să slăbești ca să-ți recâștigi bărbatul! Ce prostie. Să slăbești ca să te simți mai bine în propria piele, da, cu asta putea fi de acord, se gândi ea în timp ce i se servea un burger imens, prăjit în ulei fierbinte. De ce și-ar dori ea să slăbească pentru Mark când el o rănise într-atâta? Era ca și cum a-i spune că Mark începuse să aibă o aventură pentru că ea era mai corpolentă decât ar fi trebuit. Nici chiar Francesca nu-l putea acuza pe Mark pentru o așa superficialitate și nici nu avea de gând să mai ia în considerare această idee, altfel înnebunea cu adevărat. Dacă se hotăra totuși să își asume o parte din vină pentru destrămarea căsătoriei lor, sub nici o formă nu se învinovățea pentru că avea un kilogram sau două în plus.

Spre surpriza ei, chiar îi făcu plăcere acest mic festin, rareori servit în oraș. Lui Mark nu-i plăceau toate prostiile astea gata preparate, el prefera restaurantele de lux sau, când lua prânzul acasă, se mulțumea cu pește și o salată proaspătă. Și de când începuse să-l preocupe din nou felul cum arată, devenise foarte simandicos în privința hranei. Într-un fel, nu și-o putea imagina pe zvelta Nikki mâncând cartofi prăjiți într-un fast-food, medită Francesca cu tristețe.

Stătea în mașină, mâncând cartofi și lingându-și degetele de plăcere, în timp ce privea către portul Dublin. O idee îi răsări în minte. Acum putea face chestia asta când voia. Putea să facă tot ce voia și exact cum voia, fără să își mai învârtă viața în jurul lui Mark. Era un gând înspăimântător și, totodată, înviorător.

De-acum încolo, Francesca va trăi viața fără a-l include și pe soțul ei în ea. Ce fel de viață va fi? Era ea pregătită sufletește să se descurce singură?

De fapt, nu o să te bazezi doar pe propriile forțe. Ai la dispoziție casa. El îți va plăti întreținere. Vei avea doar o nouă existență pentru tine însăți, cu sprijinul lui financiar, o tachină acea voce nesuferită din subconștient.

— Of, taci din gură! strigă ea exasperată, apoi mototoli ambalajul de la cartofi și porni motorul. O să ajungă naibii o instabilă emoțional dacă mai continuă să se certe singură, își spuse Francesca în timp ce se strecura prin trafic și se îndrepta spre casă. Voia să fie prezentă când Owen se întorcea de la facultate. Inima i se strângea de durere când se gândea că fiul lor va afla de criza iscată între părinții săi. Cum putea ea să facă față acestei dezamăgiri? Cum să-i spună ea că tatăl lui are pe altcineva?

La dracu! Dar de ce trebuie tocmai *ea* să-i spună lui Owen? Să-i spună Mark. La urma urmei, el era cel care le distrusese căsătoria. Să-l privească el pe Owen în față și să-i spună chiar așa. Bărbia Francescăi tremura încăpățânată când se hotărî să nu-l lase pe Mark să se eschiveze de îndeplinirea obligațiilor familiale și a responsabilității pentru propriile acțiuni. Și Owen va avea acum nevoie de un nou set de chei. Bietul de el. Va fi cea mai mare traumă din viața lui. Își idolatriza tatăl. Cei doi aveau o relație tată-fiu nemaipomenită. Cum avea să fie aceasta afectată de despărțirea dintre ea și Mark? Poate se grăbise când îl dăduse pe Mark afară? Dar care era alternativa? se gândi nervoasă. Nu se putea lăsa călcată în picioare – așa cum trădătorul ei soț tocmai aflase, pe propria cheltuială.

Mark stătea în BMW-ul lui și privea peste Howth Summit către Wicklow. Era o zi superbă, cu fâșii întunecate de nori ce se intersectau cu lumina soarelui. Era

foarte ciudat să stea așa, fără nici un rost, în mașina sa, în mijlocul unei zile lucrătoare. Era agitat, nu se putea concentra. Ce trebuia să facă? Unde să se ducă, direct acasă și să-i spună Francescăi că nu avea nici o intenție de a se muta? Avusese un tupeu peste măsură să schimbe încuietorile la uși. Asta chiar îl călcase pe nervi. Era și casa lui; la urma urmei, el plătise nenorocita de ipotecă destul de mult timp. Francesca cu siguranță nu își pierduse vremea de pomană. I-a spus ceva de genul că-l văzuse la aeroport sărutând-o pe Nikki. Asta fusese marea lui greșeală. Probabil că ea se întorsese la aeroport să-i dea afurisitul ăla de telefon, apoi i-a văzut și i-a urmărit la *check-in*. Îți dai seama, să vină după ei la Cork! Nu se gândise niciodată că Francesca ar putea fi atât de impetuoasă. Îl lăsase cu gura căscată. Era surprinzător ce distanțe sunt dispuși oamenii să parcurgă când sunt forțați de împrejurări. Dar nu se așteptase la așa ceva din partea soției lui; de obicei, ea era o persoană pasivă.

Poate că ar fi bine să stea câteva zile la un hotel până când Francesca se calma. *Dacă* se calma. Sau poate că ar trebui să închirieze un apartament pentru moment. Inima îi tresări numai la gândul acesta. S-ar putea duce să stea la Nikki, cugetă el. Aflându-se încă în siguranța căminului său, deseori își imagina cum ar fi să trăiască cu Nikki și vizualiza minunata viață alături de ea. Acum, că devenise realitate, nu mai era foarte sigur că asta își dorea. Totul se întâmpla așa de repede... și nu în condițiile stabilite de el. Simțea că evenimentele îi scăpaseră foarte mult de sub control. Întregul episod căpătase o dinamică proprie și el era nevoit să meargă o dată cu valul, vrând-nevrând. Nu-i plăcea deloc.

Mark oftă, se lăsă ușor pe spate, cu capul sprijinit de

speteaza scaunului de șofer și închise ochii. Nu dormise deloc noaptea trecută și era frânt. Amintirea feței palide, devastate, a Francescăi îi răsări în minte imediat și deschise din nou ochii.

Cel mai rău lucru era că o rănise cu adevărat. Ea nu putea să-i dea de capăt ce îl provocase să aibă acest tip de comportament. Uimirea din ochii ei fusese greu de suportat. I se puse un nod în gât și o lacrimă îi coborî pe obraz. Nu știa dacă plânge pentru el sau pentru Francesca. Pentru amândoi, de fapt. Era atât de supărat... Făcuse cea mare încurcătură din viața lui. Dintr-o dată, viața lui se transformase într-un real coșmar.

Mai bine se duce să stea la Nikki. Se pare că ea-l iubește, dintr-un oarecare motiv ciudat, dar și minunat. Va fi mult mai bine să stea cu ea – cel puțin o vreme – până când găsea o soluție. Mark își aruncă privirea asupra scaunului din dreapta lui, plin de hârtii și dosare, și se simți profund dezrădăcinat. Era practic fără casă. La 45 de ani, viața lui era un haos. Și nu avea nici cea mai vagă idee cum s-ar putea întrevedea viitorul. Tresări, auzind soneria ascuțită a telefonului mobil.

— Da, răspunse el precaut.

— Bună, Mark. Am lăsat sute de mesaje pentru tine, în toate locurile în care m-am gândit că te-aș putea găsi. Ai de gând să-mi obții rețeta aia sau nu? Nu pot deloc s-o contactez nici pe Francesca. Afurisita asta de femeie umblă mereu haihui, zbieră Gerald la telefon.

Mark oftă nefericit. Numai asta nu-i trebuia lui acuma. Își dădu ochii peste cap când Gerald începu să tușească intenționat, iar apoi să se lanseze într-o tiradă de gemete și văicăreli.

— Ajung la tine în 20 de minute, îi răspunse sec Mark,

cu jumătate de gură, apoi închise, spre uimirea tatălui său. Imediat, formă numărul de mobil al lui Nikki.

— Bună, dragule, îi răspunse ea voioasă și parcă starea lui de spirit se mai îmbunătăți puțin.

— Ai putea să-mi ții puțin de urât? o întrebă el cu vocea gravă.

— Eu sunt stăpâna casei, să știi, nu petrec mult timp slugărind la bucătărie, dar sunt foarte pretențioasă în pat! Crezi că te poți descurca?

— Eu așa cred. Mark reuși să schițeze un zâmbet. Unde ești?

— La muncă, răspunse Nikki pe un ton obișnuit.

— La ce oră ajungi acasă?

— În jur de 4.

— Bine, ne vedem atunci.

— OK, Mark. Ai grijă de tine. Și închise telefonul.

Mark rămase cu privirea fixă pe mobil. Nikki era o figură. Se dusese direct la birou după episodul prin care trecuseră și aparent, nu fusese deloc afectată. Bineînțeles, cariera era extrem de importantă pentru ea. Și nu căsătoria *ei* era pe muchie de cuțit, se gândi el puțin răutăcios. Și nici nu prea se grăbea să ajungă acasă, să-l susțină moral. Era de-abia ora prânzului. Va trebui să se mai plimbe câteva ore până când Nikki se întorcea de la birou. Mark oftă din nou, un oftat adânc și trist, din adâncul sufletului. Mai bine se duce la tatăl său, să vadă ce-i trebuie și să se liniștească și cu asta. Dar ce-o să-i spună lui Gerald despre Francesca și problemele lor casnice? Bătrânul era o persoană foarte tradiționalistă, de modă veche și cu prejudecăți. Din punctul lui de vedere, căsătoria era pentru toată viața; divorțul și despărțirea sunt considerate mari greșeli de către biserică, iar adulterul

era cel mai mare păcat inventat vreodată. Tatăl său îi dăduse de multe ori lecții în jurul cinei, privitoare la decăderea rapidă a unor instituții venerabile, precum biserica și căsătoria.

Astăzi nu era ziua potrivită să-i spună lui Gerald că Francesca îl dăduse afară din casă pentru că el este implicat într-o relație cu o altă femeie, se hotărî Mark obosit în timp ce aprinse motorul și părăsi în marșarier locul de parcare.

O să mai fie vreodată împreună cu Francesca? Își dorea să se întoarcă la ea sau era începutul unei vieți cu totul nouă? De fapt, nu la asta visa de atâta timp? Libertate. Ei bine, acum o căpătase din plin. Și, oarecum, a avea nu era același lucru cu a dori.

Nikki stătea la marginea biroului ei, legănându-și nonșalant un picior și ignorând cu desăvârșire beculețul roșu ce pâlpâia, semnalizând că avea mesaje vocale. Era atât de fericită încât ar fi vrut să alerge pe coridor și să strige cât putea de tare: *Ura! Ura! Ura!*

Mark venea să stea cu ea. Aveau să fie un cuplu în toată regula. Ce bucurie. Ce binecuvântare. Gata cu orele grăbite și pe furiș, petrecute împreună. Era timpul să se relaxeze și să se bucure unul de compania celuilalt. Era timpul să fie ei înșiși. Ăsta era cu adevărat cel mai bun lucru care i se întâmplase vreodată, se încurajă ea singură. Să fie cu un bărbat ce o stimula intelectual, ce o excita fizic, care nu se simțea amenințat de cariera ei, dimpotrivă, care o însuflețea permanent să își urmeze calea, era un vis devenit realitate. Nici una din fostele ei relații nu fusese nici măcar pe jumătate atât de satisfăcătoare, se gândi Nikki fericită.

Era chiar mulțumită de ea însăși pentru că avusese puterea să nu fugă acasă într-o răsuflare, doar ca să fie acolo înainte de venirea lui. Ar fi vrut, desigur, dar acum nu era momentul potrivit să își arate nerăbdarea. Era mai bine s-o ia cu încetul, să se tempereze și astfel să-l țină pe Mark în suspans. Mai ales că asta îi mai lipsea acum lui Mark, să fie înăbușit de dragostea ei. Întâlnirea cu Francesca îl zguduise puternic. Să pui capăt unei căsătorii ce a durat mai mult de douăzeci de ani trebuie să fie foarte greu de suportat psihic, reflectă Nikki, indiferent cât de pregătit te consideri pentru așa ceva. Următoarele zile o să fie extrem de dificile, dar ea și Mark o să treacă împreună și peste hopul ăsta. Din acest punct de vedere, Nikki nu avea nici o îndoială.

Pe Francesca o trecu un val de neliniște când semnalizează virajul la stânga, pe aleea din fața casei. Să presupunem că Mark s-a hotărât să refuze mutatul și este încă acasă. Ce s-ar face ea atunci? În lipsa puterii fizice de a-l arunca efectiv în stradă, nu-l putea forța să plece. Singura soluție ar rămâne să plece ea din casă. Stomacul i se strânse ghem în timp ce parca pe aleea mărginită de arbuști. Mașina lui nu mai era acolo. Nu știa dacă să fie fericită sau tristă. Se purta atât de irațional, se autoadmonestă ea. Acum era înnebunită de supărare pe el, apoi își dorea ca Mark *să aibă măcar bunăvoința* de a se împăca și de a rămâne cu ea. Mark nu prea se luptase din greu să salveze ce mai rămăsese din mariajul lor, se gândi amărâtă. De fapt, nu depusese nici cel mai mic efort. Nesimțitul! Fugise rapid în brațele amantei. Probabil asta își dorise tot timpul.

Furia îi răbufni.

Urcă în fugă scările ca să vadă ce luase Mark. Dosarele lui. Echipamentul de golf. Simți cum se pierde. Totul părea atât de definitiv. Evident, el n-avea să lase un fecușteț ca destrămarea căsniciei lor să-l împiedice în a-și practica hobby-urile. Francesca izbucni în lacrimi și se aruncă pe pat, unde își descărcă sufletul și se văită ca de moarte.

Pieptul îi era atât de sufocat de durere încât de-abia putea respira. Se simțea atât de mică, de folosită și de inutilă. Cum o să treacă prin infernul ăsta? Așa o să se simtă tot restul vieții? Pentru prima dată în viața ei, se gândi serios la sinucidere. Viitorul se prefigura atât de gol și întunecat, plin de disperare și de luptă. Nu se simțea în stare să-l înfrunte. Își aminti o melodie din albumul *Jesus Christ Superstar* pe care o cântase de multe ori, cu ani în urmă, când era membră a unui cor de folk al parohiei locale.

„Ia-mi acest potir", suspină ea. „Oh, Iisus, te rog, ia această cruce de pe mine. Nu pot s-o mai îndur."

Dar trebuie. E timpul să-ți porți crucea, rosti vocea ei interioară și Francesca știu că, oricât s-ar fi rugat și îndurat și implorat, va trebui să treacă prin această încercare într-un fel sau altul. În cele din urmă, căzu într-un somn epuizant. Era aproape de apus când se trezi, zgribulită toată, pentru că dormise neacoperită. Se ridică în fund pe pat și își trecu degetele prin părul ciufulit.

Owen trebuie să se întoarcă de la facultate în scurt timp. O să-i fie foame. Mai bine s-ar ridica și i-ar pregăti ceva de mâncare. Deși probabil o să-i piară pofta când o să audă că mama și tatăl său s-au despărțit. Cum ar putea să își protejeze copilul de această durere? Cel puțin, Jonathan era în America și va primi vestea puțin mai bine. Avea

propria lui viață; cea de aici era privită ca o periferie. Însă Owen era încă băiatul ei, încă locuia cu ei. Viața lui va fi mult mai puternic schimbată.

Francesca se ridică de pe pat, aprinse lumina, trase draperiile și se pieptănă. Dacă ceea ce se întâmplase în ultimele treizeci și șase de ore fusese grav, nu putea fi egalat decât de mărturisirea fiului ei drag că familia lui, așa cum o știa el până atunci, se va schimba pentru totdeauna. Nu vroia ca Owen să ajungă acasă, să încerce să descuie ușa de la intrare și să nu reușească. Fusese însă foarte mulțumită când Mark se luptase cu cheile. *Asta* reprezenta într-adevăr putere, se gândi ea cu adevărată satisfacție. *Asta* îi dăduse ceva de gândit ticălosului. Își aminti expresia de pe fața soțului ei când el dădu buzna în hol. Enervat, stupefiat. Dar, pentru o clipă, citise în ochii lui o sclipire de admirație... de respect chiar. Nu crezuse niciodată că Francesca era în stare de așa o grozăvie. Fusese ea o așa mototoală în căsnicia lor? se întrebă, mirată. Oare așa o vedea el pe ea? O prezență plăpândă, docilă. Poate datorită puținului respect pe care i-l insufla, îi fusese atât de ușor lui Mark să o trădeze? Oare întrebările astea o să înceteze vreodată să-i mai dea târcoale ca să aibă și ea puțină liniște sufletească? se gândi tot ea nebunește. Ideea că Mark nu o respecta era foarte supărătoare și nu-i dădea pace.

„*O să mă respecți*, Mark Kirwan. Jur pe ce-am mai sfânt, o să mă respecți când o să termin eu cu tine și nu o să mă mai umilești niciodată", își promise ea cu voce tare și părăsi dormitorul, apoi coborî în bucătărie să-i pregătească fiului ei musaca de cartofi. Era felul lui preferat de mâncare. În timp ce pregătea ingredientele, o idee îi trecu prin minte. Trebuie să fie foarte atentă să nu-l obo-

sească pe Owen cu problemele ei sau, într-un anume fel, să-l folosească ca surogat al soțului ei. Văzuse căsnicii destrămate în care copiii erau folosiți drept tampon, sau, chiar mai rău, drept mingea de bătaie a jocului de-a despărțitul. Îi făcea oare musaca lui Owen ca început al unui scenariu gen părintele amabil/părintele rău? Dacă ar fi destul de sinceră cu ea însăși, ar trebui să recunoască oare că și-l dorea pe Owen de partea ei și dezgustat de comportamentul tatălui său? Își dorea ca Mark să se ghemuiască în fața privirii acuzatoare a fiului lui.

Avea Mark dreptate? Era meschină și răzbunătoare? Dar cum naiba vroia să fie, o sfântă, pentru numele lui Dumnezeu? se certă Francesca cu ea însăși, în timp ce tăia ceapa și morcovii.

Doamne ferește, Francesca, e doar o amărâtă de musaca, nu trebuie să te apuci acum de psihoterapie, își spuse în gând, curățând cartofii. Afară era deja întuneric. Trase jaluzeaua de la fereastra bucătăriei, conștientă că Mark nu va veni în seara asta acasă sau în orice altă seară. Probabil că acum se relaxa în brațele lui Nikki, fără nici un fel de griji. Inima i se răsuci de durere. Cum naiba era tocmai ea cea care suferă? Mark și Nikki erau fericiți împreună, iar ea era în chinuri. Unde mai e dreptatea?

Francesca era o persoană decentă. Nu rănise niciodată pe nimeni voit. De ce fusese atât de aspru pedepsită, în timp ce Mark culegea toți laurii nemeritați?

Unde e Dumnezeu în toate astea? se întrebă cu tristețe. Dacă exista un Dumnezeu, nu prea avea parte de corectitudinea sau de compasiunea Lui. De ce se abătuse mânia Lui tocmai asupra ei, când lumea era plină de oameni cu adevărat răi și lacomi, dar care scăpau nepedepsiți?

— Nu cred în Tine, strigă ea, disperată, uitându-se în sus. M-ai părăsit.

11

Francesca auzi mașina lui Owen cum intră pe alee. Stătea cu urechile ciulite de mai mult de jumătate de oră și era deja cu nervii la pământ. Înghiți greu în sec în timp ce alergă să-i deschidă ușa.

— Bună, mami, o întâmpină el vesel când intră pe hol, în maniera lui obișnuită, plină de exuberanță. Am câștigat ieri! A fost o seară nemaipomenită. Adulmecă aerul. Cina miroase bine. Ce-ai pregătit? Se uită cu ochii lui albaștri și surâzători către mama sa. Avea o figură atrăgătoare, al cărei farmec era accentuat de câțiva pistrui drăgălași în special pe nas, iar părul castaniu extrem de sârmos de-abia putea fi stăpânit.

— Musaca de cartofi, reuși Francesca să rostească. Îi era aproape imposibil de suportat expansivitatea tinerească a fiului ei. Își mușcă buzele în timp ce Owen își arunca geanta și haina de sibir sub scări.

— Preferata mea. Mor de foame, o anunță el. Sper că ai făcut destulă.

— Toată e pentru tine. Eu azi am mâncat în oraș.

— A, grozav. Păși larg în bucătărie și se așeză pe un scaun. Hrănește-mă, mamă a mea, zâmbi el.

În ciuda stării de neliniște, Francesca îi întoarse și ea

zâmbetul. Owen era o persoană atât de reconfortantă, ca o gură de aer proaspăt. Mai bine să-l lase să mănânce liniștit și abia apoi să-i dea vestea. Scoase din tavă o porție generoasă de musaca și umplu farfuria cu legume.

— Mulțumesc, mami.... În timp ce Owen se înfrupta cu elan din bucate, Francesca își făcu de lucru prin bucătărie, străduindu-se să poarte o conversație cât se poate de normală despre lucruri mărunte, petrecute de-a lungul zilei acum pe sfârșite.

— Mm, mami, e delicioasă, declară Owen douăzeci de minute mai târziu, ciugulind ultimele dumicături de pe fundul tăvii, după ce terminase tot din farfurie. Uneori chiar îi compătimesc pe băieții din cămin. Au parte de o mâncare jalnică.

— Așa că e mai bine să vii să stai acasă, spuse ea zâmbitoare. Prea zâmbitoare. Owen o privi atent.

— Mamă, ți s-a întâmplat ceva? Arăți îngrozitor. Parcă ți s-ar fi înecat corăbiile sau ceva de genul ăsta.

— Mersi frumos, se strâmbă la el. Nu pot fi mereu frumoasă.

— N-am vrut să spun asta. Doar că pari abătută sau nu știu cum. E chestia aia intimă de care nu se spune? Să mă baricadez în cameră? o tachină el, făcând referire la sindromul premenstrual care ocazional o determina să zgârie ca o pisică și era mai bine s-o eviți.

Francesca simți cum stomacul i se încolăcește și palmele îi transpiră. Ar trebui să spună direct ce are pe suflet și să termine o dată. Nu avea nici un rost să amâne chinul.

— Vino cu mine în salon, trebuie să stăm de vorbă, rosti ea încet.

— Aoleu! Să nu-mi spui că ești însărcinată? o întrebă Owen cu umor, prefăcându-se speriat.

În ciuda ei, Francesca trebui să râdă.

— Nu, nu sunt însărcinată.

— Pfiu! El își șterse sudoarea imaginară de pe frunte, după care o luă afectuos de după umeri și se îndreptară împreună spre salon.

— Mai rău de atât? Francesca remarcă un început de teamă în profunzimea albastră a ochilor lui. Nu ești bolnavă sau altceva?

— Nu, nu, nimic de genul ăsta, se grăbi ea să-i răspundă pentru a-l liniști. Se uită fix în ochii lui și brusc, vorbele se încăpățânau să-i iasă pe gură. Owen... eu... și... ăăăă... este...

— Mamă, te rog, spune clar ce este, o imploră el, tachinarea lui copilărească transformându-se în adevărată grijă și teamă. Ce s-a întâmplat? Tata e bine? O luă pe Francesca de braț. Tata e bine, nu? Mi-ai fi spus imediat dacă nu era așa. Răsuflă ușurat. E vorba de bunicul, nu-i așa? A dat colțul?

— Owen! îl dojeni Francesca.

— Scuză-mă, își ceru el sincer iertare. Ce i s-a întâmplat?

— Nu e vorba de bunicul, Owen. Este.... ei, bine... Trase adânc aer în piept ca să își câștige curaj. Eu și tatăl tău ne-am despărțit.

— *Poftim*? rămase cu privirea holbată la mama sa, copleșit de neîncredere.

— Eu și tatăl tău ne-am despărțit, repetă ea încet.

— De când? De ce? Doar am plecat de acasă ieri și totul era normal. Ce se întâmplă, mamă? Furia și confuzia întunecară trăsăturile copilărești ale lui Owen.

— Uite ce e, Owen, aș vrea să vorbești cu tatăl tău și să-ți explice el...

— Nu! Tu să-mi spui, îi ceru el. De ce v-ați despărțit?

întrebă el din nou, ridicând vocea. Ce se întâmplă? A cui a fost ideea asta?

— A mea nu a fost cu siguranță, răspunse Francesca sec, așezându-se pe canapea.

— Atunci, de ce vrea să te părăsească? Sunteți fericiți împreună. Care e problema?

— Owen, te rog, telefonează-i și stabilește o întâlnire cu el. Lasă-l să-ți explice. Ca să fiu sinceră, și eu sunt la fel de șocată ca tine, spuse ea plictisită.

— Când se întoarce de la Bruxelles? Owen pălise brusc din cauza veștii proaste pe care o primise.

— Nu este în Bruxelles. E în Dublin, răspunse fără vlagă Francesca.

— Unde anume?

— Nu știu.

— O să-l sun chiar acum și o să aflu care e situația. Totul e o mare greșeală, mamă, izbucni el. E o mare greșeală. Ridică telefonul de pe măsuța de cafea și începu să formeze numărul.

Francesca, nedorind să asculte conversația, se strecură din cameră și închise ușa. Îl auzi pe Owen vorbind răstit:

— Tată, ce dracului se întâmplă aici? Mama spune că v-ați despărțit. Vreau să știu de ce. Trebuie neapărat să ne vedem.

Francesca se îndreptă cu pași repezi în bucătărie, închise ușa și se rezemă de ea. Simțea că o să leșine. Îl auzi pe Owen cum iese din salon, așa că își adună toate forțele pentru a nu da nimic de bănuit.

— Mă întâlnesc cu tata în stația Sydney Parade. Te descurci până mă întorc? Pe onoarea mea, mamă, ar trebui să te odihnești puțin. Arăți de parcă mai ai un pic și cazi din picioare. Să-ți aduc o cană cu ceai?

— Nu, mulțumesc, dragule. S-ar putea să mă bag în pat, a fost o zi foarte lungă. Și brusc își aminti. Owen, trebuie să-ți dau un nou set de chei. Am înlocuit broasca.

— Doamne ferește! Doar nu a fost violent fizic cu tine, nu?

Dracu' să te ia, Mark, pentru că îi faci asta lui Owen, înjură Francesca în tăcere când observă consternarea, aproape palpabilă, de pe figura lui Owen.

— Nu, nu, nimic de genul ăsta, am exagerat eu un pic, spuse ea grăbită.

— La ce anume? o întrebă el.

— Owen, du-te și întâlnește-te cu tatăl tău și ține minte, te rog: indiferent de neînțelegerile noastre, amândoi te iubim și pe tine și pe fratele tău și nimic nu va schimba asta.

— Of, mamă, e oribil. Owen își lăsă capul pe spate, dar nu înainte ca Francesca să-i observe lacrimile din ochi. Părea așa de tânăr și de vulnerabil, cu bretonul căzându-i lung peste frunte, încât o întristă cumplit.

Îl îmbrățișă și simți, la rândul ei, cum este puternic îmbrățișată.

— Dacă tata te-a rănit în vreun fel, pe cuvânt că o să-i frâng gâtul, murmură el sfâșiat de durere.

— Sssst, nu spune așa ceva, și nu blestema, iubitule. Nu vreau să fii pus la mijloc și să fii nevoit să alegi între noi. Amintește-ți că e tatăl tău orice-ar fi, că te iubește la fel de mult ca și mine. Noile chei sunt pe comoda din hol; fii atent cum conduci până la gara Dart și ne vedem când te întorci. A, să nu uit, cumpără-mi, te rog, un litru de lapte, da? Mi-a ieșit din minte astăzi.

— Of, mamă, șopti el, înfiorat. Francesca îl privi cum pleacă și se întreba dacă exista oare o modalitate prin care să-i ușureze situația lui Owen. Poate că ar fi trebuit

să-i dea vestea împreună cu Mark în loc să bată el jumătate de oraș, într-o stare de spirit atât de îngrozitoare. Ce fel de mamă își supune fiul unei astfel de nefericiri, doar ca să își încheie socotelile cu soțul ei?

Deși trecuse numai de ora șapte seara, Francesca stinse lumina în salon și în bucătărie, apoi urcă în dormitor unde se ghemui în pat, încercând să nu se mai gândească la iminenta întâlnire dintre Owen și tatăl său.

Mark se sprijinea de dulapul acoperit cu marmură din bucătăria lui Nikki, ținându-și capul în mâini și înjurând de mama focului. Înțeleaptă, Nikki se abținea de la orice comentarii.

— E așa al dracului de răzbunătoare. E plină de ciudă. Nici nu îmi vine să cred. De-abia aștepta să-i spună lui Owen că ne-am despărțit, dar nu i-a explicat și de ce. Mă lasă pe mine să fac asta. Nemernica! Dădu din cap plin de uimire. Ce naiba să-i spun eu lui Owen fără să par un ticălos de prima clasă? Aa, mă joacă pe degete Francesca. Eu o să fiu omul negru, iar ea o să pară Fecioara Maria.

Nikki nu spuse nimic. Se apropie de el și îi masă ceafa cu pricepere.

— Nu-i stă deloc în fire să se comporte așa. Știu că nu îi este deloc ușor, dar există limite. Atitudinea Francescăi îl înmărmurise. Nu sunt așa un ticălos, nu? Se întoarse căutând privirea aprobatoare a lui Nikki.

— Sigur că nu ești, spuse ea vehement. Doar n-ai planificat tu toate astea și dacă Francesca nu ne-ar fi descoperit, nimeni n-ar fi știut de noi și nimeni n-ar fi suferit. Relațiile se schimbă, motănel. *Oamenii* se schimbă – pe măsură ce înaintează în vârstă. Nu toate căsătoriile sunt menite să reziste o viață întreagă. Ăștia sunt oameni ca-

re trăiesc pe tărâmul fanteziei. OK, sunt de acord, e foarte greu pentru fiul tău. Dar o să se obișnuiască în timp și o să își vadă mai departe de viața lui din care, la un moment dat, tu de-abia vei mai face parte – atunci când va cunoaște și el iubirea. Știu că este foarte important să iei în considerare sentimentele copiilor tăi, dar nu poți renunța să îți trăiești viața și să faci schimbări în ea doar ca să-i protejezi pe ei, să nu fie răniți. Asta-i rețeta propriului dezastru, Mark.

— Cred că ai fi de altă părere dacă ai avea și tu copii. E dificil, Nikki. Mai degrabă aș pierde noua achiziție franceză decât să dau ochii cu fiul meu în seara asta, spuse el cu vocea îngreunată.

— Of, Mark. Nikki dădu nemulțumită din cap, rămasă acum fără cuvinte. Nu era bine deloc dacă într-adevăr Mark așa simțea, pentru că muncise ca un rob ca să obțină acea nouă achiziție. Uite ce e, lasă-l pe el să spună ce are pe suflet, indiferent ce anume și nici măcar nu încerca să te aperi, deoarece în ochii lui, momentan, nu există nici o scuză pentru fapta ta. Pur și simplu, ascultă-l și zâmbește. Trebuie să depășești pragul ăsta, iubitule. În timp, Owen se va calma, îl sfătui Nikki.

— Așa crezi?

— Sigur că da. Dragul meu, milioane de oameni trec prin asta și nu rămân supărați unul pe altul pentru vecie. Timpul le va rezolva pe toate.

— Presupun că ai dreptate. O privi fix pe Nikki și o îmbrățișă. Îți pare rău că te-ai încurcat cu mine?

Ea îl reduse la tăcere cu un sărut.

— Tu ce crezi? îl întrebă ea alintat, după ce îl sărută.

— Vrăjitoareo! Mark râse și o sărută și el cu putere. Mai bine mă duc să iau o porție de umilință din partea fiului

meu, oftă el. Dacă vei auzi bufnituri, să știi că eu sunt, căzând de pe piedestal, adăugă el trist.

— Eh, Mark, nu mai fi atât de aspru cu tine însuți. Doar ești și tu un om, îl îndemnă Nikki în timp ce îi mângâia capul.

— Francesca nu gândește la fel în clipa asta. Crede că sunt diavolul în carne și oase. Îi sărută delicat gâtul, inspirându-i parfumul.

— O să-i treacă în timp, Mark. Viața merge înainte, indiferent dacă ne place sau nu. Am trecut prin destule despărțiri dureroase ca să fiu sigură de asta.

— Nu am vrut s-o rănesc. N-a fost intenționat, dar nici nu pot fi responsabil în totalitate de fericirea sau nefericirea ei. Trebuie să își asume și ea responsabilitatea pentru propria ei viață. Nu pot s-o duc în spate până mor. Mai ales acum, când sentimentele mele s-au schimbat. Nici nu vreau. E chiar atât de îngrozitor? Este îngrozitor, nu-i așa? Mai ales după douăzeci de ani de căsnicie.

Nikki oftă și îl sărută pe Mark în creștetul capului.

— Nu ești un sfânt. Nu mai încerca să devii unul.

— Poți să îmi spui asta încă o dată, zise Mark când se ridică în picioare. Mai bine plec. Roagă-te pentru mine. Păși în holul îngust și își luă haina din cuier. Mulțumesc că ești alături de mine, îi mărturisi el.

— Cu plăcere. Nikki închise încetișor ușa în urma lui. Mark își înfundă mâinile în buzunare și coborî pe scări, nu luă liftul. Simțea nevoia să se calmeze. Owen fusese atât de răstit la telefon încât avea inima strânsă. Owen nu înțelegea nici pe departe prin ce trecea tatăl său, probabil va ajunge să-l urască. După cum sugerase Nikki, cel mai bine era să-l lase să își descarce sufletul și să nu reacționeze.

Nikki se pricepea de minune la analizarea lucrurilor într-o manieră obiectivă, detașată. Și sfaturile ei erau chiar utile, se gândi el admirativ în timp ce se îndrepta spre mașină. Era o seară rece, dar senină. Gheața îi scârțâia sub tălpi. O explozie de stele strălucea pe cerul acestei seri obișnuite de iarnă, care însă nu va fi niciodată uitată nici de el, nici de fiul său.

Relația lui cu Francesca se schimbase dramatic pe parcursul aceste zile. Acum, același lucru avea să se petreacă și cu Owen. Oare unde se va ajunge? Mark va trebui să discute și cu Jonathan. O altă corvoadă. Prețul încercării de a fi sincer față de sine însuși se dovedea extraordinar de ridicat, se gândi Mark în timp ce vira la stânga pe bulevardul Mount Merrion, către gara Sydney Parade. Alesese acest loc pentru că era aproape de parcare, pe faleza Sandymount. Așa puteau vorbi liniștiți în mașină. Nu era tocmai ideal să-i propună fiului său să bea ceva împreună și să încerce să discute această situație atât de personală într-un bar zgomotos. Mark simți cum teama îl apasă în piept. Putea spune cu totală sinceritate că asta era cea mai neagră zi din viața sa. Și nu ajuta deloc știind că și-o făcuse cu mâna lui.

Owen era așezat în metroul călduros, aglomerat și care se balansa în continuu, cu mâinile încleștate în poală și stomacul întors pe dos. Îi venea să plângă, dar ar fi fost complet lipsit de demnitate din partea lui, ca bărbat. Își închipuia cum ar fi să bocească în fața acestor străini. Se uită la câțiva studenți spanioli ce bălmăjeau pe limba lor maternă, stând vizavi de el. Ce figură ar face ei dacă l-ar vedea cum începe să sughită de plâns.

Ce naiba se întâmpla cu părinții lui? Totul părea atât

de normal când plecase de acasă cu o dimineață înainte. De unde se iscase cearta? De ce era mama așa de reticentă? De ce insistase atâta să vorbească numai cu tatăl lui? Francesca spusese ceva de genul că și ea era la fel de surprinsă. Înseamnă că tata provocase toate astea. Dar de ce? Și de ce schimbase mama încuietorile? Asta însemna cu adevărat că nu-l mai voia pe Mark în casă.

Owen se pierdu cu privirea pe platforma rece și întortocheată a gării de pe strada Pearse, pe măsură ce din tren se revărsau zeci de pasageri, inclusiv tinerii din fața lui, spre fericirea sa. Și-ar fi dorit ca nimeni să nu se mai așeze acolo. Avea nevoie de timp să își revină pentru întâlnirea cu tatăl său.

Dar mai erau câteva opriri și apoi avea să afle adevărul. Văzu un bărbat și o femeie sărutându-se pe peron înainte ca aceasta să se urce în tren. Bărbatul, mai în vârstă decât ea, își ridică servieta și plecă. Ea părea întristată când se așeză pe locul din fața lui. Poate că cei doi erau amanți, se gândi Owen și, conștientizând această idee, deveni extrem de încordat.

Tată lui avea o relație extraconjugală. Asta trebuia să fie. De ce altfel l-ar fi gonit din casă mama? Lui Owen i se făcu rău de la stomac. Cum a putut el să-i facă una ca asta mamei? Biata de ea, sărmana Francesca, se gândi el, plin de remușcări pentru mama lui. Gata, își jură ca, atunci când se va întâlni cu tatăl său, să-i arate el ce și cum. Pe cuvânt, așa se va întâmpla, își spuse Owen când trenul se urni din stație către suburbiile din sud.

12

Două trenuri plecaseră deja din gară și încă nici urmă de fiul lui. Mark se întreba dacă nu cumva Owen se răzgândise. Era tentat să-i dea telefon pe mobil, dar își luă gândul de la asta când mai opri un tren. Cu cât aștepta mai mult, cu atât devenea mai agitat. Observă cum barierele coboară și auzi semnalul plicticos ce anunța sosirea unui alt transport. Se așeză, tensionat și neliniștit, privind mulțimea de pasageri ce se îndrepta către poarta de ieșire. În acel moment, recunoscu familiarul mers lăbărțat al băiatului lui cel mai mic. Owen avea o alură neobișnuit de serioasă, măsurând strada cu privirea, în căutarea mașinii.

Mark îl atenționă cu un claxon și îi făcu semn cu mâna când Owen privi în direcția lui. Dar băiatul nu îi întoarse salutul. Mark respiră adânc. Era ridicol, dar se simțea ca și cum avea șase ani și era dojenit aspru de Gerald pentru o trăznaie copilărească.

— Bună, fiule. Reuși să păstreze un ton normal când Owen deschise portiera mașinii și se așeză pe scaunul din dreapta.

Owen nu-i răspunse deloc.

— Ce se întâmplă, tată? Era evident că era foarte supărat.

Mark ignoră întrebarea și aprinse motorul.

— Hai să mergem până în parcarea cu vedere la mare. Aici stăm neregulamentar.

— La naiba cu regulamentul! N-o să te amendeze nimeni la ora asta din noapte. Ai o altă femeie, nu-i așa? îl acuză direct Owen.

— Asta ți-a spus mama ta? întrebă Mark pe un ton sec.

— Mama nu mi-a spus nimic, tată. Nimic! Dar te vezi cu altcineva, nu-i așa? Vreo blondă proastă cu sâni mari și fusta până la fund, care te flatează și îți face toate poftele, cu care tu cheltuiești o avere doar pentru că ești un idiot al dracului de vanitos, ce și-a pierdut complet controlul. Owen nici nu avu timp să respire, aruncând aceste acuzații cu o ferocitate ce-l uimi pe tatăl său.

— Nu e deloc așa, protestă el. Nikki nu este o blondă proastă. Și nu am vrut dinadins să se întâmple așa.

— Ești patetic, dragă tată, strigă Owen, cu fața contorsionată de dispreț. Ești doar o jigodie de vârstă mijlocie care încearcă să profite de o prospătură care, oricum, te va lăsa baltă pentru alt cretin patetic.

— Owen, nu judeca pe alții până când nu ai fost tu personal în situația lor. Mark încerca să își păstreze cumpătul. Nu cunoști împrejurările acestei situații.

— E de ajuns să știu că o tratezi pe mama ca pe un rahat și că mi-e rușine să te numesc tată.

Owen sări din mașină și trânti cu putere ușa în urma lui. Traversă alergând strada și dispăru în gara Dart.

Mark stătea nemișcat, cuvintele dure și acuzatoare ale fiului răsunându-i iar și iar în minte. O javră patetică, de vârstă mijlocie. Nu te-ai putea simți mai mic de atâta, se gândi el abătut. Fiecare defăimare plină de cruzime îl răni într-un mod pe care nu-l credea posibil. Era devas-

tat. Owen nu voise nici măcar să asculte o posibilă explicație. Pur și simplu, se aliase cu Francesca și îi sărise acesteia în apărare. Era mult mai dureros decât era Mark pregătit să accepte.

Nikki avusese dreptate în legătură cu sentimentele lui Owen, se gândi epuizat. Ar putea trece mult, foarte mult timp până când el și fiul lui să poată salva ceea ce fusese o relație plină de dragoste. Mark auzi cum un tren din direcția nord sosea în gară și cum barierele coboară încă o dată. Câteva minute mai târziu, trenul plecă din stație și, foarte clar, pentru o clipă, îl văzu pe Owen stând și privind în gol, cu privirea pătrunsă de o imensă tristețe.

Era numai vina lui Mark. Memoria nașterii băiatului cel mic, apariția primului dinte al acestuia, primii lui pași, evenimentele importante din copilărie, toate îi reveniră în minte și Mark își înfundă capul în palme, după care plânse așa cum n-o mai făcuse niciodată înainte. *Îmi pare rău. Îmi pare rău. Îmi pare rău,* repeta el șoptit pe măsură ce trenul dispărea încet din vedere, iar barierele albe și roșii se ridicau, și oameni necunoscuți în mașinile lor se uitau ciudat la el când îl depășeau.

Owen începu să tremure când se așeză pe un scaun din trenul de nord. Ce jigodie putea fi tatăl lui. Îl disprețuia mai mult decât și-ar fi închipuit. Amintirea mamei sale cu fața obosită, topită de durere îl făcea să își strângă cu forță degetele în palmă și, subit, regretă că nu-i trăsese un pumn zdravăn părintelui său. Ar fi fost o mare satisfacție personală.

Numai gândul la Mark alături de altă femeie era revoltător. Pe Owen îl trecură toți fiorii. E și-așa neplăcut să îți imaginezi părinții făcând sex împreună, dar mai

ales făcând sex cu alte persoane. Cum era femeia asta? Această Nikki. Nu știa că tatăl lui era căsătorit? Chiar nu avea nici un pic de etică? se întrebă el indignat, uitând complet că odată i se aprinseseră călcâiele după mama foarte atrăgătoare a unui coleg de-al lui și că, luni de zile, nu se gândise la altceva decât cum să ajungă în pat cu ea. Un alt gând îi răsări în minte. Trebuia să plece de Crăciun în America. Încercase din răsputeri să facă economii din slujba lui cu jumătate de normă la o tipografie locală și aștepta cu nerăbdare acest sejur. Dar nu putea pleca pur și simplu, lăsând-o pe mama lui singură de sărbători. Ea avea nevoie acum de tot sprijinul posibil, se gândi Owen posac. În timp ce trenul îl purta spre casă, Owen își dădu seama că viața lui se întorsese cu fundu-n sus și se părea că ghinioanele se țin lanț.

— Sub nici o formă nu-ți contramandezi plecarea la Jonathan, spuse Francesca hotărâtă când Owen o anunță de planurile lui de a rămâne acasă. Tocmai sosise, palid și extenuat, și declarase că nu mai pleacă de Crăciun.

— Nu te las aici de una singură. Ce fel de copil crezi că sunt? o chestionă el cu indignare.

— Cred că ești un copil minunat, dragostea mea, spuse ea cu blândețe. Ești tot ce mi-aș putea dori. Dar aș fi mai fericită știind că tu și Jonathan sunteți împreună, ajutându-vă unul pe celălalt, mai ales când el este atât de departe de casă. Când va afla ce s-a întâmplat, va avea și el nevoie de puțin sprijin.

— Dar cum rămâne cu tine? Ce vei face? Fața i se învioră. De ce nu vii și tu?

— Nu, Owen. Știu că ți-ai planificat să te duci la schi și nu au trecut decât două luni de când am fost în State.

Și, oricum... Francesca făcu o mică pauză, nesigură. Presupun că va trebui să mă mai liniștesc un pic până când situația se lămurește.

— Dar ce vei face? Nu poți rămâne aici, în casă, singură, de Crăciun. Owen era înspăimântat.

— Desigur că n-o să stau aici, singură, de Crăciun, îl asigură ea. Am aranjat să mă duc la Millie și știi bine cât de mult îmi place să stau cu fetele ei, așa că va fi plăcut pentru mine.

— O să fie o pacoste de Crăciun, rosti îmbufnat Owen.

— Owen, va fi așa cum îl facem noi și viața mea va fi mult mai bună și mai fericită dacă voi ști că tu te simți bine alături de fratele tău.

— E un dobitoc, mamă! Tata e un dobitoc. Pe Owen îl podidiră lacrimile și plânse ca un țânc, cu suspine adânci ce îi sfâșiară sufletul Francescăi când îl îmbrățișă cu dragoste.

Parfumul lui tineresc, cu aromă de mosc îi provocă și ei plânsul.

— Nu spune asta, Owen. Este tatăl tău, șopti ea.

— Ei bine, după ce ți-a făcut, mi-aș dori să nu mai fie tatăl meu, izbucni el.

Francesca nu-i putu răspunde. Stătură îmbrățișați mult timp, spălându-și cu lacrimi mâhnirea pierderii a ceea ce nu va mai fi niciodată la fel.

13

Putea spune cu sinceritate că acesta era cel mai neplăcut Crăciun din viața ei, se gândi Francesca în timp ce călca o cămașă de-a lui Owen și o adăuga la mormanul în continuă creștere de pe masa de călcat. Owen își pregătea bagajele pentru călătoria în America. Dormitorul lui era într-un haos total și ea nu avusese tăria să își cicălească fiul pe tema asta. Avea destule pe cap, se gândi cu vinovăție.

Când telefonul sună, nu-i veni deloc să răspundă. Nu voia să vorbească cu nimeni. Atunci, robotul intră în funcțiune. Auzi vocea adâncă a fiului ei mai mare care începu să lase un mesaj. În mare grabă, Francesca apucă receptorul de la aparatul din bucătărie.

— Bună, Jonathan. Sunt aici. Stai puțin până opresc și eu mașina de călcat rufe. Fugi în hol, închise apoi și robotul telefonic și ridică din nou receptorul. Bună!

— Bună, mamă. Cum te simți? o întrebă Jonathan cu stângăcie. Fusese și el extrem de șocat când tatăl lui îi telefonase să-i spună că el și Francesca se despărțiseră și că are acum pe altcineva. Îi telefonase imediat mamei sale și se oferi să vină acasă, dar, oricât de mișcată ar fi fost de grija fiului său, nici nu voia să audă de așa ceva.

— Sunt în regulă, Jon, tocmai călcam niște cămăși de-ale lui Owen. Dacă l-aș lăsa de capul lui, ar veni la tine arătând ca un coate-goale, spuse ea pe un ton ușor vesel.

— Ești sigură că nu vrei să vii și tu cu el? Sau ești sigură că nu vrei să mă ai pe mine pe capul tău?

— Nu, iubirea mea, să-ți spun adevărul, chiar îmi doresc puțin timp doar pentru mine, ca să mă pot gândi și să iau o decizie în privința drumului pe care să-l urmez în continuare. Sunt extrem de bucuroasă că Owen o să stea la voi. I-a fost și lui foarte greu aici. O să-i priască, spuse hotărâtă Francesca.

— Bine, atunci, dacă ești sigură. O să îți dăm telefon de Crăciun la Millie acasă, o asigură Jonathan.

Francesca zâmbi.

— De-abia aștept.

Mai schimbară câteva vorbe pe scurt, după care ea închise telefonul cu greutate, căci ar fi dorit să păstreze contactul.

Fusese extrem de dificil, în special când a trebuit să le explice părinților ei de ce Mark și băieții nu vor veni în vizită de Crăciun. Francesca oftă adânc când ajunse să calce o anumită cută încăpățânată de pe o pereche de blue-jeans, amintindu-și consternarea de pe fața părinților ei când le-a spus inițial că ea și Mark s-au despărțit.

— Dar de ce? Toți avem și momente mai grele, însă trebuie să le depășim. Asta este o căsnicie, nu putem să întoarcem spatele și să plecăm de fiecare dată când dăm de greu, spusese Maura Johnson cu aerul ei de superioritate. Și eu și tatăl tău am fost nevoiți de multe ori să rezolvăm diverse neînțelegeri. Chestia asta cu divorțul ușurează prea mult viața oamenilor. Nu te poți ascunde de probleme, Francesca.

— Nu fug de nimica, mamă, spuse ea, strângând din dinți.

— Atunci, spune-i lui Mark să vină acasă și terminați o dată cu prostiile. Rezolvați-vă problemele. Ai doi copii la care trebuie să te gândești. Bieții de ei, cu ei cum rămâne? Mama Francescăi nu era evident deloc impresionată și cu siguranță nu simțea compasiune pentru ea.

Francesca își mușcă limba, dar tăcu din gură. Nu suporta să-i spună mamei ei că Mark are pe altcineva. Era o femeie îngrozitor de băgăreață și își trata copiii de parcă ar fi avut și acum cinci ani.

După câteva telefoane primite mai târziu, prin care Maura cerea să i se spună dacă Mark se întorsese acasă și dacă își refăcuseră planurile pentru Crăciun, Francesca cedă nervos.

— Mamă, ți-am mai spus, ne-am despărțit. Anul ăsta nu va fi nici o reuniune de familie de Crăciun. Owen a plecat la Jonathan. Mark este cu o altă femeie, așa că, pentru numele lui Dumnezeu, lasă-mă în pace.

— E cu altă femeie? Vocea Maurei produse vibrații înalte în aer. După care urmă o scurtă tăcere, timp în care digeră vestea. De ce este cu o altă femeie? I-ai refuzat tu ..... drepturile lui maritale? o întrebă.

Francesca simțea că explodează.

— Nu mamă, nu am refuzat să fac sex cu el. Va trebui să îl întrebi chiar pe el de ce s-a încurcat cu altcineva. La revedere. Trânti telefonul plină de draci. Mama ei era și acum atât de demodată în privința căsătoriei și sexului. Trăise o viață atât de protejată în adolescență și crescuse cu prejudecata că sexul este o datorie, nu o plăcere. Nici nu-i de mirare că era terorizată de ideea de a se culca cu Mark înainte de căsătorie, se gândi ea plină de remușcări, amintindu-și cum se plângea Mark de acest lucru.

— Ei, și tu acuma, Francesca, chiar te așteptai la altceva? Săraca mamă, râse Millie câteva zile mai târziu când Francesca îi povesti această ultimă perlă. Știi foarte bine că ai adus familia noastră în dizgrație cu această despărțire. Ce naibii o să le spună ea „cunoștințelor"? Doar nu crezi că mama o să se schimbe la vârsta asta, nu-i așa? adăugă Millie retoric.

— De parcă n-aș avea eu parte de destule, se încruntă Francesca. Mulțumesc că mă primești la tine de Crăciun. Altfel, cred că aș ajunge direct la spitalul de nebuni.

— Asta-i bună. Doar n-o să bați casa în sus și în jos, de una singură, acum că Owen e plecat, declară Millie.

Owen luase drumul spre New York cu o zi înainte, încă protestând faptul că nu poate rămâne cu mama lui de Crăciun. Francesca făcuse un efort suprem și afișase atât de natural falsa capacitate de a face față singurătății și de a avea la dispoziție puțin timp doar cu sora ei, încât Owen aproape o crezu, dar o studie atent când se pregătea să iasă pe ușă.

— Ești sigură, mami?

— Sincer, sunt foarte sigură. Făcu o grimasă. Hai, distrează-te, Owen și, pentru numele lui Dumnezeu, nu-ți frânge gâtul pe pârtia de schi.

— Nu o să mi-l frâng, stai liniștită. Dar ești *sigură* că nu vrei să rămân cu tine?

— Șterge-o! Și îl înghionti în glumă. Sărută-l mult pe Jonathan din partea mea.

— Așa voi face, promise el. Știa că va fi o mare ușurare și pentru Owen să schimbe aerul, să se poarte normal și să nu trebuiască mereu să țină cont de sentimentele și starea ei de spirit. Uneori avea impresia că trauma despărțirii era mai puternică pentru acest fiu mai mic al ei.

Îl vedea cum o urmărește atent, ca și cum i-ar fi fost frică ca ea să nu se spargă; alteori îi era ei dificil să mențină un aer de normalitate numai de dragul lui când, de fapt, tot ce și-ar fi dorit era să stea în pat toată ziua și să își plângă singură de milă.

Oricum, era cel mai singuratic moment al vieții ei privindu-l pe Owen cum dispare din priviri, în mijlocul agitației festive din aeroport.

Mark se întorsese acasă de mai multe ori înainte ca Owen să plece. Întotdeauna dăduse mai întâi telefon, să se asigure că Francesca este prezentă. Trebuia să își mai strângă tot felul de acareturi și ea își dorea ca Mark să vină într-o singură zi și să care de acolo tot ceea ce îi aparținuse, ca să nu mai găsească astfel pretexte să treacă pe acasă.

Owen rămăsese mereu în camera lui până când Mark pleca, ignorând rugămintea lui de a discuta sau de a bea ceva împreună. Francesca fu destul de mulțumită văzând că Mark nu părea prea fericit. Arăta chiar trist, încordat și deloc în apele lui, iar conversațiile lor erau scurte și politicoase.

Gerald nu mai telefonase deloc și Francesca murea de curiozitate să afle ce îi spusese Mark, dar mândria ei nu o lăsa să întrebe. Încă folosea contul lor comun; banii nu erau o problemă. Indiferent de defectele lui, Mark nu era o persoană răutăcioasă, dar Francesca știa că se va simți mult mai bine când și situația lor financiară se va rezolva într-un mod definitiv.

— Uite felicitările de Crăciun care au sosit până acum. Eu una nu trimit nici o felicitare anul ăsta, îl informă ea succint la ultima lui vizită acasă.

— E puțin cam nepoliticos, remarcă el cu răceală în glas.

— Și ce vrei să fac? Să scriu „Crăciun Fericit, cu dragoste Francesca, Mark, *Nikki* și restul familiei", rosti ea tărăgănat și sarcastic.

— Nu cred că e cazul de ironii de genul ăsta, izbucni el.

— Uite ce e, Mark, poate că e o surpriză pentru tine, dar eu nu voi sărbători Crăciunul anul acesta și, cu Owen plecat, nu voi purta o mască de fericire pentru nimeni. Și dacă ție nu-ți convine, te privește.

— Atunci, ce-ai de gând să faci de Crăciun? întrebă el sfios.

— De parcă ți-ar păsa. Nu își putea înfrâna vocea acră.

— Dar chiar îmi pasă. Dacă vrei, putem lua prânzul împreună, ca să nu fii singură.

— Ce.... amabil..., spuse ea disprețuitor. Nu-ți face griji pentru mine, Mark, mi-am făcut propriile aranjamente, mulțumesc foarte mult.

— Știi ceva, eu doar încerc să mai ușurez situația pentru amândoi, se încinse el. Să încercăm măcar să rămânem civilizați.

— *„Să încercăm să rămânem civilizați"*, bombăni ea ca un ecou. Desigur. De ce nu? E *mult mai ușor* să pretindem că suntem civilizați, mult mai ușor pentru *tine* decât pentru mine. Încetează să mă mai tratezi ca pe o idioată, Mark, și cel puțin recunoaște că am dreptul să mă simt cum vreau eu, indiferent dacă îți convine sau nu, răbufni ea ca o furtună, întorcându-se pe tocuri și ieșind din salon.

El nu o urmă și, la puțin timp, îl auzi cum pleacă. Era ultima dată când îl vedea înainte de Crăciun.

Următoarele două zile, după ce Owen plecă, Francesca și le petrecu ascunsă în pat, secătuită și extenuată, incapabilă și nedorind să facă nici un efort ca să se vadă

sau să vorbească cu cineva. Închise telefonul, îi scoase din priză extensia din dormitorul ei și, când sună, căci suna permanent, nu răspunse. Știa că prietenii o caută pentru a aranja întâlnirile de Crăciun, așa cum procedau de obicei în fiecare an, dar nu era în stare să se adune și să le vorbească sau să le aducă la cunoștință noua situație. Când Millie, îngrijorată, telefonă să afle ce e cu ea, pur și simplu îi spuse că răcise puțin și că stă în pat pentru a-și reveni, dar că o să se vadă de ajun. Doar în compania cățelușei ei credincioase, Trixie, Francesca rămase în afara lumii și se cufundă în nefericirea ei.

Era o ușurare că nu trebuia nici măcar să se chinuiască să se îmbrace. Zăcea în pat, rememorând fiecare scenă cheie dintre ea și Mark; când se sătură de acestea, își imagină cum întâlnește un bărbat superb, frumos și bogat, care să-i taie răsuflarea. Vizualiza cu plăcere oroarea lui Mark când el își dădea seama că o pierduse definitiv și că nu mai exista nici o șansă să o recupereze. O fantezie și mai îndrăzneață îl avea ca personaj pe Mark care înțelegea că de fapt pe ea o dorea, nu pe Nikki, alături de el tot restul vieții. Petrecu așa ore întregi, creând în minte scenarii ideale în care el o implora să-l primească înapoi, spunându-i ce nebun fusese, și în care ea îi răspundea că nu îl mai dorește. Avea acum o nouă viață de trăit.

Între aceste fantezii, Francesca moțăia și încerca să citească, dar nu se putea concentra asupra cărții, gândurile ei zburând invariabil înapoi la tragedia ei, mult mai devastatoare.

Până la ajunul Crăciunului, se săturase până și de ea însăși și se simțea disperat de însingurată. Se duse la coafor, unde își făcuse o programare cu mai multe săptămâni în urmă și reuși să își aranjeze și manichiura.

Parcă o mai învioră puțin și îi dădu imboldul necesar să termine cumpărăturile de Crăciun, pe care le lăsase în ultima clipă.

Uită-te la mine, fac cumpărături. Mă comport normal deși viața mea este distrusă, se gândi ea cu uimire în timp ce cotrobăia prin rafturile cu îmbrăcăminte pentru copii, ale magazinului Adams. Nu rezistă mai mult de două ore pe Str. Grafton și Str. Wicklow, dar oricum i-a fost de ajuns, după care se întoarse repede în parcarea de pe Str. Duke și porni spre casă în traficul haotic, caracteristic perioadei sărbătorilor de iarnă.

Casa era ca un mausoleu tăcut. Francesca stătea în hol, alintând-o drăgăstos pe Trixie care veni alergând în întâmpinarea ei. Era cel mai ciudat ajun pe care-l petrecuse vreodată, își spuse ea în gând. De obicei, casa era plină de viață, de sunetele și mirosurile specifice Crăciunului. Ea era ocupată până peste cap cu pregătirea șampaniei și a somonului afumat cu care îi servea întotdeauna pe prieteni și vecini înainte de a pleca la biserică, pentru Mesa de Noapte, împreună cu Mark și băieții și, desigur, cu Gerald. Un brad frumos împodobit completa grațios salonul, focul aprins din cămin ardea cu văpăi aurii și casa era decorată cu enorme aranjamente de ilice, azalee, trandafiri și crizanteme.

Anul acesta, nici un aranjament festiv cu flori, nici un glob strălucitor sau alte decorațiuni nu împodobeau casa. Nu era nimic care să indice că ar fi fost altceva decât o zi obișnuită. Părea casa unei persoane ce suferise o pierdere grea, ceea ce și era într-un fel, recunoscu Francesca. Nu voia să se afle aici, se gândi deznădăjduită. Telefonul sună; îl ignoră. După Crăciun o să le scrie un rând tuturor prietenilor ei, spunându-le că ea și Mark s-au despărțit.

Ar fi cel mai la îndemână. Momentan era ca proverbialul struț, cu cât mai mult nisip în care să își îngroape capul, cu atât mai bine.

Aruncând câteva articole de îmbrăcăminte într-o valiză, adună și șampania, somonul afumat, pateul, brânza și alte alimente pe care avea de gând să le ducă la Millie, după care le puse pe toate în mașină. Zece minute mai târziu, casa fiind încuiată și protejată de alarmă, Trixie stând pe bancheta din spate a mașinii, Francesca porni în jos pe alee și nu mai privi înapoi. Cu cât se termina și Crăciunul ăsta mai repede și viața își relua cursul așazis normal, cu atât mai bine. Deși Millie îi spusese că poate să se simtă cât de nefericită vrea ea, Francesca știa că trebuie să facă puțin efort ca să nu-i strice Crăciunul și surorii ei. Acest gând o bântuia deja.

Sper ca nemernica de Nikki să se înece cu felia ei de curcan, și Mark la fel, se gândi cu sălbăticie când închise porțile de fier în urma ei și se îndreptă spre casa lui Millie.

14

Mark se uita încruntat la vitrina unui magazin de bijuterii de pe Str. Wicklow. Ce naiba să-i cumpere lui Nikki de Crăciun? Ar fi trebuit să-i ia ceva ultima dată când fusese în Bruxelles, nu să o tot amâne până acum, în ultimul moment. Să faci cumpărături în Ajunul Crăciunului era un coșmar. Studie cu multă atenție conținutul vitrinei, căci nu voia să transmită un mesaj greșit. Un inel ar fi mult prea personal. Femeile au un mod aparte de a interpreta greșit mesajul când le oferi în dar un inel. Cerceii, deși ea îi purta mereu, erau un cadou puțin cam searbăd și foarte mult o problemă de gust.

Era ciudat să stea așa, în fața vitrinei cu bijuterii, și să nu caute ceva pentru Francesca. I-ar fi plăcut să își ofere reciproc cadouri și de sărbătorile acestea. Dacă acum el era cu Nikki nu însemna că nu mai are nici un fel de sentimente pentru ea. Francesca făcuse parte din viața lui atâta timp, și totdeauna va fi așa, dacă și ea își va dori lucrul acesta. Dar în prezent, Francesca nu mai dorea să aibă nimic de-a face cu el. Femeile sunt atât de pătimașe în astfel de cazuri, hrănindu-se cu dispreț și sfidări imaginare, văzând insulte acolo unde nu există. De ce o fi luat totul atât de personal? Nu putea să privească și din

punctul lui de vedere? Doar nu o lăsase fără bani și nici nu-i blocase cărțile de credit. Se comportase cum nu se poate de generos, se simți el nedreptățit, pe măsură ce plecă mai departe, către raionul de ceasuri.

Ai putea crede că e vreun criminal sau ceva de genul ăsta după modul în care Owen îl tratase. Cel puțin Jonathan fusese un pic mai civilizat, chiar dacă șocat când aflase prin telefon vestea.

— Cred că faci o mare greșeală, tată, îl mustră fiul său. Poate că tu și mama ar trebui să căutați ajutor la un consilier marital. Cât de tipic american, se gândi Mark, dar îi dădu un răspuns prin care nu se angaja la nimic și îi spusese lui Jonathan că vor ține legătura. Fiul său mai mare nu fusese nici pe jumătate atât de pornit în a-l judeca pe cât fusese Owen. Dar, până una alta, el trăia într-o cultură în care destrămarea căsniciilor este în sine un mod de viață. Era evident mult mai realist. Owen plecase însă în America fără măcar să își ia rămas bun, ceea ce îl deranjase extrem de mult pe Mark. Propriul său fiu îl renegase.

Își îndreptă umerii și intră în magazin, unde observă ceasul pe care avea să i-l cumpere lui Nikki. Și mai scăpa astfel de un punct de pe lista lui de „priorități de rezolvat". Era un ceas elvețian, Corum Padlock, încrustat cu diamante micuțe. Părea special creat pentru Nikki, întărindu-i convingerea că o să-i placă și ei.

Mai târziu, când se oprise să bea o cafea cu lapte pe care, de fapt, nu o dorea, știa că trebuie să meargă să își viziteze tatăl. Îi spusese lui Gerald că Francesca este foarte ocupată – treburi femeiești, îl minți el – și că nu vor putea petrece acest Crăciun împreună, ca de obicei. Îi spusese să-l contacteze pe mobil dacă are nevoie de el,

dar să nu sune acasă sub nici o formă pentru că Francesca e cu nervii la pământ și telefonul o înnebunea.

Tatăl său fusese neobișnuit de înțelegător și se declară imediat de acord când Mark i-l bagă pe gât pe un văr primar cu care să joace bridge la prânz, de Crăciun. O să trebuiască însă să-i spună lui Gerald adevărul de Anul Nou, se decise Mark posomorât.

Spera ca lui Nikki să-i placă ceasul. Nu o văzuse prea mult în ultimele zile, se lamentă el. Ea ducea o viață socială foarte agitată și frecventa într-o nebunie tot felul de petreceri. Îl rugase s-o însoțească, dar lui nu îi surâse deloc ideea.

— Hai să așteptăm până la anul, sugeră Mark. Imediat ce le spun colegilor de muncă că m-am despărțit de soția mea.

Ei nu îi prea convenea ezitarea lui. Nikki dorea să apară împreună la recepții, ca un cuplu în toată regula, dar el era reticent la ideea de a face deja publică relația lor. Nu voia ca lumea să știe ce face el în viața intimă.

Le spusese colegilor de la serviciu că Francesca are o gripă puternică și că nu va fi prezent la marea petrecere de Crăciun, organizată de bancă în fiecare an. Le spusese același lucru și prietenilor săi care îi trimiseseră deja o grămadă de invitații. Era un chin să-i mintă pe toți și apoi să încerce să își aducă aminte ce anume minți se și pe cine. Nikki își pierdea răbdarea, iar el devenea tot mai stresat.

Nu își dădea Nikki seama cât de dificil îi era acum? Era nevoit să se adapteze la tot felul de situații noi, ca să nu mai vorbim de conviețuirea laolaltă în apartamentul ei.

Îi era dor de casa lui, se întristă Mark. Îi era dor de eleganța grațioasă și de spațiul liberator al căminului său. Îi era dor de grădină. Nu pentru că ar fi lucrat vreodată

în grădină, cu excepția gazonului pe care îl mai tundea ocazional. Avea un grădinar care se ocupa de acestea o dată la două zile. Dar îi plăcea să se plimbe sau să se odihnească în grădina mare, retrasă și plină de arbuști, citind ziarul sau dezlegând cuvinte încrucișate.

Deși nu i-ar fi spus-o niciodată lui Nikki, se simțea uneori ca într-o închisoare în apartamentul ei cu două camere, de la etajul întâi. Deși era o locuință spațioasă și luminoasă, tot se simțea ca și cum ar fi trăit într-o cutie. Nu avea unde să se retragă și să fie singur. Îi era dor de spațiul său intim. Și zgomotul traficului, deși mascat cumva de copacii din micuțele grădini publice, era ca un uruit nesfârșit, deranjant și plictisitor, cu care nu se putea obișnui. Nu dormea deloc bine. Nikki se vânzolea și se foia nervos în somn, nu ca Francesca, care adormea bușteau o dată ce punea capul pe pernă și rareori își schimba poziția. Iar Nikki mai era înnebunită și după sex. El era extenuat încercând să țină ritmul cu ea și îngrozit la gândul că, într-o bună zi, îi vor slăbi puterile și o s-o dezamăgească. Cât ar râde Francesca de el în acest caz, se strâmbă el. Că tot zicea că se simte iar tânăr.

Toată nebunia asta se transformase într-un coșmar de când Francesca aflase despre ei doi. Unii bărbați reușeau să țină ascunsă o astfel de relație ani în șir. Cum fusese el atât de ghinionist? se întrebă cu amărăciune când își ridică pachețelele de cadouri și ieși din magazin, pierzându-se în șuvoiul de trecători.

El și Nikki urmau să aibă o cină romantică, cu lumânări, totul pregătit de el. Ei doi împărțeau corvoada gătitului. Și tot mai trebuia să treacă pe la raionul de alimente de la Marks & Spencer să cumpere mărar și cartofi dulci. Pregătea somon cu smântână și sos de vin. Era cel mai ușor fel de mâncare la care se putea gândi momen-

tan, dar când văzu cozile imense și cărucioarele supraîncărcate cu produse de la casele de marcat, luă cale întoarsă și se grăbi înapoi spre magazinul Stephen's Green, la subsolul căruia își parcase mașina. Avea să se oprească la Superquinn pe strada Sutton, era doar în drum spre casă.

Mark era la jumătatea drumului, pe Str. Dawson, când își aminti că nu mai locuiește în cartierul Howth și că Sutton nu mai era acum ruta lui de întoarcere. Pentru o clipă, se trezi complet părăsit și rătăcit. Niciodată în viața lui nu se simțise atât de însingurat.

Nikki termină de împachetat halatul plușat de baie, pe care i-l cumpărase lui Mark de Crăciun. Într-unul din buzunarele acestuia introduse ultimul roman al lui Terry Pratchett, în celălalt, o cravată de mătase, în tonuri de galben pal și gri, pe care el o admirase într-o zi când fuseseră împreună la cumpărături și un bilet scump pentru Marea Croazieră, care știa că îi place în mod deosebit. Îi luase mult timp să se hotărască ce să-i cumpere. Voia să găsească cadourile potrivite.

Oftă. Mark era teribil de nehotărât, chiar plin de toane. Și asta o frustra. Putea și ea să își dea seama că fusese o mare încercare a vieții lui, dar era timpul să facă față situației. Căsătoria lui luase sfârșit, trebuie să își continue viața. De fiecare dată când se ducea acasă la Francesca, se întorcea prost dispus. Și o deranja cumplit că soția lui avea încă un efect atât de puternic asupra lui. De ce nu era în stare Mark să își vadă mai departe de drumul lui și să se bucure de viață alături de ea? Totul ar fi minunat dacă ar reuși să se relaxeze și să renunțe la trecut.

Nikki suferea pentru că Mark nu voia să o însoțească la nici una din petrecerile de Crăciun la care fusese invi-

tată. Cu adevărat *suferea* pentru că, în realitate, nimeni nu știa despre relația lor și cei din jur credeau în continuare că el are o căsnicie fericită cu Francesca. Dar îi era teamă să îl preseze, el s-ar putea răzgândi și ar fi în stare să plece. Iar asta ar fi o greșeală fatală. Cel puțin, intrau în noul an împreună și lucrurile ar putea evolua înspre mai bine, se consolă Nikki în timp ce adăuga o elegantă fundă roșie pe hârtia aurită a cadoului tocmai ambalat. Privi cu atenție pachetul. Arăta misterios și sofisticat, dar nu de prost gust, se declară ea mulțumită. Exact ca imaginea pe care dorea s-o afișeze la locul de muncă. Dacă ar vedea-o acum toți șmecherii de la birou, care o considerau o tipă mișto, dar dată dracului, ce-ar mai râde ei.... Ea, care mereu afirmase că nici un bărbat nu e mai important decât cariera ei. Odată crezuse în așa ceva, între 25 și 30 de ani. Până când îl întâlnise pe Mark, relațiile ei cu bărbații fuseseră într-adevăr pe locul doi, după carieră. Dar acum era diferit. Îl iubea pe Mark. Era un bărbat complex, pe care a-l iubi era o adevărată provocare, dar ar fi în stare să savureze chiar mai mult dacă ar ști că rezultatul merită. Poate că ar fi bine să cumpere împreună o casă în care să se mute. Poate așa Mark ar simți mai mult că e căminul lui. Apartamentul ăsta purta cu siguranță amprenta ei în fiecare obiect. Dar ei îi plăcea. Reprezenta suma realizărilor ei și, financiar, era cel mai valoros bun al său.

Privi de jur împrejur în sufragerie. Totul era stilat și simplu. Totul în ordine. Podele curate. Pereți crem deschis. Draperii în roz și gri, care se potriveau cu covoarele scumpe țesute manual, pe care le cumpărase când fusese într-o excursie în Egipt. O sofa de un gri pal și două scaune de aceeași culoare, pe care le achiziționase de la O'Hagan Design. O măsuță de cafea cu o lumânare scum-

pă pe fiecare colț era așezată în centrul camerei. Un dulap antic din lemn de santal și un raft de pahare, ce găzduia colecția ei de cristaluri Louise Kennedy, erau singurele articole de mobilă.

Ușile înalte dădeau într-un mic balcon. Pentru efect, Nikki avea aici înșirată o sfoară și câteva ghivece cu iarbă lungă. Plantele nu erau punctul ei forte.

Apartamentul fusese prezentat într-un articol despre case și grădini, într-un supliment al unuia din ziarele locale de week-end. Toată lumea de la serviciu cumpărase acest număr al publicației. Primise multe ocheade invidioase în acea săptămână și Nikki se simțise superioară. Primise complimente pentru gusturile sale deosebite din partea Soniei Grimes, soția directorului general. Așa mai laudă, da! Într-adevăr, *avea* bun gust, își reconfirmă Nikki în timp ce îndrepta o lumânare aprinsă, îndoită puțin sub povara căldurii emanate de flacără.

Singura ei concesie în timpul sărbătorilor erau numeroasele și elegantele lumânări roșii, de formă oblică, ascuțite la vârf, și un set delicat de lumânări albe înconjurate de un aranjament floral circular, din ramuri uscate și crini albi, pe care îl comandase la o florărie de lux din Stephen's Green. Acorda un aer extrem de stilat încăperii. Nikki nu suporta globurile de pom supercolorate și licăritul obositor al instalațiilor luminoase pentru brazi.

Aștepta cu nerăbdare cina lor din astă seară. Cu siguranță, avea să fie cel mai frumos Crăciun din viața ei. Acum o să își viziteze părinții, o să le dea și cadourile, ca să scape mai repede de această obligație. Apoi va fi atât de frumos să vină acasă știind că o așteaptă o cină gustoasă, pregătită de bărbatul pe care îl iubește. Iar după cină.... Pe Nikki o trecură fiori de plăcere în întreg corpul. Deja i se făcuse poftă de Mark.

15

— Uhuuu, hei, Francesca, Francesca, unde naiba ai fost? E totul în regulă? Nu te-am mai văzut de mult, ne întrebam ce e cu tine. Cum n-ai mai organizat petrecerea ta obișnuită de Crăciun, am fi vrut să te invităm la noi, dar nu te-am putut găsi.

Francescăi i se strânse inima în piept când o auzi pe Viv Cassidy strigând la ea prin geamul deschis al mașinii. Viv locuia vizavi, într-o casă grandioasă. Era o nesuferită cu gura mare, pe care Francesca nu o prea agrea. Lui Viv îi plăcea să trâncănească despre locurile exotice în care ea și soțul ei, Desmond, avocat, călătoreau de mai multe ori pe an. Era o snoabă din cap până-n picioare, membră a cutărui club de iaht și a cutărui club de golf, prietenă cu nu știu ce celebritate și cutărică politician.

Francesca respiră adânc când deschise poarta. Era acum ori niciodată, se hotărî ea. Nu mai putea s-o amâne la nesfârșit.

— Bună, Viv. Se întoarse să își privească vecina în ochi, aceasta oprind deja mașina aproape de bordură, pregătită pentru o mică șuetă. N-am fost aici de Crăciun și n-am mai dat nici o petrecere pentru că eu și Mark ne-am despărțit.

— Aoleu, Dumnezeule! Ochii albaștri ai lui Viv se mă-

reau de uimire. Of, îmi pare atât de rău, chițăi ea. Habar n-aveam. *Mamă, ce bârfă tare,* se gândea mulțumită. *Stai să vezi când le-oi spune fetelor!* Sărmana de tine! Pot să te ajut cu ceva?

— Cu absolut nimic, Viv. Mersi, spuse Francesca sec. Știa că Viv murea acum de nerăbdare să fugă și să împrăștie vestea.

— Sărmana de tine. Nici nu-i de mirare că arăți așa de zdruncinată. Și băieții cum suportă? mimă Viv compasiunea.

— Astfel de lucruri se întâmplă în fiecare zi, Viv. Se descurcă.

— Dar tu și Mark păreați atât de .... de potriviți, exclamă Viv cu enervare. Aăăă... *Trebuia* să întrebe — mai e și o a treia persoană implicată în treaba asta?

— Viv, mi-ar plăcea la nebunie să mai stau și să sporovăim, dar mă cam grăbesc. Ținem legătura. Francesca se strecură în mașină, porni rapid motorul și intră ca un glonte pe șosea, lăsând-o pe Viv cu gura căscată după încheierea bruscă a conversației lor. Francesca nu parcursese nici 100 de metri, când Viv era deja la telefonul din mașină, pălăvrăgind cu prietena ei Eva Collins.

— Ghici cine s-a mai despărțit? N-o să-ți vină să crezi, se bâlbâi ea încântată.

— Cine? Cine? Spune-mi acum sau închid, îi ceru Eva. Trebuie să fie ceva demențial: doar o cunoștea pe Viv de atâta vreme.

— E vorba de Francesca și de Mark. Nu-i așa că-i tare? Pur și simplu nu-mi vine să cred. Și când am întrebat-o dacă mai e implicat și altcineva, a sărit în mașină și a zbughit-o iute, de parcă îi luase casa foc. Trebuie că unul din ei are o aventură și pun pariu că nu e vorba de ea. Ea

arată groaznic. Cu pungi mari sub ochi și cu niște cearcăne teribile. Nu-l credeam niciodată în stare pe Mark de așa ceva, un tip atât de serios. Cine tace face, Eva. Dacă mai aflu și altceva, te anunț.

— Stai așa, Ed joacă bridge cu tatăl lui Mark. O să-l pun să-l tragă de limbă când îi dă telefon mai târziu, ca să stabilească întâlnirea. Marțea viitoare e o partidă mare de bridge pentru nu știu ce acțiune caritabilă.

— Aaa, păi ce mai stai, pune-l pe Ed să sune chiar acum, o îndemnă Viv. Și sună-mă înapoi imediat ce afli noutăți.

— Sigur, așa o să fac, trăncăni agitată Eva. Pe curând.

Francesca o auzi pe Viv cum pleacă și o înjură cu vârf și îndesat. „Hoașcă bătrână, snoabă intrigantă", bombăni ea în timp ce intra în casă. Știa foarte bine că vestea se va răspândi cu viteza luminii în întreg cartierul și în toate cercurile lor de cunoștințe, înainte de lăsarea serii. Ea și Mark vor fi bârfa principală a multor petreceri din seara asta, se gândi mânioasă în timp ce tasta cifrele necesare pentru a dezactiva alarma.

O luă cu tremurat când intră în casa friguroasă. Închisese încălzirea pe parcursul săptămânii petrecută la Millie. Ar fi trebuit să treacă totuși pe acasă și să o deschidă, și de-abia apoi să meargă la cumpărături, nu invers. Deschise robinetul principal și auzi cum apa caldă se revarsă în conducte. Ar putea, de altfel, să se apuce de despachetat ce cumpărase, în loc să stea și să tremure, își spuse ea în gând, enervată de lipsa ei de prevedere. Era și așa destul de neplăcut să sosească în casa goală în ajunul Anului Nou, fără să mai fie nevoită să se simtă ca într-un iglu.

Millie o implorase să mai rămână la ea, dar Francesca

avea nevoie disperată să fie singură. Nu putea face față petrecerii pe care sora ei urma s-o găzduiască. Ideea de a cânta „Mulți Ani Trăiască" la miezul nopții era destul ca s-o distrugă psihic. Oricum, nu se dădea în vânt după ajunul Anului Nou, iar seara asta cu siguranță ar fi pus capac la toate.

Mai devreme, când trecuse pe la părinții ei să-i vadă, șterpelise iute două din pastilele de adormit ale mamei sale. Până la ora 9 seara avea să doarmă buștean, își promise în timp ce sorta cumpărăturile.

Era la masă, bând ceai cu pâine prăjită, când sună telefonul. Făcu abstracție de el. Nu puteau fi băieții. Tocmai vorbise cu ei mai devreme, ca să le ureze La Mulți Ani și un an nou fericit, atât cât se putea, date fiind circumstanțele. Câteva minute mai târziu, începu să sune și telefonul ei mobil.

— Șșt! murmură ea, enervată de acest intrus nedorit. Ar putea fi Millie care încearcă s-o convingă să se răzgândească, își zise Francesca îndurerată, căutând pe fundul genții telefonul mobil.

Inima îi sări din piept când văzu afișat numele lui Mark pe micul ecran al mobilului. O secundă a fost tentată să nu răspundă, dar curiozitatea era mai puternică.

— Da, Mark? răspunse ea cu răceală.

— Ce mama mă-sii, Francesca, ce dracu' te-ai apucat să-i spui lui Ed Collins că ne-am despărțit? țipă Mark. L-a întrebat pe tatăl meu despre asta și desigur, el nu știa nimic pentru că eu nu i-am spus încă. Tocmai am vorbit cu el la telefon și făcea ca trenul în gară. N-ai voie să le spui oamenilor de despărțirea noastră fără permisiunea mea. Furia lui Mark atingea cote paroxistice.

— Nu am nevoie de permisiunea ta nenorocită pentru

nimic, Mark Kirwan, și nu i-am spus absolut nimic lui Ed Collins. Mă duce și pe mine mintea într-atât încât să nu discut problemele mele personale cu boșorogul ăla idiot, i-o reteză cu emfază Francesca. Dar dacă mi se pune mie pata să-i spun și lui dracu' că noi ne-am despărțit, îmi păstrez dreptul de a face acest lucru și de-aia nu mai pot eu că ție nu îți convine. Sentimentele tale nu mai contează nici cât negru sub unghie pentru mine. Termină apelul furioasă și apoi închise de tot mobilul.

— Ce tupeu pe capul lui, bâlbâi ea, împingând deoparte pâinea prăjită, căci pofta de mâncare îi dispăru subit. Singurul lucru care îi dădea satisfacție era fața căzută a lui Gerald pe care ea își imagina că o făcuse când Ed Collins începuse să-l interogheze. Nu-i luase mult lui Viv să bată tobele, își spuse Francesca supărată. I-ar fi plăcut să fie o muscă pe perete când socrul ei i-a telefonat lui Mark. Se întreba dacă soțul ei recunoscuse că e acum cu o altă femeie. Își bău ceaiul și butonă telecomanda, schimbând de pe un canal pe altul, dar era prea agitată ca să se poată concentra asupra oricărui lucru. Mark o enervase atât de tare, încât spera ca furia ei să nu împiedice efectul pastilelor. Ultimul lucru care îi mai lipsea acum era să nu poată dormi în ajunul Anului Nou, și să fie nevoită să asculte urletele de bucurie de la miezul nopții. Aruncă pastilele în gură și luă o sorbitură mare de ceai, după care urcă scările în dormitor, unde se dezbrăcă. Era șapte și jumătate.

Se aruncă în pat, stinse lumina și așteptă să cadă în uitare.

Mark se enervase atât de tare încât îi venea să se urce în mașină și să se ducă peste Francesca, s-o facă cu ou și

cu oțet. Ce lipsă de loialitate din partea ei, să se plângă la toți vecinii fără să-l anunțe. Când Gerald îl sunase, cerându-i să-i spună care-i treaba asta cu despărțirea, aproape că leșinase. Tatăl său îi ținuse o teorie întreagă și gălăgioasă despre sanctitatea căsătoriei și despre jurămintele pe care le făcuse în fața lui Dumnezeu când se căsătorise cu Francesca. La final, îi trânti telefonul în nas tatălui său, spunându-i brusc: „La urma urmei, nu e treaba ta." Gerald era oricum nemulțumit că trebuie să își poarte singur de grijă acum, de sărbători. O dusese foarte bine toți anii ăștia în care venea să stea cu băiatul și nora sa, mâncându-i de bani și de toate cele. Pentru prima dată, Mark își dădea seama cât de multe suportase Francesca cu socrul ei. Și, într-un fel, o înțelegea pe soția sa, indignată de refuzul Verei de a se implica în îngrijirea tatălui lor.

Totuși, era înfuriat la culme pentru lipsa ei de bun simț. Acum o să știe tot orașul și va trebui să le spună și colegilor de la serviciu. Dacă nu era sigur că Nikki îl iubește cu adevărat, viața n-ar mai merita trăită, se gândi el cu amărăciune în timp ce o aștepta pe Nikki să coboare la mașină. Se îndreptau amândoi în partea de vest a orașului Cork, pentru noaptea de Anul Nou și era chiar nerăbdător să scape de Dublin pentru câteva zile.

Când o să se întoarcă, o să le spună tuturor de la birou că el și Nikki trăiesc împreună. Cel mai bine să scape o dată și de piatra asta de pe suflet. Poate că n-ar mai fi atât de rău după aceea. Ar putea începe noul an cu dreptul. Francesca poate să își vadă de drumul ei, iar el de-al lui, după care, să cadă de acord într-un fel asupra finanțelor. Cel puțin, plătise în totalitate ipoteca pentru casă cu ani de zile în urmă, respiră el ușurat. Ar fi fost un adevărat coșmar pentru el să dea iar o grămadă de

bani pentru o casă în care nu mai locuia. Oricum, locuința era pe numele ambilor soți. Francesca putea rămâne acolo și măcar el trăia siguranța că are unde să se întoarcă dacă relația cu Nikki n-ar mai fi mers. Ar putea locui el la etaj și Francesca la parter... și dacă ei nu i-ar fi convenit: ghinion, lui ce-i pasă?

O văzu pe Nikki coborând din apartament. Arăta superb, îmbrăcată într-o jachetă trei sferturi din catifea neagră, cu o eșarfă crem și o pereche de pantaloni mulați, tot crem. Ea zâmbi când îl observă privind-o și inima începu să-i tresalte de plăcere. Era frumoasă, iar el o iubea. Nikki merita dragostea lui mai mult decât Francesca. Ea nu l-ar trata niciodată atât de urât cum o făcuse soția lui. Ei bine, din punctul ei de vedere, căsătoria lor era terminată, iar ea și Mark urmau să aibă o viață extraordinară împreună.

— Arăți uimitor de frumoasă, îi spuse el când Nikki se strecură în mașină.

— Iar tu arăți deosebit de distins, dragule. Toate femeile o să moară de invidie când o să-l vadă pe superbul bărbat de lângă mine.

Se sărutară cu tandrețe și parcă Mark se simțea deja mai bine. Știrea era publică; nu mai putea face nimic în privința asta. Era liber să fie cu Nikki, fără teamă și vinovăție. Era un sentiment plăcut și, spera el, un început foarte promițător pentru noul an.

Nikki își rezemă capul de umărul lui Mark în timp ce dansau cu trupurile apropiate, după ce luaseră o masă delicioasă. Cvartetul de muzicieni cânta o melodie romantică, lentă, ce se potrivea cu starea lor de spirit. Era cel mai frumos revelion din viața ei. Se cutremură gândindu-se la petrecerea gălăgioasă și forțată din ajunul Anului Nou de anul trecut, când fusese singură, fără un

partener. Cine s-ar fi gândit că, până la urmă, va ajunge alături de bărbatul visurilor ei? Mark îi spusese că are de gând să își informeze colegii că se terminase definitiv cu mariajul lui și că acum, el și Nikki formau un cuplu. Era cel mai grozav cadou pe care Mark i l-ar fi putut face și ea era nebună de fericire. Nu se putea mai bine de atât, se gândi încântată în timp ce Mark îi dezmierda urechea și îi șoptea „Hai să mergem în pat". Lui Nikki nu trebuia să-i spui de două ori.

Telefonul Francescăi suna și suna. Viv se încruntă din nou când nu primi nici un răspuns. Putea vedea printre ramurile copacilor din fața dormitorului că holul Francescăi, chiar vizavi de ea, este luminat și că becul din baie era aprins. Viv telefona așa cum trebuie să procedeze un vecin bun, pentru a o invita pe Francesca la petrecerea ei, ce avea loc la parterul casei. Erau toate soiurile de oameni prezenți acolo și Viv considera că ar fi fost foarte bine pentru vecina ei să vină o oră-două și să uite de suferințe. Ea petrecuse o întreagă după-amiază încântătoare, telefonând prietenilor și cunoștințelor ca să le transmită noutatea – și, desigur, ca să obțină confirmarea prezenței lor la serată. Ar fi o adevărată senzație dacă Francesca ar apărea la petrecere, acum că toată lumea era la curent cu situația ei. Viv mai încercă o dată și închise telefonul nemulțumită, deoarece nu primi deloc răspuns.

Francesca zăcea ghemuită în pat, într-un somn adânc, mulțumită pastilelor mamei sale. Pe măsură ce vechiul an aluneca în trecut și noul an sosea, nici măcar agitația zgomotoasă de la petrecerea de vizavi a lui Viv, cu chefliii țipând și cântând și claxonând din mașini, nu reuși să-i tulbure somnul liniștit.

16

Pe Francesca o treziră un schelălăit jalnic și o limbă uscată pe obraz. Trixie stătea pe pat, uitându-se la ea neliniștită, în timp ce o lingea. Cu ochii încețoșați, Francesca mângâie cățelușa pe cap, încercând să se concentreze asupra ceasului cu alarmă de pe noptieră. Șocată, observă că era deja 12 fără un sfert, la amiază. Chiar că dormise buștean, se gândi ea amețită. Somniferele acelea funcționaseră. Își simțea capul ușor și înnorat și era tentată să se întindă la loc, să își continue somnul. Dar Trixie se agita continuu pentru că îi era foame. Împinse pilota la o parte și tremură. În dormitor era groaznic de frig, probabil că nu a venit căldura, se gândi Francesca iritată în timp ce arunca pe ea halatul și își pescuia papucii de sub pat.

Trixie lătră cu anticipație, știind că o așteaptă un dejun gustos.

— Sst! Taci, Trixie, o certă Francesca. Avea o durere de cap surdă, dar zvâcnitoare, asta pentru că dormise atât de greu. Telefonul suna când ea ajunse în capătul scărilor. Era Millie.

— Tocmai m-am trezit, mărturisi Francesca. Cum a fost la petrecere?

— Foarte bine... cred, dacă ar fi să mă iau după ce

simt acum în cap, se văită sora ei. Tu cum te simți? Nu vrei să vii la noi, să petrecem ziua împreună? Ce-o să faci tu singură, acolo?

— Mă descurc, sincer, Millie, minți Francesca. O să mă duc la plimbare cu Trixie, asta și ca să mă trezesc de-a binelea. Simt nevoia de aer curat.

— Dar afară plouă mocănește, replică Millie.

— Nu mă deranjează. O să mă îmbrac bine. O plimbare prin ploaie s-ar potrivi perfect cu starea ei de spirit. Ar putea plânge în voie, căci nimeni nu și-ar da seama de asta. Fusese extrem de dificil să își păstreze o mină fericită de Crăciun, când tot ce și-ar fi dorit era să își umfle ochii de plâns.

— Bine atunci, dacă te răzgândești, treci și pe la noi, da? o îndemnă Millie.

— Bineînțeles, îți promit. Acum trebuie să mă duc s-o hrănesc pe Trixie. Mulțumesc pentru tot, Millie. Mai vorbim, o asigură Francesca.

Millie era o soră extraordinară, se gândi ea în timp ce-i pregătea lui Trixie să mănânce. Era norocoasă, avea doi băieți minunați și o soră de încredere. De ce naiba se simțea atunci din cale-afară de singură? Lacrimi îi picurau pe obraji și aterizau în bolul cu hrană pentru cățelușă, pe care îl puse pe podea. Se așeză la masă, își ascunse capul în mâini și plânse cu suspine mari, tremurătoare, până când simți că o dor ochii, iar durerea de cap se accentuează.

Soneria de la ușă sparse liniștea casei și Francesca îngheță de spaimă. Nu putea lăsa pe nimeni să o vadă în halul ăsta. Soneria se declanșă încă o dată și Trixie începu să latre.

— Ssst! izbucni ea. Trixie o privi indignată, neobiș-

nuită cu un ton așa de aspru din partea stăpânei. După un minut sau două, Francesca întredeschise ușa de la bucătărie, dar nu vedea nici o umbră umană prefigurându-se la ușa de la intrare. Se grăbi sus, în dormitorul lui Owen, tocmai la timp ca s-o observe pe Viv cum dispare pe alee.

— Vacă nesimțită! răcni ea, știind că Viv nu venise în vizită de curtoazie, de parcă i-ar fi purtat cu adevărat de grijă Francescăi. În casă era o liniște sinistră, ce o călca pe nervi. Trebuia să plece de acolo. Tremură din nou când intră în baie și își aduse aminte că nu verificase încălzirea.

I se opri inima în piept când văzu că indicatorul pentru combustibil era la zero. Fusese atât de aiurită în ultimele săptămâni că uitase complet să reumple instalația de încălzit.

Înjură cu voce tare și mult, știind că era absolut inutil să contacteze compania de petrol în prima zi de ianuarie. Ce mod de a începe noul an. Ochi umflați de la somnifere, îndurerată până în măduva oaselor și al dracului de înghețată din cauza frigului din casă. Ce femeie model pentru următoarele douăsprezece luni.

Se hotărî să nu mai facă duș. În schimb, se spălă pe față și pe dinți, apoi se încotoșmăni cu un pulover gros de lână neagră, cu o pereche de șosete călduroase și deasupra, cu un șal mare. Trase iute o pereche de pantaloni mulați din șifonier și se înfurie al naibii de tare în lupta cu fermoarul. Nu era de ajuns că suferea de atâtea, acum mai și punea kilograme în plus pe ea. În curând, nimic nu avea s-o mai încapă. În ciudă, mărșălui spre bucătărie unde întinse niște unt pe o felie de pâine prăjită și deasupra adăugă gem de coacăze. Mâncă stând în pi-

cioare, așteptând să dea în clocot apa din ibric. Până când își pregăti ceașca de cafea, mai devoră trei felii de pâine prăjită, cu unt și gem, și o brioșă.

Trixie era în al nouălea cer, știind că va pleca la plimbare cu stăpâna adorată. Câinele fugi afară pe ușă înaintea Francescăi care, împotriva voinței, zâmbi. Trixie era o făptură atât de mică și de drăgălașă. Dacă n-ar fi fost ea, Francesca s-ar fi dus înapoi direct în pat și ar fi rămas acolo.

Era o zi umedă, rece și gălăgioasă, în care Francesca se îndrepta spre marginea falezei Howth. Își trase în picioare ghetele, pe cap, gluga și se încheie la jachetă. Astăzi nu se va plimba ușurel și liniștit pe dig. Avea de gând să patruleze pe cărările pline de noroi și, dacă o însoțea norocul, poate o rafală puternică de vânt o va arunca pe stâncile de dedesubt, ca astfel să sfârșească cu toate necazurile și nenorocirea în care se afla, se gândi ea oropsită. Vântul urla aici înfiorător și parcă mâini nevăzute o împingeau înainte, pas cu pas. Ar fi așa de ușor să termine cu totul, să nu mai fie nevoită să facă față singurei moșteniri lăsată de Mark: durere și nesiguranță. Iar dacă nu voia să se arunce în mare, putea lua somnifere și alcool, cugetă ea. Mult mai ușor.

Dar astfel, le-ar lăsa ea o moștenire de suferință, vină și tristețe care le va distruge viața *lor*, a lui Jonathan, a lui Owen, a lui Millie și a părinților ei. Era în stare să le provoace așa ceva? Izbucni din nou în plâns, iar lapovița îi biciui fața. I se făcu deodată frică. Ce-i veni să se gândească la sinucidere? Cu siguranță era atât de puternică încât să reziste situației de criză?

Era sau nu era? Nu prea se simțea așa de puternică. Dimpotrivă, îi era teamă, tremura și era panicată. Deve-

nise așa un dezastru că uitase să umple și rezervorul de combustibil pentru încălzirea centrală, se gândi ea într-o doară.

Oare ar trebui să-l implore pe Mark să se întoarcă la ea și să încerce să uite de coșmarul pe care i-l provocase, știind că nu o mai iubește pe ea, ci pe altcineva? O femeie tânără, inteligentă, independentă, cu care ea nu putea intra în competiție?

Se simți inundată de umilință. Cât de mult putea să se coboare? Era chiar atât de patetică? Cât de mult trebuie să o disprețuiască Mark și femeia aceea!

— Nici măcar să nu te mai gândești la asta, își șopti ea în timp ce călca indiferentă prin toate băltoacele, cu capul lăsat în piept și mâinile înfundate în buzunare. Un bărbat călare apăru după o cotitură a cărării înalte și Francesca o chemă aproape de ea pe Trixie, până când străinul dispăru. Așadar, nu era singura nebună pe lumea asta. În față, un cuplu se plimba sprinten mână în mână, râsul lor plutind înapoi către ea, o dată cu vântul. Deși ea și Mark veniseră de foarte multe ori pe aceste cărări, trecuse mult timp de când se ținuseră de mână. Se obișnuiseră atât de bine unul cu altul, încât micile atingeri, atât de importante în final, se pierduseră în familiaritatea vieții de zi cu zi.

Se întreba dacă același lucru se va întâmpla cu el și cu noua femeie din viața lui, după ce primul val de romantism va dispărea. Probabil că acum făceau dragoste ca nebunii, își imagină ea cu acreală când se opri să mai respire. Rămase cu privirea pierdută spre marea agitată și întunecată, care părea să se contopească cu plumburiul cerului, până când totul în jurul ei deveni apăsător și trist.

Poate că Mark o să aibă un atac de cord din cauza e-

fortului prea mare, se gândi ea răutăcioasă. Ar merita-o din plin și ar fi astfel chit cu ea. Dar, a naibii să fie ea dacă se va duce la înmormântarea lui!

Agitată și nefericită, se plimbă de jur împrejurul vârfului falezei și se întoarse la mașină pe drumul asfaltat, privind licărirea brazilor de Crăciun, ce bătea în ferestrele caselor și dorindu-și să fie 6 ianuarie, când sezonul festiv se încheie și viața își reia cursul normal – ce-o fi însemnând asta.

Ajunse acasă, dădu drumul la pătura încălzită electric și tocmai se pregătea să se dezbrace și să se retragă în pat, când sună telefonul.

— Alo, Francesca, sunt Vera. Parcă îi pică cerul în cap când auzi vocea cumnatei ei. Îmi pare *atââât* de rău că te deranjez. Încerc să dau de Mark, dar mobilul lui e închis. Știi cumva pe unde se află?

— N-am nici o idee, spuse Francesca pe un ton aspru.

— Of, dragă. Am primit un telefon de la familia Kennedy, vecinii tatei, ca să-mi spună că s-a încuiat pe dinafară și încearcă acum să intre în casă prin ușa din spate. E strigător la cer, de ce m-or suna tocmai pe *mine*? se plânse Vera. Au încercat să dea și de tine, dar nu au primit nici un răspuns.

— Am fost plecată, o lămuri Francesca repede. Dar ce treabă aveau cu mine?

— Ei bine, s-au gândit că poate ai tu un set de chei în plus și poate ai trece pe acolo să le lași.

— Tu vorbești serios, Vera? De ce dracu' aș traversa eu tot orașul ca să-i dau tatălui tău cheile? Drept cine mă iei? O servitoare? De ce nu te duci *tu*? explodă Francesca iritată.

— Dar, Francesca, eu nu am alte chei de la casă. Și, pe

lângă asta, am musafiri. Nu-i pot lăsa baltă, așa, pe nepusă masă. N-ar putea unul din băieții tăi să dea o fugă până acolo?

— Băieții nu sunt acasă. Sunt în Statele Unite.

— Of, ce ghinion. N-ai putea totuși să-mi faci pe plac de data asta? Știi că nu pot să-l suport pe ticălosul ăsta bătrân, se lingui Vera.

— Vera, scutește-mă. Dacă vrei cheile, vino și ia-le de la mine. Dacă nu, foarte bine. Acum, ascultă-mă. Nu vreau să mă mai suni niciodată în legătură cu tatăl tău. Nu mai e problema mea de-acum înainte...

— Ei bine, *ca să vezi*, nu-mi vine să cred cât de nepoliticoasă ești. Nu e nevoie să-mi vorbești pe tonul ăsta. O să-l trimit pe Noel după chei și te asigur că nu o să mai auzi de mine niciodată. Sub *nici* o formă.

— Cu atât mai bine, izbucni Francesca. Cheile o să le găsească într-un plic îndesat pe zăbrelele spalierului cu trandafiri. Eu plec de acasă.

— Nici nu mă privește ce faci tu, îi răspunse Vera țâfnoasă și închise telefonul.

Francesca rămase cu ochii holbați la receptor, enervată la culme că nu apucase să-i închidă ea prima telefonul în nas. Vacă urâtă, cu siguranță nu o să-i ducă dorul, se gândi Francesca mânioasă în timp ce-și târa picioarele în sus pe scări și începu să se dezbrace. Să fie ea a naibii dacă îl va invita pe Noel, pămpălăul ăla de băiat răsfățat al Verei, în casa ei înghețată de frig.

Se înfășură peste cămașa de noapte cu halatul de baie și se ghemui zgribuită în pat, încălzită de pătură, dar rămase încordată ca o sârmă până când auzi mașina nepotului ei oprindu-se în fața casei, o jumătate de oră mai târziu. Doar după ce acesta plecă, începu și ea să se relaxeze înainte de a cădea într-un somn zbuciumat.

*

Gerald Kirwan era de-a dreptul trăznit. Se încuiase pe dinafară și a trebuit să se refugieze temporar la vecinii săi, până când rezolva într-un fel problema. Nu își putea aminti deloc noul număr de telefon al lui Mark sau numărul de mobil al acestuia.

La Francesca nu răspundea nimeni și, în disperare, își rugase vecinii să-i telefoneze dezagreabilei și obraznicei sale fiice, ca să-l scoată din situația neplăcută. Vera nu fusese însă deloc de ajutor și, în cele din urmă, nemaidorind să își deranjeze și mai mult vecinii, Gerald se dusese în spatele casei sale și spărsese geamul de la ușă, reușind astfel să intre. Acum încerca să bată în cuie o placă de lemn în locul rămas gol și își lovise zdravăn degetul mare. Asta era prea de tot. Ce fel de copii nesimțitori și nerecunoscători crescuse el, de nu erau în stare să-l viziteze nici măcar de Anul Nou? Și Francesca nu avusese măcar bunul simț să îi dea un telefon să verifice dacă totul era în regulă cu el de Crăciun. Nici măcar o felicitare. Cât despre nepoții lui... O să își schimbe testamentul, se hotărî el furios în timp ce își alina durerea de la deget cu apa rece de la robinet.

Owen îl sunase să-i spună că pleacă în America. Jonathan nu se sinchisise să-i trimită nici el măcar o felicitare. Ingrații, amândoi la un loc. Ei bine, îi scotea din testament și cu asta basta, decise Gerald turnându-și în pahar o gură zdravănă de whisky, ca să uite de supărare.

Două ore mai târziu, un tânăr roșcat și umflat bătu la ușa lui, îi aruncă un plic murdar, bâlbâi ceva despre un set de chei de rezervă și porni șleampăt înapoi, către mașina lui fercheșă. Băiatul avea nasul ascuțit al mamei lui și urechile de elefant ale tatălui, se gândi cu dispreț Gerald. O scuză patetică de bărbat.

— E puțin al naibii de târziu, strigă el urâcios și trânti ușa cu zgomot.

— Du-te învârtindu-te, babacule, murmură Noel în timp ce mușca dintr-o ciocolată pe care o luase cu el ca să-i țină de urât tot drumul, de la un capăt la altul al orașului. Era mort de foame. Tocmai urmau să se așeze la masă când a trebuit să alerge la mătușa lui pentru a lua cheile bătrânului Morocănos. Prima și ultima favoare pe care i-o făcea *lui*. Noel se încruntă când apăsă pe accelerație și o porni către masa de prânz deja compromisă.

Gerald se îndreptă în sufragerie și aruncă cheile primite pe masa de cafea. Acum putea să le arunce la gunoi. Se simți bătrân și obosit. Era evident că devenise doar o pacoste pentru familia lui. Nimeni nu mai voia să fie cu el, nu se mai putea baza pe nimeni. Ce s-ar întâmpla cu el dacă l-ar lăsa sănătatea? Probabil că l-ar arunca într-unul din azilurile alea dezolante, care îți distrug sufletul. Numai gândul la așa ceva îi dădu fiori în tot trupul. Imaginează-ți, să trebuiască să depindă de niște străini, care să-l îngrijească, să-l hrănească și să-l îmbrace.

Scumpa lui soție, acum plecată dintre cei vii, obișnuia mereu să aprindă o mică lampă în fața iconiței ce atârna deasupra șemineului. Dar în timp, Gerald se dezobișnui să facă la fel. Brusc, simți că e important să calce pe urmele soției și căută în sertarele vitrinei, unde găsi un pachet de lumânări. Așeză o lumânare pe suportul roșu și o aprinse. Flacăra arunca umbre vii, mișcătoare pe expresia blândă și liniștitoare a Salvatorului Iisus. Îi transmise și lui Gerald puțină liniște interioară, care se trezi în genunchi.

— Nu mă lăsa singur, Doamne. Ajută-mă să fiu în stare să am grijă de mine până la sfârșit. Îmi încredințez toată viața în mâinile Tale, murmură el în amurgul tot

mai intens, înainte de a se închina și de a se chinui să se ridice în picioare, ca să tragă draperiile peste noaptea umedă și apăsătoare.

— Uite ce e, Vera, nu pot și nici nu vreau să fac totul numai eu. Nu este corect. Și tu ești copilul lui, indiferent dacă-ți place sau nu. Trebuie să îți asumi și tu o anumită responsabilitate față de el, urlă Mark în telefon, către sora lui. Se întorsese în Dublin și avusese o discuție scandaloasă și plângăcioasă cu tatăl lui, care-l informase despre întreaga istorie petrecută în ziua de Anul Nou.

— Mark, poate să putrezească și în iad în ceea ce mă privește. Îți spun acum, o dată pentru totdeauna, că nu vreau să am de-a face nimic cu tata. Mi-a făcut viața un iad până când am crescut. Țipând și urlând doar dacă întârziam cinci minute și creând o adevărată tragedie dacă mă dădeam cu un pic de ruj.

— Știu toate astea, dar acum este bătrân. O să regreți într-o bună zi, o avertiză Mark.

Sora lui râse sec și puțin forțat.

— Mai mult ca sigur, nu voi regreta, Mark. Dimpotrivă, îți aparține în totalitate. Și nu te îngrijora, nu vreau nimic de la el după ce moare. Poți să păstrezi tu totul. Probabil așa o să îți scoți și tu pârleala pentru toate câte ai pătimit cu el. Pa. Vera îi închise telefonul în nas.

Mark se îmbufnă și își trecu degetele prin păr. Asta era o problemă pe care cu siguranță nu o anticipase când începuse relația cu Nikki. Și avea să se înrăutățească.

Se conectă la internet pe computerul său și începu să scrie un e-mail.

Doresc să fac cunoscut faptul că eu și soția mea ne-am despărțit și că acum am o relație cu Nikki Lagan, colega mea.

Vă rugăm să ne respectați intimitatea în această privință. Mulțumesc.

Scurt și la obiect, se gândi el cu îndârjire. Deja vorbise cu Larry Grimes, directorul general al băncii, care rămăsese perplex. Întotdeauna avusese o slăbiciune pentru Francesca. Dar Mark dorise să-i spună personal. Acum trimitea acest e-mail celorlalți membri-cheie ai personalului cu care lucra. Toți ceilalți angajați puteau să afle și de unii singuri, nu pentru că ar fi fost cumva treaba lor. Dar Mark trebuia să facă față și acestei situații. Degetele îi pluteau peste tastatură. Cel mai bine ar fi să termine și cu asta, medită el. Respiră adânc și apăsă pe butonul *trimite*.

Ridică telefonul și sună pe linia privată a lui Nikki.

— Da? răspunse ea răstit.

— Am trimis e-mail-ul.

— Bravo, acum putem și noi să ne vedem de viața noastră, Mark. E un mod nemaipomenit de a începe noul an. Acum trebuie să te las, am o întâlnire. Bine procedat.

Mark puse receptorul în furcă și se apropie de geamul biroului. Fulgi de zăpadă se învârteau jucăuși în văzduh, topindu-se ușor pe suprafața ferestrei. Chiar era un mod bun de a începe noul an? În momentul de față, nu prea mai știa ce să creadă.

— Ai aflat de e-mail-ul *acela*? o întrebă bălbâindu-se Elaine, secretara lui Nikki, pe prietena ei cea mai bună, Imelda. Stăteau lângă xerox, prefăcându-se că muncesc.

— Bineînțeles că am aflat, recunoscu Imelda. La început am crezut că e vreo glumă proastă. Dar e adevărată toată chestia.

— Îți vine să crezi? Ochii lui Elaine străluceau. Mark și șmecheroasa de Langan. De cât timp o dura aventura lor?

— *Tu* ar trebui să știi. *Tu* ești secretara ei, îi răspunse Imelda.

— Îți jur, n-am bănuit niciodată nimic. Nu s-au dat de gol. Nici nu i-am văzut vreodată împreună. Sunt pur și simplu uluită. Elaine dădu din cap neîncrezătoare. Nu mi-am închipuit niciodată că Mark e genul ei de bărbat. Oricum, e prea bătrân pentru ea, are cu siguranță peste 40 de ani. Și e foarte distant. Elaine înlătură copia Imeldăi din xerox și introduse o rețetă de cremă de somon, pe care dorea demult s-o încerce.

— Poate că a trecut de prima tinerețe, dar cu siguranță are ceva anume. Cred că a fost un armăsar pe cinste la vremea lui, accentuă Imelda melancolică. Deseori visase cu ochii deschiși la retrasul domn Kirwan.

— E evident că o face fericită pe Miss Bățoasa, deci probabil că îl mai ține balamalele, chicoti Elaine.

Imelda râse și ea pe sub mustață în timp ce își strângea hârtiile din copiator și o luă la picior pe coridor ca să discute și cu prietena ei Brona, de la Schimb valutar, una dintre cele mai delicioase bârfe ivite la birou în ultimul timp.

Nikki intră grațioasă la bufet și se așeză la rând. Era conștientă că toate privirile erau ațintite asupra ei, căci un val de murmure se răspândi de-a lungul încăperii, pornind de la masa dactilografelor.

Gaițe proaste, se gândi ea cu repulsie în timp ce comanda o porție de pui cu garnitură de salată. Se tot gândise dacă să ia prânzul astăzi acolo, dat fiind că Mark trimisese e-mail-ul, dar nu avea programată nici o întâlnire de afaceri așa că, în loc să se furișeze în oraș, hotărî să ia taurul de coarne și să înfrunte bârfele. Tot trebuia s-o facă și pe asta odată și-odată.

Plăti ce comandase și îl zări pe John McNally așezat la o masă, aproape de fereastră. Era unul dintre dealeri, pe care ea îi simpatiza. Nu era un mâncător de rahat ca mulți alții.

— Pot să stau și eu cu tine, John? Nikki își trânti tava cu mâncare pe masă.

— Sigur, spuse cu ușurință John. O să mă admir în oglinda notorietății tale.

— Ai aflat așadar despre e-mail? îl întrebă ea pe un ton sec.

— Cum să nu! A provocat ceva valuri.

— Ai văzut că WestAir și-a pierdut cota pe piață, schimbă Nikki deliberat subiectul. Mă bucur că nu am cumpărat acțiuni la ei.

— Și eu, sorbi John din cafea. Știu totuși câteva persoane care au primitt lovitura. Lorcan Donnelley, de exemplu.

Nikki fluieră.

— Bine cunoscutul Donnelley! Ca să vezi, ca să vezi! Ea râse, mult în pofida dactilografelor care se așteptau ca Nikki să aibă măcar decența să se arate puțin ofensată, date fiind vorbele iscate, în cadrul firmei, pe seama ei. Dar ar fi trebuit să știe mai bine că Nikki Langan nu se lasă intimidată cu una, cu două.

17

Francesca citi scrisoarea amabilă și diplomatic întocmită de către Alison Curtis și oftă. De-a lungul celei de-a doua săptămâni a lunii ianuarie, se apucase să le scrie câtorva prieteni dragi și îi anunțase de despărțirea ei de Mark. Tot amânase acest lucru până când Mark o sună și o informă că trimisese un e-mail tuturor persoanelor importante de la birou, prin intermediul căruia noutatea devenea publică. Acum separarea lor părea așa definitivă, încât Francesca se simți extrem de rănită și nu reuși decât să se răstească la el:

— Mersi că mi-ai spus, după care închise.

Larry Grimes, șeful lui Mark, îi dăduse și el telefon a doua zi, pentru a-și exprima regretul față de cele întâmplate și să o întrebe cum se simte. Știa că acum trebuie să își facă datoria și să le spună tuturor cunoscuților. Metoda ei preferată în acest caz erau scrisorile. Pusese totul în doar câteva rânduri, dar de fiecare dată când scria că ea și Mark nu mai sunt împreună și că el își găsise o altă parteneră, își dorea să-i înfigă un cuțit în piept. Supărarea ei era imposibil de descris.

Totuși, așa de amărâtă cum era, cel mai puternic simțea frica. Aceasta se accentuă și îi demonstră cât de vul-

nerabilă este când completă un cec către compania ce-i furniza combustibil pentru încălzirea centrală. Prețul crescuse cu peste 100 de lire de la ultima reumplere. Financiar, era acum la mâna lui Mark și nu stătea prea confortabil în această ipostază. El nu era un suflet rău, dar totuși Francesca depindea complet de el în ceea ce privește banii și, ca urmare a neliniștii interioare, începu să aibă insomnii ce o extenuară. Noapte după noapte, se foia în pat, se întorcea de pe o parte pe alta, gândurile amestecându-i-se în cap ca un vârtej, tocindu-i creierul și întrebându-se ce se va alege de ea. Stomacul îi era parcă prins în clește și inima îi bătea cu forță, gata să-i sară din piept. De multe ori o prindeau zorile trează, fără să închidă un ochi toată noaptea.

Încercase din răsputeri să își ascundă frământările față de Owen, care se întorsese din America entuziasmat că găsise un loc de muncă acolo pe perioada verii, cu posibilitate de prelungire.

— Ai putea să vii și tu, mamă. Ți-ar prinde bine, o încurajă el.

— Nu-ți mai face probleme pentru mine, Owen. Doar nu vrei să mă ai pe cap în America când o să dorești și tu să-ți trăiești tinerețea, nu-i așa? îl tachină ea.

— Aș putea să-mi fac de cap și când nu ești tu acasă, stai fără grijă.

Francesca îl sărută pe obraz și îi zâmbi.

Era un copil minunat, se gândi ea recunoscătoare în timp ce punea la loc, în plic, scrisoarea lui Alison și o piti într-un sertar al biroului. Se ridică în picioare, agitată. Trebuia să iasă din casă. Owen începuse iar cursurile la facultate și ea avea la dispoziție cât e ziulica de lungă. Trebuia oricum să facă și mici cumpărături pentru gospodărie.

Asta o să-i ia oricum vreo oră. Se hotărî să meargă cu mașina până la Clontarf, căci nu voia să nimerească peste vreun vecin la magazinul local, Superquinn. Chiar nu era pregătită de sporovăieli de genul ăsta.

Francesca cumpără mai mult decât își propusese la Nolan's și, burdușind portbagajul mașinii, era măcar mulțumită că nu ploua. Împinse căruciorul la locul rezervat special în parcare și privi într-o doară avizierul de la intrarea în magazin. Un anunț dactilografiat cu caractere mărunte îi sări în ochi.

Cerere urgentă

Avem nevoie temporar (pe o perioadă echivalentă concediului de maternitate) de recepționeră/dactilografă pentru birou contabil extrem de ocupat. Puteți începe lucrul imediat. Remunerație bună.

Un impuls nebun o determină să scotocească în geantă după mobil și, înainte să își dea seama, se trezi formând numărul oferit în anunț. Îi răspunse o voce răgușită de bărbat și ea explică motivul pentru care telefona.

— Când puteți veni pentru un interviu? ceru bărbatul să știe.

— Chiar acum, răspunse ea instinctiv.

— Excelent. Suntem pe Seafield Road, la capătul aleii Vernon. Îi dădu și numărul. Numele meu este Edward Allen. Sunați la ușă și recomandați-vă. Cum vă numiți?

— Francesca Kirwan, răspunse ea. Glasul îi tremura. Își sărise oare din minți?

— Am reținut. Ne vedem în curând. Edward Allen închise telefonul și ea rămase împietrită, uitându-se la mobil.

Se grăbi la mașină și se sui la volan. Deschise larg oglinda și își netezi obrajii cu puțină pudră auriu-roșcată, du-

pă care își întinse mai bine rujul pe buze. Nimic nu-i putea ascunde pungile de sub ochi, se tângui ea. Spera însă că nu o s-o angajeze pentru frumusețea ei. Era îmbrăcată cu pantaloni negri, un pulover portocaliu cu guler înalt, răsucit și, pe deasupra, haina ei cafenie de iarnă, tivită cu blăniță. Ca toată garderoba ei, era o ținută de stradă, dar elegantă. Era încă soția unui director de bancă, își spuse serioasă în gând, în timp ce se pieptăna.

Cât mai dura astăzi un concediu de maternitate? În jur de trei luni? Dacă obținea slujba, ar fi un lucru bun pentru CV-ul ei și i-ar mai trezi și ei gustul pentru ceea ce înseamnă să faci din nou parte din forțele de muncă.

Înainte să se piardă cu firea, porni motorul și demară. Era la mai puțin de cinci minute distanță de destinație. Opri în fața clădirii din cărămidă roșie și inima începu să-i bată cu putere. Nu era încă târziu, putea să ia cale întoarsă și să uite de impulsul nebun ce o îndemnase să pornească în această aventură total neașteptată.

— Nu fii lașă, se încurajă ea singură. Coborî din mașină și își aruncă haina pe umeri. Apăsă pe interfon și își spuse numele. Ușa se deschise cu un bâzâit și Francesca se găsi în mijlocul unui hol murdar. Covorul roșu de pe podea și de pe scări era jerpelit, pe alocuri pătat și locul mirosea ușor a mucegai.

O femeie cu părul alb, plinuță și cu ochelari mari își scoase capul de după o ușă ce dădea din hol.

— Biroul domnului Allen este cel vizavi de hol. Vă așteaptă, spuse ea și dispăru.

— Mulțumesc, apucă să rostească încet Francesca, dar fără ca cineva s-o mai audă. Ciocăni la ușa vopsită în crem. Vopseaua era crăpată și urât aplicată. Poate că este un contabil foarte ocupat, dar cu siguranță biroul are

nevoie de o zugrăveală bună, se gândi ea în timp ce aștepta permisiunea să intre.

— Intră! se auzi o voce aspră.

Francesca împinse ușa și deschise ochii larg de uimire, văzând ce haos o înconjura. Șase dulapuri pline ochi gemeau sub greutatea cutiilor cu dosare și tot felul de hârtii. Rafturile cu cărți dădeau pe dinafară de tomuri despre finanțe și contabilitate. Reviste de specialitate erau aruncate pe jos. În mijlocul acestui haos, Edward Allen era așezat în spatele unui mare birou de mahon. Cablurile de la telefon și de la computer, ca și prelungitoarele electrice, șerpuiau dezordonat de-a lungul podelei.

Contabilul avea o față sfrijită ce îi aminti de un anume copoi cu o alură foarte tristă. Părul îi aluneca într-o parte, acoperindu-i chelia și costumul lui cenușiu atârna bolnăvicios pe trupul slab și osos. Se ridică ca s-o întâmpine, cu o strângere de mână stângace și neinteresată.

— Trebuie să fiți doamna Kirwan? Vorbea încet și ponderat. Evident, nu se vor tutui din prima, își dădu seama Francesca când se așeză în fața lui, pe scaunul indicat.

— Da, domnule Allen, răspunse ea politicos.

— Ce experiență aveți ca recepționeră? Își uni degetele sub forma unui clopot și o examină atent prin ochelarii săi bifocali.

— Ei bine, știu să dactilografiez, să îndosariez, să răspund la telefon, murmură Francesca.

— Mmda. Care a fost ultimul post pe care l-ați ocupat?

Avea o poftă nebună să-i spună „de misionar". Dar era ridicol. Chiar se vedea cu adevărat lucrând pentru slăbănogul ăsta bătrân?

— Tocmai mă reîntorc în câmpul muncii. Copiii mei sunt pe picioarele lor acum și doresc să încep din nou să

muncesc, dar practic nu am mai lucrat în afara casei de douăzeci de ani.

— Ihî. Dar știți să dactilografiați?

— A, desigur, îl asigură Francesca. Era în stare să folosească două degete în operațiunea asta, dacă ăsta putea fi numit dactilografiat, deci nu mințea întru totul.

— Am fost lăsați baltă de o tânără doamnă trimisă de una din agenții. A stat la noi o jumătate de oră, după care ne-a părăsit la nevoie. Poate că o femeie mai în vârstă ar fi mai de încredere. O măsură cu privirea pe Francesca, din cap până-n picioare. Trebuie să primim bilanțurile și e un stres continuu. Domnișoara Carter, asistenta mea, lucrează în cealaltă încăpere, de partea opusă a holului. Dumneavoastră ați folosi biroul din față. Este, de asemenea, și camera de primire a clienților. Mă aștept s-o mențineți curată tot timpul și să îmi pregătiți cafeaua exact așa cum o cer, dar și să vă îndepliniți îndatoririle funcționărești. Postul este valabil trei luni de zile, cu posibilitatea de a deveni permanent dacă doamna Sullivan decide să nu se mai întoarcă la noi. Salariul este de două sute de lire pe săptămână. Când puteți începe?

— Ooo! Francesca era atât de surprinsă că i se oferise deja postul, că nu mai putea gândi limpede.

— Mâine, i-o luă înainte Edward Allen.

— Bine, gângăvi Francesca.

— Ne-am înțeles atunci. La ora nouă fix. Punctualitatea este de cea mai mare importanță. Sunt sigur că și dumneavoastră gândiți la fel. Eu locuiesc aici, la etaj, așa că nu vă trebuie o cheie. Ridică telefonul și apăsă un buton. Domnișoară Carter, poți să vii puțin până în biroul meu, te rog? îi dădu el instrucțiuni.

Câteva momente mai târziu, domnișoara Carter tro-

păi cu greutate în încăpere. În jur de cincizeci de ani, deloc fardată, cu o claie de păr grizonat, ea purta o fustă bleumarin cu pliuri și un cardigan tot bleumarin, încheiat cu nasturi până la gât. O broșă cu perle era singurul ei accesoriu.

— Domnișoară Carter, aceasta este doamna Kirwan. Este noua recepționeră. Va începe lucrul pentru firma noastră mâine, o anunță Edward.

— Încântată de cunoștință, spuse printre dinți domnișoara Carter, cu o voce puțin afectată. Întinse o mână mică și îndesată, care fu retrasă aproape imediat ce Francesca o întinse pe a ei. Cu ochi duri și neprietenoși, o studie atent pe noua angajată.

— Atunci, ne vedem mâine, spuse voioasă Francesca.

— Excelent. Ceva asemănător unui zâmbet pluti scurt pe fața lui Edward. Domnișoara Carter rămase cu o figură serioasă și chiar morocănoasă, în timp ce continua să o analizeze, pe furiș, pe recent sosita ei colegă.

— Pe mâine, repetă Francesca ieșind pe ușa biroului.

Ajunse singură pe hol, trăgând ușa în urma ei.

În ce naiba se băgase? Clătină din cap, încercând parcă să se trezească dintr-un vis urât. Stai să vezi când o auzi Millie. Și Owen. Nici nu o să-i spună lui Mark până nu va fi pregătită.

Ar putea să nu le spună nici lui Millie și Owen pentru o perioadă, se gândi ea cu îndoială. Edward Allen & Co nu era exact crema firmelor de contabilitate.

Se întoarse acasă și porni un adevărat maraton în bucătărie, căci avea o grămadă de gătit. Să-l hrănească pe Owen era prioritatea ei numărul unu. Pentru restul săptămânii, tot ce i-ar fi rămas de făcut era să încălzească cina în cuptorul cu microunde. Ea ar putea mânca câte

ceva la prânz în Clontarf, căci nu ar avea prea mult de mers de la birou până acolo. Poate că s-ar descurca bine. Auzi cheia fiului ei deschizând ușa.

— Bună, mami. Owen alergă în bucătărie, își aruncă rucsacul sub masă, o sărută scurt, se eliberă de haină și spuse: Ce avem la cină? Sunt lihnit.

Francesca râse. Spunea același lucru în fiecare zi.

— Friptură împănată de porc, îl informă ea.

— Daaaaaa! Owen își frecă mâinile de bucurie.

— Owen.... Mmm... Nu aș fi vrut să-ți spun câteva zile, până nu voi fi și eu sigură cum merge, dar astăzi mi-am găsit ceva de lucru, îi scăpă Francescăi pe gură, agitându-se, între timp, să servească masa.

— Un loc de muncă? Ce anume? Fiul său era extrem de surprins.

— E la o firmă de contabilitate din Clontarf. E vorba de muncă de birou și de recepție.

— Cum ai reușit așa ceva?

— Nu sunt o imbecilă, Owen, se indignă Francesca.

— N-am vrut să spun asta, mami, o asigură el grăbit. Mă întrebam doar cum s-a întâmplat de te-ai angajat?

— Am văzut azi un anunț în vitrina unui magazin și când am dat telefon, m-au chemat imediat la interviu. Vor să încep lucrul mâine.

— Aoleu, da' repede se mai mișcă, remarcă Owen devorând o bucată suculentă de friptură.

— Nu vreau să mai spun nimănui până nu văd cum merge treaba.

Francesca se așeză și ea la masă ca să mănânce, dar nu prea îi era foame. Acum că îi spusese lui Owen, totul părea mai real, deci nu mai putea da înapoi.

— Ei bine, tot înainte, mamă, și noroc cu carul. Owen ridică paharul de lapte ca pentru a toasta.

— Mulțumesc, gângăvi ea. Avea deja palpitații gândindu-se la ziua de mâine.

Se duse la culcare devreme și căzu într-un somn agitat. Se trezi dimineața următoare lâncezind în acele momente de relaxare dintre somnolență și trezire, dar imediat își dădu seama că astăzi era diferit. Astăzi începea noua ei viață ca femeie independentă financiar.

Își parcă mașina în fața biroului din cărămidă roșie la ora 9 fără cinci. Vizavi o observă pe domnișoara Carter într-o Honda Civic roșie, stil sport. Era surprinsă de alegerea făcută de domnișoara Carter în materie de mașini. Aparențele înșală, se gândi ea amuzată.

La ora 9 fără un minut fix, domnișoara Carter coborî din mașina ei și traversă strada. Francesca coborî și ea.

— 'Neața, domnișoară Carter, o salută ea veselă.

— 'Neața, răspunse arțăgos aceasta, privindu-și ceasul de mână și bătând cu repeziciune în ușă. Aceasta a fost deschisă câteva momente mai târziu de către Edward.

— Bună dimineața, doamnelor, le salută el politicos. Doamnă Kirwan, sunteți atât de amabilă să-mi aduceți și mie puțină cafea? Neagră, fără zahăr. Domnișoară Carter, îi arăți tu doamnei Kirwan unde este bucătăria, te rog?

— Sigur, domnule Allen. Domnișoara Carter zâmbi puțin forțat. Pe aici, vă rog. O conduse pe Francesca într-o bucătărie întunecată, acoperită cu faianță maronie, și cu un aragaz demodat, cu gaze. Tejghele de culoarea mușstarului erau înșirate de-a lungul unui perete și domnișoara Carter indică spre una din ele, spunând:

— Porțelan și cafea. Domnului Allen îi place să își bea cafeaua într-o ceașcă de porțelan, ca și mine, de altfel. Eu îmi beau cafeaua la ora zece. Dumneata poți s-o bei între orele zece și un sfert și zece jumătate, cât timp voi

răspunde eu la telefoane. Pauza de prânz este între unu și două. Te voi conduce eu la biroul dumitale după ce îi pregătești cafeaua domnului Allen. Asistenta contabilului ieși tropăind din bucătărie, cu pantofii ei rezistenți și haina din stofă tweed.

Francesca oftă. Se dezbrăcă de haină și umplu ibricul cu apă. Era evident că, în firma Allen & Co, conversațiile sclipitoare nu vor fi niciodată pe agenda de zi.

Îi pregăti șefului o ceașcă de cafea neagră, ciocăni politicos la ușă și intră când auzi permisiunea lui. El nu privi în sus, căci degetele sale lungi și osoase zburau pe tastatura calculatorului. Francesca puse cafeaua pe birou și îl lăsă să se descurce mai departe. Locul ăsta e ca o morgă, se gândi ea când ciocăni și la ușa biroului domnișoarei Carter. Aceasta din urmă deschise cu un zâmbet subțire.

— Aș vrea să-mi dactilografiezi câteva scrisori și câteva facturi pe care să le trimitem mai departe. Ar trebui să începi imediat, pentru că am rămas puțin în urmă și acest lucru nu e caracteristic companiei noastre. Iată banda înregistrată. Îi înmânâ Francescăi o casetă mică. Dictafonul se află pe biroul dumitale. Urmează-mă, te rog. Mărșălui pe hol, spre zona de lucru rezervată acum Francescăi.

Un birou, pe care se aflau o mașină electrică de scris și un telefon, era poziționat în unghi drept față de fereastră. Telefonul era un model vechi și Francesca își ascunse surâsul când își aminti cât de îngrijorată fusese că ar putea fi nevoită să umble cu aparate complicate, cu diverse butoane și butonașe, când, de fapt, era ceva atât de simplu și comun.

— Dacă dorești să-i faci legătura telefonică domnului

Allen, apasă primul buton. Dacă vrei să-mi faci mie legătura, apasă al doilea buton. Apelurile în interes personal trebuie date și primite cât mai rar cu putință. Domnul Allen e foarte strict în această privință. În fiecare seară, atât mașina de scris, cât și xeroxul trebuie scoase din priză. Îi arătă un imens fotocopiator, de asemenea antic și demodat, aflat în spațiul de lângă anticul șemineu. Patru scaune grele, potrivite unei sufragerii, erau dispuse pe peretele opus ferestrei, iar o măsuță de cafea susținea câteva exemplare bine răsfoite din *Business & Finance*.

— Acesta este registrul dumitale de întâlniri. Avem doi clienți care vor suna în această după-amiază. Orice apel referitor la returnarea TVA-ului sau impozitului pe venit îl direcționezi în biroul meu. Domnul Allen se ocupă de alte afaceri...

Sună telefonul. Francesca tresări speriată.

— Răspunde, o îndemnă domnișoara Carter.

— Alo, Allen & Co, cu ce vă putem ajuta? spuse politicos Francesca.

— Sun pentru că am primit o scrisoare de amenințare din partea ălora cu TVA-ul, care cică o să-l trimită pe șerif după mine în douăzeci și unu de zile, se auzi o voce iritată în receptor. Vreau să vorbesc cu domnișoara Carter.

— Desigur, cine, vă rog frumos, o caută? întrebă Francesca foarte calmă, conștientă că era încă sub strictă observație.

— Spuneți-i că e Francis Kelly.

Francesca astupă receptorul cu mâna.

— Vă caută un domn Francis Kelly. Ceva legat de un șerif care va veni în douăzeci și unu de zile din cauza neachitării TVA-ului.

Domnișoara Carter se înroși îngrozitor.

— Șșt. Fă-mi imediat legătura, îi ordonă ea cu răceală, spre ușurarea Francescăi. Domnișoara Carter era greu de mulțumit.

Se așeză la birou și deschise mașina de scris, după care își plimbă degetele pe taste, ca pentru o mică încălzire. Bila de întoarcere zdrăngăni puternic. Se pare că recepționera–dactilografă nu era considerată atât de importantă încât să posede un computer. Strecură caseta în dictafon, își puse căștile pe urechi și apăsă pe *start*. Vocea formală a domnișoarei Carter îi răsună în urechi ca niște lovituri într-o tablă de tinichea. Oftând, Francesca închise dictafonul, inseră o foaie de hârtie cu antet în mașina de scris, o alinie frumos, dădu iarăși drumul la casetă și începu să dactilografieze încet. Tocmai ajunsese la ultimul paragraf când tastă o literă greșită și scrise „consulyanță" în loc de „consultanță". Cârtind, înlocui obraznicul „y" cu „t". Cu următoarea scrisoare a avut mai mult succes și, înainte să își dea seama, s-a făcut ora zece și un sfert, când domnișoara Carter ieși în pragul ușii anunțând-o că e timpul să ia o mică pauză.

Francesca stătea singură în bucătăria colorată în maro și galben-muștar, sorbindu-și cafeaua. Pe viitor, ar trebui să își aducă o carte cu ea, se hotărî în sinea ei, deoarece se pare că, în micile pauze de la Allen & Co, nu aveai cu cine să schimbi o vorbă.

La zece jumătate fix, Francesca era din nou la biroul ei. Telefonul sună de mai multe ori. O dată încurcă apelurile și îi făcu legătura domnului Allen în locul domnișoarei Carter. Altă dată, procedă tocmai invers: era un telefon menit domnului Allen, pe care ea îl direcționă în biroul domnișoarei Carter. Aceasta din urmă o mustră foarte tăios pe Francesca, care se abținu din greu să nu o

repeadă nițel. Continuă să redacteze scrisorile, mulțumită de progresul ei, și la ora unu fără douăzeci îi prezentă domnișoarei Carter cinci scrisori gata de semnat. Biroul contabilei era chiar mai haotic decât al șefului ei, lucru care o surprinse, pentru că își imaginase că domnișoara Carter are o încăpere curată, cu fiecare obiect bine pus, la locul lui.

Era o mare ușurare să părăsească clădirea companiei, chiar și pentru o oră. Dimineața trecuse repede, trebui să recunoască, dar avea o durere de cap insistentă, care se accentua. Se grăbi spre faleză și intră la Casa Pasta unde mâncă o porție de carbonara* și o ceașcă de cafea. Era ciudat să nu mai fie propriul ei șef, știind că nu se mai poate duce acasă când vrea, să se trântească pe canapea în fața televizorului la ora prânzului sau s-o ducă pe Trixie la o mică plimbare pe dig.

Când Francesca se întoarse la birou, domnișoara Carter o aștepta cu ochii sclipind potrivnic.

— Doamnă Kirwan, o vorbă. Noi nu trimitem niciodată la firma noastră scrisori ce conțin despărțirea în silabe. Va trebui să refaci două dintre ele, spuse ea triumfătoare.

— A, înțeleg. V-ați gândit vreodată să achiziționați un computer și pentru persoana care dactilografiază? Ar fi mult mai economicos din punct de vedere al timpului, sugeră Francesca.

— Ultima noastră angajată era o dactilografă excelentă, nu avea nevoie de computer, spuse domnișoara Carter strâmbându-se și aruncând scrisorile greșite pe birou, în fața Francescăi. Din fericire, sosi un client și domnișoara Carter se târî din nou în biroul ei, pregătindu-se pentru întâlnire.

---

* Paste italiene, pregătite cu sos de ou și șuncă (n. tr.)

La ora trei și un sfert apăru și Edward. Îi înmână Francescăi o casetă și o rugă ca scrisorile să fie gata pentru poșta de seară. Inima i se opri în piept. Va trebui să lucreze foarte repede dar cu atenție, având în vedere că nu avea voie să folosească despărțirea în silabe.

Tocmai terminase ultima scrisoare, care fusese și cea mai lungă și cea mai complexă, când atinse accidental o tastă greșită și un rând întreg de x-uri apăru peste ceea ce se străduise atât de multă să iasă ordonat.

— Of, la dracu', la dracu', mormăi ea. Acum trebuia să refacă ultima pagină și era deja cinci fără zece.

Mersul greoi al domnișoarei Carter o făcu pe Francesca să palpite de emoție.

— Este aproape ora cinci. Domnul Allen dorește să plecăm la oră exactă.

— Sunt aproape gata, spuse enervată Francesca. *Dar pleacă o dată și lasă-mă în pace.*

— Bine, dar nu mai zăbovi mult. Închise ușa în urma ei și Francesca se văită. Termină în cele din urmă scrisoarea, le luă și pe celelalte și le duse la șeful ei pentru semnătură.

El le citi atent, fără să se grăbească, înainte de a le semna, apoi timbră plicurile și i le înapoie.

— Mulțumesc, doamnă Kirwan, ne vedem de dimineață, îi spuse el aspru.

— O seară bună, domnule Allen, îi răspunse obosită Francesca. Durerea de cap nu o lăsa și era frântă. De-abia aștepta să ajungă acasă.

Moțăia lângă foc când sosi și Owen.

— Cum a mers? întrebă el nerăbdător. Francesca făcu o mutră ce vorbea de la sine și își delectă fiul cu evenimentele petrecute în acea zi, pe măsură ce își pregătea o cană de lapte cu cacao.

— Dar nu te mai duce dacă nu îți place, o sfătui el.

— O să văd cum merge în continuare. A fost doar prima zi. Ar fi bine să mai capăt experiență în dactilografierea rapidă. Presupun că ar trebui să urmez vreun curs, căscă ea.

— Mai bine ai face un curs de calculatoare, mamă, în ziua de azi nu prea mai ajungi nicăieri dacă nu știi să lucrezi pe computer, vorbi cu înțelepciune Owen.

— Presupun că ai dreptate. O să urmez ceva de genul ăsta la primăvară. Acum trebuie să mă bag în pat, Owen, sunt terminată. Ne vedem dimineață. Se târî pe scări până în dormitor, căzu lată în pat și adormi buștean. Era pentru prima dată, de luni de zile, când ceda brusc unui somn adânc.

Următoarea zi fu o copie fidelă a precedentei, cu excepția faptului că apucă să facă și niște copii xerox și ceva îndosariere. Această zi trecu destul de repede, dar socoti că era obositoare lipsa de cordialitate a domnișoarei Carter și îl văzu prea puțin pe Edward, care rămânea ascuns în biroul său.

Cea de-a treia sa zi la noul loc de muncă, aglomerată și cu mulți clienți, era o vineri și Francesca de-abia aștepta week-end-ul. Domnișoara Carter avea două întâlniri, iar domnul Allen, trei. Ultimul client sosi la ora patru și Edward o rugă să aducă două cafele la el în birou. Ea pregăti cafeaua cu atenție, turnă lapte într-un mic vas de porțelan, doar pentru client, și duse tava. Îi zâmbi domnului mai în vârstă, după care, spre groaza ei, își prinse tocul înalt în cablul computerului și privi oripilată cum cele două cești de cafea, laptele și cuburile de zahăr descriseră în aer un grațios arc de cerc și ateri-

zară toate pe biroul domnului Allen, împrăștiindu-se atât pe el, cât și pe un dosar plin cu hârtii.

— Vai, îmi pare *atât* de rău! exclamă ea îngrozită, pe măsură ce Edward se mută de pe scaun cu o viteză mai mare decât și-ar fi putut ea închipui că e capabil, pierzându-și răsuflarea din cauza cafelei fierbinți ce îl acoperise.

— Cât de neîndemânatică! Curățați imediat mizeria asta. Mă duc sus să mă schimb, țipă el enervat.

— Îmi cer scuze, îmi pare atât de rău, domnule Allen, domnule Walker, se bâlbâi ea. Începu să tamponeze ineficient, cu un șervețel, lichidul vărsat pe birou.

— Luați un prosop din bucătărie, răcni Edward în timp ce alerga afară din birou.

— Nu intra în panică, dragă, îi spuse calm domnul Walker, ajutând-o să pună înapoi, pe tavă, ceștile și zahărul. Adu prosopul și-o să vezi că facem aici lună și bec, cât ai zice pește. Francescăi îi venea să izbucnească în lacrimi. Era speriată de moarte. Mai mult de atât, îi era foarte teamă că îl opărise serios pe Edward. Aduse un prosop și o cârpă, cu ajutorul cărora șterse cât de bine putu toată murdăria, dar observă că formularul de impozit pe venit al domnului Walker era ud leoarcă.

— Mai sunt o grămadă acolo de unde le-am luat, râse pe înfundate distinsul domn, văzând-o cum se străduiește să usuce documentul. Nu vă mai bateți căpșorul cu el.

Edward reapăru în birou.

— Acum poți să pleci. Ne lipsim de cafea.

Francesca ieși din încăpere crunt pedepsită. Se simțea ca o fetiță de zece ani. Ce mare stângăcie făcuse! Se cufundă în scaun și îl înjură pe Mark. Era numai din vina lui că ajunsese în locul ăsta, își spuse ea fără să gândească, încercând să se concentreze asupra unui teanc de facturi ce trebuiau dactilografiate.

O jumătate de oră mai târziu, îl auzi pe Edward cum îl conduce spre ieșire pe domnul Walker. Se încordă când șeful ei îi bătu la ușă și intră.

— De acum înainte, îți sugerez să folosești pantofi *fără toc*. Tocurile înalte nu sunt potrivite la birou, spuse el pe un ton tăios și dispăru iar în biroul lui. Francesca se simți puternic demoralizată.

În trafic mașinile mergeau bară în bară, iar Trixie trebuia neapărat scoasă afară. Când ajunse în final acasă, se schimbă în blue-jeans și pantofi de sport și aruncă pe deasupra o jachetă din piele de oaie. În seara asta, avea să își plimbe cățelușa doar în jurul caselor. O s-o ducă și pe faleză duminică.

În următoarea dimineață, Francesca se bucură de luxul de a lâncezi în pat. Era o adevărată binecuvântare. Își pregăti o cană cu ceai și o felie de pâine prăjită, după care se întoarse în dormitor ca să răsfoiască revista *Vanity Fair*. Millie sună o oră mai târziu și Francesca nu se putu abține: trebui să-i povestească experiența ultimelor trei zile.

— Doamne Dumnezeule, chicoti Millie. Îmi doresc să fi fost acolo. Ăștia doi par o adevărată pereche de aiuriți.

— Chiar asta sunt, crede-mă. Domnișoarei Carter i s-au aprins călcâiele după Edward. Roșește numai dacă se uită puțin la ea. *Dar el* nu se poate gândi la altceva decât la scumpul lui computer. Nu iese niciodată din birou. Și ar trebui să vezi aparatura antică și de demult. Xerox-ul face niște zgomote de parcă stă să moară de fiecare dată când fac o copie, iar mașina de scris e complet dezacordată.

— De ce nu pleci de acolo și nu-ți cauți ceva mai bun, dacă tot vrei să muncești?

— Nu sunt pregătită pentru nimic, Millie. Sunt prea bătrână.

— Prostii, se ambală sora ei. Ești o femeie inteligentă, nu ar trebui să te mulțumești să vegetezi în locul ăla.

— Ușor de zis pentru tine, replică Francesca.

— E-adevărat, se mai îmblânzi Millie. Dar nu-ți limita oportunitățile.

Francesca se gândi la cuvintele surorii ei toată săptămâna, care trecu la fel de greu și de plictisitoare. Miercuri dimineață, domnișoara Carter îi prezentă o altă înregistrare.

— Te rog, termină scrisorile astea până la prânz. Sunt destul de detaliate, așa că aveți mai multă grijă, îi dădu ea instrucțiuni.

Francesca luă caseta și o introduse în dictafon. Ascultă scrisorile în căști înainte de a le dactilografia, pentru a le prinde esența. Apăsă pe butonul de *reascultare* și auzi un sunet ciudat bâzâitor. Aproape că făcu infarct când apăsă butonul *derulare înapoi* și auzi sunete și mai deranjante. Deschise frenetic dictafonul. Nu își putea crede ochilor când observă banda audio deșirată și făcută numai ghemotoace.

— Nu-mi vine să cred, murmură ea. Of, la dracu'! Domnișoara Carter o să dea în bâlbâială. Francesca stătea nemișcată în fața ferestrei. Panica începu să-i dispară. Avusese parte de destule mizerii în viața ei, nu mai avea nevoie de încă una. Avea patruzeci de ani, era mamă. Ce naiba făcea ea aici, așteptând să fie mustruluită de mironosița de Carter? Își puse încet haina pe ea și își luă geanta. Puse caseta distrusă într-un plic și scrise pe acesta: *Vă sugerez să vă modernizați echipamentul. Eu demisionez.*

Închise ușa biroului după ea și ieși din clădire cât de încet putu, briza sărată a mării lovind-o blând pe față. Prima ei incursiune pe piața forței de muncă fusese un

dezastru. Nu se grăbea să repete această experiență. Mai bine că nu i-a spus nimic lui Mark. Dacă ar ști de eșecul ei, umilința ar fi atunci completă.

Joan Carter aruncă scrisoarea de demisie a Francescăi la coșul de gunoi și zâmbi triumfătoare. Nu rezistase mult. Cu atât mai bine. Francesca era o femeie încântătoare, pe care Joan o invidiase cu adevărat. Cât de mult își dorea și ea să fie înaltă și atrăgătoare și sigură de sine și sofisticată, poate așa, dragul de Edward i-ar fi dat atenție. Dar era mică de statură, durdulie și știrsă și, doar în momente de criză, ca acesta, îndrăgitul ei își dădea seama cât de mult depinde de ea. O să-i pregătească o ceașcă de cafea tare, așa cum îi place lui, și o să-i dea vestea cu privire la plecarea Francescăi. Și, până când va sosi următoarea recepționeră pe termen scurt, dragul de Edward va fi tot numai al ei. Astăzi era într-adevăr o zi fericită.

18

Iunie

— Aseară i-am văzut pe Mark și pe noua lui prietenă la teatru, trăncăni fără rezerve Eva Collins când grupul de femei de la clubul de carte luă o mică pauză după discuția despre minunatul roman cu note feministe al Sheilei O'Flanagan, *Încă nu s-a sfârșit*.

— Pentru Dumnezeu, Eva! sări arțăgoasă Janet Dalton, văzând expresia de pe fața Francescăi.

— O... scuze! Eva își dădu seama că încălcase un tabu.

— E în ordine, Eva. Nu e nevoie să te scuzi, spuse calm Francesca. Nu trebuie să mai umbli cu mănuși în privința asta. Sunt deja șase luni, *am început* să mă obișnuiesc cu ideea.

— Sigur că ai început, dragă. Eva îi aruncă o privire triumfătoare lui Janet. Și într-adevăr, faci față admirabil. Arăți mult mai bine ca înainte. Paloarea aia fantomatică ți-a dispărut complet de pe față. De ce ai tu nevoie acuma este o scurtă vacanță la soare, ca să te mai colorezi în obraji. Și, cine știe, poate că o să ai parte și tu de o mică idilă, ca să-ți mai ridice moralul și să-ți redea încrederea în tine. Mark și prietena lui erau foarte frumos bronzați. Probabil că au fost plecați.

— Eva, te rog frumos, dă-mi și mie zahărul, bombăni Janet și Francesca îi zâmbi recunoscătoare. Janet era o drăguță și dacă Eva nu tăcea din gură cât mai curând, avea s-o facă cu ou și cu oțet. Francesca observă cum Janet se enervase pentru ea și asta o impresionă. Eva Collins era o bătrână javră bârfitoare și o proastă, se gândi cu antipatie Francesca, încercând să pară neafectată. Dar îi venea să plângă. Ura împotriva soțului ei ieși din nou la iveală și o înecă în valuri imense.

Fusese ca o lovitură de palmă peste față când auzi că Mark se afișează în lume cu acea femeie. Se simți profund rănită. Și când te mai gândești că au fost și în vacanță împreună. Să se distreze. Să facă dragoste. Oare Mark se mai gândea vreodată la ea? Oare nu avea nici o remușcare pentru toată suferința ce i-o provocase? Chiar nu mai reprezenta nimic pentru el?

Inima i se strânse de durere și disperare. Mințise când le spusese fetelor că a început să se obișnuiască. Dimpotrivă, era din ce în ce mai greu, își dădu seama și ea, mirată. După experiența dezastruoasă de la Allen & Co, se retrăsese și mai mult din viața socială. Încrederea în sine era la zero. De fiecare dată când se gândea la lașitatea cu care fugise din acel birou, i se făcea rușine. Nu-i stătea în fire așa ceva. Dar se schimbase enorm de când o părăsise Mark. Nu putea accepta sfârșitul căsătoriei ei nici după șase luni de când se întâmplase.

Millie o bătea mereu la cap, sfătuind-o să mai iasă din casă, să se ducă pe ici pe colo, dar Francesca pur și simplu nu avea chef. Decât să se întâlnească cu o grămadă de persoane, prefera să stea acasă să citească sau să se uite la televizor.

Își păstrase obișnuința de a se duce dimineața la clu-

bul de carte pentru că aici chiar îi plăcea, dar renunțase la cursul de artă în special pentru că Viv era și ea înscrisă și mereu o trăgea de limbă să afle cât mai multe detalii, deschizând, evident, subiectul despărțirii ei. Nu mai fusese la sala de fitness de luni de zile și se simțea anchilozată, își ieșise din formă. Ce să mai zică de slăbit, se gândi ea în ciudă. Tot amâna să intre la regim.

Desigur, își imagina deseori că o să slăbească și o să își întărească mușchii și o să arate de milioane, după care o să se plimbe la brațul unor bărbați bogați ca să-l facă pe Mark să moară de gelozie. Dacă nu ar fi avut fanteziile astea, probabil că Francesca ar fi ajuns de mult într-un azil de nebuni.

Într-o bună zi avea să își pună planul în aplicare, își promise în sinea ei. Dar nu astăzi. Era prea mare efortul. Era mult mai ușor să se bălăcească în suferință, să își plângă de milă și să își trateze singură rănile. Nimeni pe lumea asta nu mai suferise ca ea. Durerea și tristețea *ei* erau mai adânci ca ale oricui. Trădarea *ei* era trădarea tuturor trădărilor. Săgetări ascuțite de mânie și gelozie îi amintiră cât de înșelată se simțise și ce om de nimic este Mark. Oare sentimentele ei vor fi mereu atât de pătimașe? se întrebă îngrijorată.

— Îți spun, Francesca, ai noroc că băieții sunt mari, interveni Eva în gândurile ei, în timp ce ronțăia dintr-un biscuit. O privi pe Francesca cu viclenie, urmărindu-i silueta. Nu avea de gând să ajungă greoaie ca ea, deși simțea o mare satisfacție observând cum stau să pleznească hainele pe femeia pe care mereu o invidiase.

— Și de ce anume, Eva? o întrebă politicos Francesca, așteptând, parcă nerăbdătoare, să audă încă o prostie.

— Ei bine, cel puțin sunt destul de maturi ca să ac-

cepte și să înțeleagă despărțirea voastră. Colin Doyle și-a părăsit nevasta pentru una de douăzeci de ani și are două fetițe pe care nu le vede niciodată. Știi cum comunică cu ele?

Se așternu tăcere în jurul mesei, cele șase femei așteptând să afle încă o bârfă picantă.

— Le trimite e-mail-uri. Vă vine să credeți? E-mail. Rita se dă cu capul de pereți din cauza asta, pentru că a devenit o adevărată belea. E totul pe plan emoțional, desigur. Sentimente de abandonare și respingere, așa i-a spus un psihoterapeut de copii. Și *imaginați-vă*, nenorocitul nici nu vrea să se întâlnească cu ea și să discute. Cât de egoist poți să fii? adăugă ea prezumțios. Pur și simplu nu înțeleg.

— Eva, bărbații vin de pe o altă planetă, interveni sarcastic Frances Kelly. Sunt o cu totul altă specie. Singurul lor defect este că nu sunt femei.

Toate râseră, chiar și Francesca.

— Stați să vă povestesc eu de bărbatul meu, zise Margo Williams.

... Francesca oftă, pe măsură ce conversația se învârtea și înflorea în jurul ei. Mark îi trimitea cu regularitate e-mail-uri lui Jonathan, știa lucrul ăsta. Ei doi se purtau încă omenește unul cu altul, dar Owen nu voia să aibă nimic de-a face cu tatăl lui și asta o îndurera, deși era profund impresionată de loialitatea lui față de ea. Dar un tată și un fiu n-ar trebui niciodată să devină niște străini. Era îngrijorată pentru Owen. Avea acum examenele de sfârșit de an și era extrem de irascibil. Pe lângă stresul provocat de examene, Francesca știa că este îngrijorat pentru ea. Încă mai voia să plece în America pe perioada verii, dar se simțea vinovat că o lasă singură, indiferent cât de mult îl asigurase mama sa că va fi în regulă.

Ea știa, în adâncul sufletului, că nu era corect să depindă de fiul ei. Avea și el propria lui viață de trăit. Dar va fi extrem de singură fără el, care se pricepea atât de bine s-o înveselească. O tachina și o făcea să uite de probleme măcar pentru o vreme și deseori îi cumpăra din senin diverse nimicuri, cum ar fi o carte a unui scriitor preferat sau un CD cu muzică, despre care știa că o să-i facă plăcere. O scotea cu forța la plimbare, împreună cu Trixie și îi făcea, în glumă, observații despre lipsa ei de antrenament fizic. Dar, cu cât se apropiau mai mult examenele, el se văzu nevoit să o lase mai moale și să pună burta pe carte, iar o dată cu stresul tot mai mare, deveni prost dispus și plin de toane. Francesca știa că Owen are nevoie de spațiu și încercase să nu-i stea în drum.

Era totuși un coșmar să fie singură. Nimic nu o pregătise pentru asta. Citise articole despre femei ai căror soți le părăsiseră și acum își clădiseră o nouă viață pentru ele însele și descoperiseră forțe interioare pe care nu știau că le posedă. Pe lângă ele, Francesca se simțea al dracului de inadaptată, se gândi ea ranchiunoasă. Ea nu găsise nici o resursă interioară care să merite atenție. Parcă ar fi trăit într-o ceață. Trecând de la o zi la alta, fiecare mai mult sau mai puțin la fel cu cea dinainte, fără scopuri sau obiective de atins. Nimic care să-i dea un sens anume în viață. Pur și simplu exista. Mark închisese contul comun și înființase un cont bancar separat, numai pentru ea, în care depunea lunar o sumă fixă. Încă o întreținea, o sprijinea financiar, și o parte din ea îl ura pentru asta. Se simțea ca o cerșetoare cu mâna întinsă. Dar de de ce s-ar simți așa? se certă în sinea ei. Și ea îl sprijinise emoțional, îl îngrijise, ținuse gospodăria, își crescuse copiii și avusese grijă de socrul ei toți anii ăștia.

Avusese o contribuție marę la viața lor împreună, iar el plecase și îi furase viitorul. Nu-i lăsase timp să se pregătească pentru aceste schimbări drastice. Acum putea și el foarte bine s-o întrețină, se enervă Francesca.

Nu-l mai văzuse pe Mark de trei luni. În noul an, el mai trecuse de vreo două ori pe acasă ca să își mai ia din lucrurile personale și să elibereze micul birou de hârtiile ce-i aparțineau. De fiecare dată când venise, ea îl lăsase singur, să își vadă de treabă, și plecase la o mică plimbare cu Trixie pe digul Howth, spunându-i să acționeze alarma când termină. În rest, tot ce mai aveau de împărțit se desfășura prin apeluri telefonice răspicate și neprietenești.

Ultima oară când îl văzuse a fost la înmormântarea mamei unei cunoștințe comune. Stătuseră drepți și nemișcați unul lângă altul în biserică și, ocazional, ea îi mai arunca câte o privire pe furiș, intrigată că Mark arată atât de bine. Avea părul tuns scurt și-l purta mai pieptănat decât atunci când erau căsătoriți. Îl făcea să pară mai tânăr și, cumva, mai puțin genul de bancher. Era în formă, suplu și sănătos, în timp ce ea era extrem de conștientă că se mai îngrășase. Sperase ca Mark să pară la fel de stresat și de obosit, ca să aibă măcar satisfacția că nici el nu stă pe roze. Dar era exasperant să își dea seama că cineva are grijă de el atât de bine. Francesca nu își putu înfrâna iritarea și îi dădu răspunsuri scurte și reci la toate întrebările lui politicoase. O invitase, după funeralii, să ia prânzul împreună la Roly's, dar ea l-a refuzat. Îi spuse că avea deja stabilite niște întâlniri și se înfurie pe el pentru că avusese tupeul s-o invite să facă conversație la masă, ca și cum nimic nu se întâmplase între ei.

Voia să-i strige că i-a ruinat viața și că i-a distrus încre-

derea. Ar fi vrut să-l facă în toate felurile, să-i aducă cele mai păcătoase injurii la care se putea gândi. La cimitir plecase de lângă el luptându-se să își vină în fire, hotărâtă să nu-l lase să-i observe lacrimile din ochi. Plecase acasă, plânsese până obosise și apoi mâncase un pachet de prăjituri ca să se domolească. Dar de-abia mușcase din prima prăjitură și se simți dezgustată de sine însăși pentru pofta ei prostească. Era una din cele mai rele zile și nopți pe care le îndurase de când se despărțise de Mark. Și, de neînțeles, se lungi pe fostul lor pat dublu și își aminti cât de bine arăta, dorința sufocând-o brusc și tânjind după îmbrățișarea lui caldă, după trupul lui greu acoperindu-i-l pe al ei, cufundându-se în intimitatea atât de satisfăcătoare a unui moment de dragoste.

Această dorință sfâșietoare o înspăimântă și o enervă în același timp. O să mai facă vreodată dragoste cu cineva? Se va mai simți vreodată în siguranță în adăpostul îmbrățișării masculine și va mai crede vreodată într-un bărbat? Oare de-acum înainte drumul ei va fi cel al unei femei mereu singură? Mark nu avea aceste temeri sau dorințe neîndeplinite, se gândi ea amărâtă, imaginându-și-l în pat alături de femeia lui sexi, șic și împlinită profesional, care probabil știa arta *Kama Sutra* pe dinafară. De nevoile și dorințele lui avea cine să se ocupe. Doar asta îl interesa. Probabil că, în ultimul timp, nu s-a mai gândit nici o secundă la soția sa.

Nu părea deloc afectat de despărțirea lor. O înfuria că el renunțase, fără remușcări, la căsătorie și plecase la ticăloasa de Nikki. De ce nu *suferea* și el ca ea? Știa că Mark nu are probleme cu insomnia, cu stomacul strâns în noduri de frică și anxietate, hoinărind aiurea fără liniște sufletească și întrebându-se dacă o să își revină vreoda-

tă. Asta era moștenirea pe care i-o transmisese ei. Disperarea i se datora în totalitate lui. Gemu plângăcios, aranjând pernele într-un mod confortabil și încercă exasperată să o prindă somnul. Cu cât se străduia mai mult, cu atât nu putea adormi până când, în disperare, înghiți două somnifere. Orice, numai să uite de tot, își spuse tristă, ignorând sentimentul obsedant de vinovăție pentru că luase prea multe pastile de acest fel în ultimul timp și asta nu era o soluție.

Resentimentele și amărăciunea ei o consumară în continuare, zi după zi. Sălășluiau înlăuntrul ei de când se trezea dimineața până când pica seara într-un somn agitat, obositor, indus cu ajutorul somniferelor. Se simțea de parcă era într-o cămașă de forță a întunericului, pe care nu o putea da jos oricât ar fi încercat. Deseori îl blama pe Dumnezeu pentru că îi pusese această cruce în spate și, uimită, descoperi că nu mai putea sta împreună cu Millie, Aidan sau alte prietene fără să o deranjeze viața lor familială, atât de fericită.

Ura ceea ce devenise, dar nu știa cum trebuie să se schimbe. Chiar și la clubul de carte, îi venea să țipe și să le spună să înceteze cu pălăvrăgeala lor idioată, pentru că nu putea să se concentreze asupra propriei tragedii.

Instinctiv, mai mâncă un biscuit, fără să își dea seama că Janet o urmărea cu milă și compasiune.

19

Pe Mark îl apucă căscatul tot stând în mașină și așteptând să înainteze prin traficul aglomerat, venind dinspre Merrion Gates. Afară toropea, el era obosit, iar îmbulzeala de autovehicule era de ajuns să-ți mărească tensiunea. Tocmai se întorsese cu avionul de la Bruxelles la amiază, după o serie obositoare de întâlniri, și dăduse o fugă la birou ca să afle că secretara lui se muta definitiv în Cork, cu prietenul ei. Jenny lucrase alături de el în ultimii zece ani și fusese cea mai bună secretară pe care o avusese vreodată. Era organizată, eficientă, foarte pricepută să ia inițiativă și el depindea de ea mai mult decât depinsese vreodată de o femeie în viața lui, se gândi îmbufnat în timp ce-i făcea semn unui șofer de pe banda laterală ca s-o ia înainte. Acum trebuia să se obișnuiască cu altcineva și viceversa.

Era o zi proastă. Stomacul îl rodea de foame. În afară de aperitivele frugale din avion, nu mai mâncase nimic pe ziua de azi. I se făcu deodată poftă de friptură de vită și piure de pere. Francesca gătea niște fripturi grozave, iar piureul ei de pere era inegalabil. Preparate ca la carte, lăsate să mustească peste noapte cu puțin bicarbonat de sodiu, exact cum îi plăceau lui.

Nikki nu era cea mai grozavă bucătăreasă din lume, trebui să recunoască. Nu-i gătea acest piureu pentru că, pretindea ea, îi dădeau lui Mark gaze la stomac. Dacă trăgea un pârț în fața ei, năsucul ei pudic s-ar fi strâmbat în scârbă și Nikki l-ar fi privit dezaprobator. Uneori însă, era dificil să se abțină. Cu Francesca nu își făcea probleme, putea să tragă pârțuri și în pat, pentru că știa că tot ce ar fi zis ea, râzând, era: „Mark, ești un împuțit. Aprinde un chibrit."

Uneori îi simțea lipsa Francescăi, îi era dor de ușurința conviețuirii cu ea. Se obișnuiseră amândoi cu ciudățeniile, preferințele și neplăcerile fiecăruia. Nu fusese nevoit să facă mari eforturi după primii ani de căsătorie, se gândi el parcă puțin vinovat. Francesca nu-i ceruse lucrul ăsta, așa cum o făcea Nikki. Mark căscă. I-ar plăcea ca și astăzi să nu facă nici un fel de efort, era frânt. Se întrebă într-o doară dacă Francesca gătea în seara asta cina. Poate că, din cauza căldurii de afară, făcuse doar un grătar. Lui Mark i se făcu apă în gură gândindu-se la coaste de porc, piept de pui, cartofi copți și salată.

Oftă. Francesca se comporta și acum foarte aspru și răzbunător. De-abia suportase să stea alături de el la înmormântarea Monei Cook. Transpira prin toți porii o mânie greu reprimată. Se încruntă amintindu-și acea zi. Supărarea ei îl făcea mereu să se simtă vinovat și nu-i convenea deloc să se simtă așa. OK, căsnicia lor se destrămase, li se întâmplă milioanelor de cupluri, dar el se purtase foarte bine cu ea. Un tip cu care lucra în Bruxelles ajunsese chiar la tribunal, acuzat de soția sa că nu o întreținea financiar.

Odată, imediat după Crăciun, se întâlnise pe stradă cu Ann Mitchell, o prietenă de-a Francescăi, care se re-

pezi la el și îi spuse că e un nemernic ordinar. El îi răspunse indignat că o lăsase pe Francesca să locuiască mai departe în casă și că o întreține încă al naibii de bine. Plină de furie, Ann îi spuse: „Mare scofală, îți permiți. Asta nu-i o greutate."

Se supărase cumplit pe ea deoarece, în sufletul lui, știa că acuzația era bazată pe fapte reale. Nu mai exista o ipotecă asupra casei, o achitase el cu mult timp în urmă. Casa devenise chiar o mică mină de aur, pentru că prețurile pe piața imobiliară crescuseră binișor. Se mulțumea ca Francesca să rămână și să locuiască aici. Era un bun de familie și, în mintea lui, stăruia certitudinea că, dacă relația lui cu Nikki nu mergea, se putea întoarce oricând la Howth, unde ar fi locuit în altă cameră sau ar fi aranjat ei într-un fel sau altul, chiar dacă Francescăi i-ar fi plăcut sau nu. Nu mai voi să se gândească la cuvintele disprețuitoare pe care i le aruncase Ann. Prietenii lor se împărțiseră și ei, desigur, în două tabere. Una a lui și una a ei. Majoritatea, după șocul inițial al aflării veștii, își reconsiderară punctul de vedere și, în final, el și Nikki fuseseră invitați la multe petreceri ca un cuplu. Mark știa că multe cunoștințe de-ale lor rămăseseră în relații bune cu el pentru că le era o persoană folositoare, ce putea da sfaturi bune în materie de împrumuturi și afaceri. Nu era nici el prost. Cei pe care îi respecta cel mai mult erau politicoși față de el când se întâlneau, dar îi rămăseseră loiali Francescăi. Cel puțin nu erau niște intriganți, cugetă el pe măsură ce traficul mai înaintă cu câteva sute de metri, trecând acum pe lângă clinica Blackrock.

Trase cu ochiul la ceasul de pe bord. Șase și zece. Probabil că și Nikki era pe undeva prin trafic acum, într-un

taxi. Astăzi fusese la Londra ca să negocieze o nouă achiziție cu sediul în acest oraș. Mai fusese și săptămâna trecută tot acolo, patru zile la rând. Mark zâmbi, gândindu-se că lui Nikki îi place la nebunie ce face și că, mai mult de atât, este grozav de pricepută.

Când Mark intră, apartamentul era ca un cuptor. Deschise larg toate ferestrele și ușile de la balcon pentru a face puțin curent. Își turnă o gură de whisky și se așeză pe sofaua deloc confortabilă. Nu putea să sufere canapeaua asta. Cât de mult îi lipsea aceea de piele, de acasă, în care te puteai literalmente scufunda și relaxa. Probabil că ațipise așa, pentru că următorul lucru pe care îl auzi a fost cheia lui Nikki în ială.

— Bună, iubitule, arăți ca o epavă. Îl întâmpină cu un sărut pe obraz. Ea arăta la fel de proaspătă ca o narcisă, în preferatul ei costum gri de afaceri, marca Donna Karan. Își aruncă pantofii cu toc înalt și pluti elegant direct pe sofa, lângă el. Ai avut o zi grea, așa-i? îl întrebă ea căscând.

— *Foarte!* gemu el pentru a dramatiza răspunsul.

— Și eu la fel. Se ghemui lângă el și îi dădu un sărut în toată regula. O sărută la rândul lui, sperând că Nikki nu va dori altceva în plus. Era sleit. Sărutul ei se prelungi și deveni mai pasional, mângâindu-l ușor cu limba și deschizând gura, invitându-l și pe el să-i răspundă la fel. El se conformă, știind cât de mult îi place.

— Ești atât de sexi, îi șopti ea, fluturându-și ușor mâinile peste bărbăția lui. Totuși, am nevoie de o baie, Londra era groaznic de toridă. Și aeroportul Heathrow – nici nu poate fi descris. Nu pot să-l sufăr. Se ridică și îi zâmbi. Dragule, fii un înger și toarnă-mi și mie un pahar de vin. E o sticlă bună de Chablis în figider. Și vezi că mai găsești acolo niște file de vită, somon afumat, păstrăv și frip-

tură de porc. Oricare din ele ar merge de minune cu o salată Caesar. Și poate faci niște cartofi cu usturoi, așa cum te pricepi tu. Mă gândeam că ai început deja să pui masa. Sunt lihnită! Ieși din cameră toată numai un zâmbet și lui Mark i se opri inima în piept. Uitase că astăzi era rândul lui să gătească.

Trase de el să se ridice de pe sofa și se duse fără nici un chef în bucătărie. La început, i se păruse o idee interesantă. Îi plăcea să gătească, ca s-o impresioneze. Cu lumânări aprinse și flori pe masă. Dar noutatea se uză în timp și își dădu seama că Nikki se aștepta ca ei să își împartă datoria de bucătar. Nu suporta să se întoarcă acasă după o zi grea de muncă și să fie nevoit să se agite până încropea ceva de mâncat. Francesca avea totdeauna masa pregătită pentru el, dar totuși ea stătea toată ziua acasă și nu făcea altceva. Nikki muncea din greu, trebui să recunoască Mark, și n-ar fi fost corect să-i pretindă să gătească mereu numai ea. Luau cina și în oraș destul de des, dar acum nu era capabil să se spele, să se schimbe și să conducă până în centru sau la Monkstown. Invariabil, s-ar fi întâlnit cu prieteni sau alte cunoștințe din lumea afacerilor și în seara aceasta, nu avea chef să se vadă cu nimeni.

Pofta de friptură de vită și piure de pere îl asaltă încă o dată și stomacul îi chiorăi zgomotos. Cu un suspin parcă venit din adâncul sufletului, aruncă două bucăți de file de vită în cuptorul cu microunde și apăsă pe butonul de dezghețare. În fundal, putea auzi apa curgând în baie și pe Nikki fredonând de una singură.

— Nu uita de vinul meu, dragule, îl strigă ea.

— Vine imediat, spuse Mark cu plictiseală. Luă sticla rece de vin din frigider și începu s-o desfacă.

*

Nikki stătea tolănită în baia parfumată și sorbea din vinul pe care Mark i-l adusese. Își ținea paharul rece lipit de obraz. Era atât de răcoritor după umiditatea și lipsa de aer a Londrei. Era obosită. Fusese foarte solicitant, dar își prezentase proiectul cu multă îndemânare și încheiase întâlnirea cu succes. De-abia aștepta să-i povestească lui Mark puțin mai târziu.

Își răsuci degetele de la picioare; purtase toată ziua tocuri înalte și acum se resimțea. Dar nici nu se punea problema să poarte ceva fără toc, ar fi făcut o impresie greșită. N-ai putea să atragi privirile cu niște mocasini, dar cu tocuri de cel puțin zece centimetri... Exista totuși un bărbat pe care ea îl detesta cu adevărat. Clive Morton, un bancher de investiții, venit de curând. Era al naibii de arogant. Pur și simplu o ignorase la prima lor întâlnire, până când ea începu să-i pună întrebări directe și bine documentate. Îi tăiase scurt macaroana lui Nikki de câteva ori, dar ea se hotărî să-l înfrunte și-l întrebă în față dacă are ceva personal împotriva ei. Francheța ei îl luă prin surprindere. Acum o saluta politicos, îi dădea informații utile când ea îl chestiona, dar totuși nu o plăcea. Erau subalterni ce exercitau mult negativism în timpul tranzacțiilor pentru o preluare sau o fuziune, și Nikki se obișnuise, dar Clive Morton depășise limitele. Era fericită că, pe tocuri, era mai înaltă decât el, se gândi îngâmfată, luând încă o gură de vin rece. Și numai de-a naibii, o să poarte tocurile cele mai înalte când o să aibă de-a face cu el, obligându-l, într-un fel sau altul, să se uite la ea în sus.

Nikki zâmbi satisfăcută, amintindu-și ostilitatea din ochii ca de șopârlă ai acestui bancher. „Ghinionul tău" vorbi ea singură și mai bău puțin vin.

Mirosul fripturii sfârâind se strecură prin ușa întredeschisă de la baie. Nikki inhală adânc. Asta da viață, își spuse ea fericită. După o zi grea de muncă, dar satisfăcătoare, cina pregătită de Mark – era un bucătar excelent, mai priceput decât ea – un vin bun, conversații despre tot felul de lucruri, inclusiv serviciu, și apoi dragoste în patul ei imens. Ce și-ar mai putea dori o femeie?

Aș vrea să mă căsătoresc cu el. Gândul acesta i se strecură în minte. Locuiau împreună de șase luni de zile și relația lor era chiar bună, mult mai bună decât s-ar fi așteptat ea după trauma despărțirii inițiale dintre Mark și Francesca. Erau acceptați acum ca un cuplu în toată regula, deși multă lume de la birou fusese șocată aflând de ei doi. Unele din soțiile colegilor nu suportaseră vestea și o tratau cu dispreț la diversele acțiuni de socializare. Dar asta era problema lor, nu a ei. Nu își trăia viața ca să le facă lor pe plac. Mark urâse toată situația asta, nu se simțea deloc în largul lui. Colegii lui o cunoșteau și o plăceau pe Francesca și Mark nu suporta să fie subiectul principal de bârfă. Totuși, pe măsură ce timpul trecut, lumea a strâns din dinți și i-a acceptat, iar curând nu mai erau priviți ca cea de-a noua minune a pământului. Una peste alta, nu fusese atât de greu pe cât anticipase ea și începuse o viață foarte frumoasă alături de Mark. Era timpul ca relația să avanseze. Căsătoria i se păru cel mai rațional pas de urmat mai departe.

Nikki se încruntă. Mark nu voia sub nici un chip să divorțeze de Francesca, nu voia s-o supună și acestui chin. Ar omorî-o, îi spuse el lui Nikki când ea ridică cu ușurință acest subiect, într-o noapte, după câteva pahare. Răspunsul o trezi imediat din mahmureală. Și Owen nu l-ar ierta niciodată, adăugă Mark pentru a se justifica,

spre enervarea ei tot mai mare. Din punctul ei de vedere, Owen avea nevoie de o palmă mare peste fund pentru comportamentul lui copilăresc.

— Dar acum nici măcar nu-ți mai vorbește, i-o întoarse Nikki. Așa că, ce importanță mai are?

— O să-i vină lui mintea la cap, declară încrezător Mark.

Ticălos mic și egoist, înjură Nikki în gând. Mark era profund deranjat de respingerea fiului său. Era una din marile probleme ale relației ei cu Mark. Celălalt punct slab era Francesca. O scotea din sărite pe Nikki ce putere mai avea încă acea femeie asupra bărbatului ei. El fusese foarte trist după înmormântarea la care se duseseră amândoi, unde soția lui de-abia îi vorbise. Această atitudine îl supărase foarte tare și născuse în el sentimente de vinovăție pentru o săptămână. Când Mark trecea prin perioade din acestea, în care se simțea vinovat, era irascibil, deloc vorbăreț și foarte dificil de suportat. Nikki înnebunea atunci și trebuia să facă eforturi mari să își ascundă starea de spirit.

Francesca era o persoană matură, pentru numele lui Dumnezeu. S-o lase în pace, să se descurce singură, acuma nu mai avea de ce să se țină atâta de Mark. Căsătoria se terminase, ăsta era un fapt concret. Și căsnicia lor trebuie să fi fost destul de mediocră din moment ce el se încurcase acum cu ea. Era de ajuns că Mark punea deoparte o avere ca s-o întrețină pe Francesca.

Casa aceea mare din Howth, în care se lăfăia ea, probabil că valorează cel puțin cinci sute de mii de lire. Și e plătită în întregime de Mark, cu sudoarea frunții. Nikki îi sugeră lui Mark că ar trebui să vândă casa și să împartă totul, dar el susține în continuare că e casa Francescăi. Nikki nu o compătimea deloc pe rivala ei. Orice femeie

care depinde atât de mult de un bărbat, așa cum Francesca depinde de Mark, merită vreo două șuturi în fund ca s-o determini să stea pe propriile picioare.

O rază de lumină îi intră în ochi. Dacă Mark nu va pune în discuție problema cu Francesca, o s-o pună ea. Ca de la femeie la femeie. O s-o facă ea să vadă cât de nedrept se comportă. Cât de îndărătnică și lipsită de demnitate era Francesca nelăsându-l pe Mark să își reconstruiască viața. Cu siguranță, trebuie să aibă și femeia asta *ceva* mândrie în ea. *Ceva* respect de sine.

Dacă Nikki voia să devină soția lui Mark trebuia să ia inițiativa și la asta se pricepea de minune. Piticania de Clive Morton putea să confirme, se gândi ea înfumurată. N-avea de gând să lase o vită încălțată, plângăcioasă și insipidă să-i stea în cale, se hotărî Nikki. Francesca Kirwan va primi o vizită de la ea în viitorul foarte apropiat și îi va spune în termeni vehemenți să se dea la o parte și să iasă o dată din viața ei și a lui Mark. Nu se mai poate așa, ajunge!, concluzionă Nikki, dând pe gât ce mai rămăsese din paharul cu vin.

20

— Of, la naiba! E iarăși perioada aia din an? Mark aruncă invitația aurită pe birou și făcu o grimasă.

— De la cine este? se interesă Nikki în timp ce își bea cafeaua și completa un rebus din revista *Crossaire*. Ea și Mark plecaseră împreună la bancă și acum luau o cafea mică, înainte de a începe ziua de muncă.

— E de la Karen Marshall. E gala ei anuală în beneficiul Cercetărilor în lupta cu cancerul. Acum vreo doi ani, am aranjat ca banca să ofere o donație anuală, astfel încât să fim mereu oaspeți de onoare.

— Noi? își arcui Nikki sprâncenele.

— Eu și Francesca.

— Și este inclusă și ea în invitație anul acesta?

— Nu. Spune Mark Kirwan și un însoțitor.

— Bine, atunci vin eu cu tine, spuse brusc Nikki.

— Mă gândeam să nu mă duc de data asta. Poate că ar trebui să mă interesez dacă vine și Francesca. Ar fi cam ciudat, afirmă el ezitant.

Nikki zâmbi dulceag.

— Eu nu mă voi simți deloc ciudat, Mark.

— Ăăă... ei bine, de fapt mă referam la Francesca, se încruntă el. O să fie o grămadă de persoane acolo care ne cunosc pe amândoi.

— Și? ridică puțin tonul Nikki.

— Haide, acuma și tu, Nikki, nu mai fi așa, începu Mark să se apere.

— Să nu fiu cum? M-am săturat de porcăriile astea. Ori suntem un cuplu, ori nu suntem. N-o să mă arunci la spate de câte ori îți convine ție. Locuim împreună. Sunt partenera ta de viață și dacă nu poți face față, mai bine ne despărțim, explodă Nikki.

— Pentru numele lui Dumnezeu, vrei să vorbești mai încet? Ne-ar putea auzi cineva, o mustrului Mark cu vocea scăzută, arătând spre ușa ce dădea în biroul secretarei lui.

— Ce-mi pasă mie că ne-aude cineva sau nu? M-am săturat, Mark. M-am săturat să fiu a doua vioară, m-ai înțeles? Vocea lui Nikki se ridică strident în aer. Trăim împreună de șase luni. *Nu* voi sta ascunsă și *nu* voi fi ignorată doar pentru că fosta ta soție nu renunță la trecut și nu își continuă viața. Asta-i problema ei, nu a mea. OK? Îl străpunse cu privirea, cu fața încordată și agresiv îndreptată spre a lui, cu ochii negri de furie.

— OK, OK, calmează-te. O să mergem la afurisita asta de recepție împreună, spuse Mark agitat.

— Foarte bine! se răsti Nikki și plecă val-vârtej din birou, în timp ce el o privea plin de uimire.

Era pentru prima dată când o vedea pe Nikki ieșindu-și din pepeni. De obicei, nu era deloc temperamentală. Asta-i mai trebuia lui acuma, să îl bată la cap. Era un adevărat coșmar să fie prins la mijloc, între sensibilitățile a două femei. El doar încercase să procedeze corect. Afurisita de Karen Marshall cu acțiunea ei caritabilă, cu tot!. Trebuia să tacă naibii din gură, să își fi cerut scuze că nu poate ajunge și Nikki n-ar mai fi știut nimic.

*

Nikki mărșălui pe coridorul îmbrăcat de covoare, pentru a lua liftul spre biroul ei, cu două etaje mai jos. Era înfuriată la culme. Mark încă o situa pe Francesca pe primul loc, înaintea ei. Fusese și ea la fel de surprinsă de modul în care reacționase, dar se abținuse prea mult timp, luni întregi de nemulțumire, pentru că era pe locul doi, și astăzi explodase. Nu-i venea să creadă că îi sugerase lui Mark să se despartă. Dacă era de acord? Se cutremură numai gândindu-se la asta. Păși în liftul gol și apăsă butonul de coborâre. Era satisfăcută că el dăduse înapoi în fața ei atât de rapid, dar era o problemă care nu ar fi trebuit să apară atât de devreme în cadrul relației lor. Trebuia cumva să scape de ghimpele ăsta în coastă, care era Francesca Kirwan. Poate recepția va fi tocmai locul potrivit pentru o scurtă discuție, reflectă Nikki intrând în încăpere și aruncându-și geanta elegantă pe biroul din lemn de trandafir.

Până aici! Venise momentul să o învețe minte pe madam Francesca, o dată pentru totdeauna.

— Alo? Francesca pare destul de bine dispusă, se gândi Mark ușurat, când îi auzi vocea la telefon.

— Bună, Francesca, eu sunt, spuse el pe un ton cât se poate de normal.

— Da?

I se opri inima în piept în fața răspunsului rece. Oare n-avea să-l ierte niciodată? Mark continuă pe un ton cât de cât vesel.

— Mă întrebam dacă ai de gând să mergi la evenimentul ăsta caritabil, organizat de Karen Marshall? Voiam, de fapt, să îți spun că eu o să merg însoțit de Nikki.

— Mark, chiar nu e cazul să îmi telefonezi și să mă pui la curent cu agenda voastră socială. Mi-e absolut indiferent, poți să fii sigur.

Mark simți puternic disprețul din vocea soției sale, ceea ce-l enervă la culme. Doar făcea tot posibilul să dispară tensiunea asta dintre ei, ce Dumnezeu!

— Uite ce, așa mi s-a părut mie politicos, să îți spun că eu și Nikki mergem împreună, asta e tot, Francesca. Nu voiam să te pun într-o situație jenantă.

— Mark, stai fără griji, nu voi fi nici un pic jenată să te întâlnesc în public, la brat cu noua ta femeie, dacă la asta te referi. De ce să fiu tocmai *eu* jenată? adăugă ea înțepată. Crede-mă, ce faci tu de-acum înainte cu viața ta și cu cine nu mai reprezintă un punct de interes pentru mine. Altceva?

— Nu, nimic în particular, oftă Mark. Ce face Owen? Când pleacă?

— E bine. Și o să plece în curând, îl informă cât mai pe scurt Francesca.

Mark se întreba de ce naiba se mai chinuia. Dar încercă din nou.

— Ai de gând să vii la petrecerea lui Karen?

— Asta nu te privește. La revedere, zise ea tăios și închise.

Mark rămase cu ochii holbați la telefon și dădu din cap. Francesca nu demonstra nici o fărâmă de iertare de când se despărțiseră. Dimpotrivă, era chiar mai înverșunată și îl condamna tot mai mult. Nikki avea dreptate: erau un cuplu acum și, dacă Francescăi nu-i convenea, să-i fie de bine. Deschise dosarul Bergmann de pe birou, trebuia să se ocupe de treburi în continuare. De curând, unul din colegii lui fusese dat deoparte pentru a fi înlocuit de un

nou șmecher energic și întreprinzător; Mark era convins că lui nu i se putea întâmpla așa ceva. Apăsă butonul intercomului. Rona, secretara lui, era o persoană tânără și vioaie, până în 23 de ani, pe lângă care el se simțea atât de bătrân.

Ea răspunse imediat, înflăcărată și cu accentul specific cartierului Dart.

— Deaaa, Mark?

Lui nu-i plăcea deloc cadența asta inconfundabilă a cartierului de sud, în plină modă astăzi.

— Rhona, te rog, adu-mi și mie o cafea. Și nu am găsit *Financial Times* pe biroul meu azi dimineață. E a doua oară săptămâna asta, te rog, ai grijă să nu se mai întâmple, o mustră el aspru.

— Dar se terminaseră toate, spuse Rhona pe un ton plângăreț.

— Ei bine, pe viitor, asigură-te că ajungi la timp ca să îmi cumperi un exemplar, replică Mark și închise.

Cât de mult îi simțea lipsa lui Jenny. Ea îi punea tot timpul la dispoziție cafeaua fierbinte și ziarele, îi cunoștea toate toanele și dispozițiile sufletești la fel de bine ca Francesca. Plus că era extrem de pricepută și nu-i scăpa nimic. Biata Rhona, de-abia se putea acomoda, deși era și ea destul de iute, trebuia să recunoască. Poate că fusese prea dur, nu era drept să își verse nervii provocați de Nikki și Francesca pe sărmana lui secretară.

— Îmi pare rău că m-am răstit, se scuză el când Rhona sosi cu o ceașcă de cafea, cinci minute mai târziu. Mă cam doare capul, minți el.

— E în regulă. Dar vă pot aduce o pastilă de Panadol. Dorința ei de a fi de ajutor îl făcu să se simtă și mai prost pentru ieșirea de mai devreme.

— Nu, nu, mă descurc, îi spuse el grăbit. Fă-mi, te rog, legătura cu Anton Chagall în Paris. Și o rezervare la avion pentru Bruxelles, marțea viitoare. Îi zâmbi și răsuflă ușurat când ea îi întoarse zâmbetul.

— Deaaa, Mark, mă ocup de asta imediat, spuse blând Rhona.

De ce naiba nu putea spune și ea „da" în loc de „deaaa"? Îl scotea din minți, se gândi iritat, urmărind-o cum iese din birou. Femeile erau blestemul vieții lui, se decise el, luând în primire, fără nici un chef, hârtiile pline de cifre din fața lui.

Sună telefonul mobil și i se urcă sângele la cap văzând afișat pe ecran numărul tatălui său. Gerald devenise așa un ghimpe-n coastă în ultimul timp... Avusese o indigestie și era convins că are infarct sau anghină pectorală. Mark fusese nevoit să se ducă până la el în miezul nopții și să îl transporte la Urgențe. După o așteptare de șase ore, bătrânului i se spusese că trebuie să slăbească și fusese trimis acasă cu o rețetă de la propriul doctor.

De când se despărțise de Francesca, Mark își dăduse seama cât de dificil era tatăl său. Soția lui dusese în spate această povară mult timp și el o luase ca pe ceva normal, ca și cum ar fi fost datoria ei, recunoscu în sinea sa Mark, având remușcări. Nu răspunse, în schimb lăsă robotul să intre în funcțiune. Fără îndoială, Gerald îi lăsase vreun mesaj țâfnos. Dar o să-l asculte mai târziu. Și-așa fusese o dimineață proastă; Gerald ar pune paie pe foc.

Francesca înghiți greu în sec și i se puse un gol în stomac când închise telefonul. Era roșie la față de furie. Se mustră pe sine în fața oglinzii de pe hol. „Ce tupeu pe el!" se înfurie ea. „Nemernic arogant și infatuat!" Dar ci-

ne se credea Mark Kirwan, cum își permitea el să o sune și să-i spună că-și duce fața la recepția anuală dată de Karen Marshall? De ce continua să creadă că ei îi pasă în vreun fel? Credea că ea o să stea acasă și o să plângă după el? Întotdeauna fusese foarte orgolios și înfumurat, iar gestul lui o dovedea întreit.

Se gândi atunci că ea nu primise încă nici o invitație la petrecere. Mai mult ca sigur, Karen îi trimisese invitația lui Mark și lui Nikki și pe ea o lăsase baltă. O podidiră lacrimile, profund rănită. Karen Marshall fusese una din puținele persoane care o contactaseră după ce s-a dus vestea despărțirii lor, oferindu-i sprijin moral și spunându-i cuvinte de încurajare. Dar probabil că donația primită din partea băncii Eurobank Irl. era mai importantă decât prietenia. Francesca se simți din nou înșelată. O cunoștea pe Karen de cinci ani de zile și o ajutase deseori la asemenea acțiuni de caritate. Ea și Mark se învârteau în același cerc social ca și Karen și soțul acesteia, Dennis, un client al Eurobank. Ocazional, se duceau împreună la teatru și la operă. Nu erau prieteni la cataramă, admise Francesca amărâtă, dar se aștepta la mai mult din partea acestei amice.

Francesca se duse în bucătărie, aprinse filtrul de cafea și rămase în picioare, privind pe fereastră. Bujorii de lângă casă erau în plină floare. Mark îi cumpărase de Ziua Îndrăgostiților, cu doi ani în urmă și ea fusese super încântată. Bobocii bogați, roz și roșii erau enormi, deschizându-se larg către soare. Îi venea să se ducă afară, să rupă fiecare fir de bujor și să-i strivească sub tălpi, pe pământ. Îl detesta pe Mark și tot ceea ce-i amintea de el.

Tocmai când începea și ea să se adapteze noii situații,

când reușise să se pună puțin pe picioare după despărțire, venea Mark și îi făcea o chestie din asta prostească. Dar, de fapt, mereu proceda așa. Îi venea greu să se gândească la el și la acea femeie legănându-se ca o lebădă printre invitații lui Karen, în timp ce ea era ștearsă din scenariu, ca și cum n-ar fi existat niciodată. Cum se face că Mark are o viață atât de minunată, iar ea se îneacă în nefericire? Unde era dreptatea? Își prepară o ceașcă de cafea și unse cu unt câteva felii groase de pâine prăjită, după care le mâncă cu gem de afine. O oră mai târziu parca în gara Clontarf și alerga să își cumpere bilet, temându-se că va sosi un tren în stație înainte să urce ea scările, pe platformă. Nu ar fi trebuit să se îngrijoreze, căci pe monitor se afișase deja că următorul tren nu sosea decât peste opt minute, așa că se așeză pe o bancă de metal vopsită în verde și se întoarse cu fața către soare. Era o zi călduță și plăcută. Îi părea rău că se îmbrăcase în costumul ei negru, cu pantaloni. Se gândi să își dea jos jacheta, dar bluza de dedesubt nu avea mâneci și nici nu-i acoperea fundul atât cât ar fi vrut ea. Era destul de conștientă de kilogramele acumulate și nu dorea să și le etaleze.

Urma să se întâlnească cu Owen în oraș, ca să ia prânzul împreună, și voia să cumpere niște cadouri pe care să i le ducă lui Jonathan în America. Se încruntă, gândindu-se la ce o întrebase Mark despre Owen. Fiul ei se împotrivise tuturor încercărilor ei de a-l face să ignore ceea ce se întâmplă cu părinții lui și să depună eforturi pentru a se împăca cu tatăl său.

— Mamă, pur și simplu nu mai vreau să am nimic de-a face cu el, așa că las-o baltă, da? îi răspunsese Owen supărat ultima dată când ea deschisese discuția și ostili-

tatea din vocea lui o uimise. Dacă ea era furioasă pe Mark, Owen era de două ori mai înverșunat.

— Fac eu cinste, mamă, hai să mergem la Little Caesar's, în Temple Bar, îi sugeră el când se întâlniră pe Tara Street.

— Cum spui tu. Francesca zâmbi, cu inima săltându-i de bucurie la vederea iubitului său fiu. Amintindu-și de trădarea lui Karen, cel puțin cu Owen simțea că are un aliat de nădejde, pe umărul căruia se poate sprijini.

— Doamne, o să te coci așa, mamă, remarcă el în timp ce mergeau de-a lungul debarcaderului. Dă-ți jacheta jos.

— Nu pot, bolborosi ea.

— De ce? Owen se uită lung la ea, potrivindu-și pasul larg și săltăreț cu al mamei sale.

— Pur și simplu, nu pot.

Mark rămase consternat.

— Nu mai fii așa de prostuță, spuse el cu hotărâre. Cui îi pasă dacă ți s-a mai lăsat și ție puțin fundul? Așa se întâmplă când ajungi la vârsta ta, o tachină el.

— Măi, tu ai de gând să mai apuci anul viitor? îl mustră în glumă Francesca.

— De ce, mi-ai pus gând rău? Owen îi dădu strengărește un ghiont în braț.

Francesca de-abia mai respira când ajunseră la restaurant. Era incredibil cât de mult își ieșise din formă. Își propuse să ia taurul de coarne și să facă ceva în privința asta. Poate să se înscrie la un club de fitness, se gândi lipsită de entuziasm, pe măsură ce răsfoia meniul și alese, pentru început, o porție frumoasă de ciuperci cu usturoi.

— Ești sigură că o să te descurci singură, mami, după ce plec eu? spuse Owen după ce comandă.

— Nu-ți mai face griji pentru mine, Owen. Sunt foarte bine. Sincer, îl asigură ea. Mi-a luat ceva timp ca să de-

păşesc starea de şoc, dar acum îmi revin. Aş înnebuni cu adevărat dacă aş şti că nu pleci în America doar din cauza mea.

— Ştiu. Dar mă simt puţin egoist. Nu-mi place că o să rămâi singură cuc în casă. Owen se juca cu solniţa de pe masă.

— Aş putea să-mi iau o slujbă cu jumătate de normă sau să mă ocup de acţiuni de caritate în timpul dimineţii, de câteva ori pe săptămână, spuse Francesca vag. Sinceră să fiu, îmi place să-mi ocup timpul cu mărunţişuri de-ale mele.

— Da, să te învârteşti de colo până colo este de înţeles dacă ai optzeci de ani, mamă. Dar tu ai doar patruzeci, pentru numele lui Dumnezeu, izbucni el, cu o expresie plină de îngrijorare.

Francesca nu se putu abţine să râdă.

— Îmi iau şi eu puţin timp doar pentru mine, Owen. E plăcut să poţi ieşi din rutină pentru o vreme. Viaţa alături de tatăl tău era uneori zăpăcitoare. Toată agitaţia provocată de obligaţiile sociale, toate călătoriile lui, să am grijă de îmbrăcămintea lui şi să-i împachetez lucrurile de fiecare dată când pleca în străinătate. Apoi, să am grijă de bunicul tău – şi ştii ce sarcină grea era – ca să nu mai vorbesc de echipamentul tău jegos de fotbal, pe care trebuie să-l spăl cu regularitate, îl dojeni ea prefăcută. Acum aş avea timp să mă ocup şi de mine. Mi-ar plăcea să învăţ să mă cunosc mai bine. Asta mă preocupă momentan.

— Oho! Presupun că n-am văzut lucrurile din perspectiva asta până acum. Vreau doar să fii fericită, mamă. Ştiu că plângi noaptea. Te-am auzit.

— Iubirea mea, nu neg că am şi zile îngrozitoare. Une-

ori mă simt foarte singură. Mi-e dor de ceea ce eu și tatăl tău am avut împreună. Dar asta-i viața, din păcate, și trebuie să merg mai departe.

— Ai putea lua un chiriaș, sugeră Owen zglobiu. E criză mare de spații locuibile pe piața imobiliară.

— Mersi, dar nu, Owen. Îmi ține Trixie companie. E mai mult decât îmi trebuie, chicoti Francesca. Desigur, aș putea oricând s-o iau pe urmele doamnei Robinson și să seduc un bărbat mai tânăr.

— Cine este doamna Robinson? întrebă Owen. Nu te-am auzit niciodată vorbind despre ea.

— Prostuțule. N-ai văzut filmul *Absolventul*, cu Anne Bancroft și Dustin Hoffman, despre o femeie în vârstă care seduce un bărbat mai tânăr?

— Ei, păi filmul ăsta e din epoca de piatră, cu mult, mult înainte de vremea mea. Oricum, tu nu ești încă o femeie atât de în vârstă. Pot să gust și eu o ciupercă din asta cu usturoi cât guști tu o aripă de pui de la mine? Mâncarea sosise și Owen de-abia aștepta să se înfrupte.

— Desigur, servește-te. Francesca îi puse la dispoziție farfuria, dorindu-și să-i fi putut spune fiului ei cât de mult o durea plecarea lui și că el era dragostea și sprijinul ei, cel care o ajutase să depășească cele mai dificile momente din existența ei.

Când ajunse acasă spre sfârșitul după-amiezei, încărcată de cumpărături, Francesca era încălzită, transpirată și obosită. Pe hol, o aștepta un teanc de scrisori, dar le lăsă acolo pe măsuță și alergă sus în dormitor ca să scape de îmbrăcăminte și să facă un duș. De-abia mai târziu, lâncezind pe șezlongul de pe verandă, mângâiată de razele amurgului, răsfoi plicurile cu facturi și se opri asupra unuia crem-gălbui, cu numele ei pe el.

Rămase îngrozită când citi rândurile frumos scrise de mână, prin care Karen Marshal o invita personal la seara de gală. Deci Karen nu o șterse de pe listă, în ciuda gândurilor deloc amabile pe care Francesca i le rezervase mai devreme. Și se spunea în scrisoare, dacă Mark fusese invitat să vină însoțit de o altă persoană, și ea era mai mult decât binevenită să aducă pe cineva.

Francesca oftă. Cât de mult și-ar fi dorit să poată valsa la petrecerea lui Karen, cu o siluetă de invidiat, în brațele unui bărbat trăznet. Acum că fusese invitată, trebuia să își cumpere ceva nou de îmbrăcat. Nici una din rochiile ei elegante nu o mai cuprindea.

Ar putea să meargă împreună cu Millie, dar ar fi părut puțin patetic să o care după ea pe sora ei, când soțul se va afișa alături de o bombă cu silicoane, cu zece ani mai tânără decât el. Poate ar fi mai bine să nu se ducă, medită Francesca. Mai avea câteva zile la dispoziție pentru a se decide, o să vadă până în week-end, se hotărî ea somnoroasă, căci ploapele i se închiseră și căzu într-un somn plăcut.

21

— Pa, iubitule, ne vedem în Paris vineri seara. De-abia aștept. Nikki își încolăci brațele în jurul lui Mark și îl sărută fierbinte. O să fie minunat, Mark. O să avem un week-end cu adevărat romantic, doar pentru noi doi. Îl meritǎm.

— Da, îl meritǎm. Mark își strecură mâinile prin deschizătura halatului ei de satin și îi simți căldura plăcută a trupului. O să îmi fie dor de tine, îi șopti el. Cinci zile înseamnă mult timp.

— Știu, murmură Nikki mângâindu-l și ea pe abdomen, aproape de șort.

— Ah, Nikki, n-avem timp de asta, mă așteaptă taxiul. Mark se retrase șovăielnic.

— Încă cinci minute nu mai contează. Șoferului oricum nu-i pasă, e plătit, spuse Nikki cu vocea înecată, pe măsură ce-i desfăcu fermoarul de la pantaloni și mâna i se pierdu prin șliț.

Mark gemu și o strânse aproape de el, trăgându-i în jos chiloțeii de mătase. O ridică în brațe, sprijinind-o de perete și se aruncă înăuntrul ei, înconjurat cu forță de picioarele ei lungi și suple.

— Ah, Mark, șopti ea prin mișcările ritmice, frenetice, ești cel mai bun amant pe care l-am avut vreodată.

— Nikki, Nikki, mă omori tu pe mine, șopti el cu vocea răgușită, de-abia respirând în momentul orgasmului, încheind cu un suspin lung și tremurător. Rămaseră îmbrățișați, sărutându-se tandru.

— Trebuie să plec, chiar trebuie să plec sau pierd avionul, murmură Mark cu fața înecată în părul ei.

— O să-mi fie dor de tine. O să mă suni în fiecare seară, da? Ca să ne putem vorbi murdar.

Mark râse.

— Ești incorigibilă.

— Și tu ești groaznic de sexi, se miorlăi Nikki, îndreptându-i cravata pe măsură ce el își aranja costumul.

— Du-te înapoi în pat, mai ai vreo două ore până pleci la birou, spuse Mark aranjându-și părul cu degetele și își ridică valizele. Te iubesc.

— Și eu te iubesc, îi confirmă Nikki.

Stând în taxiul ce se îndrepta către aeroport, se simți înviorat. Senzualul rămas-bun oferit de Nikki îl făcuse să se simtă pregătit pentru orice. Să găsești o femeie ca ea la vârsta lui era un adevărat bonus din partea sorții și avea de gând să facă tot posibilul ca s-o mențină fericită, își jură el. E adevărat, au avut de parcurs un drum dificil până aici, dar toate cuplurile pățesc așa. Au fost nevoiți să se adapteze conviețuirii în condiții dificile și se descurcaseră binișor. Dacă Francesca ar fi și ea mai înțelegătoare și Owen și-ar mai tăia din lungul nasului, viața n-ar fi deloc rea, se gândi Mark, mult mai vesel decât fusese de multă vreme.

Aștepta cu nerăbdare călătoria sa la Bruxelles, trebuia să recunoască. Putea să se retragă în apartamentul lui după orele de muncă, să citească și să urmărească un film, sau să se întâlnească cu prieteni vechi. Îi plăcea să aibă

timp doar pentru sine. Când începuse să aibă delegații, Francesca venea cu el la Bruxelles frecvent dar, pe măsură ce timpul trecea, ei îi era mai ușor să stea acasă cu băieții și lui Mark începuseră să-i placă aceste momente de libertate.

Cinci zile să își facă singur de cap și apoi un week-end glorios, plin de mâncăruri fine, vinuri selecte și dragoste pasională cu Nikki. La Paris. Mark se întinse și căscă. Viața cu siguranță se îmbunătățea.

Nikki stătea întinsă pe pat, într-o stare de euforie. Simțea că relația cu Mark era, în fine, pe drumul cel bun. Fusese destul de tensionată din când în când și avea uneori impresia că Mark regretă că se implicase. Erau momente când el se distanța complet de ea și devenea irascibil și tăcut, lucru care o scotea din minți. Era cel puțin stresantă și extrem de obositoare încercarea ei de a-și ascunde nemulțumirea față de întreaga situație. Nikki parcă era în pragul iadului și doar un pas o mai oprea să cadă în abis. Scena cu petrecerea lui Karen Marshall constituise ultima picătură în pahar, dar de când ea își pierduse cumpătul, Mark nu mai știa cum s-o împace și să se poarte frumos cu ea: fusese ideea lui să petreacă week-end-ul la Paris, după ce se va întoarce el de la Bruxelles.

Când sugerase această mică excursie, Nikki fusese atât de fericită tot restul săptămânii, încât nu mai știa pe ce lume trăiește. Așa mai da, se gândi ea visătoare. Așa ar putea fi mereu dacă ar divorța de Francesca și ar renunța, o dată pentru totdeauna, la trecut.

Nikki sări în pat. De ce nu? se întrebă singură. Era momentul perfect. De ce să mai aștepte petrecerea ca s-o

confrunte pe Francesca și să stea cu frica în sân că o s-o surprindă Mark? El era plecat din țară. Ar putea să își ia liber de la serviciu și să se ducă la Francesca, să limpezească apele. Apoi ar putea să își vadă toți trei liniștiți de viața lor. Mark era mult prea moale pentru a rezolva problema asta. Îi permitea acelei femei să îl șantajeze emoțional și nu era deloc corect. Uneori, lui Nikki îi părea într-adevăr rău pentru Mark. Era clar că el nu poate să facă nimic în privința soției sale. Ea trebuie să acționeze. Se simțea plină de energie. Acum că hotărâse ce avea de făcut, era mai optimistă și simțea că deține controlul.

— Adu-mi un costum, insistă Francesca.

— Mamă, ce nevoie am eu de costum? Mă duc să lucrez într-un bar. Nu vreau să sperii clienții, îi explică Owen cu răbdare. Mama sa îi împachetă grămada de lucruri în geamantan și începu să-i îndese tricourile și bluzele sport în pungi de plastic. Și astea de ce le mai pui așa?

— Nu se șifonează și e mai ușor să le sortezi când o să despachetezi și le pui în dulap. Acum adu costumul gri, nu știi niciodată când ai nevoie de el, la vreo întâlnire sau la vreun interviu pentru o slujbă.

— Bine, atunci, cedă Owen cu o grimasă.

— Știi ceva, de ce nu te duci în oraș să rezolvi ce mai ai tu de rezolvat pe acolo și eu mă ocup singură aici de toate.

— Mamă, nu vreau să fiu încărcat pe drum, ai înțeles?

— Am înțeles, încuviință ea. Acum du-te și lasă-mă să mă desfășor. Îmi stai în cale și nu-mi pot face treaba ca lumea. Îi zâmbi prefăcută. Apropo, adăugă ea calmă, când am vorbit deunăzi cu tatăl tău, m-a întrebat de tine. Poate că ar fi bine să-i dai un telefon înainte să pleci.

— Las-o baltă.

— E tatăl tău, dragule.

— Din nefericire, spuse Owen îmbufnat. Am plecat. Ne vedem mai târziu. Vrei ceva din oraș?

— Nu uita să cumperi două cutii de Tayto pentru Jonathan.

— Mi-a trimis prin e-mail lista cu dorințe. Ciocolată Lion, cereale Crunchy, cartofi prăjiți și brânză Dubliner. O să fiu un mic butic ambulant, se strâmbă Owen în timp ce se pieptănă, apoi își luă portofelul și mobilul de pe dulap. Pa, mamă. O prinse iute, o îmbrățișă larg și o ridică în brațe, învârtind-o prin aer. Te iubesc, spuse el exuberant, sărutând-o pe obraz înainte de a o lăsa jos.

— Și eu te iubesc, acum, dă-i bice!

Francesca se luptă din răsputeri să nu izbucnească în plâns. Owen trebuia să plece a doua zi în America și ea era mai înfricoșată decât și-ar fi imaginat. Îl auzi cum coboară scările și doar după ce el închise ușa de la intrare, se cufundă în pat și își acoperi fața cu mâinile ude acum de lacrimi. Ce o să se facă fără el? Casa va fi atât de pustie. Fusese destul de greu când Jonathan plecase în America, îi dusese dorul luni de zile și se simțea atât de pustiită de fiecare dată când se ducea în camera lui, încât nu își putea reveni. Dar cel puțin îi avea pe Mark și pe Owen aproape, consolând-o. Acum, când Mark plecase definitiv, iar Owen lipsea pe timpul verii, se simțea complet părăsită. Viața ei se schimbase radical în ultimele luni. Ca și cum cineva îi tăiase picioarele și tot ceea ce putea întrevedea în viitor era o existență inutilă și singuratică.

Francesca tremură, cuprinsă de teamă. Nu mai avea nici un scop în viață. Ce avea să se aleagă de ea?

Epuizată de plâns, se ridică și continuă să împacheteze lucrurile lui Owen. Tocmai era pe terminate și se gândea dacă să bea o ceașcă de cafea sau să facă un duș mai înainte, când auzi soneria de la intrare. Se uită la ceasul de mână: zece și jumătate, trebuie să fie poștașul. Poate că a sosit vreun pachet de la clubul de carte, comandase mai multe titluri. Își plimbă degetele prin păr și își strânse cordonul halatului de casă, după care coborî grăbită să deschidă ușa.

— Bună. Ea zâmbi, așteptându-se să vadă fața prietenoasă a poștașului local. Dar zâmbetul îi îngheță când o recunoscu pe tânăra femeie extrem de elegantă și cu privirea de oțel, stând în pragul ușii.

— Pot să intru? o întrebă Nikki Langan. Trebuie să vorbim.

22

Francesca rămase cu ochii holbați la Nikki, nevenindu-i să creadă. Era ultima persoană pe care se aștepta s-o vadă în pragul ușii sale. I se făcu deodată frică.

— E totul în regulă cu Mark? întrebă ea ridicând tonul, imaginându-și că singurul motiv pentru care ticăloasa ar veni la ușa ei ar fi s-o anunțe că s-a întâmplat ceva cu soțul ei.

— Mark e foarte bine, spuse Nikki cu răceală. De fapt, nu *foarte* bine. De aceea aș dori să vorbesc cu tine. Cred că ar fi bine să intrăm, dacă nu te deranjează. Nu-mi face o plăcere deosebită să am o discuție în pragul ușii.

Siguranța de sine a lui Nikki o zăpăci atât de mult pe Francesca încât ea se găsi pășind înapoi ascultătoare, făcându-i loc femeii mai tinere să intre. Își surprinse imaginea în oglinda de pe hol și înjură încet, enervată că, din punct de vedere al aspectului fizic și al îmbrăcămintei, nu era momentul ideal pentru o astfel de vizită. Părul îi cădea în toate părțile și era nepieptănat, comparativ cu perfecta coafură a celeilalte femei. Obrajii îi erau umflați și uzi de la toate lacrimile vărsate, iar ochii înroșiți. Arăta dezastruos. În mod normal, la ora asta a dimineții, era deja îmbrăcată și aranjată, machiată. Și, ghinionul dra-

cului, Miss Perfecțiune sosește chiar în dimineața în care ea nu își vede capul de treabă.

Ea purta un superb costum sobru, de culoarea mandarinei, care i se potrivea de minune cu tenul. Machiajul era impecabil și foarte profesionist aplicat, trebui să recunoască Francesca. Geanta subțire, neagră reprezenta un accesoriu elegant, dar și practic. Arăta ca una din acele avocate strălucitoare din *Ally McBeal*, se gândi invidioasă Francesca, întrebându-se ce Dumnezeu văzuse o tipă atât de trăsnet la soțul ei, când, cu siguranță, ar fi putut avea orice bărbat și-ar fi dorit pe lumea asta.

— Ce i s-a întâmplat lui Mark? întrebă ea cu agresivitate.

— Vrea divorțul, dar nu poate să ți-l ceară pentru că i-e teamă că o să înnebunești de durere, în principiu, o informă Nikki cu însuflețire.

— Poftim? Francesca era uluită. Mark nu menționase niciodată nimic despre divorț când discutaseră aranjamentul financiar.

— Mark vrea să divorțeze, dar luând în considerare cât de dependentă te-ai dovedit tu a fi de el, îi vine foarte greu să îți ceară acest lucru. Nikki o măsură pe Francesca din cap până în picioare, plină de dispreț.

— Dar ție nu îți vine greu? o întrebă Francesca printre dinți, clocotind de mânie în fața neobrăzării acestei femei.

— Nu, desigur că nu, declară Nikki. La urma urmei, trebuie să știi cât de incorectă ești față de Mark, locuiești în această casă enormă de una singură – acum că ambii tăi băieți au plecat – și stai pe o adevărată comoară. Primești în fiecare lună o generoasă sumă pentru întreținere, dar nu faci nimic ca s-o meriți. Ești ca un parazit. Chiar n-ai nici un dram de mândrie? Nu ești capabilă să stai pe propriile picioare? Uită-te la tine, spuse ea batjo-

coritor. Nici măcar nu te-ai îmbrăcat. Mark era în picioare la ora 5 dimineața ca să plece la Bruxelles, unde muncește ca un câine ca tu să poți fi întreținută în luxul cu care te-ai obișnuit. Ar trebui să-ți fie rușine! Vocea lui Nikki începu să tremure. Francesca, aprinsă cum era, putea observa că musafirul ei nepoftit nu era atât de calm pe cât ar fi vrut să pară. Nu poți continua să trăiești pe gratis la nesf...

— Așteaptă o clipă, o întrerupse Francesca, hotărâtă să nu mai accepte nici o jignire.

— Nu, *tu* ascultă-mă pe mine, insistă supărată Nikki. De ce *trebuie* Mark să te poarte în spate? Nu ești o neajutorată. Nu ești invalidă sau handicapată în vreun fel. Nu crezi că e timpul să-ți trăiești viața ta și să încetezi să storci...

— Ai terminat? o opri cu răceală Francesca, abținându-se cu mare dificultate să nu-i trosnească lui Nikki o palmă peste față.

— Nu, nu am ...

— Ei bine, eu *te-am* ascultat destul, izbucni Francesca. Cum îndrăznești *tu* să vii în casa *mea* și să-mi ceri socoteală *mie* pentru modul *meu* de viață? Nu *eu* am distrus căsnicia altei femei.

— Pardon! Nikki îi aruncă o privire nimicitoare. *Nu eu* ți-am distrus căsnicia. Tu singură ai făcut asta. Dacă nu aveați probleme, Mark nu ar fi plecat să caute în altă parte ceea ce obține de la mine.

— Ieși afară din casa mea, târfă neobrăzată, rosti cu tunete și fulgere în glas Francesca, îndreptându-se semeață spre ușa de la intrare și deschizând-o larg. Sub nici o formă nu voi divorța de Mark și acum a scăzut și mai mult în ochii mei, dacă așa ceva mai e posibil – vocea i se

umplu de dispreț – pentru că nu a avut curajul să vină și să-mi ceară el personal divorțul. Știi ceva? Vă meritați unul pe altul. Sunteți amândoi la același nivel inferior.

— Dar stai puțin...

— Afară! *Acum!* Tonul Francescăi împiedică orice alt comentariu și Nikki începu să tremure în fața ferocității răsărite în ochii cenușii ai adversarei ei. Ieși afară! Francesca o apucă brusc pe Nikki de braț și o împinse cu brutalitate peste prag. Și să nu te mai prind niciodată că ciocăni la ușa mea!

Nikki se albi văzând că este fizic dată afară, rămânând cu gura căscată când ușa de la intrare îi fu hotărâtor trântită în nas.

Francesca simți cum îi crește nivelul adrenalinei din sânge. Pentru prima dată de când aflase de aventura lui Mark, deținea controlul. Deci voia divorțul? Putea să fluiere în cazul ăsta. El și fotomodelul o să se căsătorească doar când o muri ea. Nu o să cedeze nicicând. Asta era casa ei și aici avea să stea până la sfârșitul zilelor, își jură ridicând telefonul și formând numărul de mobil al lui Mark. Pe jumătate se aștepta să fie închis, ca de multe alte ori când el pleca la întâlniri de afaceri, dar, spre imensa ei satisfacție, Mark răspunse, puțin surprins să afle cine îl căuta.

— Ascultă, domnule, îl abordă arțăgoasă, nelăsându-l să o salute. Să-i spui curvuliței tale să nu o mai prind niciodată la ușa mea. Dacă vrei să divorțezi, mă anunți personal, nemernic laș și dezgustător. Dar îți spun de pe acum că nu o să obții nici un divorț de la mine, așa că du-te dracului. Francesca trânti telefonul și urcă mărșăluind scările spre dormitor. Când telefonul sună peste câteva minute, ea îl ignoră. Nu mai era la dispoziția lui. Și toc-

mai o lămurise pe Miss Nikki Langan că nu poate să se pună cu ea. Târfa nu va mai face încă o dată greșeala să o trateze ca pe un nimeni.

Înviorată, se dezbrăcă de pijama, le lăsă pe podea și intră sub duș, unde stătu ceva vreme sub jetul plăcut de apă caldă, masându-se cu buretele de rafie.

După ce o să se îmbrăce, își propuse să se ducă la coafor, să se tundă. Petrecerea lui Karen Marshall era săptămâna viitoare și părul i se aranja totdeauna mai bine la o săptămână după ce se tundea. După aceea, se va duce într-o mică plimbare de-a lungul falezei din Clontarf. Avea nevoie cu disperare de mișcare, căci obosea îngrozitor doar după cinci minute de efort. Apoi va cumpăra o grămadă de legume și va pregăti o cratiță imensă de supă vegetală, cu care o să se hrănească vreo două zile de acum înainte, pentru că oricum nu mai trebuia să-i gătească lui Owen. Chiar dacă slăbea doar trei kilograme și tot era bine, se hotărî ea. Avea de gând să arate cât mai bine la gală. Nesimțita de Langan îi adăugase o piatră pe suflet. Francesca era *doamna* Mark Kirwan și ăsta era un nume pe care javra nu o să-l poarte în vecii vecilor.

Fredonând, Francesca se unse cu gelul de duș de fructe și se clăbuci până când se afundă într-o spumă plăcută pe tot corpul. Inhală aroma proaspătă. Părea ciudat după o astfel de întâlnire neplăcută, se simțea chiar mai plină de viață, mai vioaie și mai hotărâtă de când începuse toată saga asta supărătoare. Poate vizita neașteptată a lui Nikki Langan îi făcuse, fără intenție, un mare serviciu. Era timpul să nu își mai piardă vremea cu fleacuri și să își continue viața, își spuse Francesca stând așa, sub apă, și se limpezi.

*

Nikki se simțea neobișnuit de agitată în timp ce se îndrepta cu mașina spre oraș. Vizita la Francesca nu se desfășurase exact cum o planificase ea. Se așteptase la o discuție scurtă, concisă, ca între femei; în schimb, fusese jignită și fizic împinsă afară din casă, practic abuzată. Ar putea s-o dea în judecată, se gândi supărată. Era clar că Francesca nu avea nici o intenție să intre într-un divorț urât. Și de ce ar face-o? Nikki se tot frământa întristată, pe măsură ce alerga cu 70 la oră pe bulevardul Dublin (n-avea nici un chef astăzi să țină cont de limita de viteză). Francesca Kirwan ducea o viață de boieroaică. O doamnă întreținută, obișnuită cu luxul, care pierde vremea prin casa ei imensă. De ce să se ducă să muncească când Mark, prostul, îi ușura într-atât existența? Chiar nu își dădea seama că e luat de fraier? De ce nu îl deranja situația asta? De ce se simțea atât de vinovat? Francesca nu este copilul lui, pentru numele lui Dumnezeu, este egala lui și asta înseamnă să-ți asumi aceeași parte din responsabilități, nu să renunți, cum a făcut ea. Era extrem de frustrant. Nikki strâmbă din gură. Vacă bătrână și demodată, îl îmbătrânise pe Mark înainte de vreme. Oare femeia asta nu voia să finalizeze cumva lucrurile, pe toți dracii? Chiar nu își dorea să meargă mai departe? Nikki nu o putea înțelege. Ea personal nu își dorise niciodată să depindă financiar de un bărbat. Nu-și imagina ceva mai rău de atâta.

Tatăl ei fusese un tiran autocratic, mama ei – umilă și supusă, total dependentă de soțul ei pentru fiecare bănuț. O scârbise pe Nikki să vadă cum mama ei suporta toate tâmpeniile făcute de tatăl ei. Putea la fel de bine să-i fie și servitoare. Din momentul în care Nikki își găsise

prima slujbă pe perioada verii, într-un supermarket local, și începuse să își câștige singură banii, se hotărâse să fie mereu independentă financiar. Lucrase cu jumătate de normă ca să își plătească facultatea și studiase cu multă îndărătnicie. Muncise din greu pentru tot ceea ce realizase până acum și avea un foarte dezvoltat simț al valorii de sine. Va fi întotdeauna o femeie independentă financiar, indiferent dacă se va căsători sau nu, de asta era sigură sută la sută, se asigură ea înfierbântată, virând la stânga pe Alfie Byrne Road. Nu va ajunge nicicând o femeie întreținută, ca Francesca Kirwan sau ca mama ei. Totuși, asta nu însemna că nu își dorea să fie soția lui Mark Kirwan. Doar că trebuia să adopte o nouă strategie. Dar care anume, nu știa încă.

Mark se uită la aparatul de telefon complet stupefiat. Ce naiba îndrugase Francesca acolo? Ce era toată nebunia asta cu divorțul? El nu voia să divorțeze. Era destul de fericit să fie despărțit și atâta tot. Formă din nou numărul soției sale, dar nu răspunse nimeni, înfuriindu-se dintr-o dată. Știa că ea este acasă, dar că nu vrea să răspundă. Fusese destul de nepoliticos să îl numească nemernic laș. Nu era nevoie să-l jignească. Și ce voia să spună cu târfa lui, care să nu mai bată la ușa ei? Vorbea despre Nikki? Cu siguranță, Nikki nu se dusese la Francesca? Mark oftă. Nikki nu e atât de nesăbuită încât... sau este?

Se încruntă și formă numărul de mobil al lui Nikki. Dar intră robotul.

— La naiba! murmură el. O apelă pe numărul fix. Nici un răspuns. Ce dracu' se întâmplă? Mai formă o dată și ceru să i se facă legătura în biroul ei. Secretara îl informă

că Nikki își luase liber în acea dimineață. Lui nu-i spusese nimic de genul ăsta. Cu un puternic sentiment de neliniște, Mark intră în întâlnirea cu partenerii de afaceri europeni cu toată vioiciunea de mai devreme dispărută și cu gânduri negre, fiindu-i foarte greu să se concentreze.

23

— Cine naiba te-a pus să faci așa ceva, Nikki? N-aveai ce căuta la Francesca. Pe toți sfinții, nu ți-am spus că divorțul ar distruge-o? Mark urla în telefon în timp ce Nikki aștepta nerăbdătoare în trafic, pe East Wall Road, căci mașină după mașină se scurgea din portul Dublin. Întâlnirea fusese amânată, așa că el reușise să-i dea un scurt telefon.

— Uite ce e, acum nu pot vorbi, conduc, îi spuse Nikki înțepată, enervată la culme de ieșirea lui Mark. Totdeauna îi lua partea afurisitei sale de soții. Dar cu ea cum rămâne, pentru numele lui Dumnezeu? Ea chiar nu conta deloc în triunghiul ăsta conjugal? Sună-mă diseară și mai vorbim, îi reteză ea elanul și închise de tot mobilul, în caz că Mark ar încerca din nou să dea de ea. Nu putea înțelege. Credea că va fi mulțumit că făcuse efortul de a soluționa problema. La urma urmei, o făcuse pentru el. În schimb, se pare că procedase cum nu se poate mai prost ducându-se singură acasă la Francesca. Îl nemulțumise complet pe Mark și ăsta era ultimul lucru la care visa. Dar *de ce* nu voia el să facă pasul ăsta? Care era problema?

— La dracu'! La dracu'! înjură ea când luminile semaforului se înroșiră din nou, lăsând-o în așteptare, bătând

nervos din degete pe volan. Erau momente când îi venea să se arunce în mare. Nu știa Mark cât de norocos este că o are pe Nikki? Ce-ar face dacă *ea* l-ar *da afară*? Mai bine să fie atent cum se poartă dacă nu vrea să aibă surprize, se gândi înverșunată când semaforul trecu iar pe culoarea verde și ea demară iute. Dar fu nevoită să se oprească din nou în fața barierei ce proteja podul, pentru trecerea căruia trebuia să plătești o taxă. Nikki blestemă cu voce tare. Oare nimic nu-i va merge bine pe ziua de astăzi?

— Îți vine să crezi, Janet? Chiar a avut tupeul să apară la ușa mea și să-mi țină predici cum că aș fi un parazit. Apoi mi-a cerut să divorțez de Mark. I-am spus eu să se care în cuvinte nu tocmai prietenești, te asigur, îi povestea Francesca prietenei sale, Janet Dalton, în timp ce își savurau cafeaua, după ce se aranjaseră la păr. O întâlnise pe Janet la coafor și, când aceasta îi sugeră să bea o cafea împreună, Francesca acceptă cu plăcere. O îndrăgea de Janet și întotdeauna se bucura de discuțiile animate pe care le aveau împreună la clubul de carte.

— Doamne, mă enervasem atât de rău, mărturisi ea. Aș fi vrut să-i dau una peste față. Aproape că am și făcut-o.

— Știu, e teribil, nu-i așa? Jane zâmbi puțin trist. Francesca se uită la ea surprinsă. Am trecut și eu prin ceea ce treci tu acum. Știu exact ce simți.

— Adevărat, Janet? Nu m-am gândit niciodată. Francesca era încremenită. Ce s-a întâmplat – sau nu poți vorbi despre asta? adăugă ea, nedorind să calce anumite limite.

— Ah, s-a întâmplat cu foarte mult timp în urmă. Acum douăzeci de ani. Eu aveam douăzeci și cinci de ani, copiii

erau foarte mici, în școala primară. Mi-am prins bărbatul cu cea mai bună prietenă a mea.

— Cea mai bună prietenă! Francesca făcu o mutră... Asta-i chiar josnic. Cel puțin, eu n-o cunosc pe ticăloasa asta. Și ai rămas cu el?

— O, nu, nu puteam. Și, în plus, Keith nu a mai vrut să stea, dorea să fie cu ea. Așa că, mai mult sau mai puțin voit, am devenit un părinte singur. El ne-a sprijinit financiar, ne-a plătit facturile și așa mai departe, dar nu era niciodată acolo când pe copii îi durea burtica, când aveau lecții de făcut, când au apărut problemele hormonale, anxietatea dinaintea examenelor. Ca să nu mai vorbesc de anii adolescenței, când am fost nevoită să mă descurc singură cu toate problemele zilnice și pentru asta l-am dușmănit și l-am detestat. El a revenit la burlăcie, distrându-se de minune cu Una. Îmi amintesc o anume zi de sâmbătă, era o zi toridă și înăbușitoare; l-am dus pe Peter la fotbal și pe Orla am condus-o la antrenamentul ei de alergări, apoi am coborât în oraș ca să le cumpăr niște manuale, când i-am văzut pe Keith și Una plimbându-se agale, mână în mână, pe bulevardul Kylemore. Se duceau să ia micul dejun. Cei doi n-aveau nici o grijă pe lumea asta. Tocmai se întorseseră săptămâna anterioară dintr-un week-end prelungit în Kerry. Janet dădu din cap, amintirile copleșind-o. Îți spun sincer, Francesca, eram atât de înfuriată încât am așteptat până s-au așezat cu micul dejun în față și apoi m-am dus repede și am turnat un castron cu lapte peste amândoi. A fost o perioadă oribilă. Eram devastată de mânie și dorință de răzbunare. Eram foarte nefericită.

— Sunt sigură. Groaznic, să fii lăsată singură, cu doi copii mici. Barem ai mei sunt mari acum, spuse plină de compasiune Francesca.

— Da, bine, pe termen lung, tot Keith a avut de pierdut. Copiii s-au obișnuit fără tatăl lor, așa că acum s-au răcit mult față de el. Nu aș putea spune că mai are în prezent o relație cu ei. Și nici pe departe n-am contribuit eu la situația asta. Am încercat să-mi ascund adevăratele sentimente față de Keith, ca să nu le influențez copiilor părerea despre tatăl lor, dar în cele din urmă, copiii au crescut și și-au dat seama cine este cu adevărat tatăl lor: un bărbat superficial, egoist și chiar patetic. Mi-a dat însă niște lecții de viață și îi sunt foarte recunoscătoare. Janet zâmbi.

Francesca se uită la ea întrebătoare.

— Îi ești *recunoscătoare*?

Janet începu să râdă văzând mirarea prietenei ei.

— Crede-mă, Francesca, într-o bună zi ai putea și tu să-mi spui același lucru despre tine.

— Nu prea cred, spuse Francesca caustic.

— Ei bine, să știi că ai de făcut o alegere: poți să lași supărarea să te cotropească și să te consideri mereu o victimă, sau poți să te întărești din asta și să mergi mai departe. Dacă îmi pare rău de ceva e doar că mi-a luat zece ani buni de amărăciune și suspine ca să-mi dau seama, cu ajutorul unui vindecător minunat, cât rău îmi făceam singură.

— Într-adevăr? se îndoi Francesca.

— Sigur, uită-te la mine acum. O dată ce mi-am asumat responsabilitatea pentru propriile-mi sentimente și am încetat să mai caut a cui e vina, mi-am luat viața în mâini și parcă am scăpat de o imensă povară. Mi-era atât de teamă de viitor, încât mă încăpățânam să cred că totul se învârtește în jurul lui Keith și că o să mor fără el. Atâta energie negativă... nu mă puteam desprinde. Du-

pă mai multe ședințe terapeutice cu Sam, m-am înscris la un curs de perfecționare și mi-am luat o slujbă ca secretară de avocat și apoi am urmat și un curs de calculatoare și am avansat în domeniul tehnologiei informației. Acum am două slujbe și iau ce-i mai bun din fiecare. Am întâlnit o grămadă de oameni și mi-am făcut prieteni atât de dragi și chiar mă bucur de viață. O dată ce am lăsat trecutul în urmă, toate ușile mi s-au deschis.

— Dar nu-l urăști pe Keith pentru ceea ce ți-a făcut? o întrebă Francesca.

Janet răspunse dând din cap.

— Nu îl mai urăsc. Este foarte obositor să urăști, îmi consuma toată energia. Îmi amintesc când Sam mi-a spus foarte blând că, atâta vreme cât o să-i permit lui Keith să stea pe gratis în mintea mea, n-o să mai fie loc pentru nimic și nimeni altcineva. Și atunci mi-am spus: „E ușor de zis. Tu nu ai trecut prin ce am trecut eu. Ție nu ți s-a făcut o mare nedreptate." Eram încă o victimă, înțelegi tu. Și unii oameni se consideră victime tot restul vieții lor și nu reușesc să meargă mai departe. Janet râse din nou, cu sughițuri adânci. Eram foarte supărată pe Sam și îmi jurasem că nu o să mă mai duc să-l ascult îndrugând toate prostiile alea, pe care nu voiam să le aud oricum. I-am spus că e un impostor, pentru că el nu avea cum să știe cât de greu mi-era mie să trăiesc în viața reală, de zi cu zi, dar ceva m-a tras înapoi spre el; poate că, în adâncul inimii, știam că Sam are dreptate și voiam să aflu mai multe. El mi-a schimbat viața. Nu peste noapte. M-am luptat mult cu furia și imposibilitatea de a ierta dar, crede-mă, Francesca, în ziua în care am realizat că, pentru mine, Keith nu mai înseamnă nimic și că dețin controlul, a fost o zi încununată de glorie. Știam că nimeni și nimic

nu ar mai fi putut să mă rănească așa cum o făcuse el, pentru că nu aveam să mai pierd niciodată controlul așa cum mi se întâmplase cu soțul meu. A fost o lecție puternică, Francesca, crede-mă. Ca prietenă care a trecut, la rândul ei, prin tot chinul ăsta, tare îmi doresc să te ajut, așa cum și eu am fost ajutată. De aceea îți spun toate acestea și sper să nu te superi pe mine. Cei doi nu merită toată energia ta.

Francesca își mușca buzele.

— Nu cred că aș putea să iert. Vreau ca Mark să sufere așa cum sufăr și eu. Nu suport să mă gândesc că el e fericit, în timp ce eu mă simt mizerabil. De ce tot el să iasă basma curată?

— Nimeni nu iese basma curată. Într-un fel sau altul, fiecare faptă și fiecare acțiune se plătește. Dacă te blochezi sufletește în ura față de Mark și femeia aceea, nu vei mai fi capabilă și de alte sentimente și n-o să mai ai parte de lucruri noi și bune în viață. Dacă vrei să mergi mai departe, trebuie să renunți la ura asta și să fii încredințată că totul se întâmplă cu un motiv anume și că tot răul e spre bine.

Francesca se încruntă.

— Dar nu vreau să las de la mine. Doar furia mă ajută să mă țin la suprafață.

— Înțeleg lucrul acesta – mai mult decât crezi, Francesca. Și eu am purtat în suflet atâta furie pentru o perioadă lungă de timp. Dar o să îți dai seama cât de extenuantă este doar când o să renunți la ea. Janet desfăcu capacul paharului de cafea.

— Chiar crezi în chestia asta cu destinul, că totul e prescris și are un motiv bine întemeiat? o interogă Francescă plină de îndoială.

— Cred cu adevărat că viața are cursul ei dinainte stabilit până într-un anumit punct, răspunse cu ușurință Janet, deși n-aș fi fost la fel de convinsă acum zece ani. Când m-am dus prima oară la Sam, el mi-a sugerat ca, în fiecare zi, să-mi repet în minte un lucru și așa procedez și în ziua de astăzi. E foarte simplu, de fapt. Rog Planul Divin să îmi așternă viața așa cum trebuie și, când lucrurile se petrec fără ca eu să le pot controla, mă gândesc că totul face parte din acest Plan Divin și asta mă ajută. Dacă vrei, îți pot da numărul de telefon al lui Sam și ai putea stabili o întâlnire ca să stați de vorbă, îndrăzni Janet să-i sugereze.

— OK, consimți Francesca, gândindu-se în sinea ei că nu se vedea deloc mergând la un vindecător. Nu prea era interesată de chestii din astea, stil New Age. Iar dacă despărțirea de soțul ei făcea parte dintr-un anume Plan Divin, nu prea o impresiona.

Janet scrise numărul de telefon pe o hârtiuță și Francesca o îndesă în geantă, după care schimbară iute subiectul conversației către Owen și plecarea sa iminentă în Statele Unite.

— Ar trebui să mă duc acasă și să-i pregătesc ceva de mâncare, diseară se întâlnește cu prietenii în oraș, la un pahar. Cel puțin, stomacul să-i fie liniștit. Francesca se ridică de pe scaun. Mulțumesc pentru tot, Janet, mi-a făcut mare plăcere să vorbesc cu cineva care mă înțelege. N-am știut niciodată că și tu ai trecut prin așa ceva.

— Acum nu mai simt nevoia să vorbesc despre experiența mea, decât dacă pot încerca să ajut pe altcineva să vadă că există totuși o luminiță la capătul tunelului. Și crede-mă, Francesca, chiar este o luminiță acolo, îți promit, spuse ea cu multă sinceritate.

— Mersi, Janet, mi-ai fost de mare ajutor, sincer. Francesca o îmbrățișă cu căldură și prietenie. Ne vedem la clubul de carte, am un nou roman al lui Madeleine Wickham, *Cocktail-uri pentru trei*. O să-ți placă.

— Iar eu am cele mai noi cărți ale lui Dermot Bolger și Joseph O'Connor; amândouă sunt teribile, așa că o să avem numai „bunătățuri" săptămâna asta. Își zâmbiră amical una alteia, Francesca fiind profund impresionată de prietenia demonstrată de Janet. Traversă strada și se îndreptă spre parcare. Până una alta, astăzi fusese o zi bună. Cea mai bună de când ea și Mark se despărțiseră. Poate după petrecerea lui Karen ar putea s-o lase mai moale, dar până atunci avea să facă și pe dracu-n patru ca să arate cât mai bine și să pretindă că o duce foarte bine, deoarece era foarte clar, în urma vizitei de dimineață, că era un ghimpe în coastă pentru Nikki Langan. Și intenționa să rămână un ghimpe pentru foarte mult timp, se gândi ea înverșunată, amintindu-și tirada de insulte îndurată doar cu câteva ore înainte. N-avea s-o ierte niciodată pe mica ticăloasă pentru că o numise parazit. Janet poate că e o sfântă și o persoană iertătoare, dar ea cu siguranță nu este așa.

Owen sosi acasă, unde era așteptat de un adevărat festin: friptură de vită, cartofi copți cu smântână, piure de pere, carote, broccoli și bucățele de rubarbă ca desert.

— Mamă, a fost super. O să duc lipsa mâncărurilor tale. Jonathan nu poate găti nici cartofi prăjiți. Fiul ei o sărută gălăgios pe obraz.

Francesca râse.

— Sunt sigură că nu o să mori de foame, Owen. Restaurantele sunt renumite acolo. O să te simți foarte bine.

— Ești sigură că nu te deranjează plecarea mea?

— Sincer, Owen, nu. Așa că nu-ți mai face griji pentru mine. Mă descurc.

— Arăți altfel astăzi. Pari mai vioaie. S-a întâmplat ceva? o întrebă el strângându-și farfuriile de pe masă și punându-le în chiuvetă.

— Păi, m-am coafat, spuse ea calm. Nu intenționa să-i povestească despre vizita neașteptată de dimineață.

— Da, îți stă bine, mamă. Stilul ăsta te prinde.

— Haide, haide, cu lingușeala ajungi departe. Nu vrei să mergem la Millie ca să-ți iei rămas bun? Francesca îi zâmbi, amintindu-și din nou cât de mult o să îi ducă dorul.

— Însăși persoana pe care voiam s-o văd, spuse bucuroasă sora ei douăzeci de minute mai târziu, când cei doi îi bătură la ușă.

— O, ce-i asta? întrebă Francesca.

— Am luat bilete pentru o săptămână de vacanță în Algarve. Aidan își ia liber o săptămână ca să aibă grijă de fete. Francesca, noi două o să luăm Portugalia cu asalt, râse Millie cu gura până la urechi.

Francesca o privi ametită.

— Stai puțin, ce vrei să spui?

— Mergem într-o vacanță, doar noi, fetele. De fapt, asta e ideea. Și de-abia aștept. O merităm, draga mea, așa că pune în geamantan cel mai vesel colorate lucruri pe care le ai și pregătește-te de distracție; plecăm peste trei săptămâni.

— Vorbești serios? Francesca era parcă lovită de trăznet.

— Bineînțeles. Millie strâmbă din nas. Și dacă Algarve nu e destul de select pentru tine, ghinion. E singurul loc unde am mai putut face rezervări atât de repde.

— Algarve e foarte bine, îmi place Portugalia. Doar că m-ai luat prin surprindere, spuse cu jumătate de voce Francesca.

— Bravo, Millie, o felicită Owen. E exact ce are nevoie mama.

— Exact! aprobă Millie. Îți dau toate detaliile în câteva minute. Doar să așez ibricul pe foc și pe urmă punem țara la cale.

Zece minute mai târziu, Francesca cerceta cu atenție o broșură, simțindu-se cu douăzeci de ani mai tânără. Trecuseră ani de zile de când nu mai fusese într-o vacanță cu sora ei.

— Oura Praia. Sună nemaipomenit și garsoniera pare foarte drăguță, cu aer condiționat. Excelent.

— N-am putut închiria altceva decât o garsonieră, își ceru scuze Millie.

— Dar e foarte bine, Mil. O să fie distractiv. Ce te-a determinat să faci rezevarea?

— M-am gândit că ți-ar prii și ție să mai schimbi aerul pentru o săptămână. Cu siguranță, o să facă minuni și în cazul meu, ca să mai scap de asta. Și făcu semn spre grădina din spatele casei, unde copiii ei țipau și se hârjoneau fericiți, în timp ce Owen îi alerga în toate părțile. Știu că nu este o vacanță atât de scumpă cum ești tu obișnuită, dar va fi ca pe vremuri.

— Cred că este extraordinar și mulțumesc mult că te-ai gândit. Francesca sări în picioare și își îmbrățișă sora.

— Mă folosesc de tragedia ta ca să capăt și eu o săptămână de vacanță, să știi, glumi Millie, așa că nu ai de ce să-mi mulțumești.

— Nikki Langan a sosit azi la ușa mea, cerându-mi să divorțez de Mark, o informă Francesca.

Millie rămase cu gura căscată.

— Glumești!

— Nu.

— Și?

— I-am spus să se care și am dat-o pe ușă afară.

— Sper că i-ai tras un șut ca lumea în fundul ei slăbănog, ca s-o țină minte.

— Ei bine, n-am mers chiar atât de departe, spuse Francesca cu regret în suflet. Deși aș fi avut chef când mi-a spus că sunt un parazit și când m-a întrebat dacă nu am deloc mândrie și dacă am de gând să-l usuc de bani pe Mark tot restul vieții?

— *Nu a îndrăznit așa ceva*! exclamă Millie. Jigodie obraznică. Cum te-ai abținut, că doar știu cum reacționezi când ești călcată pe coadă?

— Cu mare dificultate, spuse Francesca pe un ton sec.

— Păcat, rosti zgomotos Millie. Poți intimida foarte ușor pe cineva când îți ieși din sărite. Dar ce impertinentă totuși! Și cât de laș a fost Mark s-o trimită pe ea să-i rezolve treburile murdare.

— Sinceră să fiu, nu sunt sigură că el știa. A fost foarte surprins când l-am înjurat de mama focului la telefon. Francesca ronțăia dintr-o ciocolată, uitând total de planurile ei de dietă.

— Interesant, declară Millie. Poate că el nu vrea divorțul pentru că asta ar însemna să facă un adevărat angajament față de Nikki, iar aceasta e disperată. Foooarte, foooarte interesant!

— O! Nu m-am gândit la asta până acum, recunoscu Francesca.

— Ei bine, mie așa mi se pare, spuse cu fermitate Millie. Miss Găgăuță nu e fericită pe deplin și vrea să își pună pirostriile pe cap; și atunci, ce se gândește, dacă el nu cere divorțul, îl cere ea. Pun pariu că Mark se dă de ceasul morții în momentul ăsta. De ce naiba să vrea el divorțul

când acum se bucură de tot ce-i mai bun din ambele lumi: și a căsniciei, și a burlăciei? Francesca, când divorțul a fost introdus în această țară, o grămadă de relații extraconjugale s-au destrămat pentru că bărbații care nu voiau să scape de vechile legături nu mai aveau acum nici o scuză plauzibilă. Îi știi pe Jill și Kenny? S-au despărțit pentru că el nu voia să divorțeze de nevastă și să se căsătorească cu Jill. Ea s-a săturat să fie pe planul doi și l-a lăsat. Acum e cu alt bărbat, iar el e singur.

— Serios? Francesca era surprinsă de această mică bârfă. Nu știam.

— Rățușcă mică, dacă tu i-ai spune lui Mark că vrei să divorțezi, el o să ajungă ca un șoarece prins în cursă, îți garantez, replică Millie. Ar fi cel mai rău lucru din lume pe care i l-ai putea face deoarece, atunci el n-ar mai avea nici o scuză în fața lui Miss Bătaie de Cap. Viața lui ar fi un adevărat *iad*! conchise mulțumită Millie.

Francesca râse.

— Tu ridici afurisenia la rangul de mare artă, soră dragă.

— Să fii sigură de asta. Și am perfectă dreptate. Dacă nu vrei să-l mai vezi niciodată târându-se din nou acasă și dacă vrei să ai propria ta viață de acum înainte, divorțezi de nemernic, îl deposedezi de jumătate din tot ce are și apoi te uiți la el cum chițăie, concluzionă Millie încrezătoare. Când Owen intră în cameră alături de verișorii lui mai mici, cele două surori încheiară discuția.

În acea noapte, așezându-se în pat mai devreme, Francesca recapitulă evenimentele petrecute de-a lungul zilei, amintindu-și scena dureroasă dintre ea și nesimțita de Nikki Langan. Deși îi era foarte greu să recunoască, adevărul este că nu îi plăcea la nebunie să depindă financiar de Mark. Acum că nu mai erau un cuplu care să locu-

iască sub același acoperiș, simțea nevoia să își câștige propria existență, să nu mai fie nevoită în fiecare lună să stea cu sufletul la gură până când îi soseau banii în cont. Dar nu se descurcase deloc cu prima ei slujbă, mai ales că fusese una atât de patetică. Ideea de a încerca să își găsească altă slujbă care să-i placă și pe care s-o poată face bine era descurajantă. Făcu o grimasă. Nu și-o putea imagina pe Nikki Langan depinzând financiar de nici un bărbat sau fiind intimidată de o slujbă oarecare. Reproșul acela, că ea n-ar avea pic de mândrie, îi atinsese un punct sensibil.

Poate că ar trebui să urmeze și ea un curs de perfecționare, ca Janet. Sau vreun curs de calculatoare. Părea singura soluție. Dacă funcționase în cazul lui Janet, ar putea funcționa și în cazul ei, se gândi ea puțin mai optimistă. O să se intereseze de aceste lucruri după ce se va întoarce din vacanță. Cu siguranță!

24

— Uite ce e, m-am gândit doar la tine, Mark. M-am gândit cât de mult muncești și cât de mult trebuie să plătești. Cu siguranță, un divorț ar fi mult mai profitabil și soluția cea mai ușoară pentru toată lumea, în cele din urmă. Nikki își spuse punctul de vedere cât mai logic posibil. Era șapte și jumătate seara, avusese o zi obositoare și făcea tot ce-i stătea în puteri să nu își piardă cumpătul. Mark telefonase plin de nervi. Nikki se gândi că era mai bine să rămână ea cea calmă. Dacă începeau scandalul pe subiectul divorțului, ar putea însemna sfârșitul relației lor și Nikki nu voia asta. În cazul în care totuși s-ar întâmpla așa ceva, ar fi pentru că ea vrea să termine, nu datorită pacostei de Francesca Kirwan.

— Apreciez intenția ta, Nikki, dar nu a ajutat la nimic. Ar fi trebuit să vorbești cu mine mai întâi. Pe mine m-a sunat Francesca și m-a făcut ca la ușa cortului și, crede-mă, numai de asta nu duceam eu lipsă, spuse plictisit Mark. Uită de divorț pentru moment, e prea devreme. Îmi permit să-i dau bani acum, așa că mai așteaptă și tu până se mai liniștesc apele. Noi ne simțim bine împreună așa cum suntem. Și te rog, promite-mi că nu o vei mai contacta niciodată pe Francesca. Este o femeie prea mândră, nu acceptă multe.

— Bine, Mark, dacă asta vrei tu, spuse Nikki cu răceală. Sunt convinsă că ești obosit, te las. Mai vorbim mâine.

— Noapte bună, Nikki. Îl auzi cum cască înainte de a pune receptorul în furcă. Dacă Francesca era așa de dată naibii de mândră, cum se face că îl stoarce de bani pe Mark și cum de el nu își dă seama că e luat de fraier? Era strigător la cer. Nikki se încruntă când luă telecomanda televizorului și începu să navigheze canalele. Îi simțea lipsa lui Mark. Ar fi fost plăcut să fie acum împreună, să bea un pahar și să se alinte la pieptul lui. Se obișnuise cam mult cu viața asta de familie, se gândi ea speriată. Ar fi cazul să se trezească la realitate chiar acum. Își luă agenda electronică și căută numărul de telefon dorit. Dacă prietena ei, Ava, era liberă, ieșea cu ea într-un club chiar în seara asta, obosită sau nu. Nikki trebuia să își păstreze imaginea. Voia să-i poată spune lui Mark că se distrase în lipsa lui, ca să nu își creeze iluzii că ea o să stea ca o proastă să-l aștepte, sperând că, într-o bună zi, o să divorțeze de scorpia de nevastă-sa.

Owen gemu când se ridică ușor din pat și deschise ochii. Nu-i prea rău, se gândi el, plăcut surprins. Doar o zvâcnire surdă în tâmple. Avusese el mahmureli și mai rele de atât. Dar nici nu sărise prea mult calul cu o seară înainte, nu când știa că îl așteaptă un drum așa de lung cu avionul. După un duș și un mic dejun frugal, o să fie ca nou. Se uită la ceasul de mână. Nouă și jumătate: ar cam trebui să se grăbească.

— 'Neața. Francesca îl privi pe sub sprâncene, amuzată de modul în care Owen intra împiedicându-se în bucătărie. Ce vrei pentru ultimul tău mic dejun?

— Cred că o omletă cu șuncă ar fi grozavă și după aceea, dau o fugă în oraș, nu mai mult de o oră.

Ea își dădu ochii peste cap.

— Ce mai trebuie să cumperi? Credeam că ai rezolvat tot ce trebuie ieri.

— Ei, doar nimicuri. Oricum, am o grămadă de timp. Zborul e de-abia la ora patru.

— Mi-aș fi dorit să zbori direct cu Aer Lingus. Aș fi plătit eu călătoria, Owen, spuse Francesca în timp ce întindea feliile subțiri de șuncă în tigaie.

— Mamă, e mult mai ieftin să faci escală prin Heathrow și să faci o noapte albă acolo. Și pe lângă asta, ai nevoie de bani, iar banii *lui* nu-mi trebuie. Owen tăie o bucată groasă de pâine neagră și o acoperi cu unt și marmeladă. Mark se oferise să-i plătească biletul de avion lui Owen, dar fiul lui nici nu a vrut să audă, spre dezamăgirea tatălui său.

— Asta nu are nimic de-a face cu mine. Eu și Owen nici n-am discutat așa ceva, îi spusese calmă Francesca lui Mark când el îi sugerase planul său. Știa că altercația dintre soțul și fiul ei mai mic îl durea îngrozitor pe Mark, dar, din punctul ei de vedere, Mark trebuia să doarmă așa cum își așternuse.

— Mă gândeam să mă înscriu la un curs de calculatoare și să încerc să-mi găsesc altă slujbă, spuse Francesca în timp ce adăugă ciuperci tăiate mărunt în untul sfârâind, alături de sare și piper.

— Ar fi nemaipomenit pentru tine, mamă. Chiar așa să faci. Asta înseamnă că nu o să ajungi să pierzi vremea de ici colo, înainte să îmbătrânești. El râse când Francesca îl atinse cu un șervet. Își iubea mama, era cea mai bună din întreaga lume și dacă ar putea pune mâna pe tatăl lui, l-ar căsăpi el bine. Nemernicul! se gândi el supărat. Au avut o viață familială bună până când el plecase după fuste. De ce naiba aruncase totul la gunoi pentru o femeie?

— De ce nu te duci tu să faci duș? Până atunci termin și eu omleta, dacă te grăbești, îi sugeră Francesca adăugând în final roșiile.

— Bine, căzu el de acord. Acum nu mai era așa de îngrijorat pentru mama lui. Ea părea mult mai veselă, mai optimistă și era încântat că mama lui va pleca în vacanță. Era timpul să se mai destindă și ea puțin. Fluierând, intră sub duș. Lucrurile se îndreptau către mai bine.

Nikki încercă să nu ofteze când se aplecă să ia pixul pe care-l scăpase pe jos. Avea o mahmureală teribilă. Se întâlnise cu Ava în clubul Morrison și dăduseră gata o sticlă de șampanie și câteva cocktail-uri. Era trecut de ora cinci dimineața când se trântise în pat, iar acum ar fi vrut să se târască în patru labe acasă și să stea sub duș o lună întreagă.

Începu să se pieptene. Își lăsă părul desfăcut astăzi, nu mai avea forță să și-l strângă. Se parfumă cu Oscar de la Renta pe la încheietura mâinilor și își reîmprospătă rujul. Avea o întâlnire în cinci minute. Trebuia să se concentreze. Nu mai făcea față stilului petrecăreț ca înainte, se gândi ea înciudată, dar Mark fusese tare surprins să afle cum își petrecuse noaptea în oraș. Telefonase acasă, dar nu-i răspunse nimeni. Nikki rămăsese peste noapte la Ava și Mark nu a putut-o contacta decât a doua zi, la birou, căci telefonul mobil și-l închisese de tot, intenționat. Se simțea bine când îl ținea așa, pe jar. Un lucru era cert: de acum înainte, Mark Kirwan n-o să mai fie sigur de nimic în privința ei.

După douăzeci de minute, destul de ametită, Nikki stătea și își asculta colegul de la finanțe cum trece în revistă lista de cifre referitoare la ultima lor achiziție. Era

destul de trist că a trebuit să recurgă la asemenea extreme pentru a-i menține viu interesul iubitului ei. Nikki începea să creadă că el înseamnă mult mai mult pentru ea decât invers și asta o îngrijora.

Lacrimile țâșneau din ochii Francescăi când Owen se aplecă și o mângâie pe Trixie pe burtică, înainte de a-și pune bagajul în mașină. După ce burdușì bine portbagajul, își îmbrățișă mama și o strânse puternic la pieptul lui.

— Hai, mamă, nu mai plânge, mi-ai promis.

— Ești un fiu minunat, spuse ea trăgându-și nasul. Nici nu ai idee cât de mult m-ai ajutat. Aș fi fost pierdută fără tine.

— Dar nu sunt obligat să plec. Pot să mă angajez la Art Breen, nici o problemă, se îndârji el.

— Mișcă-ți fundul în avionul ăla, băiete, dacă nu vrei să ai de-a face cu *mine*, îl mustră Francesca, ștergându-și ochii. Haide, dacă avem timp, după ce treci de *check-in*, bem o cafea împreună. Se sui în mașină și porni motorul, hotărâtă să nu mai plângă. Nu era corect față de Owen.

Aeroportul era o nebunie, lume peste lume, iar coada la poarta de verificare pentru zborul lui Owen era dezarmantă.

— N-o să mai avem timp de cafeaua aceea, mamă, observă Owen nemulțumit. În ritmul ăsta, de-abia dacă voi avea timp să mă mai uit și eu prin magazine. Vreau să cumpăr vreo două sticle de tărie pentru Jonathan.

— Nu te întrece cu băutura pe acolo, te rog, și nu face pe grozavul cu substanțe ilegale sau mai știu eu ce, îl avertiză Francesca.

— Mamă, tu stai de vorbă cu un atlet desăvârșit. Nu mă interesează chestiile astea, spuse indignat Owen și Fran-

cesca își ascunse un zâmbet. Deși ea m-ar interesa destul de mult. Și o atenționă cu capul în direcția unei tinere și frumoase femei blonde, aflată spre capătul rândului. Mă întreb dacă aș putea obține un loc lângă ea, în avion. Râse mânzește și, dintr-o străfulgerare, Francesca își dădu seama cât de mult seamănă Owen cu tatăl lui, acum că înainta în vârstă.

— Cred că o să dau o raită pe la raionul de cărți, spuse ea ușor. Ne vedem într-un minut. Dar, în loc să se îndrepte către standul firmei Hughes & Hughes, o luă la picior către cea mai apropiată toaletă, intră în una din cabine, lăsă capacul jos și se așeză pe el, cu fața îngropată în mâini.

— Revino-ți! se îndemnă feroce pe măsură ce lacrimile îi udau din nou obrajii. Revino-ți! Mark ar trebui să fie aici lângă ea, să-l conducă pe Owen. Nu e normal așa, se gândi ea amărâtă. Fiul ei ar trebui să plece la fratele lui în America cu inima ușoară, iar ea nu ar trebui să se întoarcă într-o casă mare și goală.

În cele din urmă, reuși să își vină în fire și ieși din cabină. Își aranjă puțin machiajul și se întoarse grăbită la Owen. El înaintase destul de mult către poartă.

— De ce nu te duci acasă în loc să pierzi vremea pe aici? spuse amabil Owen. Aproape că am intrat.

— A, desigur, aștept până te văd dincolo de *check-in*, răspunse Francesca simplu. Doar ca să mă asigur că ai plecat într-adevăr.

— Dar nu mai vii cu mine la *Plecări*.

— Cum să nu mai vin? Ți-e frică că o să mă pun iar pe plâns?

— Ți-ar fi doar mai ușor, zise el cu blândețe.

— Ei, nu vrei să fac o scenă în fața acelei frumoase blonde, îl tachină Francesca.

— Da, mi-aș pierde de tot credibilitatea, îi cântă în strună Owen în timp ce ridica bagajele și le punea pe banda rulantă, de verificare. Când termină cu toate formalitățile, o luă pe Francesca de braț. Haide, te conduc la mașină.

— Nu, nu, protestă ea.

— Ba da, ba da, se încăpățână el. Așa n-o să mă mai îngrijorez că nu-ți mai găsești mașina din cauza ochilor încețoșați de lacrimi. Te știu eu.

— Nu e vina mea că sunt așa de sentimentală. Francesca se lipi strâns de brațul lui în timp ce traversau rapid aeroportul. El avea dreptate, desigur, ar fi plâns ca o nebună, uitându-se după el cum dispare spre avion. Așa era mult mai ușor.

El îi deschise ușa de la mașină când ajunseră în parcare și o sărută ușor pe vârful capului.

— Condu cu atenție și o să te sun mai târziu, după ce ajung, îi spuse el părintește.

— Bine. Să te distrezi, Owen, și transmite-i lui Jonathan toată dragostea mea, zise Francesca, aranjându-se pe scaunul șoferului.

Ultima oară îl văzu făcându-i semne viguroase din mână, de rămas bun, pe când ieșea din parcare. Din fericire pentru ea, nu putu observa cum Owen se abținu cu greu să nu plângă și el și cum ochii i se întunecară de tristețe, de singurătate și îngrijorare, iar un nod de mărimea unei mingi de fotbal amenința să i se pună în gât și să-l sufoce.

Acum trebuie să te descurci de unul singur, se gândi ea cu jale după ce introduse cartela magnetică și bariera parcării din aeroport se ridică. Owen, iubitul și prețiosul ei fiu, fusese antidotul împotriva singurătății și depresiei. Acum era într-adevăr obligată să le facă față și să le biruiască o dată pentru totdeauna.

Tocmai ajunsese la ușă când sună telefonul.

— Alo, răspunse ea, lăsându-și cheile de la mașină, cele de la casă și geanta pe măsuța din hol.

— Bună, mamă, te-am sunat doar să văd ce faci. M-am gândit că o să te simți puțin singură după ce o să-l lași pe Owen la aeroport. Vocea lui Jonathan se auzea foarte clar.

— Jonathan, drăguțul de tine. Atenția oferită de fiul ei mai mare o înduioșă profund. Jonathan fusese foarte generos cu e-mail-urile și telefoanele de când ea suferise despărțirea și Francesca trimise o rugă de mulțumire către ceruri pentru darul ce-l primise: doi fii minunați.

— Presupun că ai tras o partidă bună de plâns, spuse Jonathan cu drăgălășenie.

— N-a fost chiar așa, istețule, zâmbi Francesca, plăcut impresionată să-i audă vocea.

— Știi, mă gândeam, de ce nu vii și tu o săptămână-două aici, cât e și Owen cu mine. Îți trimit eu bani de drum, se oferi el gentil.

— Mulțumesc, Jonathan, o să vedem. Și pot să-mi plătesc drumul, iubire. Nu sunt chiar așa de săracă.

— Știu... Voiam doar să te cinstesc, mamă.

— Mulțumesc mult, dragule, ești foarte amabil și apreciez mult gestul tău. O să plec în Portugalia cu Millie peste scurt timp, poate vin la tine după aceea. Să le luăm pe rând.

Mai stătură de vorbă un timp și, după ce închise telefonul, Francesca nu se mai simți chiar așa de singură. O despărțea doar un telefon de fiul ei cel mare și mențineau des legătura. Era bucuroasă că Owen putea să se ducă la fratele lui. O să-i priască să se mai elibereze puțin de ea. El este tânăr, destrămarea căsniciei părinților lui nu trebuia să fie o povară pe care s-o ducă în spinare. Era normal să se bucure de anii tinereții lui.

Bietul Jonathan, se oferise să-i plătească drumul. Era într-adevăr un băiat de zahăr, recunoscu Francesca. Scotoci în geantă după un șervețel. Era atât de responsabil, de stabil, dar totuși ei nu-i plăcea să știe că fiul ei o considera dependentă financiar de Mark.

Era a doua oară în ultimele două zile când cineva o făcea să se simtă, într-un fel sau altul, neajutorată sau inferioară. Jonathan nu o făcuse intenționat, dar Nikki Langan cu siguranță, da.

Francesca se gândi serios că e cazul să se zbată să obțină o nouă slujbă. Era singurul pas de urmat în aceste clipe, singura ei scăpare, recunoscu în sine. Dar astăzi se cer persoane tinere, cu experiență. E îngrozitor să te gândești la tine ca la o „fostă" de patruzeci de ani, medită ea, studiindu-se nemulțumită în oglindă. Ridurile din jurul ochilor se adânciseră vizibil și oare apăruseră câteva și în jurul buzelor? Francesca și le țuguie, revenind la normal imediat ce observă rezultatul. Îh! se gândi ea exasperată, observând câteva linii subțiri, ondulate și în jurul gâtului. Așa deci! Gata, în vacanță avea să stea la soare cu orele sau va avea un gât zbârcit ca o babă palidă, se hotărî ea îndreptându-se spre bucătărie ca să își încălzească un castron de supă de zarzavat. Era decisă să slăbească cel puțin trei kilograme până la petrecerea lui Karen Marshall. Mark și Nikki o s-o vadă arătând de nota zece, își jură ea în timp ce bău un pahar cu apă, unul din cele opt pahare pe care le bea cu sfințenie în fiecare zi. Avea să meargă cât de departe putea. De acum, tot înainte. Nesuferita de bombă sexi n-o să își mai țină niciodată nasul ăla nesimțit pe sus, în prezența Francescăi.

25

Francesca se privi încă o dată în oglindă, în așteptarea taxiului. Ea studie imaginea femeii machiate într-un stil impecabil, purtând pantaloni negri de mătase și o jachetă trei sferturi ușor lamelată ce cădea peste o bluză scurtă, cu broderie, de un roz închis, evidențiindu-i perfecțiunea bronzului pe care-l obținuse stând la soare pe dig. Prin sandalele negre cu toc, ce o făceau să pară mai înaltă, i se observau unghiile de la degetele, lăcuite cu roșu-coral. Arăta chiar foarte bine, se gândi ea fără modestie.

Se dusese la un salon de cosmetică, unde o fardaseră profesionist, iar manichiura și pedichiura îi fuseseră asortate. Părul îi era perfect strâns și strălucitor, slăbise cele trei kilograme dorite și pometii obrajilor își făcuseră din nou apariția. Un pic câte un pic, ajungea acolo unde-și propusese, se gândi satisfăcută. Poate că nu e în stare să concureze cu tânăra domnișoară Langan, suplă și cu carnea tare, dar Francesca avea o alură sofisticată și stilată – așa cum Mark voia întotdeauna s-o vadă, se gândi ea confuză când auzi taximetristul claxonând pe alee.

Stând pe bancheta din spate a taxiului și încercând să se relaxeze pe drumul spre Burlington, Francesca simți furnicături prin stomac. Mai fusese la o mie și una de

gale și recepții, uneori de două și de trei ori pe săptămână, în anii aceia nebuni și agitați, când Mark avansase în carieră, dar în seara aceasta era cu siguranță emoționată. Era pentru prima dată când se ducea la un astfel de eveniment de când se despărțise de soțul ei și tot pentru prima dată când se ducea la o petrecere singură. Era exasperată de cât de intimidată se simțea. Oare devenise atât de dependentă de Mark în timpul căsniciei încât îi dispăruse complet încrederea la gândul de a merge singură la gală? Asta era chiar patetic, se gândi ea dezgustată. *Pur și simplu, intri acolo și te afișezi cu capul sus, căci ai putea-o face și legată la ochi*, se încurajă singură, enervată de slăbiciunea ei. Oricum, gura i se uscase, așa că luă o bomboană de mentă, în efortul de a-și calma nervii.

Ce va face dacă va da peste Mark și Nikki? Să îi ignore, știind că toată lumea care îi cunoaște va fi cu ochii pe ea, ca să-i vadă reacția? Era dificil. Nu voia să vorbească cu ei doi, dar nu voia nici să fie subiect de bârfă o zi întreagă. Singura ei alinare era certitudinea că nici Mark nu se va simți în apele lui, căruia i-ar fi convenit dacă soția lui rămânea acasă.

Când taxiul opri în fața hotelului Burlington, inima îi bătea de două ori mai repede și simțea că i se va face rău. Îi transpiraseră palmele și era mai mult decât tentată să-i spună taximetristului să întoarcă și să o ducă înapoi acasă.

Asta e chiar ridicol, își reproșă în sinea ei iritată. Îi plăti șoferului și se grăbi spre intrarea în hotel, disperată să ajungă cât mai repede la o toaletă. Respiră adânc de mai multe ori, pentru a se calma, din nou urmărindu-și atentă chipul într-o oglindă lună și bec și se mai liniști văzând că, la suprafață, nu era nici un semn al tulburării ei interioare. Îndreptându-și umerii, ieși din toaletă și se

întoarse în hol. Citi pe avizier în ce sală se ține gala. Ar face bine să se ducă acolo și să vadă ce se mai întâmplă pe scena socială de unde lipsise atâta vreme.

— Francesca, Francesca, bună, auzi ea o voce familiară strigând-o și zâmbi ușurată când îi zări pe Monica Gill și pe soțul ei, Bart, traversând holul. Monica și Bart erau vechi parteneri de tenis de-ai ei și de-ai lui Mark, iar Monica o invitase să ia prânzul în oraș și îi oferise sprijin moral când aflase de despărțire.

— Sunt așa de bucuroasă că ai venit și vreau să-ți spun că arăți nemaipomenit! o lăudă femeia mai în vârstă pe Francesca, îmbrățișând-o călduros. Nu-i așa, Bart?

— De milioane! întări Bart, înconjurând-o cu brațele lui mari, ca de urs.

— Dar și tu ești foarte elegant, Bart, declară Francesca admirativ. Ai mai slăbit.

— Așa crezi? se însenină la față Bart. Am început să urc pe dealuri. Este extrem de obositor, dar îmi place. Ar trebui să vii și tu cu noi o dată. Ți-ar plăcea.

— Da, ar trebui, Francesca, repetă entuziastă Monica. O să întâlnești o grămadă de oameni, ar fi grozav de bine pentru tine.

— Pare distractiv, zâmbi Francesca. S-ar putea să vin. Porniră încet spre sala de recepție, discutând de una, alta și râzând, și Francesca începu să se relaxeze. La naiba cu Mark și Nikki, era la fel de îndreptățită ca și ei să se afle aici. Era foarte plăcut să se reîntâlnească cu vechi prieteni. Totuși, în timp ce întreținea conversații și se saluta cu noi sau vechi cunoștințe, antenele ei erau pe recepție și un mic nod de anxietate nu-i dădea pace în timp ce scana pe furiș mulțimea de invitați, în speranța de a-i zări pe fostul ei soț și amanta lui.

Vorbea cu o pereche mai în vârstă pe care îi întâlnise deseori la astfel de recepții, când Karen Marshall o salută, cerându-și scuze.

— Francesca, draga mea, îmi pare atât de rău că nu te-am așteptat la intrare, am avut o situație de criză cu aranjarea locurilor și a trebuit s-o rezolv. De fapt – își coborî vocea și își dădu ochii peste cap – familia Denning și Kerr s-au certat pe tema unor acțiuni pe care Dominic Kerr l-a sfătuit pe Leo Denning să le cumpere. Se pare că acesta din urmă a pierdut mai mult de două mii de dolari și acum nu își mai vorbesc. Eu nu știam lucrul ăsta și i-am așezat la aceeași masă. Un *faux pas* îngrozitor. E așa de greu să fii la curent cu toate chițibușurile astea, cine cu cine vorbește și cine nu... Sunt cu nervii la pământ. Râse, bine dispusă. Arăți foarte bine, dragă, sunt așa de fericită că ai venit. Ai auzit că Mark nu mai vine?

— Nu? Francesca era surprinsă de această veste și paradoxal, pe jumătate demoralizată. Acum când era aici și din nou în formă, ar fi vrut ca Mark să vadă că este perfect capabilă să participe la o gală și fără el. Toată sârguința depusă de ea în a se pregăti, iar el nu mai avea să apară. Cât de enervant. De ce, Karen? M-a sunat acum câteva zile să-mi spună că vine.

— A trebuit să plece cu afacerile, așa mi-a spus când mi-a telefonat ca să mă anunțe. Poate că i s-a făcut frică, sugeră Karen făcându-i cu ochiul. Ce contează? Tu ești aici și vreau să te simți bine. Te-am așezat alături de Monica și Bart. Ei sunt întotdeauna foarte distractivi și perechea Llyod o să fie tot la masa voastră, așa că o să ai parte de discuții antrenante. Of, la naiba, șopti ea, uite-i pe cei doi Clark. Uită-te la ea, ce înfumurată, ar face orice ca să acapareze atenția. De prost gust! Karen zâmbi forțat când

cel mai cunoscut cuplu din oraș, avid de publicitate, apăru aruncând săruturi peste tot în aer, în timp ce un fotograf îi surprindea agitat în toate ipostazele.

— Încă una, dragilor, doar una, și tu la fel, iubire. El îi zâmbi Francescăi și o rugă să pozeze în fața aparatului. Ea îndură fotografierea și apoi se retrase discret într-un colț, rânjind când o văzu pe Lisa Clark cum îi șoptește lui Karen la ureche, lăudându-i gala și spunându-i cât de minunată este. O petrecere mult mai bună decât efortul patetic depus de Michelle Jenkin la gala de binefacere pentru bolnavii de Alzheimer. Lisa nu vorbea deloc încet. Avusese un scandal destul de puternic cu Michelle și acum se declarase război de societate. Cât hibernase, Francesca uitase ce periculoasă și aprigă este scena socială, dar nici n-o luase prea în serios. Știa însă cupluri care ajungeau în pragul unei depresii nervoase dacă fotografiile lor nu apăreau în rubricile sociale ale ziarelor și revistelor, imediat ce participau la o reuniune sau recepție, sau dacă cutare și cutare personalitate nu apăreau la premieră, lansare sau mai știu eu ce gală.

Deci Mark și Nikki nu veneau. Surpriză, surpriză, se gândi ea puțin triumfătoare. Mark nu era în stare să dea ochii cu ea după comportamentul total nepotrivit al prietenei sale. Și așa și trebuia, se gândi Francesca cu satisfacție, sperând că fotografia ei va fi publicată în paginile rubricii sociale din ziarele de week-end, astfel încât el să o vadă. Chiar *ar fi* o mare satisfacție, mustăci ea. *Ești la fel de rea ca cei doi Clark*, se mustră în sinea ei, conștientă că se purta copilărește, dar știind că va da o fugă la chioșcurile de ziare la prima oră a dimineții de sâmbătă și de duminică, cumpărând toate publicațiile și citindu-le în timpul micului dejun.

Faptul că soțul ei nu era acolo și că nu putea da nas în

nas cu el o ajută pe Francesca să se relaxeze și, spre surprinderea ei, s-a simțit foarte bine de-a lungul serii. Trecuse atât de mult timp de când nu se mai îmbrăcase elegant și nu mai ieșise în lume, era chiar un festin pentru ea. Multe persoane n-o mai văzuseră de când se despărțise de Mark și știa că este atent urmărită. Se asigură că zâmbește tot timpul.

Tocmai își savura cafeaua după terminarea mesei, sporovăind cu Monica, când se aprinse o discuție despre planurile ei de viitor.

— Vreau să-mi găsesc un loc de muncă, mărturisi ea, dar nu am de fapt experiență în nimic. Pot să dactilografiez cu două degete, să îndosariez și să răspund la telefon. Dar trebuie să urmez un curs de calculatoare sau ceva asemănător, presupun.

— Computerele astea sunt îngrozitoare, nu-i așa? Eu n-aș ști de unde să încep și unde să termin, chicoti Monica. Dar dacă știi să dactilografiezi, n-ai cum să greșești.

N-am cum să greșesc? se întrebă Francesca, amintindu-și primul ei fiasco.

Ochii Monicăi sclipiră instantaneu.

— Știi, Francesca, îmi pare bine că mi-ai spus că vrei o slujbă. Cred că am soluția ideală pentru tine. Da, într-adevăr. Dar este minunat!

— Ce anume? Francesca stătea ca pe ghimpi.

— Uite, lasă-mă să vorbesc mâine cu cineva și ne întâlnim apoi vineri, la prânz. Trebuie să dau un telefon, dar cred că știu pe cineva care are un post liber ce ți s-ar potrivi ca o mănușă.

— Iubire, ar fi perfectă pentru tine, îl asigură Monica pe nepotul ei, Ken Kennedy, care avea cumplită nevoie de o asistentă la propria firmă de Public Relations.

— Nu, Monica. Dar mulțumesc că te-ai gândit la mine, spuse cu fermitate Ken.

— Ei, și tu acuma, Ken, protestă Monica. Cel puțin, stabilește un interviu cu ea.

— Nu are rost. Am nevoie de cineva foarte priceput. Care știe să lucreze la computer și care nu trece prin faze din astea, de schimbare radicală a vieții și altele, îi spuse cu sinceritate nepotul ei. Nu vreau să mă înțelegi greșit și să te superi pe mine, dar o femeie între două vârste, despărțită și care se întoarce la muncă după douăzeci și ceva de ani nu este *deloc* ceea ce eu am nevoie.

— Ken Kennedy! E oribil ce spui. Mi-e rușine de tine, îl certă Monica. Este o femeie foarte cultivată și sofisticată, care știe cum trebuie să se comporte într-o firmă. Face parte de ani de zile din cercul nostru social și are niște relații grozave. Este exact persoana care îți trebuie ca să dai puțină clasă micuței tale agenții. Ar trebui s-o rogi în genunchi să lucreze pentru tine. Fâțele alea prostuțe și cu nasul în vânt, pe care cauți să le angajezi n-au habar de așa ceva. Dacă poate să dactilografieze, poate să învețe să lucreze și pe un computer. Îți spun eu, n-ai să găsești pe cineva mai bun. Are foarte bune recomandări. Doar tu mă cunoști pe mine, nu ți-aș băga pe gât pe cineva dacă n-aș fi convinsă că merită. Haide, te rog, fă o încercare, se linguși Monica. I-am spus deja că o s-o primești, minți ea.

— Of, *Monica*! șuieră Ken dezaprobator, printre dinți.

— Uite ce e, te sun vineri să-mi spui cum ai hotărât. Vorbim atunci. Monica închise fără să-i dea șansa să mai zică ceva. Într-adevăr, Ken nu știa uneori ce e mai bine pentru el, dar ea îl iubea la nebunie. Era atât nepotul, cât și finul ei preferat și Francesca era ideală pentru el – indiferent dacă lui îi convenea sau nu.

26

— Arată foarte drăguț de când au renovat, nu-i așa? remarcă Monica în timp ce studia meniul de la L'Ecrivain.

— Da, foarte frumos, aprobă Francesca uitându-se admirativ în jur, în acest restaurant luminos, stilat și foarte mare. Ea și Mark își cinsteau deseori musafirii aici, în trecut. Amintindu-și, un junghi dureros o săgetă în inimă. Se întreba dacă el o adusese și pe Nikki aici? *Nu te mai gândi, acum mergi mai departe,* își spuse cu stoinicie în sinea ei, luând meniul de la ospătar și începând să-l cerceteze cu atenție.

— Hai să ne facem puțin de cap și să uităm de măsură, da? Doar avem ce sărbători, sper. Monica era în plină formă și veselia ei era molipsitoare.

— Avem? Mor de curiozitate să aflu ce mai pui la cale. Francesca așează meniul alături și se uită fix la prietena ei, încercând să își dea seama ce se întâmplă. Monica zâmbi larg și se aranjă mai confortabil în scaun.

— Îți amintești de nepotul meu Ken? ridică ea sprâncenele întrebător. Francesca îi confirmă dând din cap.

— Ei bine, lucra pentru o companie de PR a unor escroci, cel puțin din punctul meu de vedere. Nările Monicăi mimară dezgustul și Francesca se pregăti pentru o lungă

tiradă. Deseori își auzise prietenele bârfind despre Mic și Mare, așa cum îi poreclise ea pe cei doi parteneri ai firmei de PR, McDonnell și Lynn. Monica îi detesta și nu pierdea nici o ocazie să își exprime antipatia față de ei.

— Parcă l-au dat afară, nu-i așa?

— Într-adevăr, nemernicii, după ce s-a spetit muncind pentru ei. Știi, trebuia să lucreze sâmbetele, duminicile, noaptea și nu era niciodată plătit pentru orele suplimentare. Exploatare în toată regulă, Francesca. Îmi amintesc odată că mi-a spus cum l-a condus pe un muzician, căruia îi făceau un tur de publicitate, la canalul RTE, pentru că apărea într-o emisiune noaptea târziu. După aceea, l-a dus pe cântărețul ăsta să bea o cafea într-un bar de pe chei și a ajuns acasă tocmai dimineață, era practic răsăritul soarelui. Mă rog, cinci a.m., se corectă ea. Monicăi îi plăcea la nebunie să exagereze. Oricum, din cauza asta, a întârziat la birou cu o jumătate de oră, iar unul din cei doi urecheați, cel mai în vârstă, l-a luat peste picior urgent: „Cred că cineva are nevoie de un ceas cu alarmă". Pe cuvânt, Francesca, era abuzat și prostit în față tot timpul cât a lucrat în firma aia. Nici mai mult, nici mai puțin. Ea se încruntă. Se mănâncă atâta rahat în compania aia că nu-ți vine să crezi. Bart chiar îmi spunea despre un băiat tânăr...

— Povestește-mi despre el mai târziu. Ce au toate astea de-a face cu mine? o puse la punct Francesca. Monica era recunoscută și pentru incoerența ei și plăcerea de a divaga într-o discuție.

— O! Da! regretă ea. Ken a muncit pe rupte pentru cei doi nenorociți pe un salariu de mizerie și nici nu a primit mulțumiri pentru toată treaba. A fost cel mai bun lucru din lume pentru el când l-au concediat, deși atunci nu

prea părea așa. Se pare că au probleme cu banii lichizi deoarece cumpărau niște proprietăți – pe numele companiei, desigur... ca să nu mai vorbim de tertipuri, șicane și altele, nici n-ai idee. Dar, mă rog, să scurtez povestea... A, uite-l pe ospătar. Am dori să comandăm. La ce te-ai hotărât, Francesca? o întrebă Monica.

— Păi, o salată Caesar cu mai puțin sos, vă rog, și miel la grătar, dar să fie bine pătruns, mulțumesc. Francesca îi zâmbi ospătarului, încercând să își mascheze nerăbdarea. Ce legătură aveau problemele de serviciu ale lui Ken cu ea? Discutau de peste douăzeci de minute și încă nu avea habar ce planificase Monica pentru ea.

— Iar eu o să iau niște crevete și vreau friptura în sânge, îi comandă Monica ospătarului, fără să bage de seamă că Francesca nu mai putea de curiozitate. Luă o gură din paharul cu vin Chardonnay, Francesca repetând gestul. Oricum, unde rămăsesem? A, da. Ei bine, șase luni de zile Ken n-a avut unde să lucreze. Nimic! *Nada*! dramatiză Monica. Diploma lui în marketing, experiența profesională, nici una n-a folosit la nimic, nu s-a lipit nimic. Era complet deprimat. Se gândea să emigreze. Dar, în final, una din noile televiziuni particulare l-a invitat să lucreze pentru ei ca liber profesionist, iar apoi o companie de înregistrări l-a chemat să organizeze un turneu pentru o vedetă de-a lor. După aceea, niște editori l-au solicitat să se ocupe de turneul și publicitatea unui autor și toate s-au legat, una după alta, de s-a trezit cu atâta treabă pe cap, încât a trebuit să își ia și un ajutor. Și asta a fost nemaipomenit. Monica mai bău puțin vin.

— Și? o întrebă prompt Francesca.

— Și, a angajat-o pe asistenta asta, o adevărată bucățică, atrăgătoare dar fără nici un pic de creier, care până la ur-

mă s-a îndrăgostit de un cântăreț și a fugit după el în America, explică Monica.

— Și eu ce legătură am cu toate astea?

— Francesca, ai fi perfectă pentru postul ăsta. Te ocupi de personalități, le conduci la interviuri, la emisiuni de televiziune, le însoțești la restaurante și dineuri, apoi le conduci la hotel sau la aeroport. N-ai avea nici o problemă. Ai făcut lucruri asemănătoare cât ai fost măritată cu Mark. Te pricepi de minune cu oamenii. Știi toate restaurantele bune, știi toate hotelurile, știi să conduci. Acum depinzi numai de tine, ai tot timpul la dispoziție doar pentru tine. Salariul este bun și există un generos buget de protocol. Dacă te interesează, Ken e dispus să te cunoască. Are nevoie urgentă de o asistentă, nu își vede capul de treabă. Zicea că, dacă vrei, poți să treci astăzi pe la el și să stați de vorbă. E exact ce îți trebuie, o nouă carieră. Monica se rezemă de spătarul scaunului, extrem de mulțumită de ea însăși, așteptând răspunsul Francescăi.

— Of, nu știu. M-ai cam luat prin surprindere, obiectă ea puțin agitată.

— Dar cel puțin ai putea să-l cunoști, să discutați și să vezi care e treaba.

— Plec într-o vacanță de o săptămână cu Millie. Acum că avea șansa unui interviu de angajare, parcă nu mai era foarte sigură că vrea să plece.

— Nu mai căuta scuze, Francesca, spuse scurt Monica, în același timp în care salata Caesar și porția de crevete erau așezate pe masă, în fața lor.

Francesca se strâmbă mirată.

— Asta fac?

— Mă tem că da. Uite ce e, fă o încercare. Cel puțin îl cunoști pe Ken, nu e un străin. Haide, o încurajă Monica

pe Francesca. Imaginează-ți doar reacția lui Mark când va afla că lucrezi. Cine știe cu cine te-ai putea întâlni? E mai bine decât să stai acasă, plângându-ți de milă. Monica înecă un crevete în sos și îl savură cu mare poftă.

— Mi-e teamă, Monica. Mi-am pierdut complet încrederea în mine, spuse încet Francesca. Era tentată să-i povestească prietenei de față despre aventura ei la Allen & Co., dar nu se simțea în stare.

— Știu, iubire, și asta e de neacceptat. O femeie atât de minunată ca tine. Crede-mă, tot ce ai de făcut este să ai curajul să începi, să te bucuri de ce faci și restul va veni de la sine. Sincer, cred că slujba asta e perfectă pentru tine și că tu ești exact ceea ce Ken are nevoie. Altfel nici nu ți-aș fi spus. Să recomanzi persoane rudelor este o chestiune destul de delicată și eu personal nu procedez deseori așa. Dar în acest caz, n-am nici un fel de dubiu. Nepotul meu e în mare impas. *Tu* i-ai face o favoare, pe cuvânt. Și pe lângă asta, n-ar trebui să mai stai atâta pe gânduri. Uneori e mai bine să profiți de ocazia ivită.

— Of, Monica! se plânse Francesca.

— Haide, te rog. Spune da. Poți s-o faci. *De tine* e vorba! rosti plină de franchețe Monica.

Francesca izbucni în râs, mișcată și amuzată totodată de încrederea oferită de prietena ei.

— Bine atunci, o să încerc, declară ea.

— *Ura!* Monica își agită pumnul în aer, în semn de victorie, uitând unde se află. Alți clienți ai restaurantului o priviră amuzați.

— Pardon. Ascultă, dau o fugă până afară ca să-l sun pe Ken pe mobil și să-i dau vestea cea mare. O să-i spun să te aștepte între două și trei. Are biroul în Monkstown, așa că îți va fi la îndemână să folosești trenul Dart când

nu ai de plimbat clienții. Monica sări de pe scaun și se grăbi afară, lăsând-o pe Francesca complet uluită, neliniștită și ușor veselă.

Ken Kennedy puse telefonul jos și oftă adânc. În ce îl băgase Monica? Nu avea nici un chef să se întâlnească cu această Francesca, dar mătușa lui era atât de insistentă și o dată ce își punea ceva în minte, nu aveai cum s-o mai oprești. Numai de dragul liniștii lui sufletești acceptase întâlnirea dar, dacă va considera că nu e persoana potrivită, își va călca pe inimă și o va refuza, se hotărî el repede. Plus că Francesca avea tupeul să-i ceară o săptămână de vacanță aproape imediat ce ar fi început lucrul. Oare vorbea serios? Trezește-te de dimineață și pune umărul la treabă dacă vrei o slujbă, își spuse iritat în sinea lui, făcând ordine în o grămadă de comunicate de presă, pe care ar fi trebuit să le trimită cel puțin de la începutul săptămânii. Ar avea nevoie de cineva care să facă ordine în birou, era un dezastru acolo. Piața cererii de muncă era actualmente foarte bogată. Orice viitor angajat avea o grămadă de posibilități și avea de unde alege. Din păcate, nu-l alegeau pe el. Dar totuși, el nu era încă disperat. Francesca Kirwan trebuia să-l impresioneze până la suflet și Ken avea mari îndoieli că ea va reuși acest lucru.

Monica se așeză din nou pe scaun, mulțumită.

— Gata. S-a stabilit totul. Ken te așteaptă și este foarte încântat, exageră ea. Uite adresa. Îi înmână Francescăi o bucată de hârtie. Acum, hai să ne bucurăm cât de mult putem de ce-a mai rămas din ultima ta zi ca „Femeie care Ia Prânzul". Data viitoare, când vom cina împreună, va

fi Francesca Kirwan, „Femeia de Carieră". Să-ți spun adevărul, sunt puțintel invidioasă. Viața mea pare atât de plicticoasă și de previzibilă în comparație cu aceea pe care o s-o ai tu. Poate că ar fi trebuit să vânez chiar eu postul ăsta.

— Ai vrea? De ce n-o faci? întrebă Francesca.

— Nu fi ridicolă, Francesca. În primul rând, sunt mătușa lui și este fatal să amesteci familia cu afacerile. În al doilea rând, eu mă aflu de partea greșită a cifrei patruzeci și cinci. În al treilea rând, sunt prea țicnită. În al patrulea rând, nu am nici pe departe stilul tău. În al cincilea rând, Bart ar ajunge piele și os dacă ar trebui să își pregătească singur masa. *Și* aș mânca urgent toții banii de protocol și m-aș transforma într-un luptător de sumo. Aș putea continua, dar înțelegi tu, rosti ea binedispusă, înfigându-se cu poftă în friptură.

Francesca râse.

— Nu mai spune așa ceva despre tine.

— Din păcate, totul este adevărat. O, uite! Nu, nu te întoarce încă, te pot vedea. E Marise Conway alături de noul ei băiat de jucărie. Cică a băut până a căzut sub masă și s-a făcut complet de râs la grătarul dat de Cora Lloyd, draga mea.... Monica se lansă într-o adevărată saga de bârfe delicioase, punând-o pe Francesca la curent cu ultimele întâmplări ale numeroaselor cunoștințe comune.

O oră și jumătate mai târziu, puțin mai mult decât emoționată, Francesca opri mașina pe faleza cartierului Monkstown și urmă indicațiile date de Monica. De-a lungul unei străzi lăturalnice ce ducea în bulevardul principal, găsi clădirea în care se afla biroul lui Ken și, tremurând ușor, apăsă pe butonul de la interfon.

— Bună, Francesca. La primul etaj, se auzi o ștearsă voce bărbătească și ușa se deschise cu un țăcănit. Ea urcă scările îmbrăcate în mochetă verde și observă pe podea, lângă biroul lui Ken, un ghiveci mare cu plante ofilite. Ușa de sticlă se deschise și noul ei șef o aștepta în picioare, cu o cană de cafea în mână, cu cravata desfăcută și mânecile de la cămașă suflecate.

— Trebuie să uzi plantele, îl informă Francesca când intră în birou. Ken era o versiune mai matură a lui Owen, decise ea, deloc o persoană care să intimideze.

— O, Dumnezeule, da. Își frecă bărbia melancolic. Sandra avea întotdeauna grijă de lucrurile astea. Ăăă... îmi cer scuze pentru dezordine, dar nu-mi mai văd capul de treabă și nu am avut timp să îndosariez. De ce naiba se scuza în fața ei și ca ce chestie îi spunea ea lui să își ude plantele? Ken se încruntă. Era o femeie elegantă, dar mult mai tânără decât se așteptase, observă el, surprins. Avea ochi frumoși, strălucitori.

Francesca cerceta atentă încăperea dezordonată, cu două birouri pline ochi cu dosare și tăieturi din ziare, broșuri și comunicate de presă. *Da, într-adevăr, Owen din cap până-n picioare*, se gândi ea fericită. Era atât de diferit aici față de Allen & Co. Și asta era bine.

— Ce-ai zice dacă mi-ai face o ceașcă de cafea iar eu aș începe să fac puțină ordine și să mă familiarizez cu .... ăă... sistemul ăsta de dosare astfel încât, când mă întorc luni, să ne apucăm de treabă pe niște birouri curate, sugeră ea vioaie.

— Vrei să spui că accepți slujba fără să știi măcar salariul și ce anume trebuie să faci? Lui Ken nu-i venea să creadă. Nu planificase deloc lucrurile așa.

— Ei bine, poți să mă intervievezi pe măsură ce strân-

gem pe aici și să-mi spui despre ce este vorba. Evident, trebuie puțină curățenie momentan. Iar Monica mi-a spus că ai nevoie de cineva care să înceapă imediat, se dovedi Francesca foarte practică.

— Da, e adevărat, răspunse Ken ușor agitat, plimbându-și degetele prin părul negru, vâlvoi. Am avut temporar câteva asistente după ce a plecat Sandra, dar nu am fost deloc mulțumit. Din această cauză e biroul în halul ăsta, se trezi el dând explicații. Am obținut contractul de publicitate pentru festivalul de operă *City of Light** și săptămâna viitoare o să fiu extrem de aglomerat, de aceea am nevoie de o persoană care să administreze biroul, să se ducă la aeroport după o autoare de SF ce trebuie să sosească, să o conducă la hotel unde are câteva interviuri de dat și apoi s-o aducă la convenția SF care o să aibă loc în Dun Laoghaire. După aceea, trebuie s-o conducă la masă, apoi iar la hotel și, ziua următoare, înapoi la aeroport. Ăsta-i genul de muncă pentru care am nevoie de o asistentă. Deși probabil tu cauți altceva, se arătă îndoielnic Ken.

Francesca îl studie pe tânărul greoi din fața ei, cu ochi frumușei, căprui și cu un aer ușor chinuit. Ea își dădu seama instantaneu că Monica îl forțase cumva s-o întâlnească. Îi părea rău de el și nu se putu abține.

— Ken, te-a determinat cumva Monica să mă vezi? întrebă ea.

Ken se înroși.

— Ăă... ceva de genul ăsta, recunoscu el răstit.

— Și nu sunt exact ceea ce cauți? întreb ea blând.

— Ei bine, doar că .... mmm...

---

* Orașul Luminilor (în engl., în orig.) (n. tr.)

— E în ordine, Ken, pe cuvânt. Francesca râse. O să-i spunem mătușii tale că am considerat că nu ne-am putea înțelege.

— Mmm.... de fapt, dacă ai vrea să încerci vreo două săptămâni, presupun că n-ar fi o problemă, se trezi din nou Ken vorbind. Aș avea nevoie de ceva ajutor.

Francesca îl privi drept în ochi.

— Ești sigur de data asta?

— De ce nu? spuse el impetuos. Femeia aceasta părea plăcută și isteață. Cel puțin, acceptase calmă faptul că Monica i-o băgase pe gât și ea nu se simțise deloc ofensată. Îi plăcuse cum făcuse față situației.

— Care este numele acestei autoare de science-fiction? Ar trebui să-i citesc un roman, ca să am ce discuta cu ea, sugeră Francesca.

— Bine gândit, exclamă Ken, cotrobăind printr-o grămadă de hârtii, aruncate de-a valma pe birou. Uite, am una chiar aici. Îi înmânâ o carte subțire, broșată și o listă de observații. Comunicatele ei de presă și material publicitar. Mmm, Francesca, salariul va fi în jur de două sute optzeci și cinci de lire pe săptămână, și, desigur, toate cheltuielile acoperite.

— Bine. Voi fi nevoită să călătoresc mult în afara Dublin-ului? Dacă voi rămâne aici, desigur.

— Depinde de cerințele clientului. În general, turneele de publicitate au loc în Cork, Belfast și poate Galway. Din când în când, se ivesc și festivaluri de artă, de muzică. Unul din clienții mei este și lanțul de magazine de muzică CMD. Mă ocup de imaginea lor pe plan național. Dar asta va fi sarcina mea. Tu vei rezolva problemele care nu necesită decât efortul unei singure persoane, plus trimiterea de comunicate de presă, monitorizarea pre-

sei, întocmirea dosarelor de presă, invitațiile la prânz și așa mai departe. Toate adresele sunt în computer.

— Va trebui să-mi arăți cum să folosesc calculatorul, nu prea mă pricep, mărturisi Francesca. De fapt, habar nu am.

— E floare la ureche, să știi. O să înveți în doi timpi și trei mișcări, o liniști Ken încrezător.

— Ți-a dat Monica vestea: o să plec o săptămână în străinătate?

— Da. Slavă Domnului că nu e săptămâna viitoare. În săptămâna în care vei lipsi tu nu am așa de mult de lucru, dar când te întorci, o să fie puțină nebuneală. E o lansare la unul din magazinele CMD de pe Str. Grafton și o expoziție de artă la Chief O'Neills, apoi un celebru maistru bucătar o să prezinte arta preparării de *sushi* pentru a promova un nou hotel în Temple Bar și mai am și un autor de MTS care trebuie să apară pe TV3 și în emisiunea lui Gerry Ryan.

— Ce este un autor de MTS? Francesca nu cunoștea termenul.

— Ah, e vorba de Minte-Trup-Spirit. Este un gen literar în mare vogă de câțiva ani. Această autoare, Katherine Kronskey, este un vindecător spiritual și aparent, are mare succes. Ea poate vedea viețile anterioare și alte chestii de genul ăsta. Mie mi se pare cam tras de păr, dar cărțile ei devin întotdeauna bestseller și asta e tot ce mă interesează, recunoscu Ken zâmbind larg.

Francesca râse.

— Cât de pragmatic!

— Păi, Francesca, în această afacere totul se rezumă la liste de bestseller-e și articole cât mai mari în presă, din nefericire, și dacă viețile anterioare și toate chestiile as-

tea spirituale ajută, atunci eu sunt mulțumit. Crezi că te descurci?

— Cred că m-aș descurca și mai bine dacă ai avea un birou ordonat. Și încă mai aștept cafeaua aia.

— E pe drum, declară Ken, dispărând într-un mic hol, unde Francesca îl urmă. Toaleta este la dreapta, bucătăria, la stânga. Ăă... o să strâng și pe aici, promise el, având bunul simț să pară cel puțin rușinat de firimiturile de pâine prăjită, lăsate pe o farfurie. Aici este cuptorul cu microunde, aici, după cum vezi, plita cu două ochiuri și frigiderul, asta dacă vrei să mănânci de prânz la birou, când nu ieși în oraș. Dar sunt multe locuri ieftine și drăguțe unde poți lua prânzul, cum preferi.

— Minunat. Tu faci ordine în bucătărie iar eu încep în birou, făcu ea planul. Se hotărî să pornească la treabă așa cum își propusese, conștientă că asta nu însemna că e pe post de servitoare la bucătărie, amintindu-și de Edward Allen și cafeaua lui de dimineață.

— Bine, șefa, spuse Ken pe un ton glumeț, adunând toate cutiile goale într-un sac de gunoi.

— O să ud eu plantele și o să spăl vesela după ce o folosesc, dar la atâta se rezumă îndatoririle mele domestice aici. Am destule acasă.

— Mi se pare corect. Sincer, de obicei nu sunt așa de dezordonat, doar că săptămâna asta a fost un complet haos, spuse el cu sfială. Te rog, nu-i spune nimic Monicăi...

— Ken, dacă lucrez pentru tine, tot ceea ce se întâmplă între acești patru pereți rămâne între noi doi. Hai să încercăm o lună de zile, să vedem cum ne înțelegem. De acord?

— De acord. El îi întinse mâna, ea i-o luă și i-o strânse. Bine ai venit la Ken Kennedy Publicity.

— O linguriță de cafea, lapte și fără zahăr, îl informă Francesca pe noul ei șef în timp ce se înapoia în birou și își dădea jos haina.

Ken o putea auzi mișcându-se prin încăpere. Puse apa din ibric la fiert. Era puțin năucit, ca să nu spună mai mult. Cu siguranță, fusese cel mai ciudat interviu de angajare pe care îl ținuse vreodată. De fapt, simțea, într-un mod straniu, că Francesca era cea care îl intervievase *pe el* și îl găsise corespunzător. Ce mai șef! Luna viitoare avea cu siguranță să fie foarte interesantă. Dacă ea începea să își ia nasul la purtare, o s-o dea imediat pe ușă afară, se decise el, adăugând o linguriță de cafea în apă și o amestecă, după care căută în dulăpior câțiva biscuiți cu care să își trateze noua angajată.

27

Nikki ieși tiptil din apartament și coborî cu liftul în holul principal. Mark încă dormea și nu voia să-l trezească. Cu o seară înainte, se întorsese cu avionul din Geneva și fusese nevoit să se ducă direct la o recepție în onoarea unui coleg ce ieșise la pensie, petrecerea prelungindu-se până dimineața. Era total istovit. De obicei, Mark nu dormea atâta, iar ea se tot sucise și răsucise lângă el în pat, înainte de a se hotărî să se ridice și să plece.

În mod normal, ei doi ieșeau sâmbăta la o mică gustare de prânz, dar pentru că Mark era atât de obosit și indispus, Nikki se gândi că ar fi mai bine să mănânce acasă ceva, pe balcon. Poate niște flan cu ouă, legume și șuncă, o salată și o sticlă bună de vin Sancerre. Poate așa s-ar mai înviora și el, deși n-avea nici un motiv pentru starea astea proastă. *Ea* era îndreptățită să fie îmbufnată. Călătoria la Paris fusese un adevărat dezastru, deoarece îi făcuse din nou capul calendar pentru că o vizitase pe scumpa lui soție și, prin urmare, tot week-end-ul și-l petrecură supărați unul pe altul.

Apoi o anunțase, pe neașteptate, că trebuie să plece la Geneva și că nu va putea merge la gala acelei femei, Marshall. Și asta fusese ultima picătură din pahar. Nikki

plecase singură de la Paris, spre casă. În sinea ei, considera că această delegație la Geneva îi convenea de minune lui Mark, era o scuză perfectă ca să nu meargă la petrecere, ceea ce o enerva cumplit. Ultima oară când fusese în Londra, își cumpărase special pentru această ocazie o frumoasă dar foarte scumpă bluză neagră, care lasă spatele gol, marca Amanda Wakeley; acum stătea nepurtată în șifonier și asta o necăjea la culme. Își dorise atât de tare să își facă apariția la recepție alături de Mark și soția lui neîngrijită să moară de invidie. Ar fi fost o ocazie perfectă să-i demonstreze Francescăi că mariajul ei se terminase pentru totdeauna. După vizita din acea dimineață, Nikki începuse să simtă că Mark era complet acaparat de Francesca și că nu va putea niciodată să fie liber.

Nikki oftă când aprinse motorul și conduse spre porțile din fier forjat, negre și impunătoare, ce se deschiseră silențios pentru a-i permite intrarea pe bulevardul Mount Merrion. Apartamentul ei fusese o achiziție excelentă, se gândi. Cumpărat chiar înainte de explozia prețurilor pe piața imobiliară, își mărise substanțial valoarea în ultimii trei ani. Se gândea să investească și în alt apartament, unul pe care să-l închirieze, dar ultimele rapoarte Bacon o făcură să se răzgândească. Taxele de timbru notariale și alte impozite, plus exorbitantele prețuri ale caselor nu reprezentau o investiție ideală. Și, după cum mergeau lucrurile, a fi proprietar cu chiriași nu merita bătaia de cap.

Poate că ar fi bine să cumpere ceva în Spania. Văzuse niște apartamente superbe pe malul mării, în Marbella, cărora li se făcuse reclamă la jumătate de preț față de proprietățile de aici și agențiile imobiliare anunțau recent niște case foarte atrăgătoare în centrul Nerja, care aveau deja propria piscină. Ar fi frumos să ai un loc al

tău în străinătate, care s-ar putea întreține relativ ușor cu venitul provenit din închirierea lui în sezon. Astfel ar putea pleca la soare pentru o săptămână sau două în fiecare primăvară și toamnă, ca să își reîncarce bateriile.

Visul de a cumpăra o casă împreună cu Mark nu părea deloc realizabil, așa că se decise să meargă mai departe cu planurile ei personale. Primele o să fie chiar bunicele la anul, își putea permite cu ușurință să ia în considerare niște investiții în străinătate. Pe lângă asta, lui Mark i-ar pica foarte bine să știe că ea este o femeie complet independentă financiar, căreia nu-i place să fie considerată proprietatea nimănui. El nu mai era atât de entuziasmat de ea ca la începutul relației. Scânteia aceea primară, focul interior, când totul era nou și incitant, se stinsese în timp și ea se gândi întristată cât de mult le ducea dorul. Mark fusese mereu atât de bucuros s-o vadă, îi era atât de poftă de ea. Acum, Nikki simțea uneori că Mark nu voia decât o partidă de sex care să se termine cât mai repede, și cu asta basta, de parcă îndeplinea o datorie neplăcută. Poate că ar trebui să se trezească la realitate și să își dea seama că relația lor nu se îndreaptă nicăieri. Poate că ar trebui să-i pună capăt. Dar, repezită, își alungă gândul acesta din minte. Nici nu se pune problema de despărțire deocamdată. O să mai aștepte un pic, să vadă cum evoluează lucrurile.

Cu inima grea, se înscrise în trafic și plecă spre Blackrock.

Mark căscă și se întinse, căutând s-o cuprindă în brațe pe Nikki, însă deschise ochii somnoros când nu simți decât cearșaful rece. Ea nu era acolo. O strigă. Nici un răspuns. Rămase pe spate, uitându-se fix la tavan. O briză palidă răzbătea prin fereastra deschisă și, din pat, își

dădu seama că era o zi frumoasă și însorită. Stomacul începu să-i chiorăie de foame. Își aminti și tânji după omletele cu roșii și ciuperci făcute de Francesca sâmbăta dimineața, de care toată familia se bucura. Nimeni nu gătea frigănele ca Francesca, iar Nikki rareori pregătea așa ceva. Se duse cu gândul la Owen și Jonathan în America, care, cu siguranță, sâmbăta dimineața se săturau pe îndelete de vafele cu sirop de arțar. Îl îndurerase că Owen plecase fără ca măcar să își ia rămas bun, părând nedispus să îl mai ierte vreodată.

Mark oftă. Știa că este judecat și dezaprobat și de mulți colegi mai în vârstă de-ai lui, care o îndrăgiseră foarte mult pe Francesca. Dar, la naiba, doar n-avea să își trăiască viața după placul unor moșnegi uscați care probabil, în spatele atâtor comentarii, nu erau decât mâncați de invidie. Dacă ar avea și ei ocazia să se implice într-o relație cu o femeie ca Nikki, ar profita din plin.

Mark se frecă la ochi. Recunoscu, în sinea sa, că se purtase urât cu Nikki în Paris. Dacă nu era atent, putea să-l dea afară. Ea se supărase foarte tare pentru că rataseră petrecerea lui Karen Marshall. Personal, el era ușurat, nu voia să se afle într-un loc în care erau prezente și Francesca și Nikki. Prefera să stea mai în umbră. Și pe lângă asta, nu ar fi vrut s-o rănească pe Francesca, se gândi el melancolic. Dacă Nikki era o femeie foarte tânără, soția lui se îndrepta spre alunecoasa pantă a vârstei mijlocii și, din ceea ce observase el ultima dată când o văzuse, nu făcea eforturi prea mari în lupta cu anii. N-ar fi avut nevoie decât de disciplină și respect de sine. Ar trebui să-i mulțumească lui Nikki că nu prăjește pâine și ouă și că îl menține pe o dietă sănătoasă.

O admira pe Nikki pentru modul în care se îngrijea.

Trupul ei era într-o formă excelentă pentru că făcea mișcare și mânca ce trebuie. Ochii îi erau strălucitori, pielea curată, nu ca tenul șters și umbrit de cearcăne, al Francescăi. Nikki era o femeie foarte disciplinată și asta se vedea. Francesca ar putea să ia lecții de la ea, se gândi el într-o doară.

Se întreba dacă soția lui fusese la gală, știind că ea nu prea mai ieșise în lume de când el o părăsise. Dacă totuși s-a dus, probabil că Francesca a luat-o pe Millie ca însoțitor, făcu el scenariul în minte, întinzându-se după telefon și formând numărul de mobil al lui Nikki.

— Unde ești, draga mea? Mi-e dor de tine, spuse el cu vocea răgușită.

— Mă îndrept către Blackrock. Mă duc la Minsky's să cumpăr ceva de mâncare pentru noi. M-am gândit că ai prefera să luăm o gustare pe balcon în loc să ieșim în oraș, răspunse cu răceală Nikki.

— De ce nu mergem la IdleWilde și apoi ne plimbăm pe Killiney Hill? E o zi nemaipomenită – chiar mi-ar face bine să ies la aer curat.

— Of, Mark, ar fi grozav. O plimbare pe jos este exact ce ne trebuie. Atunci, vin acasă și mă schimb. Nu durează mult. Mark remarcă nota subită de bucurie din vocea lui Nikki înainte de a închide telefonul. Zâmbi. O să petreacă o zi frumoasă împreună. De-abia aștepta să-i spună despre afacerea cu două tăișuri ce are loc în spatele ușilor închise din Geneva. Lui Mark îi plăcea la nebunie să vorbească cu ea despre muncă. Ea era mereu foarte interesată, mult mai mult decât fusese vreodată Francesca. Nikki iubea tot ceea ce înseamnă domeniu bancar și finanțe la nivel înalt; din acest punct de vedere, ei se potriveau de minune și comunicau perfect. Era un bărbat fericit că găsise o femeie care îl stimula atât intelectual, cât și fizic.

Sări jos din pat și intră sub duș. Era deja excitat. Înainte de a pleca spre IdleWilde, ar putea să aibă un frumos interludiu sexual, după care ar fi cu adevărat pregătit pentru o ceașcă fierbinte de cafea La Scala și un mic dejun ca la carte. Până una alta, tot are parte de friganelele sale, zâmbi el când intră sub jetul puternic de apă, sperând că Nikki va sosi în curând ca să i se alăture.

Francesca stătea pe mica verandă cu fața îndreptată spre soare. Era o dimineață plăcută. După micul dejun, o s-o ducă pe Trixie la o plimbare pe digul Howth. Își turnă într-o ceașcă cafea proaspăt pregătită și unse o felie de pâine prăjită cu unt. Ce oare te determină să preferi să mănânci afară, în aer liber? se întrebă ea, mușcând din felia crocantă de pâine.

Grădina era așa de frumoasă, cu trandafiri înalți de-a lungul gardului și cu o invazie de plante și tufe în plină floare. Briza aducea o adiere parfumată de levănțică, pe care o mirosi cu plăcere. Se întreba însă cu tristețe dacă lui Mark îi era dor de această grădină. Lui îi plăcea mereu să stea afară, citindu-și ziarul sau completând rebusuri. Nu prea există intimitate pe balconul unui apartament, se gândi ea în timp ce răsfoia ultima pagină a suplimentului de week-end, *Irish Times*. Nu își putu ascunde un zâmbet larg de satisfacție, ce-i lumină fața, când observă o fotografie măgulitoare a ei însăși, alături de cei doi Clark, în cadrul rubricii mondene.

Când văzu încă o fotografie alături de articolul din *Irish Mail*, se simți și mai mândră, mai mulțumită. „Citiți și plângeți, amândoi la un loc", murmură ea, recitind ziarul.

Singură, dar cu gânduri mari, după mai multe luni de absență din circuitul monden, după despărțirea de

celebrul ei soț, bancherul internațional Mark Kirwan, Francesca Kirwan a radiat, în strălucitoarea ei ținută cu paiete, la gala caritabilă pentru lupta împotriva cancerului, organizată de Karen Marshall. Mark și noua lui achiziție, colega Nikki Langan, nu și-au făcut deloc apariția. Oare de ce... domnul Kirwan era întotdeauna primul prezent la astfel de recepții de când Eurobank Irl. a început să contribuie generos la cauza umanitară susținută de Karen. Se zvonește că cele două doamne și-au declarat război. Quelle surprise!

Quelle surprise! într-adevăr, triumfă Francesca, transformarea *ei* și noua ei viață începuseră de-a dreptul și spera ca soțul ei să citească toate aceste rânduri, oriunde ar lua micul dejun împreună cu „noua lui achiziție".

Oare ea va mai lua vreodată micul dejun cu cineva? se întrebă pierdută, imaginându-și-i pe Mark și pe Nikki luând micul dejun împreună și sorbindu-se din priviri. Singura ei companie o reprezenta acum Trixie. De când Owen plecase, casa părea atât de rece și de goală. O durea sufletul de dorul lui, îi lipseau exuberanța și umorul lui. Casa era acum mare și tăcută ca o morgă. Uneori o demoraliza să meargă din cameră în cameră, rememorând vremurile când băieții erau doar niște copii și căminul forfotea de larma atâtor prieteni de-ai băieților. Ea și Mark se retrăgeau deseori în biroul micuț și intim, ca să aibă parte de puțină liniște. Aici se mai aflau încă reviste, cărți și trofee de golf pe care Mark nu le luase până în prezent, ca și cum își lăsase o parte din el pentru ziua în care s-ar putea reîntoarce.

Dar nu-l mai voia înapoi, se gândi ea hotărâtă. Viața lor împreună luase sfârșit. Ar trebui să insiste să își ia toate prostiile de aici și să le ducă în apartamentul Domnișoarei Carieră, pe bulevardul Mount Merrion. Mark îi

dăduse și noua adresă și o rugase să-i retrimită acolo poșta. Dar nu se simți în stare să scrie adresa *ei* pe plicuri, așa că le trimisese în schimb la bancă, spre nemulțumirea lui Mark. Poate că o să cunoască un bărbat interesant la noua slujbă, se gândi visătoare, încercând să își ridice moralul. Ce bine ar fi să își găsească pe cineva doar ca să-i arate lui Mark că și ea e în stare.

— Of, ești patetică! bombăni îmbufnată de o astfel de atitudine, la vârsta ei. Dacă mai avea șaisprezece ani, ar fi de înțeles, dar la patruzeci, să își dorească un bărbat doar ca să-i facă în ciudă soțului aventurier era cel mai josnic. „Ești o babă patetică" își spuse ea turnându-și mai multă cafea. Mai bine că începea acest nou serviciu, căci lucrurile se cam agravează când ajungi să vorbești de unul singur. O servi și pe Trixie cu o bucățică de pâine prăjită cu unt. Ce bine că ziaristul de la rubrica mondenă nu o poate vedea acum. Nici pe departe „radiind în strălucitoarea ținută cu paiete". Dar e adevărat că *începuse* să își croiască o nouă viață.

Francesca termină micul dejun și făcu puțină ordine. Trebuia să își pregătească îmbrăcămintea pentru următoarea săptămână de lucru și să se pună la punct pentru a întâmpina atâtea personalități la aeroport. Se mai uită o dată la fotografia ei din ziar și o studie intens, încercând s-o vadă prin ochii lui Mark. Nici o urmă de depresie sau traumă, din fericire. De fapt, arăta de parcă n-avea nici o grijă pe lumea asta. Și așa se va și întâmpla, se încurajă ea. Se spune că viața adevărată începe la patruzeci de ani. Era mai mult decât pregătită să testeze teoria.

Mark mușcă cu poftă dintr-un cârnat și un ou și sorbi adânc dintr-o ceașcă de cafea fierbinte. IdleWilde roia de

lume și atmosfera era plină de bunăvoie adolescentină și modernă. Se simțea tânăr, ca făcând parte dintr-o scenă de pe care lipsise mult timp, fiind oprit din drum de familie și de carieră. Îi zâmbi lui Nikki. Era frumoasă ... și *sălbatică*. Se dezlănțuiseră puternic sub duș. Noroc că apartamentele astea erau bine protejate fonic. Își strecură mâna pe coapsele ei, simțindu-se din nou ca la optsprezece ani.

— Ce-ai zice să ne luăm vreo două zile libere și să mergem în Kinsale, ca să petrecem puțin timp doar noi doi, singuri? îi sugeră el.

— A, Mark, mi-ar plăcea la nebunie, spuse entuziasmată Nikki. Dar trebuie să-mi verific agenda. Am o grămadă de întâlniri la Londra săptămâna viitoare și, pur și simplu, trebuie să mă duc.

— Of! Speram să putem merge săptămâna viitoare, cât mai ține vremea asta bună, răspunse el dezamăgit.

— Și cum rămâne cu angajamentele tale?

El strânse din umeri.

— Le amân.

— Mark, ne aflăm într-un moment crucial al negocierilor, trebuie să fiu acolo, explică Nikki.

— De ce? Ce se întâmplă?

Nikki își dădu ceașca de cafea la o parte și începu să-i dea detalii cu privire la cele mai dificile aspecte ale ultimei lor preluări. Mark asculta foarte atent, întrerupând-o ocazional cu o întrebare pertinentă. Mâncară și discutară, mai cerură câte o porție de cafea și apoi el îi povesti despre ultimele întâmplări de la Geneva, iar Nikki râse din toată inima auzind șmecheriile făcute acolo. Se simțea cu adevărat fericit alături de ea, savurând fiecare cuvânt și sorbind-o din priviri, când mobilul lui începu să sune; el se încruntă văzând numărul apelantului afișat pe ecran.

— Bună, tată, spuse el răbdător. Trebuia să se aștepte la ceva neplăcut, ziua începuse prea bine.

— Ai văzut ziarele? îl întrebă tatăl său.

— Nu.

— Drace! E o adevărată rușine, asta e. Ai făcut de rușine numele familiei. Soția aia a ta merge la petreceri de una singură și despre tine se vorbește fără nici un dram de respect. Mai mult de atât nici nu se putea, Mark. Sunt peste poate de supărat. Mulțumesc lui Dumnezeu că răposata și scumpa ta mamă nu mai este printre noi ca să vadă toate astea.

— Tată, nu te mai aud, nu mai am aproape deloc semnal. Te sun mai târziu, spuse Mark cu fermitate și închise telefonul. Ce naiba bolborosea tatăl lui acolo?

— Ce s-a întâmplat? întrebă Nikki puțin îngrijorată.

— Eh, tot îndrugă ceva despre mine, că aș fi apărut în ziare. Dă-mi să mă uit, ca să mă lămuresc. Întinse mâna după ziar. Nikki luă *Irish Times* din geanta ei de plajă și i-l înmână. Ea se uită la ultima pagină din *Irish Mail*.

Mark simți un gol în stomac când recunoscu fața zâmbitoare a Francescăi. Arăta foarte bine, se gândi el suprins în timp ce citea legenda fotografiei. Deci se dusese până la urmă la gală. Cumva, lui nu i se părea că Francescăi îi venise foarte greu să se ducă acolo de una singură, și mai mult, arăta că s-a simțit foarte bine. Ei bine, bravo ei, se gândi el cu puțină melancolie văzând expresia de pe fața lui Nikki.

— Ce spune?

— Cică eu sunt „noua ta achiziție", răspunse ea caustic.

— Ia să văd. Citi și el micul articol. Ce ticălos sarcastic, ziaristul ăsta. Nu pune la suflet. Sunt baliverne, mâine o să le uite toată lumea.

— Pun pariu că Francesca s-a distrat de minune citind, replică Nikki.

— Ea nu e genul ăsta, n-o interesează bârfele din ziare, spuse repede Mark.

— De ce trebuie mereu s-o aperi? izbucni Nikki.

— Nu o apăr, Nikki, făceam doar o observație.

— *Ba da*, o aperi. Tot timpul, repetă ea. În fața ta, ea nu e vinovată cu nimic. Depășește sentimentul ăsta de vinovăție, Mark, și uită-te mai atent la fotografia ei. Femeia asta îți spune direct: n-am nevoie de tine. Pot să mă descurc și singură. *Nu mai are nevoie de tine*, Mark, așa că acceptă.

— Vrei să te calmezi, Nikki? Nu e nevoie să te agiți atâta pentru o simplă remarcă de-a mea. Hai să terminăm de mâncat și să mergem la plimbare, sugeră el. Chiar nu avea chef acuma de o scenă pe tema Francescăi. De ce era atât de agresivă Nikki față de soția lui? Era ilogic. Uite, tocmai a intrat Bono, solistul trupei *U2*, șopti el, sperând s-o facă pe Nikki să se gândească la altceva.

— Mare scofală, bâlbâi ea, refuzând încăpățânată să se îmbuneze.

— Mi-ar plăcea la nebunie să-i văd casa. Se spune că are o priveliște de vis, continuă pe un ton normal Mark.

— Că tot vorbim de case, mă gândeam să cumpăr una în sudul Spaniei, spuse calmă Nikki.

— Oo! Mark era surprins de această noutate. Nu uita că este extrem de important unde anume cumperi. Locația. Locația. Locația. Valoarea la revânzare, posibilitatea de închiriere și multe altele.

— Nu sunt o proastă, Mark, i-o tăie țâfnoasă Nikki. Știu lucrurile astea.

— Scuze! Desigur că le știi, rosti Mark pe un ton iertă-

tor. Făcuse o observație prostească și înfumurată. Nikki oricum s-ar asigura întru totul înainte de a face investiții.

— Așadar, unde anume ai de gând să cumperi? Mă iei și pe mine acolo într-un week-end, ca să facem prostii? o tachină el.

— Poate. Nikki se mai relaxă. Mă gândeam la Marbella...

— Sunt niște terenuri de golf grozave acolo, o întrerupse Mark entuziasmat. Dă-i bătaie, Nikki. Nu e o afacere rea. Și acum e timpul să cumperi. Prețurile la imobile cresc în Spania și în Portugalia. Bate fierul cât e cald. Mark era încântat de vestea dată de Nikki, îi plăcea s-o vadă investind cu înțelepciune; chiar o admira. Sunt multe lucruri de spus despre femeile independente.

Nikki se sprijinea de un copac pe Killiney Hill, cu fața spre mare. Era o priveliște ce te înmărmurea, se gândi cu admirație privind spre sud, peste apa sclipitoare, către linia de coastă de un verde smarald, unduindu-se în jos, spre Wicklow.

Mark se odihnea cu capul în poala ei și sforăia încetișor. Avea niște gene atât de negre și lungi și o gură făcută special pentru a fi sărutată. Era o gură foarte fermă, masculină, pentru care Nikki avea o puternică slăbiciune. Nu-i putea suferi pe acei bărbați cu buze lăsate și moi.

Era o zi superbă: căldura soarelui mângâindu-i fața, o briză blândă unduind copacii și răcorind aerul, în ciuda toropelii soarelui.

De ce naiba se purtase ca o idioată la masă? Era extrem de supărată pe ea însăși. Ce prostie din partea ei să facă scandal pentru fotografia Francescăi și să fie afectată de remarcile prostești din ziar. Unde-i erau echilibrul și demnitatea? Nu-i de mirare că și Mark și-a ieșit din fire. Bărbaților nu le plac femeile plângăcioase și vulne-

rabile, care tot timpul caută un punct de sprijin în afară. Era ceva ce Nikki observase din propriile relații și din experiența altor prieteni. Ea nu simțise niciodată nevoia de sprijin pentru că deținuse tot timpul controlul. Dar această relație cu Mark era complet diferită. El deținea controlul, dar nu își dădea seama pentru că Nikki reușise să creeze această fațadă. Câteodată îi scăpa însă din mână, se gândi ea deznădăjduită. Ca în dimineața asta! Dezastru! Se transforma într-o femeie patetică, dependentă, ca toate celelalte femei ridicole, pentru care se scriu cărți de auto-întrajutorare. Le disprețuia! Femei ca Francesca. Cât de ironic însă că și ea era în pericol de a deveni o astfel de femeie. *Niciodată!* își jură Nikki. Avea să înece tendința asta încă din fașă, o dată pentru totdeauna. Tot ce trebuia să facă era să își controleze sentimentele față de Francesca, deși era al dracului de greu.

Nikki mângâie, cu degetul, linia relaxată a bărbiei lui Mark și simți un val de dorință. Azi dimineață, el o iubise cu toată pofta acumulată în sine de mai mult timp, iar ea o savurase din plin, arcuindu-se și aruncându-se în el, acoperiți de apă, până când de-abia se mai puteau vedea unul pe altul din cauza aburului. Se simțise foarte prețuită, dorită și iubită și așteptase cu nerăbdare plimbarea de astăzi. Totul se desfășurase ideal, până când afurisitul de taică-său îl sunase să se plângă de bârfele din ziar.

Și atunci *își pierduse* controlul.

Nikki inspiră adânc și se uită la bărbatul ce-i dormea în brațe. Ce simțea el cu adevărat pentru ea? Dacă Francesca nu i-ar fi descoperit, ar mai fi fost acum cu ea? Și-ar fi părăsit vreodată nevasta pentru ea? În adâncul sufletului, era puțin speriată să se gândească la astfel de lu-

cruri. Inima ei știa că răspunsul ar putea fi negativ și de aici se trăgea sursa ei de nesiguranță.

Examină fața plăcută a lui Mark, destinsă de odihnă, și se întristă adânc. Vor fi mereu un cuplu sau relația lor nu se îndrepta nicăieri? El fusese sincer încântat de planurile ei de investiție. Oare pentru că își făcea singură planurile de viitor... un viitor care nu-l includea și pe el, sau pentru că el considerase că este realmente o investiție bună? O tachinase cu privire la week-end-ul în care să facă nebunii împreună și ea știa că lui îi place să joace golf.

Poate că Mark se imagina totuși alături ea, plecând în străinătate. Sau poate că doar avea ea îndoieli. Era totul atât de nesigur. Dacă proasta aia de femeie ar divorța de el și și-ar vedea de viața ei, ca și Mark să poată merge mai departe, să nu mai fie nevoit să trăiască în situația asta ridicolă, totul ar fi diferit. Cel puțin ar afla, într-un fel sau altul, ce simte Mark cu adevărat pentru ea. Atâta timp cât Francesca făcea parte din viața lor, Mark avea scuza perfectă pentru a nu se angaja serios în relație. Oricât de mult l-ar fi iubit, Nikki nu era sută la sută sigură că sentimentele lui sunt destul de puternice cum și-ar dori ea. Dacă va rămâne cu el, oare va avea tot timpul sentimentul că lipsește ceva, că își dorește ceva mai mult? Ar putea Nikki trăi cu această nevoie nebună de a fi iubită de el, zi după zi? Oare tot mai rarele momente de fericire meritau permanenta suferință care mergea mână în mână cu dragostea ei pentru el?

O lacrimă se rostogoli pe obrazul lui Nikki și ea o șterse repede. Cât s-ar bucura Francesca văzând-o așa, nemernica, se gândi ea supărată. Ar triumfa dac-ar ști că „cealaltă femeie" este atât de nefericită.

Nikki respiră adânc. Nu-i stătea deloc în fire să se

comporte astfel și deja se săturase. Nu va ceda încă. Va rămâne pe poziție până de Crăciun și dacă lucrurile nu se vor îndrepta, va începe noul an de una singură. Deși nu știa, Mark era în vizor. Nici o femeie nu poate îndura mai mult de atât, se hotărî Nikki. Își ridică fața spre soare și se relaxă, știind că deținea din controlul asupra propriului viitor.

28

— Doar explică cine ești dacă te întreabă, o informă Ken trecând de bariera de securitate a postului RTE cu un semn din mână către gardian, care îl recunoscu imediat. Era luni dimineața, prima ei zi de lucru la noua slujbă. Ken urma să lase niște materiale aici și totodată o conducea într-un mic tur al locului.

— Aici este centrul de emisie TV. Studioul de radio este mai sus. O să ți le arăt pe rând dar în general, o dată ce îi spui recepționerei numele, funcția ta și persoana de contact, cineva va veni să vă conducă pe tine și pe invitatul tău și o să se ocupe mai departe de voi. Sunt toți foarte amabili, ca și la TV3, așa că nu trebuie să te îngrijești decât de invitați, să-i ajuți să scape de emoții, o liniști Ken arătându-i spațiile de parcare, ce ei i se păreau foarte aglomerate, oriunde s-ar fi uitat.

— Există o parcare pentru invitați chiar lângă studioul de radio, dar dacă nu stai mult, parchezi aici, pe liniile galbene.

În timp ce Ken oprea mașina, Francesca privea uluită la imensul complex. Totul era foarte bine întreținut. Nu-și dăduse seama cât de mare este clădirea. Nu mai fusese niciodată la RTE și era atât curioasă, cât și intimidată.

Ken părea atât de sigur pe sine când salută pe toată lumea, știind numele fiecărei persoane în parte și exact unde să se îndrepte. Era palpitant, recunoscu ea în timp ce urcau scările către studioul de radio și îl văzu pe Gareth O'Callaghan, cunoscutul prezentator de la 2FM, trecând repede pe lângă ei.

Ken o conduse de-a lungul imensului birou de la Centrul Radio și apoi ajunseră în micul spațiu rezervat barului, unde încercă să nu se uite prea insistent, căci observă crainici TV, prezentatori și celebrități aflați în pauza de cafea, adânciți în conversații cu producători, documentariști și asistenți de producție.

— Aici poți să îi aduci pe invitați înainte sau după interviurile de radio, ca să se relaxeze cu o ceașcă de cafea sau ceai. Există și o cantină mică în cadrul Centrului TV și desigur există cantina principală, pentru angajați. O să-ți arăt și acolo, spuse cu căldură Ken. Nu fi derutată, Francesca. O să le înveți pe toate pe dinafară în scurt timp. Prima dată când am venit aici am fost îngrozit. Am crezut că nu o să mă descurc în vecii vecilor. Dar, după câteva vizite, o să te obișnuiești.

— Le vezi și le auzi pe toate aceste personalități mass media pe ecran sau în spatele microfonului, și e tare ciudat să le observi stând la masă, discutând la o cafea sau, pur și simplu, fiind niște oameni normali, remarcă Francesca când Ken o invită să se așeze la o masă liberă.

— Păi, chiar asta sunt, niște oameni foarte normali, așa cum o să afli și singură, râse Ken. Ceai, cafea?

— Cafea, te rog, spuse Francesca. Și aș putea lua și un biscuit? Fusese prea agitată dimineață și nu mai avusese timp de micul dejun. Acum îi era puțin foame.

Ken zâmbi.

— Slavă Domnului că nu ești una din acele femei îngrozitoare care nu mănâncă nimic. Mă scot din minți. Imediat vin și biscuiții.

O, Doamne, doar nu-mi spune acuma că sunt prea grasă? se gândi Francesca vinovată, notându-și în minte să nu mănânce prea multe dulciuri în fața lui. Sună telefonul ei mobil și văzu afișat numărul lui Mark. Ce naiba voia de la ea? Sincronizarea era cum nu se poate mai proastă, se gândi iritată. Ca să vezi, s-o sune chiar în prima dimineață a noii sale slujbe. Ei bine, nu avea de gând să-i spună încă, poate nu-i ieșea afacerea.

— Alo, șopti ea. În spatele ei, zgomotul paharelor ciocnite de veselă și zumzăiala tuturor persoanelor antrenate în discuții o împiedicau să audă foarte bine.

— Bună, eu sunt. Unde ești? Am încercat întâi acasă, întrebă curios Mark.

— Nu contează, îl repezi Francesca. De ce mă suni?

— O! Eu, ăă... voiam să-ți spun cât de mult mi-a plăcut fotografia ta din ziarele de sâmbătă. Arătai foarte bine, sper că te-ai distrat la petrecerea lui Karen. Eu nu am putut ajunge, a trebuit să plec urgent la Geneva, spuse Mark prietenește.

— Serios? răspunse calmă Francesca. Ai pierdut o seară pe cinste. Uite ce e, acum sunt cam ocupată, ai și altceva să-mi spui?

— Nu, nu cred. Mark părea dezarmat. Dacă mă cauți, să știi că noi plecăm la Kinsale pentru câteva zile. Mă poți găsi pe mobil.

— Bine. Pa. Francesca închise furioasă. Ticălos îngâmfat! Cum îndrăznește să o sune și să-i spună că arăta bine. De parcă i-ar fi păsat vreun pic, se gândi ea amărâtă. Deci plecau la Kinsale, așa? Ce drăguț. El nu a avut nici mă-

car decența să o întrebe dacă pleacă în vacanță anul ăsta. Mark ducea viața unui bogătaș, plimbându-se prin toată țara, cu fâța lui de braț, trăindu-și viața de celibatar. Francesca se simți din nou înșelată. Ea ar fi trebuit să se plimbe în Kinsale pentru câteva zile, ținându-se de mână cu soțul ei. Fără îndoială, Mark o va duce pe Nikki la Ballybrit, la cursele Galway din august. Ea și Mark petreceau mereu câte o săptămână acolo. Dacă voia să ajungă la curse anul ăsta, trebuia să se ducă singură, se gândi nefericită.

La dracu' cu el. De ce a trebuit s-o sune în dimineața asta și să-i spună de Kinsale? Începuse ziua bine, mulțumită de noul ei job, și acum îi stricase tot cheful. Cât timp o să-i ia ca să-l uite? Va fi vreodată în stare să nu-i pese deloc de relația dintre Mark și Nikki sau va fi mereu aceasta un cuțit înfipt în inimă? De ce nu putea proceda la fel ca soțul ei, să meargă mai departe fără să privească deloc în urmă? Despărțirea lor pare să nu-l fi afectat cu nimic. Dar adevărul este că el are o iubită care să-i atenueze orice fel de resentimente. Francesca era singură, luptând de una singură. Mark avusese însă atâta tupeu cu prostia asta, despre cât de bine arăta ea la petrecere. Știa cu siguranță că, dacă ar fi fost lângă el, l-ar fi plesnit dintr-o răsuflare, atât de mult se enervase.

Îl văzu pe Ken cum se strecoară printre mese, cu tava în mână și abordă din nou un aer vesel. Era cert convinsă că viața ei intimă nu trebuie să-i afecteze munca, în special în prima zi. Îi împinse pe Mark și pe Nikki în străfundul memoriei și îi zâmbi șefului ei.

— Asta nu pare nici pe departe a fi muncă.

— Crede-mă, Francesca, vor fi zile în care vei ajunge acasă și îți vei spune: „Am înnebunit?" spuse vioi Ken,

atacând un biscuit uns cu un strat gros de unt. Bucură-te de momentele astea cât mai poți.

Până la sfârșitul zilei, era doborâtă. Era atât de mult de învățat și chiar transportul în comun era foarte obositor. Se legăna în sensul impus de trenul Dart, înghesuită ca o sardină în conservă, invidiindu-i pe cei care aveau un loc. Trebuia să se obișnuiască cu asta, se gândi ea când un bărbat solid o călcă pe degetele de la picioare în încercarea de a-și face drum către ușă. Totuși, ziua trecuse repede și era destul de mulțumită de felul în care se descurcase. Și Ken era drăguț; în ciuda aerului lui cam țicnit și a stilului lejer, era extrem de profesionist și priceput.

Ajunse acasă atât de obosită încât, după ce luă niște pâine cu unt, o bucată de brânză și cu o cutie de Cola dietetică, se scufundă în șezlongul de pe verandă doar în sutien și ciorapi, ca să mai prindă ultimele raze de soare ce se risipeau în amurg. Doar mai târziu, după ce își călcă îmbrăcămintea pentru a doua zi și se băgă în pat, își aminti scurt de telefonul lui Mark, dar nu mai avu energia necesară pentru a-și susține mânia și resentimentele ivite în prima parte a zilei. Pentru prima dată în mult timp, adormi ca un prunc și se trezi surprinsă că noaptea trecuse atât de repede.

Dimineața următoare o găsi așteptând la *Sosiri* în aeroportul Dublin, cu o planșetă pe care scria, cu caractere mari, numele autoarei, sperând că femeia o va observa fără dificultate. Magda Waldon era una dintre cele mai cunoscute scriitoare ale genului științifico-fantastic din întreaga lume și, la cincizeci și patru de ani, tot mai scria câte un roman pe an. Era invitat de onoare al convenției de SF din Dun Laoghaire.

Francesca o căuta din priviri, prin mulțimea ce se scurgea

din avion. Studiase dosarul de presă și văzuse fotografia autoarei, deci știa că e o femeie roșcată, cu ochii mult îngropați în orbite și o privire arogantă.

— Hei, dumneata, de acolo. O femeie mică și voinică, cu o claie de păr roșu ca focul, ce-i cădea extravagant pe umeri, în cascade, o pocni pe Francesca între coaste. Eu sunt Magda Waldon și trebuie urgent să beau ceva. Cutia asta în care-am zburat, dacă n-a dat în toate golurile de aer care-au fost, n-a mai dat în nici unul.

Inima Francescăi i se opri în piept. De la izul de coniac ce emana de la o poștă dinspre această femeie, era evident că scriitoarea băuse deja. Francesca rămase cu privirea fixată asupra ei și încercă să suprapună realitatea cu fotografia publicitară. Ce diferență mare poate provoca o coafură bună, se gândi ea sec. Magda își arăta pe de-a dreptul cei cincizeci și doi de ani. Ochii ei injectați ieșeau în evidență prin ochelarii cu lentile bifocale și rame argintii. Obrajii aprinși și roșii, umflați și străbătuți de multe vene nu aduceau nici pe departe cu tenul rozaliu și fin din pozele ei evident retușate. Mignona autoare purta pantofi negri cu toc și niște pantaloni negri lăbărțați; o bluză cu decolteu larg dădea la iveală o piele bronzată și încreștită, iar o jachetă până la mijloc, de un roșu aprins, accentua curbele voluminoase ale pieptului Magdei. În urechi, la gât și la mâini era acoperită de bijuterii de aur groase, care zornăiau cu fiecare mișcare a trupului. *Probabil că acoperă zgomotul sticlelor de băutură*, se gândi Francesca cu puțină răutate în timp ce întindea mâna spre a face cunoștință.

— Eu sunt Francesca Kirwan. Sunt de la Ken Kennedy PR și vă voi însoți...

— Da, da. Du-mă la bar. Magda o întrerupse din aces-

te formalități gesticulând, evident neinteresată de cine va avea grijă de ea și cum.

— Pe aici, vă rog, spuse politicos Francesca, conducând-o spre bar. Magda nu pierdea timpul, dădu rapid pe gât două pahare cu brandy, unul după altul, înainte ca Francesca să o anunțe hotărâtă că trebuie să plece pentru că avea programate două interviuri la hotel, înainte de prânz.

— Eh, la naiba cu ele! rosti Magda în bătaie de joc.

— Îmi pare rău, dar au fost deja aranjate și nu putem să-i lăsăm baltă pe oameni, spuse cu blândețe Francesca, fierbând însă de nervi. Ăsta era primul ei test. Ce dezastru dacă autoarea ei ar sosi la hotel beată criță și ar amâna interviurile. Ce „noroc" pe capul ei, tocmai această femeie să devină prima ei însărcinare.

— Tre' să mă duc la baie și apoi vin cu tine, rosti răgușit Magda, plictisită de atâta bătaie la cap.

Când dispăru în toaleta pentru femei, Francesca îi dădu un telefon scurt lui Ken.

— Bună, eu sunt. E cherchelită bine, șopti ea.

— Nu te îngrijora. Editorii ei m-au pus deja în gardă. Până la urmă face față obligațiilor. Așa e mereu. Dar du-o cât mai repede la hotel, o sfătui Ken.

— De ce nu m-ai prevenit? îl întrebă Francesca.

— Nu voiam să îți faci griji. Îmi pare rău, știu că nu este cea mai ușoară sarcină pentru început, dar dacă te descurci cu ea, poți să te descurci în orice altă situație. Consideră și tu că e un examen de trecere. Fii fermă cu ea, așa a spus editorul ei.

— Păi atunci, îmi dau demisia de pe acum, îl anunță Francesca.

— Dumnezeule, Francesca. Nu-mi face una ca asta. Am

căzut de acord că vei sta de probă o lună de zile. Deja sunt dependent de tine. Îți dau o primă la sfârșitul anului. Ken își pierduse orice urmă de veselie din glas, părând îngrozit.

— Doar te tachinam, rânji Francesca. Deci o să fie o primă, da? Sper să fie una bună, adăugă ea. Magda ieși tropăind din toaletă, pe tocurile ei incredibil de înalte. Trebuie să plec, murmură Francesca, uite-o că vine.

— Ești sigură că nu mai avem timp pentru încă un pahar? o întrebă scriitoarea.

— Din păcate, nu, spuse cu fermitate Francesca, aruncând pe umăr geanta burdușită a Magdei și luând-o înainte spre ieșire.

— Și se mai vorbește de ospitalitatea irlandeză, bombăni Magda cu agresivitate, încercând să se trezească.

Până la sfârșitul zilei, Francesca știa despre ce vorbea Ken când o avertizase că vor fi zile în care se va întreba dacă nu e cumva nebună că acceptase această slujbă. Magda insistase să i se schimbe camera de hotel pentru că nu-i plăcea priveliștea de la fereastră. În timpul interviurilor mai băuse câteva pahare bune de brandy. După o masă de prânz cu homar, puse capac la toate și spuse morocănoasă:

— Hai să terminăm o dată cu calvarul ăsta de doi bani. Arată-mi drumul, Frannie. Ajunsese deja Frannie, nu mai era Francesca.

Ea urmări uimită cum Magda își ținea publicul ei iubit cu sufletul la gură, în timp ce citea și răspundea la întrebări. După aceea, spre imensa ei ușurare, Magda se duse să tragă un pui de somn în cameră, pregătindu-se de cina pe care organizatorii convenției o găzduiau în onoarea ei. Francesca se strecură în camera ei de hotel, făcu un duș și se așeză pe pat, încercând să se relaxeze.

Ce zi, se gândi ea ațipind. Săptămâna trecută pe vremea asta, pierdea timpul prin casă, plângându-și de milă. Zâmbi, mirată ce diferență poate aduce o singură săptămână în viața unui om. Poate că este o zi solicitantă pentru ea, dar până acum nu a avut timp să se plictisească sau să își plângă de milă. Slujba asta era exact ce avea nevoie în acest moment, se gândi recunoscătoare.

La opt și un sfert, Magda apăru în holul hotelului, gata de acțiune și de o noapte grea de băut. Purta o rochie de jerse purpurie, lungă, care îi scotea generoasă la iveală fiecare rotunjime și era în contrast alarmant cu nuanța părului ei. Nici măcar un kilogram de parfum n-ar fi putut ascunde mirosul alcoolului care îi emana din fiecare por. În taxi, în drumul spre restaurant, Magda scoase o sticlă plată de argint din geantă și luă o gură sănătoasă de tărie. Francesca se prefăcu discret că nu observă, dar nu pentru că Magdei i-ar fi păsat măcar cât o ceapă degerată. Evident, pentru ea nu era o prioritate să mențină aparențele. Imediat îi găsi nod în papură și restaurantului care, pe jos, avea parchet și se plânse că zgomotul din sală îi dădea dureri de cap. *Nici pe departe atât de puternice pe cât o să-ți dau eu dacă nu-ți pui dop la gura aia*, se gândi Francesca enervată, în timp ce se chinuia să-i zâmbească compătimitor și îi oferi o aspirină, din păcate, brusc refuzată.

La jumătatea dineului, înainte de servirea faimoasei cafele irlandeze, Magdei îi căzu capul în piept și începu să sforăie. Și, ca să pună capac la tot ce ingerase de-a lungul zilei, în seara asta dăduse pe gât trei aperitive și o sticlă de vin roșu, iar apoi încă un brandy. Francesca și organizatorul convenției, un tânăr foarte de treabă numit Des, au târât-o afară până în taxi și, pe când Francesca se așeza lângă ea, Magda deschise, pentru o secundă, ochii.

— Du-mă la bar, reuși ea să bolborosească înainte de a-i cădea capul într-o parte, pe umăr.

Cu ajutorul portarului de noapte, care o trânti rapid pe Magda într-un cărucior de bagaje, Francesca își cără povara în cameră. Reușiră să „descarce" micul buldozer de femeie în pat și o întoarseră pe o parte. Francesca îi scoase pantofii, dar se hotărî să nu o și dezbrace. O acoperi cu o pătură și ieși ușor din cameră, rugându-se fervent ca scriitoarea să nu vomite și să se înece.

Stând ca pe ace, sună la recepție a doua zi dimineață și rugă să i se facă legătura în camera Magdei. Trecuse parcă o veșnicie de când telefonul suna și nu răspundea nimeni. Francesca intră în panică, era pe punctul de a o ruga pe tânăra recepționeră să pună pe cineva să verifice dacă Magda a supraviețuit nopții trecute, când auzi o voce morocănoasă în receptor: „Scutește-mă."

Cel puțin era în viață, se gândi Francesca ușurată, grăbindu-se spre duș. Tot ce trebuia să facă era să o treacă de *check-in* la aeroport și gata cu răspunderea ei pentru Magda Waldon, decana SF-ului.

Telefonul sună în timp ce își bea rapid cafeaua fierbinte. Era Millie.

— Cum merge?

— Nu întreba. Nu am timp să vorbesc acuma, dar o să-ți povestesc totul diseară.

— Îți place?

— Ar fi puțin exagerat să spun că-mi place, făcu haz de necaz Francesca. Cu siguranță nu e plicticos. Vorbim mai târziu.

Magda nu era deloc bine dispusă. Cu părul răvășit și cu niște haine groaznice pe ea, deschise ușa când Francesca ciocăni stăruitor.

— A, tu erai, mârâi ea printre dinți.

— Da, eu eram, spuse veselă Francesca dând la o parte draperiile.

Magda se dădu deoparte ca arsă.

— La ce naiba ai făcut asta? Dă-mi imediat un coniac.

— Sigur. Întâi faci un duș și pe urmă sun la room service să ne aducă un coniac. Minibarul fiind deschis, observă că unele sticle erau deja goale, iar altele fuseseră înfundate în geanta Magdei, așadar nu mai avea rost să caute brandy prin cameră. Vrei să iei micul dejun? o întrebă Francesca politicos.

— La dracu' cu micul dejun, bombăni ea.

O oră mai târziu, Magda se îndrepta, legănându-se, spre mașina Francescăi. Coniacul o mai trezise cumva și privea în jur cu ochii încețoșați.

— N-apuc niciodată să văd și eu prea mult în scurtele astea călătorii ale mele. Sunt prea ocupată, știi. Păcat. Pare chiar interesant, bolborosi ea în timp ce treceau pe lângă cluburile de iahting și apoi pe lângă o mică platformă de ancorare a feriboturilor. Marea arată frumos, declară Magda înainte de a ceda unei tăceri de mormânt.

Francesca simți o ușurare enormă când, puțin mai târziu în acea dimineață, povara ei dispăru prin porțile de la *Plecări*.

— Am nimerit și mai rău decât tine. Uite. Un exemplar cu autograf, o anunță Magda, azvârlindu-i în brațe ultimul ei roman. Apoi plecă, aruncându-și părul într-o parte și făcând semn de adio cu mâna ei plină de bijuterii, înconjurată de o aură puternic mirositoare de alcool. Francescăi îi era milă de pasagerul care va sta alături de Magda, în avion.

— O experiență care nu trebuie ratată de nici un bun

publicist, râse Ken în timp ce Francesca, întoarsă acum la birou, îl încânta cu povestea evenimentelor petrecute în ultimele douăzeci și patru de ore. Te-ai descurcat bine, Frannie. Cred că o să-ți spun Frannie de acum înainte, declară el pe un ton glumeț.

— Așa să faci și eu am plecat urgent de-aici, îl avertiză ea.

Restul săptămânii s-a dovedit floare la ureche comparativ cu efortul la care o provocase Magda. Un jurnalist își amânase interviul cu foarte puțin timp înainte și ceruse o reprogramare, spre marea enervare a unui designer de modă care devenise subiect de știre cu modelele sale inedite. Această tânără creatoare de modă se rățoise și îi făcuse scandal Francescăi, dar tăcu mâlc când îi telefonă Ken, pentru a o calma.

Computerul din birou o înspăimânta pe Francesca. Ken îi arătase foarte pe scurt cum să-l folosească, dar el era atât de priceput încât i se părea normal ca ea să înțeleagă tot ce îi explicase. Imediat ce se va întoarce din Portugalia, se va înscrie la un curs de calculatoare, se hotărî Francesca.

După prima ei săptămână de lucru, plecând acasă prin traficul aglomerat de vineri, se simțea extenuată dar foarte fericită. Trenul trecu de Merrion Gates. Rândurile de mașini așteptau ca barierele să se ridice. Cel puțin, nu mai era nevoită să conducă în această seară fierbinte de vineri, deloc potrivită pentru cei cu inima slabă. Șofatul în centrul orașului și găsirea unui loc de parcare erau uneori un adevărat coșmar. Doar câteva stații și a ajuns; va fi acasă în douăzeci și cinci de minute. Dacă ar fi condus, i-ar fi luat cel puțin o oră și jumătate.

Se descurcase bine, se declară Francesca mulțumită în sinea ei, când trenul opri în gara Connolly, din care și-

ruri de călători șerpuiră spre ieșire. Aranjase cât mai logic sistemul de îndosariere și curățase biroul. Se ocupase de primul ei autor, a cărui imagine o păstrase intactă în fața publicului, cu o încredere pe care nu o simțise nici pe departe și pe plan personal. Magda fusese o binecuvântare deghizată, și dacă i-a putut face față acestui personaj dificil, poate să facă față oricui. Nu șterse nimic din nesuferitul de calculator, deși era mai mult vorba de noroc decât de pricepere. Trenul ajunse în sfârșit în stația Clontarf și ea își făcu loc printre ceilalți pasageri, ca să coboare.

O briză plăcută o înconjură în timp ce urca scările verzi de metal, ce treceau peste calea ferată. Soarele dogoritor, încălzindu-i însă plăcut fața, o binedispuse. O să își ia ceaiul afară pe verandă, se va relaxa un pic și apoi își va face bagajele. Săptămâna în Portugalia n-ar fi putut sosi într-un moment mai bun: duminică pe vremea asta, va sorbi dintr-un cocktail pe marginea piscinei. Vacanța asta era exact ce-i trebuia.

29

Francesca căscă. Era moartă de oboseală și de-abia aștepta să ajungă la apartamentul lor de vacanță.

— Aș dori ca moșnegii ăștia idioți să își rezolve problemele și să urce o dată în autobuz, spuse iritată Millie.

— Și eu la fel, murmură Francesca, privind cuplul în vârstă certându-se de zor cu agentul de voiaj, lângă autobuz.

— Care e problema lor, până la urmă?

Francesca căscă din nou și aproape că își mușcă limba.

— Cred că ceva legat de bagaj.

Un copil aflat în fundul autobuzului începu să bocească jalnic.

— Ah, asta ne mai lipsea, oftă Millie. Data viitoare când mai am idei din astea excepționale să plecăm în vacanță, pune-mă repede la punct. Am uitat complet ce înseamnă „cursă specială de vacanță, cu plată redusă".

— La fel zic și eu, recunoscu Francesca. Cât ne ia ca să ajungem la hotel?

— Aproape o oră. Dacă mai pornim anul ăsta, bombăni Millie, abținându-se din greu să deschidă geamul și să înceapă să urle. Dacă nu se mișcă mai repede, cobor și îi împing eu singură în autobuz.

— Mamaa! Mamaa! Un alt copil se lansă într-un val de plânsete și icneli.

— Vai de mine, Pavarotti ar fi mândru de ăsta mic, spuse exasperată Millie.

Francesca râse pe înfundate.

— Termină, Millie, ești de groază. Sunt obosiți, micuții de ei. E trecut de miezul nopții.

— Ai noroc că toți piticii ăștia n-o să ajungă în apartamentul nostru, că altfel n-ai mai fi așa de înțelegătoare, pufni Millie.

— Era o piesă nou-nouță Louis Vuitton și vreau să mi se înlocuiască întocmai, striga cu voce tare bătrâna doamnă în costum roz, în timp ce urca scările autobuzului, urmată de soțul ei foarte roșu la față. Este absolut strigător la cer felul în care suntem tratați, declară femeia în fața tuturor și se trânti pe un scaun.

— Ce naiba caută baba asta sulemenită într-o vacanță cu preț redus, dacă-și poate permite un Louis Vuitton nou nouț? râse zgomotos Millie.

— Șșșt, o să te audă! o certă Francesca.

— Foarte bine! Vreau să mă audă. Millie se săturase. Zborul întârziase deja peste măsură, fusese o zi obositoare și răbdarea ei se evaporase de mult. Motorul căpătă viață și autobuzul se urni cu greu din parcare. În sfârșit, murmură Millie pe măsură ce urletele copiilor se mai calmară ca, în final, să se liniștească de tot.

O oră și jumătate mai târziu, Francesca și Millie își cărau bagajele în sala de primire a apartamentelor Oura Praia. Ele erau ultimele turiste de cazat după o călătorie lungă și plină de peripeții, care le lăsase suferind de grețuri. Din fericire, baba cu costum roz și copiii trâmbițători se dăduseră jos primii. Un bărbat tânăr și drăguț din

spatele biroului de recepție le înmână formularele de înregistrare și le luă pașapoartele. După două minute, aveau deja cheia garsonierei lor.

— Nu-mi convine, începu Millie să vocifereze în timp ce urcau cu liftul la etajul desemnat. Liftul ăsta coboară. Eu am cerut un apartament la etaj superior. Ușile ascensorului se deschiseră și un miros urât de clor le adie pe la nas.

— Rahat, suntem la parter. Francesca, eu nu accept. Am specificat că vreau la etaj. Millie mai avea puțin și exploda.

— Hai să ne uităm întâi și să vedem cum arată, sugeră Francesca, de-abia așteptând să se întindă pe un pat. Îmi place cum au îmbrăcat coridorul cu multe covoare. N-am mai văzut niciodată așa ceva într-un complex de apartamente, adăugă ea mulțumită trăgând bagajele în urma ei.

Millie introduse cheia în ială, împinse ușa și aprinse lumina.

— Hai să vedem. E drăguță. Francesca privi nerăbdătoare peste umărul lui Millie. Ea nu fusese în străinătate decât de două ori, cu prieteni, înainte să se căsătorească; brusc, o memorie vie îi reveni în minte, memoria bucuriei imense când ea și două prietene amețite de băutură, hlizindu-se, se împiedicaseră de o mie de ori pe holul cu marmură al unui hotel din Ibiza, ca să tragă o primă ocheadă la minusculul lor apartament cu un singur dormitor.

Millie strâmbă din nas când se îndreptă către ușile înalte, cu geamuri, ce dădeau într-o curte interioară, și desfăcu draperiile.

— Nu, cu siguranță, nu, Francesca. Miroase a fum aici și e chiar vizavi de piscină. Îți imaginezi ce zgomot!

Ieșind din garsonieră, Francescăi îi venea să leșine.

Millie se pricepea de minune să facă scandal și să își spună punctul de vedere. Mult mai bine decât ea. Dacă ea ar fi descoperit că Aidan se distrează cu o altă femeie într-o cameră de hotel, soțul ei ar fi acum cel puțin olog, se gândi Francesca posomorâtă, în timp ce o urma pe Millie pe drumul pe care veniseră.

Își ascunse o grimasă privind-o pe sora ei străbătând holul complexului de vacanță. Bietul amărât de la recepție n-avea idee nici pe ce lume se află. Însă cu Millie nu te puteai juca, în special în primele ore ale dimineții. Francesca se târî cu greu după ea, trăgând de geamantan. Nu era deloc în formă, era chiar patetic. De-abia mai respira după ce se chinui să își mute valiza de colo-colo. E adevărat, avea cel puțin șapte cărți imense împachetate înăuntru, dar, totuși, trebuia să facă ceva cu privire la lipsa de mișcare. Era ridicol. Avea patruzeci de ani, nu nouăzeci.

— Dar am *specificat* că doresc o garsonieră la etaj, accentua vehement Millie.

— Îmi pare rău, doamnă, toate garsonierele sunt ocupate deja, îi răspunse politicos recepționerul.

— Dar este *strigător la cer*...

— Îmi cer scuze, interveni Francesca, dar măcar un apartament cu un singur dormitor mai este liber la vreun etaj?

— Sincer să fiu, doamnă, este, dar costă mult mai mult. Stați să verific. Tastă ceva pe computer și zâmbi către Francesca. Asta înseamnă patruzeci și opt de mii, cu trei sute de escudo mai mult.

Millie rămase cu gura căscată.

— Nu sună atât de rău dacă vorbești repede, rânji Francesca scoțând cartea de credit. Visa? întrebă ea plină de speranță.

— E foarte bine, doamnă. Tânărul se înveseli, ușurat peste măsură că nu mai trebuia să aibă de-a face cu amazoana care arăta pregătită să-l lase lat la pământ dintr-o singură lovitură.

— Francesca, cât înseamnă asta? întrebă Millie.

— Cui îi pasă. Tocmai mi-am luat primul salariu. Și pot să te las bine mersi în sala de așteptare dacă începi să mă calci pe nervi.

Millie râse.

— Nu fii obraznică.

Pentru a doua oară în acea noapte se aflau în lift, numai că de data asta urcau la etajul șase.

— Francesca, cât *a costat* în plus? întrebă din nou Millie. Nu pot să-mi dau seama cu toate zerourile alea.

— Aproximativ cu o sută șaizeci de lire mai mult. Dar va merita să avem și noi un apartament liniștit și plăcut.

— Sper că așa o să fie, că dacă nu, o să provoc o ceartă pe cinste, spuse ea cu satisfacție.

— Dar chiar e drăguț, se entuziasmă Millie când păși în micul hol de intrare și admiră un salon spațios și frumos mobilat.

— Dormitorul e uriaș și balconul e lung până în dreptul salonului. Iar baia parcă e un bazin de înot, spuse fericită Francesca.

— O, Francesca, uite ce priveliște, o îndemnă Millie.

Ea se duse alături de sora ei pe balcon și privi în jur cu plăcere. Dedesubt, imensa piscină plină cu o apă turcoaz strălucea incitant. Luminile din stațiune sclipeau sub balconul lor și departe, luna plină răsărise deasupra mării ca de sticlă, pe un cer plin de stele.

— Hai să bem ceva. Mor după un ceai, sugeră Millie. O să stăm un pic pe balcon, ca să ne restabilim echilibrul.

— Bine gândit, Femeia Minune. Și vezi că e un pachet de Club Milks în geantă. Francesca scotoci într-o gentuță drăguță stil sport, în care-și împachetase obiecte esențiale, și găsi un pachet de snack-uri Club Milks, pe care îl flutură triumfătoare în aer.

Douăzeci de minute mai târziu, ele stăteau admirându-și regatul de o săptămână, ronțăind pufuleți de ciocolată, cu bagajele încă nedesfăcute și cu încă șase zile de leneveală binecuvântată în față. Era un sentiment plăcut și Francesca se simțea aproape din nou tânără, stând alături de sora ei și râzând la remarcile ei spirituale.

Bărbații! Cine mai are nevoie de ei când ai o soră ca Millie, a fost ultimul gând conștient al Francescăi, puțin mai târziu, înainte de a adormi în sfârșit pe niște cearșafuri apretate.

Mark își dădu ochii peste cap în timp ce Viv Cassidy continua să pălăvrăgească vrute și nevrute.

— Ideea e că mi-ar plăcea la nebunie să o avem și pe Francesca în partida de tenis dublu mixt, dar nu pot să dau de ea. Am telefonat în continuu acasă, dar nici un răspuns. De obicei, intră robotul și las un mesaj, în ultimele zile însă, nici ăsta nu a mai mers. Din păcate, nu am numărul ei de mobil. Este plecată cumva? Nici pe Trixie nu am mai auzit-o lătrând, și desigur, clubul nostru de carte e închis până în septembrie, deci aici n-o mai pot întâlni, turui Viv fără răsuflare.

— Uite, Viv, lasă-mă pe mine să rezolv și o să-i spun să te sune. Acum am o întâlnire și trebuie să plec. Mi-a făcut plăcere să te văd, spuse Mark cu răbdare și închise. Vacă afurisită și bârfitoare, bombăni el, întinzându-se și căscând. Îți dai seama, s-o macine într-atâta pe femeia

asta ce se-ntâmplă în familia Kirwan, încât să ajungă să-l sune la bancă. *Și ce mai faci, trebuie neapărat să ne întâlnim la un pahar, s-o aduci cu tine și pe noua ta prietenă,* îi făcuse ea o invitație pe tonul ei pițigăiat și miorlăit, care îl scotea din pepeni. Parcă și-o imagina pe Nikki stând la taclale cu Viv. Sau poate că nu. Viv cu siguranță n-ar fi pe gustul lui Nikki, care nu-i înghițea cu ușurință pe proști.

Mark se încruntă. Să fie el al naibii dacă avea să-i dea nesimțitei de Viv telefonul mobil al Francescăi. Viv ar bate-o la cap pe soția lui zi și noapte, ăsta era felul ei de-a fi.

Apelă fostul lui număr fix de acasă, nici un răspuns. Francesca nu obișnuia să oprească robotul telefonic. Poate că într-adevăr *era* plecată. Dar slabe șanse. Cu siguranță ar fi avut bunul simț să-l anunțe; la urma urmei, el îi spusese că intenționa să plece la Kinsale, se gândi prezumțios, uitând de numeroasele călătorii scurte făcute împreună cu Nikki și despre care nu-i menționase nimic soției sale.

Secretara îl trezi din meditație.

— Charles de Fressange e la telefon acum, sună din Paris.

— Bine. Fă-mi legătura, o rugă Mark. O să încerce și mai târziu cu un telefon acasă și, dacă nici atunci nu va răspunde nimeni, o s-o sune pe Francesca pe mobil. La urma urmei, avea o scuză întemeiată. Dacă o poți numi pe Viv Cassidy o scuză. Era îngrozitor să se gândească că îi trebuie un anumit motiv ca să vorbească cu femeia care îi fusese parteneră de viață douăzeci de ani, se întristă el. Trebuia neapărat ca Francesca să se trezească la realitate și să lase trecutul în urmă. Prea îi purta pică de multă vreme.

— *Bonjour*, Mark. Vocea puternică și vioaie a colegului său francez se auzi în receptor atât de clar, încât Mark își

îndreptă atenția spre alte probleme, mult mai importante decât Viv Cassidy care încearcă să ia legătura cu soția lui, acum înstrăinată de el.

— Asta da viață! Francesca se întoarse pe burtă și simți razele calde ale soarelui mângâindu-i spatele.

— Am fost născută pentru așa ceva, se întinse Millie satisfăcută pe șezlongul ei. Tocmai luaseră un prânz delicios la restaurantul de lângă piscină și se pregăteau pentru o mică siestă sub umbrelele lor galbene, vesel colorate.

— Am de gând să dorm săptămâna asta pentru un an întreg, declară Millie.

— Ți-e dor de copii? o întrebă Francesca cu multă compasiune.

— Nu. Sunt încântată că Aidan petrece puțin timp cu fetele, spuse hotărâtă Millie și sora ei râse.

— A fost foarte frumos din partea lui să își ia liber o săptămână, ca tu să poți pleca.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Francesca, ce tot bați câmpii acolo? se enervă Millie. El pleacă în fiecare weekend ori la rugby, ori la pescuit. Eu sunt *îndreptățită*. Dacă le-ai fi auzit pe colegele mele la școală. „Nu-i așa că e minunat". „Nu-i așa că e un bărbat înțelegător." „Ești foarte fericită, al meu n-ar face asta pentru mine." E ridicol. Mie nu-mi spune nimeni niciodată că sunt minunată sau înțelegătoare când mă ocup zi de zi de copii, iar Aidan e plecat.

— Presupun că ai dreptate, murmură Francesca.

— Ăsta-i adevărul. De la femei se așteaptă să facă totul singure. Serviciu, ai grijă de copii și de gospodărie, iar dacă bărbatul face și el ceva în casă, din când în când, ești considerată norocoasă.

— Aidan e oricum mult mai priceput decât Mark, remarcă Francesca.

— Asta pentru că eu lucrez. Așa că trebuie să se priceapă. Dacă aș sta acasă tot timpul, așa cum ai făcut tu, îți garantez că toată contribuția lui la gospodărie ar fi mult mai mică – fără supărare. Dar așa stau lucrurile. În adâncul sufletului lor, bărbații consideră și astăzi că rolul femeii este acela de mamă și de gospodină și percepția asta nu se va schimba niciodată. Millie se așeză mai confortabil după ce-și dădu frâu liber indignării.

— Chiar mă întrebam, oare Nikki Langan își dorește copii? Francesca își sprijini bărbia în mâini. Ea cu siguranță nu pare genul ăsta de femeie: mamă sau gospodină.

— Cred că Mark ar muri dacă Nikki ar rămâne însărcinată. Nu-i așa? Millie bufni în râs. Ultimul lucru pe care și-l dorește el e un copil.

— Dar să știi că par fericiți împreună. S-ar putea întâmpla și asta în viitor, spuse tristă Francesca. Au plecat la Kinsale pentru vreo două zile.

— Foarte frumos din partea lor, spuse sec Millie. Poate că par fericiți, dar el nu se grăbește deloc să divorțeze de tine și să se căsătorească cu ea. Îți spun eu, Francesca, acum se bucură de ce-i mai bun și dintr-o parte, și din alta. Tu l-ai primi înapoi dacă s-ar reîntoarce la tine? o întrebă curioasă.

— Nu știu, recunoscu Francesca. Uneori cred că l-aș primi, alteori îmi jur că n-o s-o fac. Depinde de starea de spirit în care mă aflu. Sunt teribil de singură, însă. Mi-e dor de zilele în care ne trezeam sâmbătă dimineața, ne strângeam în brațe și apoi făceam planuri pentru toată ziua. Mi-e dor să vorbesc cu cineva – știi tu, discuții care încep cu „așteaptă să-ți spun...". Casa parcă e un cimitir. E așa de liniște, e sinistru.

— Vinde-o, îi replică Millie.

— S-o vând? repetă întrebarea Francesca. O, nu aș putea. Este moștenirea familiei.

— Francesca, draga mea copilă, Jonathan este în Statele Unite și pun pariu că Owen o să rămână definitiv acolo. Soțul tău a șters-o. Nu vă oprește nimic, nici pe tine nici pe Mark, să vindeți casa și să luați fiecare câte jumătate din suma totală, apoi îți poți cumpăra pentru tine o casă mai mică. Jonathan și Owen pot veni oricând să stea cu tine. Ar fi un nou început. Cred că e soluția ideală în cazul tău.

— Mark n-ar fi de acord. Cred că n-ar vrea în ruptul capului să vândă.

— Să-l ia dracu', Francesca. Nu e vorba de ce vrea el, e vorba de ce vrei tu. Și pot să-ți pun un lucru acum, pentru ultima oară: dacă vrei să-i sabotezi relația pe care o are în prezent, singurul lucru pe care trebuie să-l faci e să-i spui lui Mark că vrei să divorțezi. Dacă divorțezi, el nu mai are nici o scuză ca să nu însoare cu Nikki. Dacă ar fi vrut să-i pună ăsteia inelul pe deget, ți-ar fi cerut de mult divorțul. Te folosește ca scuză pe tine, ca să o liniștească pe *ea*, spuse cu multă înțelepciune Millie. *Ea* este disperată. Altfel nu ar fi apărut la ușa ta în ziua aia. Dacă tu divorțezi de el, cei doi o să se despartă în cel mult șase luni.

— Așa crezi?

— Știu sigur, spuse cu încredere Millie. Și atunci o să fugă înapoi la tine, iar tu o să fii în avantaj.

— Îți imaginezi ce ar spune mama dacă ar ști că divorțez? oftă Francesca.

— Ei, și! O să-i treacă. Ai doar o singură viață de trăit, și nu poți s-o trăiești după placul mamei. Și-așa mi-a făcut capul calendar când a auzit că plec pentru o săptă-

mână și-i las pe copii cu Aidan. Îți spun, am avut parte numai de cârcoteli și strâmbături de nas! Trebuie să faci ceea ce e mai bine pentru tine, nu ce-i convine lui Mark sau mamei sau oricui altcuiva.

— Eh, hai să nu ne mai gândim acum la toate astea, șopti Francesca. Hai să ne bucurăm de soare.

— Scuze că ți-am ținut teorie, spuse Millie. N-am vrut să mă ambalez așa de tare.

— Știu, spuse cu multă drăgălășenie Francesca. Normal ar fi să ca eu să îți dau lecții, că doar eu sunt cea mai mare.

— Tu n-ai putea să mă certi nici dacă viața ta ar depinde de asta. Eu am moștenit toate calitățile de șef. Millie căscă. Trezește-mă la patru să bem un cocktail.

— Bine, șefa, glumi Francesca. Închise ochii și simți cum oboseala din ultimele luni i se scurge în trup, acaparată de o letargie delicioasă, și ațipi sub soarele torid.

Fusese o siestă încântătoare și se trezi o oră mai târziu, plină de prospețime. Millie sforăia foarte încet lângă ea. Francesca o privi cu invidie pe sora ei mai mică, admirându-i picioarele lungi și aurii. Având din naștere o statură atletică, meseria ei de profesor de sport o menținuse suplă și cu o musculatură perfectă; pe lângă ea, Francesca se simțea ca o matroană fleșcăită. Pe un șezlong de alături, o tânără blondă de naționalitate germană se bronza grațios. Purtând doar un sumar bikini, arăta ca un fotomodel. Era cel puțin deprimant pentru Francesca, astfel că renunță să o mai privească și se duse să înoate. Câteva ture rapide în piscină o s-o ajute să își mai alunge gândurile negre. Se hotărî să înceapă cura ei de slăbire aici în Portugalia, cu reprize de înot și plimbări lungi, apoi o să continue acasă.

Apa era puțin rece, dar extrem de plăcută la atingerea pielii ei încălzite de soare și înotă mulțumită, golindu-și

mintea de toate grijile și concentrându-se doar asupra loviturilor de apă.

Millie tocmai se trezise când Francesca ieși din apă înviorată, douăzeci de minute mai târziu.

— A fost minunat. Chiar mi-a plăcut. Ar trebui să intri și tu, îi spuse surorii sale.

— Poate mai târziu, răspunse leneșă Millie. Mi-e sete. S-a făcut ora de cocktail?

— Oricând e vremea potrivită pentru cocktail. Francesca zâmbi. Ce vrei?

— Cred că un lichior ar fi ideal.

— Hm, sună bine. Mă duc și iau câte unul pentru amândouă.

— Mersi, micuța mea slujitoare. Millie se întinse languros și se întoarse pe cealaltă parte a corpului, ca să se asigure că bronzul o va prinde uniform. O privi pe sora ei cum își croiește drum printre șezlonguri. Era atât de fericită că cedase impulsului de moment și făcuse rezervare pentru această vacanță și, cu toată vorbăria ei măreață, îi părea bine că Aidan o sprijinise și nu se supărase că rămâne acasă, o săptămână, cu micuții lor. O să-i cumpere ceva frumos de aici; de-abia aștepta să meargă la cumpărături fără să mai aibă și copiii după ea.

Din geanta de plajă a Francescăi, se auzi ușor o melodie ce indica un apel pe telefonul mobil. Nu putea fi Aidan, de-abia vorbise cu el de dimineață, de pe telefonul surorii sale. Pe mobilul ei nu putea primi apeluri din afara Irlandei.

Se apucă agitată să cotrobăie în geantă și găsi telefonul.

— Alo?

— Cine-i acolo?

Millie îngheță. Era Mark. Nu mai vorbise cu el de când Francesca îl dăduse afară din casă.

— Eu sunt, Millie, spuse ea serioasă.

— O, Millie. Ce mai faci? Aș putea vorbi cu Francesca, te rog? Părea cumplit de stingherit.

— Ăăă, e... e la toaletă momentan, inventă Millie. Nu era sigură dacă Francesca îi spusese ceva lui Mark despre vacanța lor. Dar avea presimțirea că nu.

— Unde sunteți? întrebă într-o doară Mark.

— Pe-afară, îi răspunse ea răspicat. O să-i spun Francescăi să te sune. Pa.

Rămase nedumerită, mușcându-și buzele. Să-i spună Francescăi că a sunat Mark? Poate că era ceva urgent, deși nu părea la telefon că se grăbește. Era evident că Mark nu știa că ea și Francesca sunt în vacanță. Altfel, cu siguranță nu ar fi întrebat unde se află. Ce ghinion! Și sunt de-abia la începutul distracției. O văzu pe Francesca cum se întoarce cu băuturile.

— Am luat și niște alune și niște cartofi prăjiți, ca s-avem ce ronțăi, spuse ea veselă, oferindu-i lui Millie un pahar înalt și rece ca gheața, cu un cocktail în care o mică umbreluță era înfiptă în cireașă.

— Mulțumesc, murmură Millie, luând o gură. Era delicios. Tu ce ți-ai luat?

— Un daquiri*. Francesca se așeză pe șezlongul ei și sorbi din pahar.

— Ăă... ai primit un telefon cât ai fost plecată.

— Da? Cine era? Francesca își aruncă câteva alune în gură și îi întinse farfuria și lui Millie.

— Ăă... mm... era Mark.

— Mama dracului! Francesca se enervă. Of, rahat! Numai asta îmi lipsea. Ce naiba vrea?

---

* Cocktail alcătuit din rom, suc proaspăt de lămâie, zahăr și gheață. (n. tr.)

30

— Ce ți-a spus? Și tu ce i-ai spus lui? Pun pariu că a fost tare surprins când ai răspuns la telefon, se strâmbă Francesca.

— Nu m-a recunoscut la început. A trebuit să-i spun eu, răspunse Millie. M-a întrebat unde ești.

— Și tu ce i-ai zis?

— I-am spus doar că suntem în oraș și că o să-l suni tu. Apoi am închis. Nu eram foarte nerăbdătoare să port o discuție cu dragul meu cumnat. E clar că nu știe că suntem plecate în vacanță, remarcă ea pe un ton obișnuit.

— Păi, nu i-am spus.

— Și de ce să-i spui? Nu mai e treaba lui să știe ce faci tu.

— Nu i-am spus nici că m-am angajat, declară mândră Francesca, terminând de băut.

— Nici asta nu îl privește, replică Millie.

— Ei bine, aveam de gând să-i spun totuși, după un timp. În cazul ăsta, ar fi corect să readapteze alocația pentru mine, spuse încet Francesca. Dar voiam să mă asigur că îmi place slujba și că mă descurc.

Millie se înnegri la față.

— Nu-i mai spune alocație, Francesca. Sunt niște bani la care ești al naibii de îndreptățită.

— Ah, Millie, nu-mi place deloc să-i iau banii. Mă simt atât de prost ca femeie întreținută. Vreau să am propriii mei bani. De aceea m-am și angajat. Vreau să stau pe picioarele mele și să nu am nici o obligație față de el. E groaznic să te simți îndatorat.

— Dar *nu* îi ești îndatorată, Francesca. Ai tot dreptul la jumătate din ceea ce ați deținut împreună, până v-ați despărțit. Și el știe lucrul ăsta.

— Da, dar nu e băiat rău. Și nici zgârcit, îi luă Francesca apărarea lui Mark.

— Pentru că nu vrea să te supere, asta e. El știe că ai putea să-i faci viața grea. Dar chiar vrei să stai singură în casa aia? Nu ți-ai dori să începi o viață nouă într-un loc numai al tău? insistă Millie.

— Presupun că mi-ar prinde bine, recunoscu Francesca.

— Atunci, divorțează de nemernic și ia-ți partea cuvenită din vânzarea casei. E foarte valoroasă și, din banii câștigați, cel puțin vei fi asigurată o vreme și îți poți cumpăra ceva numai pentru tine. După care, îți garantez că Mark își va da cu pumnii în cap în fiecare zi. Îți spun eu, jumătate din bărbații despărțiți din Irlanda, care sunt încurcați cu alte femei, au luat-o razna rău de tot când s-a pus problema divorțului, căci erau perfect fericiți în situația de concubinaj. Și Mark e unul din acești bărbați.

— Mai bine l-aș suna să văd ce vrea.

— Nu te grăbi atâta, pufni Millie. Eu l-aș mai lăsa să fiarbă puțin. De fapt, în locul tău, nici măcar nu m-aș deranja să-l sun până nu aș ajunge înapoi acasă.

— Ei bine, eu prefer să-l sun acum și să termin o dată. Altfel o să stau ca pe ghimpi aici, întrebându-mă ce s-a întâmplat, spuse cu multă blândețe Francesca.

— Ești prea moale pentru el. Ai fi în stare să-l aperi și de-o crimă, zise Millie îmbufnată.

Ea râse văzând indignarea surorii sale.

— Nu e dracul în carne și oase, Millie.

— Tu te auzi cum îi iei apărarea? Nu vezi că ești încă sub controlul lui? Pur și simplu, nu-mi place cum te joacă pe degete. Mai pune și tu piciorul în prag, o sfătui fără menajamente sora ei.

— Nu sunt deloc sub controlul lui, se încinse Francesca.

— Înseamnă că nu vedem lucrurile la fel, replică Millie.

Francesca se încruntă. Nu venise în vacanța asta ca să-i facă Millie teorie. Și la naiba cu Mark, care o sunase ca să-i strice o după-amiază atât de relaxantă și de plăcută. Ridică telefonul și formă numărul.

— Bună. Ți-a transmis mesajul Millie, spuse el cu o voce dulceagă.

— Da! Care e problema? Tonul ei rece dădea de înțeles că nu era interesată de mici conversații politicoase.

— Viv Cassidy mi-a telefonat. Te căuta ca să jucați împreună o partidă de tenis. Spunea că nu te-a mai văzut pe-acasă și nu te-a găsit nici la telefon. Așa că m-a sunat pe mine, în speranța că o să îți transmit eu mesajul ei, explică răbdător Mark.

— Chiar așa? Ei bine, n-o să mă găsească pentru că nu sunt acasă. Sunt în Portugalia, izbucni Francesca.

— Oh! Nu mi-ai spus că intenționezi să pleci așa departe. Mark părea bosumflat.

— Și de ce ți-aș fi spus? Nu e treaba ta, spuse rece Francesca. Millie o lăudă, făcându-i semn cu degetul mare.

— Nu mai fii așa de nesimțită, Francesca, explodă Mark. Dacă mi-ai fi spus că pleci, aș fi putut să îți mai pun niște bani pe cec, asta e tot. Eu doar încercam să fiu drăguț cu tine. Cu siguranță, niște bani în plus ți-ar fi fost de mare ajutor.

— Mark, n-am nevoie de mila ta și, te rog, nu mă mai suna decât dacă este absolut necesar, strigă Francesca furioasă că o făcuse iar să se simtă ca ultima sărăntoacă din lume.

— Francesca Kirwan, ești o copilăroasă, nerecunoscătoare, egoistă...

Ea nu mai așteptă să afle cum se termină cuvântarea. Închise și aruncă telefonul înapoi în geantă. „Ticălos înfumurat!", sâsâi printre dinți, plină de mânie.

Millie ridică din sprâncene.

— A zis că trebuia să-i fi spus că plec în vacanță ca să-mi mai dea niște bani în plus față de cecul lunar. Crede că mi-ar fi fost de mare ajutor.

— Cât de altruist din partea lui, râse în batjocură Millie, mușcând dintr-o cireașă.

— Și când i-am spus că n-am nevoie de mila lui...

— Mi-ai plăcut la faza asta, o întrerupse Millie, cu ochii scânteietori.

— S-a lansat într-o tiradă de jigniri și m-a numit egoistă, nerecunoscătoare și copilăroasă. Ce tupeul naibii pe capul lui. Atunci, i-am închis, radie Francesca.

— Francesca, fă-ți un bine. Termină cu mariajul ăsta, o sfătui Millie.

— Of, hai să o lăsăm baltă pentru moment, spuse Francesca plictisită. Am venit în vacanță să mă relaxez, nu să-mi bat capul cu toată harababura în care se află viața mea.

— Dar nu ești în nici o harababură. Ești foarte bine, o alină Millie. Și acum mă duc să mai aduc ceva de băut, după aceea mergem în cameră și deschidem o sticlă de vin și stăm pe minunatul nostru balcon, ca să prindem ultimele raze de soare. Apoi căutăm un loc drăguț unde să mâncăm și să ne îmbătăm. Ce zici?

Francesca reuși să producă un zâmbet șters.

— Am obosit deja ascultându-te.

— Ei, hai. Înveselește-te. Eu cred că o să-mi iau o Margarita*. De fapt, o să aduc o sticlă întreagă și bem amândouă din ea. Millie sări din șezlong cu o privire jucăușă. Nu mi-am mai făcut așa de cap, de ani de zile. E tocmai ce ne trebuie.

— Pe mine n-o să mă auzi plângându-mă. Francesca sorbi ultima picătură din pahar și apoi i-l înmână lui Millie.

— Așa te vreau. Ai trăit o viață prea protejată, asta e problema ta. Din fericire, sunt eu aici ca să schimb situația. O sticlă de Margarita vine imediat! Of, bărbați din Portugalia, feriți-vă. Femei feroce în libertate!

O pereche de adolescenți dolofani și cu tenul acneic trecură pe lângă șezlongurile lor, în drum spre piscină.

— Ați vrea să creșteți mai repede, băieți? șopti Millie, chicotind.

Francesca izbucni în râs, în timp ce Millie se îndrepta mlădiindu-se către bar. Era o mare figură, o neastâmpărată. Exact tonicul de care avea nevoie Francesca. Impertinența lui Mark o afectase puternic, dar acum nu era momentul potrivit să îi dea atenție. Să fie ea a naibii dacă avea să-l lase pe Mark să îi strice vacanța.

Mark desfăcea și închidea la loc capacul stiloului din mână, plin de furie. Era timpul să-i spună vreo două Francescăi. Trăia pe picior mare datorită lui și nu apre-

* Cocktail alcătuit, de obicei, din tequila, bere, suc concentrat și înghețat de lămâie și cuburi mari de gheață. Toate se amestecă bine până se obține o băutură cu o consistență groasă. Există mai multe variațiuni pe baza acestei rețete. (n. tr.)

cia nici cât negru sub unghie. Cât de bine pentru ea, se lăfăie în Portugalia pe banii lui, câștigați cu sudoarea frunții. Chiar nu își dădea seama că n-ar fi putut beneficia de stilul ăsta luxos de viață dacă el n-ar fi muncit pe brânci să câștige afurisiții de bani?

Când se va întoarce din vacanță, o s-o pună la punct. Trebuie să învețe să îl trateze cu minim de respect. Măcar atâta merita și el, se gândi sigur de sine. O mare calitate a lui Nikki era că își câștiga singură existența și că nu are pretenții financiare din partea lui. Lucru pentru care o admira. Francesca era un afurisit de parazit, fără maniere, și putea să se ducă, învârtindu-se. Dacă s-ar trezi, o dată sau de două ori, cu contul din bancă gol, atunci ar fi obligată să se poarte mai politicos. Mark visa cu ochii deschiși ziua în care soția lui îl va suna ca să îi ceară bani și el va fi blând și suav, cum își tratează de obicei clienții, și îi va spune că o să vadă ce poate face atunci când va avea timp, căci momentan este foarte ocupat. Ar fi bine ca Francesca să afle că nu e nici pe departe centrul universului.

Nu că ea ar fi atât de înțelegătoare, se gândi Mark cu regret. Dimpotrivă, ar putea să facă valuri și să provoace scandal, iar lui numai asta nu îi trebuia. Mark aruncă stiloul pe birou, se ridică de pe scaun și se duse lângă fereastră, cu fața încordată și tâmplele zvâcnind. Era complet enervat de comportarea grosolană a Francescăi. Totuși, o să aibă o discuție serioasă cu ea și o s-o pună la punct.

Totul are o limită.

31

— Nu-i așa că e minunat? Francesca inspiră adânc aerul parfumat al nopții, cu arome de iasomie și caprifoi. Era ultima seară a vacanței lor. Stăteau în curtea interioară a unui mic restaurant, proprietatea unui cuplu de căsătoriți. Mirosul fripturilor de miel și de porc era răspândit de imensul grătar pe care bucătarul-șef învârtea carnea sfârâind, iar fumul plutea ispititor pe sub nasul clienților înfometați.

Francesca luă cu furculița o bucată de ton din salată și o savură apreciativ.

— Este atât de gustoasă! Doamne! Cred că am pus pe mine trei kilograme de când am descoperit locul ăsta, se plânse ea. Restaurantul Casa Velha era vizavi de apartamentul lor și îl găsiseră în a treia noapte de la sosire. De atunci, luaseră mesele doar aici, unde mâncarea era delicioasă.

Millie străpunse cu dinții un crevete gras și suculent, înăbușit în cel mai divin sos pe care îl gustase vreodată și salivă de plăcere.

— Trebuie să merg acasă? Trebuie să ajung iar în fața aragazului și să *gătesc*! Francesca, săptămâna asta a fost un adevărat paradis.

— Daa, a fost nemaipomenit, nu-i așa? Millie, îți mulțumesc din suflet pentru că ai făcut rezervări. M-am simțit cu adevărat excelent!

— O, nu-mi mulțumi, râse Millie. M-am folosit de tine ca să am o scuză să pot pleca de acasă. A fost o adevărată binecuvântare.

— Da, ne-am distrat pe cinste, consimți sora ei. A fost pentru prima dată când am râs și m-am simțit bine de când... ei, știi tu. Francesca se strâmbă.

— Știu. Millie îi apucă mâna peste masă și i-o strânse cu multă căldură. Și ăsta e doar începutul. Stai pe lângă mine, puicuțo... distracție e numele meu mic.

— Nebunia e numele tău mic, o tachină Francesca.

— De ce nu vii cu noi în Franța pentru o săptămână, în august? sugeră Millie, în timp ce ospătarul elibera masa de primul fel.

— Nu cred că pot, pe cuvânt. N-ar fi drept față de Ken. Nu am început decât de o săptămână. Poate reușesc să obțin un week-end mai lung. Vom vedea.

— Aoleu! Am uitat că acum lucrezi! Bingo! Millie luă o gură de vin.

— Asta sunt eu: Francesca Kirwan, Femeia Carieră, spuse veselă, pe măsură ce ospătarul așeza în fața ei un platou cu medalioane de porc, cartofi sote și legume amestecate.

— Să ciocnim pentru asta! chicoti Millie, luând încă o gură de vin. Știi ceva? M-am cherchelit deja. E îngrozitor, am devenit o bețivă.

— Ei, hai că nu am băut acum nici pe departe cât am băut în prima seară când am ieșit în oraș, o avertiză Francesca.

— Of, nu-mi mai aminti! oftă Millie, atacând porția de pește-sabie. Am suferit de mama mahmurerilor a doua

zi de dimineață, nu-i așa? Nu te mai văzusem niciodată verde la față. Dar *am avut* circumstanțe atenuante, evidențiе ea, umplând din nou paharul.

— Adevărat, încuviință Francesca, mâncând dintr-o felie zemoasă de friptură de porc. Mark este cu siguranță o circumstanță atenuantă. Mmm, îți lasă gura apă friptura asta, Millie, gustă, îi oferi ea.

— Să știi că nu mă jenez. Millie luă în furculiță o bucată serioasă de carne și o savură. E formidabilă. Aș vrea să-l răpesc pe bucătar și să-l iau acasă cu mine. Poate reușesc să-l seduc. Doamne, cum o să ne mai putem întoarce la viața reală?

— Cu mare dificultate, o asigură ea solemnă. Vinul începuse să își facă efectul și Francesca simțea deja cum i se urcă la cap. Începu să râdă pe înfundate.

— De ce te hlizești? o întrebă Millie, începând și ea să râdă.

— Tocmai mă gândeam: dacă mama ne-ar putea vedea acum, amețite și cu gura până la urechi, eu pe punctul de a divorța și tu pusă pe sedus bărbați și întrebându-i pe puștani dacă vor să crească mai repede – ce dezamăgire am fi pentru ea!

Millie și Francesca se puseră pe un râs molipsitor, în hohote, spre amuzamentul celorlalți comeseni. Chicotiră așa vreo cinci minute înainte de a-și reveni în fire, atât cât putură ca să își continue cina și să comande încă o sticlă de vin. Era genul acela de nopți.

Nikki îl urmărea pe furiș pe Mark, trăgând ocheade peste ziarul *Business & Finance*. Fusese indispus toată săptămâna și ea nu mai înțelegea nimic.

— Ai văzut că Euro nu stă prea grozav, remarcă ea într-o doară.

— Ihî, murmură el.

Nikki închise ziarul.

— Ce ai, Mark? Ești într-o dispoziție foarte proastă, îl întrebă ea direct.

— O, nimic, se încruntă el.

— Haide. Spune-mi. Se duse lângă el pe sofa și îl îmbrățișă. Nu-ți stă în fire, dragule. De obicei, ești destul de vesel. Mă îngrijorezi, spuse ea tandru.

Mark îi zâmbi și o sărută pe nas.

— E plăcut să știu că cineva își face griji pentru mine, spuse el profund deprimat.

— Dar cine te-a supărat? Spune-i lui Nikki, îl linguși ea, mângâindu-l pe obraz.

Mark scoase un oftat parcă din străfundul inimii.

— Haide... spune-mi, îl îndemnă ea.

— Nu că m-ar fi supărat cineva, exact..., ezită el. Doar că, ei bine, Viv Cassidy – o prietenă, sau mai bine zis o cunoștință a Francescăi – m-a sunat lunea trecută ca să dea de Francesca. N-o găsise acasă și nu avea numărul ei de mobil. Oricum, e o vacă bârfitoare și îi place să își bage nasul unde nu-i fierbe oala, spuse îmbufnat Mark.

— Și? îl repezi Nikki. Știa că nu are de-a face cu nici o babă băgăcioasă.

— Oricum nu i-aș fi dat numărul de mobil al Francescăi. Cu toate că ar fi trebuit, mormăi el.

Nikki îl asculta cu interes tot mai crescut. Era supărat pe soția lui, deduse ea... cu mare satisfacție. Ce e bun e greu de găsit.

— Am sunat-o pe Francesca să-i dau mesajul și a răspuns sora ei, Millie, care a fost și ea a naibii de nepoliticoasă.

Din ce în ce mai bine, se gândi fericită Nikki, dar nu

spuse nimic. Să-l lase să își verse tot oful. Dacă ar interveni cu ceva comentarii, poate că iar s-ar răți la ea.

— Mi-a spus că sunt amândouă undeva în oraș și că Francesca e la toaletă, continuă Mark. Totuși, am rugat-o pe Millie să-i spună surorii ei să mă sune înapoi.

— Și te-a sunat? murmură Nikki.

— Da și m-a anunțat că sunt în Portugalia. Imaginează-ți! N-a avut bunul simț să îmi spună că pleacă. Indignarea lui era o bucurie de neimaginat pentru Nikki. Era *minunat*.

— Și când i-am spus că, dacă aș fi știut că pleacă, i-aș mai fi pus niște bani în cont, a avut neobrăzarea dracului să mă insulte și să-mi spună că nu vrea *mila* mea. Mark scotea fum pe nări de nervos ce era. Pe cuvânt, Nikki, spune și tu, ea se tolănește sub soarele Portugaliei mulțumită generozității mele și nu se poate purta măcar civilizat. Mi-a ajuns până aici. Făcu semn cu mâna la gât, cu ochii ficși și negri de supărare.

— A fost extrem de urât din partea ei, dragule. Ești atât de bun cu ea în privința finanțelor. Nimeni nu te poate acuza că ești egoist. Chiar mă întristează că ea ia totul de-a gata și nu știe să se poarte frumos cu tine, exclamă indignată Nikki.

— Ei bine, m-am săturat de prostiile și de purtarea ei. Am să-i spun tot ce-am pe suflet o dată pentru totdeauna și o să-i cer să mă trateze cu respect. Știi că nu sunt un om rău, Nikki, dar să fiu al naibii dacă nu mi-a trecut prin minte ca, luna asta, să nu-i mai completez nici un cec. Sau măcar să i-l trimit în cont cu ceva întârziere.

Da! Da! Da! jubilă în tăcere Nikki. Asta era muzică în urechi. Există deci și reversul medaliei. Răbdarea ei dădea acum roade.

— Ai fi îndreptățit să procedezi astfel. Poate așa se trezește și ea la realitate și își dă seama cât de norocoasă este cu tine, cât de onorabil te porți cu ea, îl consolă Nikki, atingându-i fața.

— Eh, om vedea, spuse plictisit Mark. În orice caz, n-o las să scape fără o teorie bună.

— Faci ce crezi tu că e mai bine, Mark. Poate că ar fi bine să clarificați lucrurile. Nikki nu voia să se avânte în conversație și să spună că era o idee nemaipomenită să stea de vorbă. Nu voia să se dea de gol cât de încântată era, așa că își păstră un ton calm și obișnuit, dar era în al nouălea cer acum când aflase că Mark avea să-i facă deșănțatei ăleia lenește și egoiste un scandal pe cinste. Poate că sărind unul la gâtul altuia, ideea de a divorța de scumpa lui Francesca ar deveni mai atrăgătoare, deși acum nu i se mai părea lui Mark că soția lui e o scumpă, se gândi Nikki triumfătoare, în timp ce-l săruta pe ureche.

— Iubitule, a fost o săptămână lungă și ai avut atâtea griji pe cap. De ce nu mergem în pat, aprind câteva lumânări parfumate și pun o muzică lentă, după care îți fac un masaj de relaxare, se oferi Nikki.

— Cred că este exact ce am nevoie, draga mea. Mușchii inferiori de la gât îmi fac zile negre, se plânse Mark.

— O să am eu grijă de ei, îl alină ea.

— Te pricepi atât de bine să ai grijă de mine, spuse el recunoscător, trăgând-o aproape de el.

— Asta pentru că te iubesc, replică hotărâtă Nikki.

— Și eu te iubesc, șopti Mark, odihnindu-și capul pe umărul ei.

Nikki îl mângâie pe frunte.

— N-ar trebui să te afecteze atât de mult chestia cu Francesca, murmură ea.

— Știu.

— Poate că ar trebui și tu să te mai detașezi un pic, s-o lași pe Francesca să își vadă de viața ei.

— Poate că ai dreptate.

— Haide, îi ordonă ea. Să dăm totul uitării momentan. Nikki nu voia să își forțeze norocul. Mână de mână, se duseră amândoi în dormitor, unde ea îi desfăcu nasturii de la cămașă și cureaua de la pantaloni. Acum, în pat cu tine și eu aduc uleiurile de masaj și aprind lumânările, dădu ea instrucțiuni. Nikki se schimbă într-un halat de mătase, aprinse încet lumânările și puse un CD în combină. Mark se întinse pe burtă în mijlocul patului, rezemându-și capul pe brațe.

Când ea termină pregătirile, îngenunche peste mijlocul lui și își turnă puțin ulei în palme. Încetișor, începu să-i maseze mușchii tensionați și gradual, Mark se relaxă sub atingerile ei ușoare. Deși mișcările erau lente și ritmice, mintea îi zbura razna, exubera. Relația dintre cei doi Kirwan se destrăma tot mai mult și ei îi convenea de minune. Mark nu mai dovedise niciodată atâta ostilitate fățișă față de soția lui.

Nikki zâmbi în timp ce masa un punct extrem de sensibil, determinându-l pe Mark să suspine de plăcere.

Francesca stătea la poarta de *Plecări* din aeroportul Faro, așteptând ca zborul lor să fie anunțat. Millie făcea niște cumpărături de ultimă oră în magazinul cu ciocolată, ca să își consume ultimii escudo. O invitase pe sora ei să își petreacă seara cu ea și restul familiei, ca să nu fie singură în prima noapte acasă. Francesca era tentată să accepte. Fusese grozav s-o aibă drept companie pe Millie o săptămână întreagă și se îngrozea la gândul că va des-

chide ușa unei case complet goale. Dar trebuia să treacă și de asta și, cu cât se întâmpla mai repede, cu atât mai bine. În plus, trebuia să își sorteze îmbrăcămintea de serviciu pentru săptămâna următoare.

Era greu de crezut că vacanța se sfârșise, deși trecuse așa de repede. Se bucurase din plin de ea. Pentru prima dată în mulți ani de zile, nu mai fusese nevoită să se agite în jurul nimănui sau să facă compromisuri pentru nimeni. Lui Mark nu-i plăcea așa de mult soarele, mai degrabă vizita galerii de artă și muzee sau făcea turul oricărei țări în care se afla. Deseori, în concediile cu Mark, ajungea să hoinărească prin vreo galerie de artă, înnebunind că soarele ardea afară și nu putea să profite de el. Dar cu Millie nu se întâmplase deloc așa. Fusese minunat doar să se trântească în șezlong și să citească o carte, știind că sora ei era mai mult decât fericită să procedeze la fel. Acum, cele câteva zile idilice se terminaseră și ele se întorseseră la realitate.

Cel puțin, avea un loc de muncă unde să se ducă, se gândi mulțumită. Era mai bine decât să stea singură acasă, plângându-și de milă.

— Ești sigură că nu vrei să vii diseară la noi? Millie era așezată lângă ea, păzind bagajele.

— Sunt sigură, Millie, dar mersi de invitație, zâmbi Francesca.

— Atunci, hai să bem un ultim pahar, ca să ne țină pe drum, deși soarele încă nu a apus, bețivane înrăite ce suntem, sugeră Millie.

— Toastez pentru asta, râse Francesca.

Era trecut de patru când introduse cheia în ușa de la intrare. Băuse o cafea acasă la Millie și se bucurase de agitația și încântarea nepoțelelor ei, când acestea despa-

chetară cadourile. Trixie o întâmpină plină de veselie, lingând-o peste tot și privind-o insistent cu ochii ei mari și căprui, dând vehement din coadă. Fusese foarte bine hrănită în timpul ședерii cu Aidan și fetele. Dar ar avea nevoie de puțină mișcare fizică, la fel ca și stăpâna ei, se gândi Francesca în timp ce-și aranja frumos bluza de mătase. Cumnatul ei o condusese acasă și îi purtase valiza înăuntru și, când închise ușa în urma lui, se lăsă o tăcere ca de mormânt, iar singurătatea îi invadă inima.

Se plimba prin camere, pipăind parcă solitudinea. Odată, casa aceasta fusese castelul ei, în care domnise fericită ca regină. Acum, era închisoarea ei. Poate că Millie are dreptate. Poate ar trebui să vândă și să își cumpere o casă mai mică, doar pentru ea. Să încheie acest capitol al vieții ei și să înceapă unul nou. Ușor de zis, greu de făcut, totuși. Vânzarea casei ar fi însemnat acceptarea faptului că mariajul ei era definitiv terminat și o parte din ea nu era încă pregătită să accepte acest lucru.

Își goli valiza și umplu mașina cu rufe de spălat. Tăcerea din casă o scotea din minți.

— Haide, Trixie, hai să plecăm de aici, murmură ea. Se schimbă într-o pereche de blue-jeans și un tricou. Aici era frig față de căldura din Portugalia. Cerul era înnorat, iar briza – rece și proaspătă, pe când se îndreptă spre garaj ca să își ia mașina. Nu luase decât un pahar mic de bere la aeroport și asta fusese cu ore bune în urmă, parcă în altă viață, se gândi ea, puțin șocată de revenirea pe pământ atât de brusc.

Conduse până pe digul Howth, parcă mașina și plecă într-o plimbare scurtă, Trixie smucindu-se agitată în lesă. Pescărușii zburau în cercuri și țipau deasupra capului, iar pescarii în traulere navigau spre port cu prada lor.

Plimbându-se pe digu, vântul era proaspăt și sărat, iar ea trase adânc în piept. Ieri, pe vremea asta, stătea pe balconul ei din Oura Praia, delectându-se cu o bere, în timp ce Millie își făcea duș.

— Acceptă și mergi mai departe, murmură ea, cu capul în jos, grăbindu-se pe drum, împingându-se împotriva vântului. Dintr-o toană, pe drumul spre casă se opri la Corr Castle, o nouă clădire exclusivistă, care încă mai avea apartamente de vânzare. Conduse încet în jurul complexului bine gândit și îi crescu interesul. N-avea nimic de pierdut dacă se uita la un apartament, se hotărî ea. De fapt, ar trebui să înceapă să se uite prin anunțurile imobiliare, doar ca să vadă ce e pe piață și cum merg vânzările. Nu era sigură dacă își dorea să locuiască la bloc. I-ar fi dor de grădină. O casă cu verandă și fereastră de fronton ar fi drăguță. Ar fi plăcut să o ia de la zero cu decorarea și mobilarea. Ar alege un aspect complet diferit de eleganța plușată de acasă. Cu mult lemn și sticlă și lumină. Chiar ar fi drăguț, reflectă ea în drum spre casă, pe șoseaua principală. Așa ar avea ceva de făcut.

Până marți săptămâna următoare, Francesca se simți ca și cum nu plecase deloc. Când sosi la birou luni dimineața, erau o grămadă de dosare rămase în urmă cu sortarea, două sute de invitații trebuiau puse în plic și adresate, iar telefonul nu se mai oprea din sunat. În acea seară, ajunse acasă extenuată și adormi instantaneu în fotoliu.

La patru și jumătate în după-amiaza următoare, se duse în capătul celălalt al orașului, la Smithfield, unde se întâlnea cu Ken la Chief O'Neill's, pentru vernisajul unei expoziții de artă. Mai mulți artiști expuneau acolo și tensiunea era crescută pentru că aceștia nu puteau să cadă de acord asupra modalității corecte de a atârna picturile pe pereți.

— Uite, de ce să fie Darina în prim plan? Eu sunt un artist mult mai bun decât ea. Cel puțin eu sunt original. Picasso ar putea-o da în judecată pentru plagiat, trăncănea un tânăr bărbat cu părul vâlvoi și cu ochelari.

— Evident că nu știi ce înseamnă plagiat, rahat cu ochi analfabet. Și nu știi nimic nici despre expunerea tablourilor pe pereți. Du-te înapoi la creșa ta și învață să colorezi, doar la asta ești bun, se răsti Darina, o fată înaltă, cu alură anorexică.

— Ticăloasă slăbănoagă! Dacă-ți mai crește puțin părul, poți să faci o pensulă din el, o insultă din nou tânărul artist ochelarist, cu un stil magnific, din punctul de vedere al Francescăi. Ochii Darinei începură să scoată scântei periculoase.

— Acultă aici, netot patetic ce ești, și ăia din epoca de piatră știu să picteze mai bine ca tine. Vedem noi cine vinde cele mai multe tablouri diseară și pot să-ți spun de pe acum că nu o să fii tu.

— Vrei să pui pariu, dacă tot nu-ți tace gura aia păcătoasă?

Francesca se strecură afară pentru a-l căuta pe Ken, lăsându-i pe cei doi artiști să facă schimb de injurii. Șeful ei vorbea pe mobil, gesticulând sălbatic cu mâna stângă. Se întâmpla ceva. Ken dădea din mâini doar când era foarte agitat. O observă și îi făcu frenetic semn, în timp ce-și termina conversația.

— Invitatul de onoare tocmai m-a sunat să-mi spună că are diaree și că-și așteaptă doctorul să-i facă o injecție. Doar asta-mi mai lipsea. I-ai auzit pe nebunii ăia? Arătă spre cei doi tineri artiști.

— Da, spuse Francesca.

— O să fie una din nopțile acelea de pomină. Sper din

tot sufletul ca toți criticii de artă să-i devoreze, spuse răutăcios Ken. Sunt mai răi decât niște copii. O, la naiba, iată echipa de la televiziune, filmează pentru o emisiune de artă.Vor vrea să aprindă reflectoarele și camerele de filmat. Francesca, te ocupi tu de bar și de furnizorii de alimente, să fie totul organizat?

— Sigur, aprobă Francesca, uitându-se în jur pentru a-și da seama unde vor fi servite băuturile. Observă o masă lungă demontabilă, acoperită cu fețe de masă albe și se îndreptă într-acolo, să își facă datoria.

Până când nefericitul invitat de onoare a sosit și a fost prezentat, artiștii erau deja bine amețiți și toate animozitățile uitate, în timp ce se îmbrățișau și se felicitau unul pe altul. În ciuda stării sale precare de sănătate, invitatul de onoare – artist și proprietar al unei galerii despre care Francesca nu auzise niciodată – ținu un scurt și spiritual discurs, bine primit. O dată ce toate discursurile și fotografiile de rigoare s-au terminat, Ken și-a croit drum către ea, prin camera aglomerată.

— Totul e bine când se termină cu bine. De-acum înainte pot să facă ce vor, noi ne-am terminat treaba. Își frecă mâinile mulțumit și examină mulțimea vibrantă. Trei critici de ziar, un jurnalist de la o revistă de artă, o știre TV și un interviu la radio, doi reporteri de social. Bună pradă, Frannie.

— Termină! îl avertiză ea.

— Bosumflici! Nu știi de glumă, rânji el. De ce nu te duci acasă, dacă vrei? Mă descurc singur mai departe.

— Ești sigur?

— Chiar vrei să-ți pierzi vremea pe aici cu nebunii ăștia? Du-te, a fost o zi lungă și de-abia te-ai întors din vacanță.

— Insiști?

— Insist, o asigură el.

— Mulțumesc, Ken, spuse ea recunoscătoare. Ne vedem mâine dis-de-dimineață.

Își făcu loc prin grămada de lume. Picioarele o omorau. Purtase sandale toată săptămâna de vacanță, iar acum, pantofii cu toc înalt erau crimă și pedeapsă. Începuse să plouă când părăsi clădirea și se grăbi la mașină, sperând să evite să ajungă udă leoarcă.

Nu-i veni să creadă când observă piedica de la roată. Dar era chiar acolo, în fața ei: galben-strălucitoare, lipită, ca un melc, pe cauciuc.

— Nemernici idioți, proști, țipă ea îngrozită, de parcă cerul s-ar fi deschis și ar fi înghițit-o. Formă numărul de pe tichetul de amendă și dădu detalii firmei de deblocare despre locul în care se afla. Fusese atât de ocupată să pună totul la punct înăuntru, încât uitase să iasă afară și să introducă monezi în aparatul de taxat parcarea.

— Sper să te umpli de sifilis, îl înjură Francesca pe necunoscutul ce-i pusese piedică la roată, așteptând plină de draci în mașină, ca să fie eliberată. Nu se mai simți în stare să-i vorbească bărbatului între două vârste care veni să-i scoată piedica de la roată, cu o jumătate de oră mai târziu. Ea completă un cec plină de furie și demară iute, ca din gaură de șarpe.

Tocmai ieșise de sub duș și își ștergea părul cu un prosop când auzi soneria de la intrare. Nedumerită, se uită la ceas. Era trecut de nouă, nu aștepta pe nimeni. Poate că era Millie. Spera să fie Millie, avea nevoie să își descarce sufletul în fața cuiva.

Se strecură în halatul de baie și își puse în picioare o pereche de papuci, apoi se grăbi să coboare. Trixie veni iute din bucătărie, aproape împiedicându-se de stăpâna ei și lătrând agitată.

— Șșșt! Taci! spuse Francesca, strângându-și mai temeinic cordonul și deschizând ușa. Inima i se opri în piept când îl văzu pe Mark în prag.

— Ei bine, ăsta e modul perfect de a încheia o zi perfectă, spuse ea sarcastic, stând așa în picioare și țintuindu-l cu privirea.

32

— Politicoasă ca de obicei, văd, remarcă sec Mark, oprindu-se s-o mângâie pe Trixie, care îl lingea extatică. *Trădătorule,* se gândi Francesca strâmbându-se.

— Ce dorești? îl întrebă.

— Aș vrea să intru, dacă nu te superi, spuse el cu răceală. Nu vreau să stea Viv Cassidy cu binoclul pe noi.

Francesca făcu câțiva pași înapoi și-l lăsă înăuntru. Arăta obosit, observă ea. Purta un costum de mohair cenușiu, cu o croială frumoasă. Era nou. Se întrebă dacă Nikki se dusese împreună cu el să cumpere îmbrăcăminte.

Mark păși în bucătărie și rămase privind la grădina din spate.

— Arată foarte bine. Și e atât de intimă. În ziua de azi, nu mai găsești astfel de grădini. Trandafirii cresc întruna, nu-i așa? spuse el visător.

Nu datorită ție, ar fi vrut ea să zică, dar se abținu.

— Trebuie să mă ocup de tablier, să aduc pe cineva care să-l lustruiască. Ar merge vopsit cumva, remarcă el pe un ton obișnuit.

Francesca simți cum fierbe de nervi. Mark continua să vorbească de parcă mai locuia aici. De ce naiba nu ieșea odată din viața ei? Dacă ar fi vrut să lustruiască tablie-

rul, ar fi putut aduce ea pe cineva și să plătească amândoi. Se comporta mult prea familiar.

— Mie mi se pare că arată foarte bine, spuse ea.

— N-are rost să-l lași de izbeliște, Francesca. Odată și odată, tot trebuie reparat. Îi vorbea de parcă ar fi fost o puștoaică de zece ani.

— Bine, izbucni ea. Poate că avea dreptate, ar fi probabil mai rău dacă el ar refuza să cheltuiască bani cu reparațiile.

— Te-ai distrat în vacanță? Arăți foarte bine, spuse el politicos, întorcându-se cu fața spre ea.

— A fost o vacanță splendidă, mulțumesc, Mark, dar am avut o zi lungă și obositoare. De ce ai venit să mă vezi? spuse ea pe un ton ascuțit, începând să își usuce părul cu prosopul în care era înfășurat.

— Te deranjează dacă pun ibricul pe foc, pentru o ceașcă de ceai? Tocmai mă întorceam aca.... ăă, de la aeroport și mi-ar prinde bine niște ceai, îndrăzni el.

Ea strânse din umeri. Pricepuse foarte bine ceea ce ar fi vrut să spună, că se întorcea „acasă", dar apoi schimbase subiectul. Credea că o protejează emoțional? se gândi înverșunată. Deci apartamentul luxos al lui Nikki devenise acum „acasă; se simți rănită.

— Dar ce-ai făcut de zici că ai avut o zi lungă și obositoare? întrebă el neîncrezător, ocupându-se de ibric, umplându-l cu apă și scoțând două căni din dulap. Era ca pe vremuri, se gândi ea cu o ciudată tresărire a inimii, în timp ce se apleca înainte, spre a-și usca și părul de la ceafă.

— Ei bine, în primul rând mi s-a pus piedică la roată, oftă ea frecându-și cu putere părul, prosopul atârnând pe ambele părți ale feței.

— Of, Dumnezeule! Tâmpiții! Unde s-a întâmplat? se indignă el, arătând cu adevărat compasiune.

— În față la Chief O'Neill's.

— Ce e ăsta și pe unde se află? Mark căută în frigider după niște lapte.

— E un hotel din Smithfield.

— Ce naiba făceai tu în Smithfield?

— Munceam, explică ea, luată prin surprindere, plictisită de tonul lui disprețuitor.

— *Munceam!*

Francesca amuți. *Of, la dracu'!* se gândi ea, înjurându-se pentru prostia ei. Acum o să pară că nu intenționa deloc să-i spună, ca și cum ar fi făcut ceva pe ascuns. Își ținu în continuare capul sub prosop.

— Da. Munceam. Tocmai am început, e o slujbă nouă. Era extrem de impresionată de aparenta normalitate a vocii ei.

— Și când aveai de gând să-mi spui despre acest nou job, Francesca? Asta are efecte de impozitare și asupra mea, să știi. Numai dacă nu ești plătită la negru. Atitudinea lui severă era ca pânza roșie în fața taurului, mai ales când el adăugă iritat: La ce-ți trebuie ție o slujbă? Îți plătesc eu mai mult decât e necesar ca să trăiești confortabil.

Ea își aruncă capul pe spate, stropindu-l ușor.

— Uite ce e, am început cu o săptămână înainte de a pleca în vacanță. Tocmai m-am întors. Aveam de gând să te anunț când mă voi fi eliberat puțin. Și motivul pentru care mi-am luat o slujbă mă privește *doar pe mine*, spuse ea înfierbântată.

— Și unde lucrezi? întrebă el pe un ton tărăgănat, neimpresionat.

— Lucrez la o companie de PR, dacă vrei să știi.

— Care din ele? Aruncă două pliculețe de ceai în ibric.

— Ken Kennedy PR.

— N-am auzit niciodată de ea, spuse el respingător. E legală sau la negru?

— E legală, îi replică Francesca.

— Asta o să-mi influențeze alocația pe care ți-o dau, pentru că acum e scutită de taxe. Și o să fie o mare pacoste pe capul meu. Cât câștigi?

— Cincisprezece mii plus primele, răspunse ea ursuză.

— O, pentru numele lui Dumnezeu, Francesca, dar e o nimica toată.

Tonul lui condescendent o făcu să își dorească să-l pleznească zdravăn peste față, dar își strânse mâinile în buzunarele halatului și spuse printre dinți:

— Ei bine, o fi o nimica toată pentru tine, dar este nimicul *meu* și poți să deduci salariul meu din alocația ta lunară. Cu el, poți cumpăra mici fleacuri pentru amanta ta, spuse ea glacial.

— Francesca, mai pune naibii lacăt la gura aia afurisită. Mark așează enervat cana cu ceai pe masă, lichidul sărind astfel pe margine. Avea fața neagră de furie. Am venit aici să-ți spun că m-am săturat de prostiile tale. Ești nepoliticoasă, ignorantă și total nerecunoscătoare pentru tot ceea ce ți-am dat și încă îți mai dau. Am grijă de tine mai bine decât mulți alți bărbați în situația mea. Tu ai casa. Eu plătesc întreținerea ei, îți ofer o alocație lunară mai mult decât generoasă și tot ceea ce doresc în schimb este să te porți și tu civilizat, ce dracu'. Nu cred că poate fi atât de greu... chiar și pentru tine, explodă el.

— Uite cine vorbește de comportare civilizată, răspunse Francesca cu o privire nimicitoare. Dă-mi voie să-ți spun ceva, Mark Kirwan. Nu-mi pasă cât al naibii de „generos" ești. Nu-ți sunt datoare cu nimic. Asta este casa

mea pe cât este și a ta. Și iartă-mă că nu sunt toată numai lapte și miere când vorbim, dar pur și simplu nu am chef să mă comport „civilizat". Nu am nici un pic de respect pentru tine, te disprețuiesc. Și momentan, nici măcar nu îmi mai placi. Așa că nu te aștepta să joc teatru și să mă prefac că sunt civilizată cu tine, când nu simt așa ceva. Dacă nu te poți împăca cu ideea, nu mă mai suna și nu mai călca pragul ușii mele. Francesca fierbea de mânie.

— Pragul ușii *noastre*, Francesca! *A noastră!* mârâi nemulțumit Mark.

— Of, ieși afară, strigă Francesca. Du-te *„acasă"*, unde ți-e locul.

Ea se întoarse pe călcâie și părăsi bucătăria, temându-se că, dacă va mai stărui un minut, va lua un cuțit și-l va înjunghia. Era copleșită de furie și se străduia din răsputeri, strângând din dinți, să nu își piardă controlul. Nevoia de a recurge la violență era atât de puternică încât o înfricoșa. Ar fi vrut să-l ia la bătaie pe Mark și să-l umple de vânătăi, să arunce cu toate lucrurile în el și să facă toată casa praf. Nenorocita *lui* de casă. Cum îndrăznește să-i trateze cu atâta dispreț noua ei slujbă? Asta doar pentru că nemernica cu care trăiește lucrează la bancă și câștigă o avere. Cum *îndrăznește* el! Nu se mai simțise niciodată atât de umilită. Ochii i se umplură de lacrimi. Stătea în pragul dormitorului, așteptând ca Mark să plece și, când el trânti ușa de intrare în urma lui, ea țipă cu toată forța „călătorie sprâncenată, imbecil înfumurat!" înainte de a se prăbuși pe pat, plângând de nervi, de durere și totodată de disperare.

Mark se urcă în mașină și simți nevoia să își afunde piciorul în pedala de accelerație și să spargă ușa de la

intrare a casei. Doamne, femeia asta e în stare să te bage la spitalul de nebuni. Ce pierdere de timp! N-avea cum să se înțeleagă cu ea. Și-acum, trebuia să se mai ocupe și de slujba asta a ei de doi bani. Ce de încurcături o să-i provoace cu impozitele! O să trebuiască să se ducă cât mai repede la contabilă, ca să rezolve problema. De parcă nu avea atâtea altele pe cap.

Porni vijelios motorul și demară în zgomot de pe alee. O să mai treacă mult timp până când o să se deranjeze s-o mai viziteze pe nemernica asta răzbunătoare, își promise el, frânând brusc pentru a evita ciocnirea cu o altă mașină. Și pentru că era atât de nesuferită și de nesimțită, să fie el al naibii dacă nu *o să-i scoată* valoarea salariului din alocație.

Apartamentul era întunecat și gol când sosi acasă. Nikki plecase la Londra și îi era dor de ea. I-ar fi fost de mare ajutor compania ei în această seară, se gândi deprimat. Își aruncă sacoul pe un scaun, își eliberă cravata de la gât și luă o cutie de bere din frigider. După toate aceste luni, relația cu Francesca se înrăutățea în loc să se îndrepte. Dar o s-o lase în plata Domnului, să se descurce singură. La naiba și cu tablierul din grădină și cu tot restul. Dacă o să mai vrea ajutorul lui, de acum înainte să vină în genunchi la el și să-l implore.

Sună telefonul. Ridică receptorul și zâmbi ușurat când auzi vocea plăcută a lui Nikki.

— Bună, iubire. Mi-e dor de tine, oftă el.

— Și mie mi-e dor de tine, dragul meu. Cum a mers?

— Nu întreba, mormăi Mark, luând o înghițitură de bere. Francesca era la fel de fermecătoare ca de obicei. Adică, o adevărată javră și nu am rezolvat nimic. Și, colac peste pupăză, și-a luat o slujbă care o să-mi afecteze im-

pozitul pe alocație de toată frumusețea. La ce mama naibii trebuia să se mai angajeze acum, la vârsta ei, nu pot să-nțeleg.

— Ce fel de slujbă? întrebă Nikki, intrigată.

— Ei, ceva în PR. Nu cred că e mare lucru, salariul e de rahat.

— Cât anume?

Mark căscă.

— Cincisprezece plus bonusuri.

— Oh! Nikki părea dezamăgită.

— A fost o zi groaznică. Mark își frecă bărbia obosit. Maurice St Deville a părăsit azi ședința ca un turbat și Anton a trebuit să piardă o jumătate de oră ca să-l îmbuneze. Am întârziat la Charles de Gaule două ore, apoi am nimerit lângă o gură-spartă în avion, iar acum a trebuit să mă cert și cu Francesca. Chiar nu știu ce a mers mai prost astăzi.

— Bietul de tine, spuse Nikki, compătimindu-l.

— Cred că mă bag în pat. Vorbim mâine. Mark căscă din nou.

— OK, noapte bună, Mark.

— Noapte bună, Nikki. Mark închise, își termină berea, stinse lumina și, peste douăzeci de minute, sforăia de zor în pat, cu picioarele și brațele întinse peste tot.

Nikki închise telefonul și se întinse pe spate, sprijinindu-se de perne. Ar trebui să fie în al nouălea cer știind că Mark și Francesca avuseseră ceea ce părea un scandal pe cinste. Era o veste bună, încercă ea să se convingă singură. Atunci de ce nu putea să se bucure? Doar telefonul lui Mark o determinase să fie atât de agitată. Îi spusese de ziua *lui* proastă, de întâlnirea *lui* cu probleme, de

zborul *lui* întârziat spre casă, dar nu o întrebase măcar o dată cum îi mersese ei.

Întâmplarea făcea ca și ziua ei să se fi desfășurat cum nu se poate mai prost. Rămăsese blocată la metrou mai mult de două ore datorită unei defecțiuni tehnice și pierduse astfel o întâlnire importantă. Hotelul la care îi făcuse rezervare secretara se dovedi deja ocupat în totalitate și Nikki ajunsese într-o cameră mică de la mansardă; când se dusese să facă o baie, apa țâșnise pe lângă robinet și ar fi fost exagerat să îi spună „călduță". Dar Mark știa ceva din toate astea, sau măcar îi păsa vreun pic? Nikki își mușcă buzele nefericită.

Ce îi determină pe bărbați să fie atât de egoiști? De ce se consideră ei centrul universului? La începutul relației lor, ea cumpărase chiar și cartea aceea despre Marte și Venus, în efortul de a-l înțelege pe Mark. Ar fi trebuit să se aștepte, se gândi iritată, amintindu-și că era scrisă de un bărbat. Și toate acele aiureli despre bărbații care intră în peșterile lor și sunt comparați cu benzi de cauciuc ce se îndepărtează și apoi revin la punctul de plecare când simt din nou nevoia de intimitate. Toată vorbăria aia despre cum își plâng ei de milă. Bărbații fac oricum asta în *fiecare* zi. Nikki se încruntă.

Deci leneșa lui soție își luase o slujbă în PR. Adevărurile pe care i le spuse ea atunci, acasă la Francesca, trebuie să fi atins un punct sensibil, se gândi Nikki cu satisfacție. Era păcat că salariul nu este deloc mare, asta înseamnă că tot rămâne legată de Mark în privința banilor.

Slavă Domnului că ea este o femeie independentă financiar și spera să fie mereu așa. Mark nu va trebui niciodată să o întrețină, își jură Nikki. Era și el conștient de asta, atunci de ce nu se putea angaja emoțional față de

ea? Aveau o relație de egalitate, nu trebuia să își facă griji că ea o să-l usuce de bani, își spuse enervată. Oare Mark nu se vedea cu Nikki într-o relație de lungă durată? Rareori insinua că ar avea de gând să se mai întoarcă vreodată la Francesca. Asta-i ridicol. Măcar dacă el și-ar da seama că, în ciuda firii ei independente, Nikki are nevoie de siguranță emoțională ca orice altă femeie. Îi cerea oare prea mult? De ce era atât de reținut față de ea? Oare afurisitele astea de întrebări n-o să se mai oprească niciodată să i se învârtească în cap?

Parcă avea chef să bea ceva, dar coșmelia în care era cazată nu avea *room service* și nu se simțea în stare să coboare în amărâtul ăla de bar, de la parter. Alunecă ușor din pat și începu să se dezbrace. Era istovită și în seara asta nu-i mai trebuia nimic. Îl iubea pe Mark, dar voia să fie iubită la fel și, în ultimul timp, nu se simțise aproape deloc așa. Ea oferea totul și el primea totul. Atât. Asta își dorește ea de la viață? În străfundul inimii, Nikki știa că nu poate da întreaga vină pe Francesca. Mark era responsabil de propriul comportament. Și în seara asta, totul se rezumase la el. Ea nu meritase nici măcar un amărât de „ce faci?".

Era momentul să-i zică în față câteva adevăruri când va ajunge acasă, se decise enervată Nikki, băgându-se în pat și stingând lumina.

33

— Bună, Janet, eu sunt, îmi pare rău că n-am mai dat nici un semn de viață. A fost o nebunie în ultimul timp, își ceru scuze Francesca. Era în pauza de cafea și, știind că prietena ei Janet era interesată de probleme spirituale, dorea să-i spună de autorul pe care îl însoțea la TV3 și la emisiunea lui Gerry Ryan.

— Francesca, bună, ce mai faci? Dacă mă crezi, intenționam să te sun și eu astăzi; ca să vezi, gând la gând cu bucurie, exclamă Janet.

— Dacă așa spui tu, râse Francesca. Ascultă, Janet, lucrez acum la o firmă de PR. Mi-am luat în sfârșit o slujbă și m-am gândit că poate ți-ar plăcea să afli că dimineață aduc un scriitor de literatură MTS la TV3 și mai târziu, autoarea va fi prezentă în emisiunea lui Gerry Ryan. E un fel de vindecător spiritual. Poate vedea câmpul de energie și aura magnetică și toate astea. Și m-am gândit la tine.

— Francesca, lucrezi, asta e minunat. Când ai început?

— Doar acum două săptămâni. Dar îmi place. Lucrez pentru nepotul Monicăi, Ken. E un dulce.

— Excelent. Mi-ai dat niște vești grozave. Și, în rest, cum merge? o întrebă Janet cu multă căldură.

— Nu foarte bine, recunoscu Francesca. Aseară am

avut o discuție aprinsă cu Mark. Nu prea apreciază noua mea slujbă sau salariul meu și se tot plânge că acum o să aibă probleme cu impozitul.

— Bineînțeles că o să aibă probleme, chicoti Janet. Și nu-l lăsa să te prostească pe tema asta, și asta e cu siguranță doar o parte a problemei. Acum îi e greu să accepte și nu-i place deloc faptul că micuța și pasiva Francesca deține din nou puterea. Am trecut și eu prin asta, Francesca, nu uita. Sunt expertă în materie, spuse râzând Janet. Simte că ești pe punctul de a-i da papucii și nu face față.

— Asta fac eu acum? Francesca zâmbi ciudat. Parcă aș fi într-un montagne russe. Acum urc, plină de optimism, și imediat, după un episod cum a fost cel de aseară, cobor brusc și n-am nici cea mai vagă idee unde mă îndrept.

— Te îndrepți în direcția cea bună, nu te mai îngrijora, o consolă Janet.

— Sunt plină de mânie și de ură, șopti Francesca și simți acel nod tare și înfiorător cum i se pune în gât.

— O să treacă. Sincer. Dacă îți dorești cu adevărat să nu mai suferi, așa o să fie. Dacă însă intenționezi să te ții cu mâinile de trecut, atunci, iubire mică, o să-ți faci rău singură, spuse încet Janet.

— *Vreau* să nu mai sufăr, dar asta mă ajută momentan să nu cedez psihic. Vreau să-i demonstrez câteva dobitocului. Vreau să-i dovedesc că pot merge mai departe și fără el.

— Atunci, așa să faci, Francesca. E foarte bine. Dar nu ai nevoie de atâta furie pentru asta. Propriile tale resurse sunt îndeajuns. Când simți că te enervezi, cere să îți dispară mânia și eliberează-te.

— Cui să-i cer? întrebă uimită Francesca.

— Divinității, Creatorului, lui Iisus, Fecioarei Maria, Îngerilor, Forței Supreme, lui Buddha, lui Mohammed,

sfântului la care te rogi tu, Sf. Mihail, Sf. Antoniu, cui vrei tu, doar îi știi pe toți. Orice și oricui reprezintă un adevăr pentru tine, spuse Janet cu absolută convingere.

Francesca oftă.

— Oh, ai atâta încredere în toate astea. Eu nu am.

— Încrederea mi-am căpătat-o din nevoie, Francesca, când veneam dintr-un loc de neiertat, plin de ură și amărăciune. Mi-am învățat lecția de iertare și eliberare cu mare dificultate și nu trebuie să fie mereu așa. Învață de la mine, scumpa mea, învață de la mine, spuse Janet veselă. Nu vrei să ne întâlnim să bem ceva sau să luăm masa împreună într-o seară, după ce termini munca? Îți promit că nu-ți fac teorie.

— Mi-ar plăcea. Și nu mă deranjează să-mi dai sfaturi. Tu ești inspirația mea, tu ai reușit. Ți-ai revenit și ți-ai creat o nouă viață. Și nu ești deloc înrăită.

— Și *exact* asta faci și tu acum. Nu mai fii așa de aspră cu tine. Doar ești și tu om, Francesca. Ai inima frântă, dar o să își revină și la fel vei face și tu, atâta vreme cât mergi mai departe. Ascultă ce are de spus autoarea aceasta mâine. S-ar putea să afli lucruri folositoare. Uneori, nu e nevoie decât de cele mai simple lucruri pentru a face o mare diferență.

— OK, așa voi face, promise Francesca. Și o să stabilim cât mai curând o seară ca să ne întâlnim.

— De-abia aștept, o asigură Janet.

Francesca puse receptorul jos, zâmbind. Deși îi venea greu să accepte adevărurile pe care Janet i le explica, totdeauna se simțea mai bine după ce vorbea cu ea. Optimismul prietenei ei începea s-o mai liniștească. O seară petrecută în oraș cu Janet ar fi încântătoare. Mark nu dăduse niciodată prea multă atenție prietenelor ei de la

clubul de carte. De fapt, majoritatea prietenilor lor comuni fuseseră la început prietenii lui. Prietenii din tinerețea ei dispăruseră, încetul cu încetul, din viața lor. Vechea și familiara furie își făcu din nou simțită prezența când se gândi la Mark. „Vreau să renunț la mânie", șopti ea. „Oricine ar fi acolo sus, vreau să renunț la mânie".

Nikki își băgă capul pe ușa biroului lui Mark.

— Hai să mergem la prânz, Mark, trebuie să vorbim.

— Nu primesc nici măcar un sărut? întrebă el. Când te-ai întors?

— Acum cinci minute. Trebuie să plec. Ne vedem la unu. Nikki îl salută scurt și închise ușa. Gata, s-a terminat cu Domnișoara Drăgălășenie, zâmbi ea strâmb. Astăzi, *totul* va fi despre ea.

Se grăbi spre lift. Trebuia să termine un raport și voia să se apuce de treabă. Întâlnirea de dimineață, de la ora 7, se desfășurase foarte bine, mult mai bine decât sperase, și era încântată. Munca, nimic nu se compară cu ea când vrei să-ți crești nivelul adrenalinei.

— Elaine, cafea, ordonă ea prompt intrând în birou.

— Un „Te rog" ar fi și mai frumos, bombăni Elaine ridicându-se de pe scaun. Uneori, Nikki era așa de greu de înghițit. Astăzi era evident într-una din zilele ei cu toane, când făcea exces de zel și înnebunea pe toată lumea. Cel mai bine era ca Elaine să tacă din gură și să facă ce i se cere.

Nikki scria când Mark ciocăni la ușa ei și intră.

— E unu și zece. Te așteptam, o anunță el.

— Unde? întrebă ea fără să ridice capul.

— În biroul meu, spuse el surprins.

Nikki îl privi și îi zâmbi.

— Ei bine, eu te așteptam în biroul meu și iată-te. Așa că, să mergem.

El se încruntă în timp ce-i ținea haina, ajutând-o să se îmbrace.

— Astăzi ești cam ciudată.

— Ciudată? Ce vrei să spui? întrebă încet Nikki, după ce închiseră ușa biroului.

— Nu știu. Distantă. Dificilă.

— Serios? Nu știu despre ce vorbești. Nikki apăsă butonul liftului. Mai erau câteva persoane în ascensor când ușile acestuia se deschiseră, iar ea și Mark stătură tăcuți.

— M-am gândit că ar fi drăguț la Mama Mia's, spuse ea, grăbindu-se prin holul clădirii, pe scările de marmură.

El se strâmbă.

— E foarte liniștit și nu vreau cine știe ce festin.

— Fără aperitive, atunci, doar felul întâi. Vreau să fim în liniște. Trebuie să vorbesc cu tine.

— Despre ce?

— Despre noi, spuse hotărâtă Nikki.

— Despre noi! Mark părea uluit. Sper că n-ai de gând să-mi dai dureri de cap, Nikki. Și-așa am o zi grea. O să fim nevoiți să plătim o avere pe impozite datorită afurisitelor de tribunale și profiturile noastre o să scadă vertiginos.

Nikki își țuguie buzele. Mark o lua de la capăt. Ea nu spuse nimic când traversară Stephen's Green în direcția străzii Baggot.

Zece minute mai târziu, erau așezați la o masă retrasă din restaurantul Mamma Mia's și comandă fiecare câte o salată Caesar.

— Ce s-a întâmplat, Nikki? Ce-i cu toate astea? întrebă morocănos Mark, luând o gură de bere.

— Este vorba că eu dau totul și nu primesc nimic de la tine, Mark, spuse încet Nikki. Și m-am cam săturat.

— Of, pentru numele lui Dumnezeu! El își ridică privirea spre cer, exasperat. Chiar trebuie să avem discuția asta *astăzi*? Sincronizarea ta, ca a tuturor femeilor de altfel, e de plâns.

— Poftim! Iar începi, Mark. Acum nu e vorba de tine, e vorba de mine, se răsti Nikki. La fel ca aseară. Mi-ai împuiat capul cu ce ți s-a întâmplat ție. Nu m-ai întrebat măcar o dată ce-am făcut eu sau cum a fost ziua mea. Nu te interesează, Mark? ceru ea să afle.

— Nu fi ridicolă, desigur că mă interesează, sări el.

— Atunci, de ce nu m-ai întrebat?

— Nikki, eram *obosit*, explică el pierzându-și răbdarea.

— Și *eu* eram la fel. Și eu am avut o zi la fel de proastă ca a ta, dar n-ai avut nici măcar bunul simț să mă întrebi.

— Ei bine, îmi pare rău, mârâi el. Pe viitor, o să te întreb.

— Mark, de ce ești tu cu mine? întrebă ea încet.

— Pe toți sfinții, Nikki, chiar trebuie să purtăm conversația asta *aici*? se enervă el.

— Aici e la fel de bine ca oriunde altundeva, Mark. De ce ești cu mine?

— Pentru că vreau să fiu cu tine.

— Ei bine, eu cred că, dacă Francesca nu ar fi aflat despre noi, tu și eu am fi fost în continuare amanți și tu ai locui tot cu ea, evidenție Nikki cu mult calm. Și uneori simt că tu ești cu mine pentru că așa e convenabil.

— Nikki, nu e corect!

— Eu așa simt, repetă ea.

— Ei bine, nu te mai simți așa, pentru că nu e adevărat, se enervă el.

— Atunci, încearcă să fii conștient de sentimentele

mele și oferă-mi sprijin emoțional deoarece momentan nu sunt fericită de relația noastră, spuse ea cu răceală. Se lăsă pe spate pentru a-i permite ospătarului să-i așeze mâncarea în față.

Luară masa în tăcere.

— Vrei cafea? o întrebă Mark când ea dădu la o parte farfuria.

Nikki dădu din cap.

— Nu. Trebuie să mă întorc, nu-mi văd capul de treabă.

— Atunci, du-te. Eu mai rămân să iau o cafea și să plătesc. Ne vedem diseară, spuse el afectat, fără s-o privească în ochi.

— Bine, răspunse ea înțepată și ieși din restaurant cu capul sus.

Dobitoc! înjură ea în gând, mergând pe Str. Baggot. Putea să se ducă în peștera lui și să rămână acolo definitiv, din partea ei.

Mark stătea încruntat, sorbind dintr-o ceașcă de cafea tare. Plutea ceva în aer? Era lună plină? Sufereau toate de sindromul premenstrual? Nu-și putea da seama. Amândouă, și Francesca *și* Nikki, două vipere. Și el trebuia să ducă greul.

Ce se petrecea cu Nikki? Doar trăia cu ea, nu? Nu era corect din partea ei să spună că nu-l interesează. În general – cu mici excepții ca aseară – o întreba mereu despre munca ei și era cu adevărat interesat, pentru că Nikki este o femeie interesantă, cu care îi plăcea să stea de vorbă. Cu siguranță, ea știa asta. Era dezamăgit de atitudinea ei. Părea o altfel de Nikki decât cea care-l vrăjise și de care se îndrăgostise. Îi plăcea foarte mult spiritul ei independent și stilul debordant, al unei femei de lume. Mark

suspină adânc, încercând să înțeleagă această schimbare. Sincer, fusese inițial atras de faptul că ea nu-i va cere mult pentru că părea o femeie atât de independentă, autonomă. Mare greșeală din partea lui, se gândi trist.

Ce este oare în capul femeilor, vor tot timpul să li se spună că sunt iubite? Ar putea să-i facă declarații de dragoste de douăzeci de ori pe lună și tot nu ar fi de ajuns. De ce au nevoie permanent femeile să se asigure că sunt iubite? Era un adevărat mister pentru el. Câteodată, simțea că i-ar fi mai bine de unul singur.

Ar fi părăsit-o pe Francesca pentru Nikki? Cine știe? se gândi melancolic. Decizia fusese luată de altcineva în locul lui, așa că nu mai avea acum rost să speculeze. De ce nu era mulțumită Nikki de relația actuală, de ce insista pentru mai mult?

Cu inima grea, Mark își termină cafeaua și plăti consumația. Începuse să plouă și nu avea pardesiul cu el. Doar asta îi mai lipsea, se gândi el plângându-și de milă în timp ce alerga pe Str. Baggot spre Stephen's Garden. Dacă ieri fusese o zi proastă, astăzi nu era deloc mai prejos și ultimul loc unde ar fi vrut să se ducă era biroul. Poate va reuși să se strecoare și să joace o partidă de golf mai târziu, avea nevoie de puțină relaxare după tot stresul îndurat în ultima vreme.

Alarma zbârnâi strident, speriind-o pe Francesca, care se trezi vrând-nevrând. Încercă să se uite prin ochii încețoșați la ceasul deșteptător. Patru și patruzeci și cinci a.m. Ce naiba îi venise să-l pună să sune atât de devreme? Și apoi își aminti că trebuie s-o ducă pe femeia vindecător la TV3, pentru emisiunea de dimineață. Se târî jos din pat, căscând și frecându-se amețită la ochi. Katherine Kron-

skey, autoarea în cauză, petrecuse noaptea la Hotelul Great Southern din aeroport. Trebuia s-o ia de acolo, s-o ducă la studio și apoi la RTE. E cazul să se grăbească.

Ajunse la timp la aeroport și, la șase treizeci și cinci, stătea în holul de la intrare, curioasă să își cunoască noua însărcinare. Nu știa la ce să se aștepte. Să citești energiile și aura magnetică a oamenilor i se părea ceva exagerat. Poate că era genul ăla de femeie îndrăgostită de Pământul Mamă, cu fuste lungi și largi, punând peste tot bețișoare aromate. Când Francesca îi telefonă de la recepție să-i spună ca a sosit, părea o persoană foarte normală. Hotelul era aglomerat de călătorii sosiți cu zborurile de dimineață, așa încât Francesca se apropie de lift ca să fie atentă când va coborî scriitoarea.

Ușile ascensorului se deschiseră și din el ieșiră doi bărbați și două femei. Cupluri, presupuse Francesca, dar femeia înaltă și elegantă cu o structură osoasă magnifică și cu un păr blond, foarte șic aranjat, se depărtă de ceilalți și se uită atent în jur.

— Katherine? întrebă ezitant Francesca, gândindu-se că s-ar putea înșela.

Aceasta se întoarse, zâmbi larg și întinse mâna.

— Da, eu sunt Katherine. Tu trebuie să fii Francesca? spuse ea cu un pronunțat accent din Boston. Avea o strângere de mână puternică, niște ochi căprui mari și prietenoși, iar Francesca se simți cuprinsă de un val de ușurare. Amintirea Magdei era încă destul de proaspătă în mintea ei. Îmi pare rău să te trezesc la o oră așa de matinală, dar crede-mă, aici e mult mai civilizat decât în State. Am fost în studiouri și la ora cinci dimineața, râse Katherine.

— Ai luat micul dejun? o întrebă Francesca, conducând-o spre mașină.

— Doamne, nu, se cutremură Katherine. Doar cafea am putut să înghit la ora asta.

— Oh! Francesca era surprinsă. Nu-și imaginase că cineva care se ocupă de vindecare spirituală, energie și toate chestiile astea ar bea cafea. Mai degrabă, suc de morcovi.

— Îmi permit o ceașcă de cafea dimineața. Este una din multele mele slăbiciuni. Katherine clipi din ochi.

Francesca a avut decența să roșească.

— Îmi pare rău, chiar nu știam la ce trebuie să mă aștept. Și vreau să mă asigur că ai tot ce-ți trebuie și te simți confortabil, explică ea. Ești doar a doua autoare de care mă ocup și prima a fost un adevărat coșmar.

— Într-adevăr? Ia povestește-mi, ca să știu până unde pot să merg, glumi Katherine, urcându-se în mașină. Francesca îi povesti pe scurt și cu umor întâmplările cu Magda, în timp ce conducea pe autostrada M50 și accelera până la 70 mile/oră. Katherine râse din toată inima.

— Se pare că am o grămadă de variante la dispoziție, glumi ea și Francesca se relaxă. Katherine Kronskey era o persoană drăguță și normală.

Katherine o studie curioasă pe însoțitoarea sa.

— Și cum se face că sunt doar a doua autoare a ta?

— De-abia am început să lucrez la Ken Kennedy PR, explică Francesca, depășind un camion.

— Și unde ai lucrat înainte?

— Am fost casnică, răspunse ea scurt.

— În State, am auzit că femeile casnice sunt denumite Directori Generali ai Domiciului. Katherine zâmbi. Și eu am fost casnică douăzeci de ani de zile, înainte de a începe să-mi prezint scrierile.

— Serios? Francesca era surprinsă. Cum ai început?

— Am fost părăsită de soțul meu, apoi am făcut can-

cer, am încercat să mă sinucid și apoi am trecut printr-o experiență purificatoare și iată-mă aici! spuse veselă Katherine.

— Doamne! Și eu care credeam că nimeni nu stă mai prost ca mine! exclamă Francesca, șocată și înmărmurită de uimire că această femeie putea vorbi de încercarea de sinucidere cu atâta ușurință.

— Ce ți s-a întâmplat?

— Eh, și eu am fost părăsită de soț. De fapt, nu chiar, l-am prins cu o altă femeie și l-am părăsit eu, clarifică Francesca.

— Și ești încă zdruncinată sufletește, spuse Katherine cu înțelegere. E greu.

— Da, este, încuviință Francesca, așteptând bine cunoscutele sfaturi despre cum să își elibereze mânia și frica și despre posibila îmbrățișare a copilului ascuns în sine.

Dar Katherine nu mai continuă discuția; în schimb, se uită pe geamul mașinii și spuse:

— Frumoasele voastre peisaje sunt un balsam pentru suflet, mi-aș dori să pot sta mai mult.

— Ai într-adevăr un program foarte aglomerat, îl citeam mai devreme. Două interviuri în Londra, în după-amiaza asta. Cum te descurci?

Katherine râse.

— Francesca, la anii mei de experiență ca vindecător spiritual, dacă n-aș ști cum să-mi conserv energia, nu prea m-aș descurca în meseria mea. Meditez în fiecare dimineață și seară, și astfel mă vindec singură spiritual. Am alături Grațiile de care simt nevoie, spuse ea simplu.

Era greu de crezut că o femeie atât de exuberantă cum era Katherine suferise de cancer și încercase să se sinucidă, se gândi Francesca, parcând în curtea studioului

de televiziune. Mai târziu, urmărind-o pe ecran, coafată și machiată, așteptând să înceapă interviul, nu se putu abține să nu fie impresionată de echilibrul și calmul ei. Femeia asta nu și-a plâns nici o clipă de milă, se gândi Francesca, un pic rușinată de ea însăși, pentru că se autocompătimea mereu.

Amintindu-și de sfatul lui Janet, să fie atentă în caz că auzea ceva interesant, Francesca o ascultă pe scriitoare cu real interes. Interviul era fascinant.

— Suferințele noastre nu le fac rău oamenilor care ne rănesc, ele ne fac rău doar *nouă înșine*. Dacă rămânem încleștați în energii negative, în loc să mergem mai departe, să răzbatem prin durere, întristare, mânie și resentimente, din oricare motiv, trupurile ni se umplu de toxine și ne îmbolnăvim, fizic. Cu alte cuvinte, dacă sufletele noastre nu trăiesc în armonie, trupurile noastre vor reflecta această stare, spuse Katherine foarte clar și Francesca a avut senzația stranie că i se adresează direct ei.

I-ar fi plăcut să aprofundeze mai mult subiectul în drum spre RTE, dar îi era rușine să deschidă discuția și, pe lângă asta, traficul era foarte aglomerat – erau chiar în mijlocul aglomerației din prima parte a zilei – și traversarea orașului îi acapară toată atenția.

O dată ce ajunseră la RTE, Katherine a fost luată rapid în studio, deoarece s-a anunțat în direct că ordinea programelor se schimbase și celebra autoare intra în emisie mai repede. Într-un fel, era mai bine pentru Katherine, care nu se va mai plimba pe coridoare așteptând să înceapă interviul, având timp de o mică gustare înainte să se întoarcă la aeroport.

— Mi-a plăcut interviul, anunță autoarea peste trei sferturi de oră, în timp ce se îndreptau spre mașină. Jurnalistul e foarte chițibușar și inteligent.

— Îmi place să-l ascult pe Gerry Ryan, e foarte direct dar foarte simțit, spuse Francesca, mulțumită că, de data aceasta, interviurile autoarei ei se desfășuraseră atât de bine. Ți-e foame, Katherine? Vrei să mergem să luăm o gustare mică?

— Sunt lihnită! recunoscu femeia. Mi-e o foame de lup.

Nedorind să o ia din nou prin oraș, Francesca se decise să meargă la hotelul Herbert Park, unde puteau lua o gustare delicioasă înainte de a pleca spre aeroport. Îi plăcea acest aspect al muncii ei, se gândi ea în timp ce plătea și punea chitanța în geantă, pentru a o deduce din cheltuielile firmei.

Fusese o încântare să o cunoască pe Katherine Kronskey, comparativ cu biata Magda, realiză ea în timp ce o aștepta pe scriitoare să treacă de *check-in*.

După ce își lăsă bagajele, Katherine se depărtă de poarta de verificare și se uită la Francesca.

— Mulțumesc din suflet pentru că ai avut atâta grijă de mine.

— A fost o adevărată plăcere pentru mine, spuse cu căldură Francesca. Ca din instinct, cele două femei se îmbrățișară.

— Știi, trebuie să închizi singură ușa înainte ca următoarea să se deschidă, zâmbi Katherine. Vechile zicale sunt adevărate. Singurul lucru de care trebuie să-ți fie teamă este teama în sine. Cucerește-o și ai cucerit lumea. La revedere, Francesca. Dacă ai fi fost unul din pacienții mei, ți-aș fi spus: eliberează-te, relaxează-te, mergi mai departe, și totul va fi bine.

— O să încerc, promise Francesca.

— Știu, îi spuse încurajator Katherine și, cu un zâmbet și un semn din mână, se îndreptă către poarta de îm-

barcare, această femeie complet împăcată cu ea însăși și cu întreaga lume.

Eliberează-te, relaxează-te și mergi mai departe. Mantra îi sună în cap tot drumul spre Clontarf. Intenționa să ia trenul înapoi la birou. Parcă în gara Dart și așteptă următorul transport, meditând asupra dimineții petrecute. Fusese cu adevărat o dimineață interesantă, se gândi ea pe când se urca, într-un final, în tren.

Mergi mai departe, mergi mai departe. Roțile trenului țăcănind pe șine păreau să fie în ton cu gândurile ei, îndemnând-o: *mergi mai departe, mergi mai departe, mergi mai departe.*

Era chiar așa de ușor? O dată ce Janet luase o hotărâre, ușile i se deschiseseră. Ascultând-o pe Katherine fusese într-adevăr un lucru inspirat. Autoarea părea să aibă acum tot ce-i trebuie. Avea un nou partener, avea munca ei, sănătate și vitalitate și o adevărată pace sufletească.

Dar cu băieții ei cum rămâne? Trebuiau luați în considerare.

Francesca zâmbi trist. Cu siguranță, Owen nu i-ar mulțumi că-l folosește drept scuză pentru a nu lua o decizie și nici Jonathan, la o adică. Ar fi surprinsă dacă Jonathan s-ar mai întoarce vreodată să trăiască în Irlanda. Își aranjase o viață foarte bună în America și îi plăcea acolo. Era însă devreme să spună ce anume ar face Owen. Dar acum, el nu avea timp pentru Mark și ea nu putea decât spera că acest lucru se va schimba în viitor.

Nu, Francesca, nu-ți poți folosi copiii drept scuză, se mustră ea singură. *Eliberează-te, relaxează-te, mergi mai departe.* Privea în gol prin geamul trenului, pierdută în visări. Ar vrea să-i urmeze sfatul lui Katherine, părea atât de simplu, dar oare avea puterea necesară? *Singurul lucru de*

care trebuie să te temi este teama însăși. Ce puteai face ca să nu-ți mai fie teamă?

Voia să trăiască tot restul vieții ei doborâtă de frică?

Nu.

Voia să își câștige independența?

Da.

Voia să-i facă viața amară lui Mark?

Nu prea frumos, de fapt, răzbunător ar fi o descriere corectă a raționamentului ei de aici; cu siguranță nu era ceea ce Katherine o îndemnase să gândească, dar ea nu e perfectă și răspunsul la întrebare era un mare și definitiv DA!

Nu s-a dovedit capabilă să facă față slujbei?

Ba da.

Așa se derulă monologul ei interior, pe măsură ce trenul se îndrepta tutuind spre Landsdown Road și un minut mai târziu o luă iar în viteză.

Doar două stații, tu-tu, tu-tu, eliberează-te, relaxează-te, mergi mai departe. E timpul să închid ușa aceasta ca următoarea să mi se poată deschide din plin. Tu-tu, tu-tu, eliberează-te, relaxează-te, mergi mai departe.

— OK atunci, tot înainte, murmură ea cu voce tare – spre surprinderea ei și a femeii din fața ei.

— Îmi pare rău, se scuză Francesca.

— Nici o problemă, zâmbi femeia. Tot înainte.

— Mulțumesc, spuse Francesca. Cred că așa o să fac.

34

— Așadar, doamnă Kirwan, cel mai bine ar fi să discutați cu soțul dumneavoastră și să vedeți ce zice. Anunțați-mă când luați o hotărâre și vom vedea apoi cum procedăm mai departe, spuse scurt Jessica O'Farrell, strângându-i cu putere mâna.

— Bine, așa voi face, consimți Francesca. Își luă geanta și ieși din biroul avocatului. Inima îi bătea ca nebună. Nu-i venea crede că își făcuse într-adevăr o programare și se dusese la întâlnire.

Îl rugase pe Ken să-i dea liber două ore, relaș ce i se cuvenea, și el îi spusese amabil că poate lipsi cât timp are nevoie. Cei doi se înțelegeau extrem de bine, ei îi plăcea istețimea lui, iar el îi declarase de mai multe ori că nu-i va putea mulțumi niciodată îndeajuns mătușii lui pentru că i-o recomandase. Deși Francesca lucra doar de o perioadă scurtă de timp, siguranța de sine pe care i-o dăduse această slujbă era o adevărată revelație pentru ea. Ajunsă aici mai mult împinsă de la spate, se descurcase foarte bine și cu o încredere ce o surprinsese chiar și pe ea însăși. Monica a avut dreptate, toți anii aceia în care avusese grijă de clienții lui Mark dădeau acum roade. Cât de ironic că îi putea mulțumi soțului pentru asta. Lipsa

lui de respect pentru munca ei fusese ca o palmă puternică peste față, dar poate că era cel mai bine că s-a întâmplat așa. Într-un mod aparte, o motivase să meargă mai departe. Dar, indiferent dacă o motiva sau nu, el se purtase oricum foarte urât. Nemernic înfumurat. Se încruntă, supărată din nou pe el.

Nu mai ezita atâta, își spuse în sine cu asprime și, dintr-un impuls, făcu semn cu mâna, opri un taxi și-i dădu adresa băncii lui Mark. Trebuia făcută și asta, cu cât mai repede, cu atât mai bine. Altfel, se va duce acasă, iar va lua ideea la mărunțit, o să își piardă curajul și se va duce totul de râpă.

Poate că el este în Bruxelles, se gândi brusc. La naiba! Ar fi cam prostesc să intre în sediul băncii ca să aibă o confruntare cu soțul ei și apoi să afle că el e plecat în străinătate. Își scoase agenda din geantă și găsi numărul fix al băncii, pe care îl tastă rapid de la mobilul ei. Fata de la recepție răspunse laconic și rece: Da, dl. Mark Kirwan a fost astăzi la birou și da, domnișoara Nikki Langan, la fel.

Dacă nu mi-ar fi fost menit să fac asta, ei n-ar fi la birou, se consolă Francesca, în timp ce nervii începeau iar s-o acapareze. Scoase gentuța de cosmetice și se studie în oglindă. Arăta destul de bine, încă mai era bronzată, ceea ce o avantaja. Nu mai avea fața aceea palidă și insipidă. Ochii îi erau strălucitori și limpezi; un pic de dermatograf și un pic de rimel ca să-i evidențieze o să facă minuni. Fardul de pe pleoape se menținuse bine. Își pudră puțin obrajii în bronz, își aranjă ochii, își dădu iar cu ruj, se pieptănă și gata, se declară mulțumită. Un strop de parfum pe gât și la încheietura mâinilor; știa că mai bine pregătită ca acum nu avea să fie niciodată. Purta o jachetă în carouri, cambrată pe talie, o bluză fără mâneci

transparentă și o fustă neagră; arăta sofisticată și inteligentă, era conștientă de asta. Se bucură că purta acest costum, o făcea să pară mai slabă și astfel se simțea bine.

Taxiul opri în fața sediului băncii Eurobank Irl. și, cu stomacul strâns, privi în sus clădirea familiară. De câte ori nu fugise pe scările acestea de marmură pentru a se întâlni cu Mark la prânz? Cine s-ar fi gândit că vor ajunge aici? Plăti taximetristului, trase adânc aer în piept și ieși din mașină. Nu era prea târziu să își schimbe decizia. S-ar putea urca imediat înapoi în taxi, întorcându-se la birou și uitând întreaga poveste, dar, instinctiv, Francesca știa că, dacă nu termina ce începuse, va fi nefericită tot restul vieții.

Se grăbi pe scări și ușile automate ale clădirii se deschiseră pentru a-i permite intrarea. Știa unde se află biroul lui Mark, desigur, doar dacă nu-l schimbase de când se despărțiseră, dar nu știa unde e biroul lui Nikki. Merse calmă la recepție și îi spuse fetei de acolo care, din fericire, nu o recunoscu și pe care nici ea nu și-o amintea:

— Voiam doar să verific, biroul lui Mark Kirwan este tot la etajul trei, prima ușă pe stânga?

— Da, așa este, răspunse politicos tânăra femeie.

— Și cel al lui Nikki Langan? întrebă ea nonșalant.

— Primul etaj, a patra ușă pe dreapta.

— Mulțumesc mult. Francesca se îndepărtă calmă, pentru a permite și altei persoane să pună întrebări.

Ușile liftului erau deschise, așa că nu mai trebui să aștepte, altfel ar fi putut să ia cale întoarsă, se gândi, în parte șocată, în parte amuzată de comportamentul ei total neobișnuit. Era straniu, emoțiile de mai devreme îi dispăruseră. Se simțea stăpână pe sine și deținând controlul, aproape ca și cum ar fi observat întreaga poveste de undeva, de la distanță.

Ușile liftului se deschiseră și din nou ea se grăbi pe coridorul îmbrăcat în mochetă. A patra ușă pe dreapta. Iat-o, plăcuța cu numele acelei femei înscrisă pe ea, lustruită și strălucitoare. Îi venea să scuipe direct acolo.

Înainte de a se gândi măcar ce va spune sau ce va face, Francesca ciocăni și intră brusc. O secretară ce lucra la computer își ridică privirea, speriată. Francesca ridică mâna.

— Trebuie s-o văd o clipă pe Nikki, nu e în vreo întâlnire, nu-i așa?

Secretara își scoase căștile dictafonului din urechi.

— Nu, pe cine să anunț?

— N-o să dureze decât două minute, nu te agita. Ne cunoaștem, spuse repede Francesca, continuând să se îndrepte spre ușa din fund.

— O! Bine atunci, spuse îndoită secretara, în timp ce Francesca ciocănea foarte ușor la ușă și intra singură în biroul lui Nikki.

Cealaltă femeie stătea într-un scaun rotitor din piele crem, cu spatele la ușă. Vorbea la telefon.

Francesca mărșălui spre birou tocmai când Nikki se întorcea cu privirea către ea. Aceasta rămase blocată și cu ochii holbați, acoperind receptorul cu mâna.

— Cum ai intrat aici? Nu vezi că vorbesc la telefon?

— Am mers pe picioare și nu, acum nu mai vorbești, replică Francesca foarte calmă, smulgând telefonul din mâna tinerei femei, rămasă năucă de uimire, și punându-l la loc în furcă.

Nikki sări în picioare furioasă.

— Ce dracului îți închipui că faci? întrebă ea, stupefiată.

— Am venit să purtăm o mică discuție, așa cum ai venit și tu să faci la fel cu mine, izbucni Francesca. Așa că taci din gură și stai jos.

— Cum îndrăznești să-mi vorbești astfel? Nikki scotea flăcări pe nări.

— Of, calmează-te, Nikki, și hai să terminăm o dată, sunt o femeie ocupată, vorbi tărăgănat Francesca. Am venit să-ți spun că intenționez să divorțez de Mark. E totul numai al tău. Poți să-l păstrezi. Ești binevenită, din partea mea. Sunt sigură că o să aveți o viață foarte fericită împreună, mulți ani de acum înainte. Și nu te deranja să mă inviți la nuntă, nu o să fie una la care să-mi facă plăcere să asist, adăugă ea cu răutate. Să-l văd pe Mark cum face încă un rând de jurăminte ar fi cam greu de înghițit, dar sunt sigură că pe tine nu te va deranja. Distracție plăcută, spuse ea fără să se sinchisească și aproape râse în fața expresiei tâmpite de pe fața lui Nikki. Aceasta rămăsese fără cuvinte și nu își reveni din buimăceală nici când Francesca părăsi biroul, extrem de bucuroasă. *Am terminat cu unul. A mai rămas încă unul, și gata.*

Merse mai departe pe coridor, zâmbind câtorva persoane pe care le recunoscu. O femeie tânără, ce căra o grămadă de dosare se opri să își mai aranjeze greutatea, iar Francesca o salută dând din cap politicos. O cunoștea de la numeroase evenimente organizate de bancă. Vestea vizitei ei în biroul lui Nikki avea acum să se răspândească cu viteza luminii, se gândi satisfăcută. E tocmai bine, bârfa o să-l enerveze pe Mark. De-aia nu mai putea ea.

Apăsă pe buton și așteptă răbdătoare să coboare liftul. Era ciudat de calmă, aproape detașată, ca și cum, o dată ce luase decizia și o exprimase verbal, întreaga poveste căpătase o viață proprie. Fără îndoială, Nikki i-a telefonat deja lui Mark, ca să-l pună în gardă cu privire la sosirea ei. Ce păcat! I-ar fi plăcut să-l ia prin surprindere. Dar ținta ei principală fusese Nikki, dorea ca ea să știe că divorțează.

Se simțise bine să scape de Mark și să-l dea mai departe, se gândi răutăcioasă. Trăise un moment foarte puternic. Soțul ei fusese redus la nimic mai mult decât o marfă. Își aminti expresia de pe fața lui Nikki când îi spusese „poți să-l păstrezi". Șoc și frică în același timp.

Millie avusese atâta dreptate când anticipase situația, se gândi triumfătoare Francesca, în timp ce bătea la ușa biroului soțului ei. Nikki, în ciuda imaginii ei de femeie sofisticată, de carieră, era disperat de nesigură pe Mark. Și asta se potrivea perfect cu planurile Francescăi: nu numai că îl făcea pe Mark să sufere, dar îi cauza și o enormă suferință javrei ăleia. Ce-i bun pentru gâscan e bun și pentru gâscă, concluzionă ea, cu imensă satisfacție.

Intrând singură în antecamera cu ușă capitonată, îl observă pe soțul ei cum stă la intrarea spre propriul lui birou. Secretara lipsea. Negru la față, Mark îi ținu ușor ușa deschisă și o pofti înăuntru.

— Ce dracului e cu teatrul ăsta? spuse el cu dinții strânși închizând ușa în urma ei.

— Nu e nici un teatru, Mark, replică Francesca cu răceală și se așeză grațioasă într-un scaun, punându-și picior peste picior. Pur și simplu, am venit să-ți spun că am vorbit cu avocata mea de dimineață și voi divorța de tine, cu sau fără consimțământul tău.

35

— Nu fi ridicolă, o luă peste picior Mark. E exagerat, chiar și pentru tine, Francesca.

— Îmi pare rău, dar sunt cum nu se poate de serioasă. Vreau să divorțez.

— De ce? întrebă el, pus în încurcătură.

— Ar trebui să fie evident. Nu mai vreau să fiu soția ta.

— Dar de ce nu vrei să lăsăm lucrurile așa cum sunt? Ai casa, o alocație generoasă, ce mai vrei? întrebă supărat Mark.

— Tocmai ți-am spus, Mark. Nu mai vreau să fiu căsătorită cu tine, repetă Francesca. Nikki poate să te aibă, poate să fie a doua doamnă Kirwan, dacă își dorește atât de mult. O onoare dubioasă, te asigur, continuă ea, înfigând cuțitul mai adânc în rană. Chiar era distractiv, se gândi ea, pe jumătate mirată. Mark nu știa ce l-a lovit.

— Eu nu vreau să divorțez, explodă soțul ei.

— Ghinionul tău. Ar fi trebuit să te gândești la asta înainte să urci în patul lui Nikki Langan, spuse malițioasă Francesca. În caz că ai dubii, aici nu e vorba de ce vrei *tu*, e vorba de ce vreau *eu*. Și, cu siguranță, am motive întemeiate pentru divorț. Avocatul mi-a spus că e totul foarte clar, așa că vreau mai întâi să scoatem casa la vânzare...

— Nici nu se discută, Francesca! Nu, sub nici o formă. Nu vând casa, strigă Mark. E casa familiei.

— Acum *tu* ești ridicol, îi reproșă Francesca. Ce familie? Tu ai plecat. Jonathan este în America definitiv și nu m-ar surprinde dacă și Owen va rămâne acolo. Deci, tot ce-a mai rămas din *familie* sunt eu, iar eu nu vreau să mai stau în casa aia mare de una singură. Vreau un nou început. Francesca strânse din umeri. Poți să-mi cumperi tu partea mea, dacă nu vrei să vinzi casa. La valoarea pieței, desigur.

— Să fiu al naibii dacă o să plătesc o avere ca să-mi cumpăr propria casă. Casa pentru care am plătit ipoteca ani de zile, din munca mea nenorocită. Mark devenea din ce în ce mai agitat.

— O, și desigur, eu nu am făcut nimic, am stat doar pe scaun ca o doamnă și nu am avut nici o contribuție. Scutește-mă, Mark. Am dreptul la jumătate din casă și asta vreau. De fapt, am dreptul la jumătate din valoarea tuturor bunurilor, dar nu sunt lacomă. Vinde casa și dă-mi partea mea și tu poți să-ți păstrezi restul de acțiuni și alte bunuri pe care le mai ai, și fondul de pensie și orice alte investiții pentru care ai muncit *al dracului* de greu, spuse cu dezgust Francesca.

— Nu-ți dau nici un divorț, izbucni Mark.

— Dar nu îți *cer* nici un divorț. Am venit să-ți spun că o să obțin divorțul, indiferent dacă îți convine sau nu.

— O să-l contest, amenință Mark.

Francesca îl privi cu atâta dispreț, încât el lăsă ochii în jos.

— Poți să faci ce vrei, Mark. Dacă o să-l contești – și dă-mi voie să-ți amintesc că nu ai nici o bază, din moment ce tu ești cel care are o aventură – o să te coste mai mult, așa că meschinăria asta nu-ți va fi de nici un folos,

în final. Și totuși, dacă te decizi să contești divorțul, o să obțin absolut tot ceea ce mi se cuvine. E alegerea ta, spuse ea pe un ton usturător.

— Se pare atunci că n-am de ales, nu-i așa? întrebă el, înverșunat.

— Nu prea, nu, încuviință Francesca, ridicându-se să plece. Ai avut de ales și ai ales când ai început să te întâlnești cu femeia aceea. Dar acum te poate avea. Poți să te căsătorești cu *ea* și s-o transformi în femeie cinstită. Mark nu mai putu suporta tonul ei acerb.

— Ascultă, o căsătorie mi-a fost de ajuns, crede-mă. Te-ai făcut așa de rea, Francesca, încât nu te-aș dori nici celui mai rău dușman al meu, explodă el.

— Of, dragule. Se pare că biata de Nikki nu își dorește altceva decât să devină doamna Kirwan. Totuși, nu mă mai privește. O să lămuriți treaba asta în patru ochi, Mark, iar eu o să-mi văd de ale mele. Lăsă o carte de vizită pe masă. Numele avocatei mele și adresa ei. E foarte pricepută în drept familial, din câte știu. O să te anunțe în scris.

Mark ridică cartea de vizită și o aruncă la coșul de gunoi.

— Nu fi copilăros, Mark, nu ți se potrivește, îl sfătui Francesca, ieșind pe ușă. Era în al nouălea cer. Acum Mark era cel neajutorat, musti ea de bucurie, amintindu-și propria teamă și teroare când îl descoperise sărutând-o pe acea femeie, în aeroportul Dublin. Acum el era cel care va suferi nopți întregi de nesomn, la fel cum făcuse și ea. Îl lovise cu adevărat acolo unde îl durea mai tare. Și, cel mai minunat se simțise când îl auzise spunând, cu gura lui, că nu are de gând să se însoare din nou. Nikki Langan alerga după cai verzi pe pereți și, mai mult decât atât, era conștientă de asta, se gândi Francesca cu o imensă satisfacție. Curând, va cunoaște și Nikki ce înseamnă să

fii respinsă. Curând, va afla și ea ce înseamnă durerea și suferința și mânia și turbarea și tristețea, când își va da seama, în final, că Mark doar o folosise. Să vedem acum cât de puternică e relația lor, râse în sinea ei Francesca. Dacă ai multe lucruri în comun cu o femeie al cărui scop este să se mărite, nu e de ajuns s-o ții fericită. În seara asta, Francesca și-ar fi dorit să se transforme într-o muscă pe perete, din apartamentul lor, se gândi ea fericită, luând liftul către parter și ieșind din clădire, complet uimită de ceea ce reușise.

Cu nivelul adrenalinei crescut, îi telefonă lui Millie.

— Bună, eu sunt, spuse ea veselă când auzi vocea surorii ei. Ghici? Tocmai i-am spus lui Nikki că-l poate avea pe Mark, eu divorțez de el. Și acum, tocmai i-am dat soțului meu trădător cea mai mare lovitură din viața lui. Când i-am spus că scot casa la vânzare și că vreau jumătate din bani, a fost atât de șocat încât am crezut că o să rămân văduvă acolo, pe loc, turui Francesca.

— Ce? țipă Millie înnebunită. *Nu-mi vine să cred.* Trebuie să ne întâlnim. Vreau să aflu fiecare detaliu, fiecare silabă pe care ai rostit-o. Doamne, fătuco, dar știu că nu pierzi timpul. Nu pot să te las singură zece secunde că tu, iată, ești practic divorțată. Jos pălăria în fața ta. Dar ce ți-a venit? Cum a reacționat Nikki? Ce-a zis? Unde ai întâlnit-o sau i-ai prins pe cei doi împreună? Of, este atât de *frustrant*. Vreau să aud totul chiar acum!

— Poți să vii în oraș, la gara Dart? Ne-am putea vedea la prânz în Harbour Master, sugeră Francesca.

— Gata, s-a făcut. Copiii sunt plecați într-o excursie la Butlin's pentru proiectul lor de vară. O să fiu acolo în doi timpi și trei mișcări, spuse Millie. Bravo, iubita mea. Bravo. Sunt așa de mândră de tine.

— Of, Millie, și eu sunt așa de mândră de mine. Sunt și înspăimântată, și fericită în același timp. Acum sunt cu capul în nori, sper să nu mă răzgândesc când revin cu picioarele pe pământ.

— Și să-l lași pe Mark să scape? Nu vorbi prostii, o certă sora ei. Ne vedem la prânz.

Mark stătea la birou cu capul în mâini. Îi era rău de la stomac, avea greață. Oare nu trăise adineaori cel mai mare coșmar al vieții lui? Se va trezi în câteva minute într-o baie de sudoare, dar complet ușurat? Sună telefonul, țârâiala lui discretă dar insistentă anunțându-l cu certitudine că nu visa, că era treaz și în mijlocul unei catastrofe.

— Alo?... O, bună, Nikki, spuse el încet.

— A plecat Francesca?

— Da, spuse el obosit.

— Chiar vrea să divorțeze?

— Așa se pare, răspunse el reticent.

— Înțeleg. Ai face bine să-ți iei un avocat bun, îl sfătui calmă Nikki. O, și apropo, știe toată clădirea că Francesca a fost aici și se pare că zvonul se împrăștie mai departe cu fiecare clipă. Ar fi putut avea bunul simț să se întâlnească cu noi undeva, în afara băncii.

— Ei bine, n-a avut, sări Mark. Uite ce e, trebuie să închid. Ne vedem diseară acasă.

— Cum rămâne cu prânzul?

— Nu pot, răspunse Mark. Ne vedem mai târziu. Puse telefonul jos și se frecă la ochi obosit. Ar fi putut să se întâlnească cu Nikki la prânz, dar acum nu voia altceva decât să se ascundă într-un bar aglomerat și anonim, unde să își alunge supărarea cu o halbă de bere. Nu numai că va trebui să rezolve cu Francesca și cu divorțul ăsta,

dar va trebui să dezbată foarte atent situația cu Nikki. Întrevedea semnele unei discuții aprinse despre „angajament", în special după tirada ei de la restaurantul Mama Mia, cu o zi înainte. Mark oftă numai gândindu-se.

Chiar nu voia să divorțeze. I s-ar complica extrem de mult viața și nu era în culmea fericirii nici în prezent. Plus că era disperat: nu voia să își vândă scumpa lui casă. Cum putea Francesca să renunțe la ea? Mark se îngrozea în fața acestui gând. Îi era foarte dragă inimii. Toate amintirile legate de copiii lui se petreceau în acea casă. Și se obișnuise s-o știe pe Francesca acolo. Acum va trebui să ia o grămadă de bani gheață pe investițiile sale, ca să-i plătească Francescăi partea ei din valoarea pe piață a imobilului. Sau să se împrumute. Ce chin pe capul lui, la vârsta asta.

Și chiar dacă îi plătea Francescăi partea cuvenită, nu era sigur că vrea să locuiască acolo, cu Nikki. Ar fi prea ciudat, puțin pervers într-un fel. Nu e o casă gen Nikki. Pe lângă asta, ea o să vrea să remobileze și să redecoreze și asta l-ar costa iar încă un braț și un picior; în plus, nu era o casă pentru decorul modern și minimalist care îi plăcea ei.

Mark dădu din cap, aproape năucit. Trebuia să existe o soluție. Cu siguranță, Francesca va înțelege și vor căuta împreună o ieșire. Ea nu judeca limpede, nu era posibil. Parcă nu mai era ea însăși, se gândi el agitat.

Dar Francesca nu păruse deloc o femeie zăpăcită. Dimpotrivă, arăta chiar foarte bine, mai bine decât arătase ea de mult timp, în special așa, bronzată. Dar nu era vorba doar de bronz. Era acolo o scânteie pe care el nu o mai văzuse de mult. Ceva din vechea ei poftă de viață se întorsese. Și exista acum o duritate pe care rareori o expe-

rimentase în timpul căsniciei lor. În prezent, era o femeie rece și răzbunătoare, nici pe departe Francesca pe care el o știa atât de bine. E adevărat ce se spune despre femeile care au suferit. Mark se aplecă în scaun și luă cartea de vizită pe care o aruncase mai devreme la coș. Jessica O'Farrell. Nu mai auzise de ea. Din cele spuse de Francesca, era o avocată versată în dreptul familial. Mark era conștient că șansele de a câștiga o contestație a divorțului sunt minime dacă Francesca voia într-adevăr unul. De asemenea, știa că, dacă nu cădeau de acord asupra unui aranjament, ar deveni o afacere foarte costisitoare pentru el. Dacă divorțau, era în interesul amândurora să ajungă la o înțelegere. Dar, cu siguranță, ea nu vorbise serios. La vârsta ei, să începi iar de la zero trebuie să fie o perspectivă îngrijorătoare. Să cumpere o casă, să se angajeze pe o nimica toată – de ce naiba se chinuia atâta, când el îi oferea un stil de viață extrem de confortabil și nici nu făcuse nazuri pe seama asta? Pur și simplu nu înțelegea raționamentul ei. Trebuia să se gândească și să găsească el o soluție. Dar care?

Și Nikki își dorea cu adevărat să se căsătorească? Acum avea totul. De ce naiba s-ar schimba ceva? El nu voia să se căsătorească, căsnicia n-avea nici o legătură cu sentimentele pentru ea. După experiența cu Francesca, nu se grăbea deloc să o ia de la capăt. Se gândi să invoce motivul religiei și să pretindă că nu crede în divorț. Putea spune că este o convingere puternică, în ciuda faptului că el nu se ține permanent de nici o practică religioasă. Nici nu își mai amintea când fusese ultima oară la mesă. Nikki n-o să-l creadă niciodată, *era* o tactică patetică, recunoscu el. Nu-i putea insulta inteligența femeii cu așa ceva.

Viața lui se afla într-un moment de criză, se gândi

Mark deprimat, trăgând pe el pardesiul. Poate își va găsi inspirația la un pahar cu bere. Pentru că, dacă a avut vreodată nevoie de ajutor și de inspirație, acum avea nevoie mai mult ca oricând.

Nikki rontăia îngândurată capătul pixului Sheaffer de argint, un cadou primit de la Mark. Azi ar trebui să fie una din cele mai fericite zile din viața ei, căci Francesca îndeplinea exact ceea ce Nikki își dorise tot timpul: divorța. Mark devenea un bărbat liber. Atunci, de ce era așa de nefericită? De ce avea sentimentul ăsta de groază și de ce își simțea stomacul greu, de parcă un bloc de ciment i-l presa? De ce îi era atât de teamă că, deși lucrurile păreau să se îndrepte în direcția dorită, totul era o mare greșeală, ce se va sfârși prost?

Era felul în care Francesca dăduse buzna în biroul ei, arătând nici pe departe desănțată, ci bronzată, plină de viață, foarte elegantă – și, mai rău de atât, totalmente stăpână pe sine. Nikki de-abia a recunoscut-o pe femeia care îi deschisese ușa, îmbrăcată în halatul de casă. Nikki făcu o grimasă amintindu-și aerul de superioritate cu care i se spusese că poate să-l aibă pe Mark, de parcă i l-ar fi întins pe tavă. Era ceva aproape dușmănos în felul în se comportase Francesca. În ochii acesteia, erau sclipiri de triumf, ceea ce o îngrijoră pe Nikki.

Ce o determinase pe cealaltă femeie să se răzgândească în privința divorțului? Doar se exprimase atât de categoric împotriva lui în ziua discuției dintre ele două. De unde această schimbare bruscă?

Și Mark? Ce să mai zic de el, se gândi neliniștită Nikki. La telefon i se păruse zdruncinat și el nu acceptase să ia prânzul împreună. Cu siguranță și el o să se bucure că

situația se va clarifica o dată pentru totdeauna. Nu putea rămâne în starea asta ambiguă pentru totdeauna, indiferent care ar fi rezultatul. Divorțul era singurul pas logic de făcut, el nu își dădea seama? Nikki știa că Mark nu vrea să vândă casa, dar era vorba doar de cărămizi și ciment și, pe lângă asta, valora o avere. Lichidarea unui astfel de bun ar fi o mișcare deșteaptă, în special dacă ar obține un profit imens. Și ce dacă trebuie să îi dea jumătate Francescăi? Tot o să-i mai rămână o grămadă ca să cumpere o casă la fel de mare pentru el... și pentru ea.

Dar tocmai asta era problema. Știa că el se va simți prins în capcană și Nikki nu dorea să se întâmple așa ceva. De ce nu insistase el asupra obținerii divorțului? De ce nu o dorise el atât de mult pe Nikki, încât să facă pasul ăsta? De ce fusese atât de pasiv în această privință, de ce preferase această pasivitate? Dacă ar fi avut de ales, Mark ar fi lăsat lucrurile exact așa cum sunt acum, nedispus să facă vreo concesie față de sentimentele ei, se gândi supărată Nikki. Oare această nouă schimbare de situație le va afecta relația? Mark se purtase deosebit de grijuliu de când Nikki izbucnise nervos în restaurant.

Termenul limită de Crăciun, impus personal de ea fără să mai știe nimeni, se apropia cu pași repezi; dacă, până atunci lucrurile nu se schimbau radical, Mark va trebui să își ia tălpășița. Nu avea nici un rost să mai stea legată de acest bărbat, din moment ce scopurile lor nu coincid. Și nu era chiar atât de fraieră încât să nu își dea seama când nu e dorită. Dar o să facă abstracție de toate acestea pentru o vreme. Nici nu va mai menționa divorțul până când nu va fi el cel care deschide discuția. De fapt, Nikki îi telefonase deja unei prietene și aranjase să iasă, în această seară, într-un club. Asta o să-i demon-

streze lui Mark cât de blazată este în fața întregii povești, se hotărî Nikki, căutând, în agenda electronică, numărul prietenei sale.

Elaine ciocăni și intră, pe fața ei șterasă putându-se observa un zâmbet atotcunoscător. Nikki se gândi atunci ce mare pacoste că trebuie să lucreze în aceeași clădire cu Mark. Se pare că toată lumea știa deja toată afurisita de afacere. Fără dubiu, Elaine și prostuțele ei prietene bârfiră non-stop lângă copiator.

— Da? spuse Nikki glacial.

— Iată dosarul pe care îl căutați, al băncii Richmond, spuse foarte amabilă Elaine. Vreți să vă aduc cafea sau altceva?

— Nu, mulțumesc. O, Elaine – îi înmână secretarei două scrisori dactilografiate – sunt o grămadă de greșeli în aceste scrisori pe care le-ai întocmit de dimineață. Evident, nu ai stat cu capul la treabă și, prin urmare, nu sunt destul de bune. Fii drăguță și refă-le, imediat, o apostrofă ea cu răceală. Vreau să mai prindă poșta de astăzi.

— Îmi pare rău, se bâlbâi Elaine, luând scrisorile întinse cu vădit dispreț, ținute între degetul arătător și cel mare. Cățea nesuferită, înjură ea în gând, ieșind și închizând ușa după ea.

Asta cu siguranță ți-a șters zâmbetul ăla atotcunoscător de pe fața ta încrezută, se gândi Nikki cu oarecare satisfacție. Poate că ar trebui să își caute o slujbă în altă parte. Nu ar avea probleme să își găsească un post bun, dar îi plăcea să lucreze la Eurobank Irl., salariile erau excelente și era totuși un preț prea mare de plătit, să își părăsească slujba din cauza unei relații care probabil nu va duce nicăieri. Ar putea totuși să își schimbe secretara, se gândi răutăcioasă. O să înceapă să creeze un mic dosar despre Ma-

dame Elaine. Munca de calitate inferioară nu poate fi acceptată. De acum înainte, Elaine era sub lupă.

Nikki se ridică de pe scaun și se întinse obosită. De fapt, nu Elaine era problema, ea era doar o mică iritare. Mark era problema ei. Sau, mai degrabă, nevoile ei legate de Mark. Într-un fel sau altul, va trebui să le rezolve. Dacă punea termene temporale pentru soluționarea problemei, nu făcea altceva decât să amâne inevitabilul. Crăciunul părea atât de departe, se gândi deznădăjduită, așteptând ca prietena ei să răspundă la telefon.

36

— Mi-ar fi plăcut să-i văd fața, râse Millie, în timp ce-și bea porția de cappuccino. Dar ești absolut sigură că asta vrei? Te-ai gândit bine?

Francescă dădu din cap.

— Nu m-am gândit deloc la toate, în afară de faptul că știu că vreau o casă a mea. Și vreau să continuu să lucrez și presupun că vreau cu adevărat ca lucrurile să se termine într-un fel sau altul – o finalitate, nu-i zic așa americanii? Dacă Mark nu s-ar fi purtat ca un nesimțit înfumurat referitor la slujba mea, nu cred că aș fi luat decizia așa de repede. Dar a fost ultima picătură din pahar, Millie. M-a enervat al naibii de tare și după aceea, când a continuat să tot zică de casa *noastră*, am simțit că nu mai am nici un fel de control asupra vieții mele. Așa că, acum am din nou controlul, zâmbi ea trist. Mama va fi îngrozită.

— Biata mama, spuse sora ei cu afecțiune. Suntem o mare dezamăgire pentru ea. Crezi că Mark se va căsători vreodată cu Nikki? Te-ar deranja dacă ar face-o? întrebă ea, în obișnuitul ei stil direct.

— Presupun că aș fi puțin șocată, recunoscu Francesca. În special, fiindcă unul din motivele pentru care divorțez este să-l fac să fugă cât îl țin picioarele de even-

tualitatea asta. Era sincer terorizat, mai mult ca sigur nu se gândise că *eu* voi fi cea care ar cere vreodată divorțul. E îngrozitor. Toată dragostea pe care i-am purtat-o s-a risipit și nu vreau acum decât să-l rănesc, așa cum și el m-a rănit pe mine. A fost foarte bine să știu că l-am afectat într-atâta. Asta nu spune multe lucruri despre mine, nu-i așa? se strâmbă Francesca.

— Nu știu cu ce te ajută, dar eu cred că faci ceea ce trebuie, indiferent de motive. Și să-l rănești pe Mark e doar o latură a problemei. La alt nivel, tu îți recapeți puterile și îți refaci viața mai departe. Ăsta e un lucru foarte pozitiv. Multe femei în situația ta rămân pierdute în nefericirea lor pentru tot restul vieții. Te-ai descurcat foarte bine, Francesca. Cred că ești de milioane, pe cuvânt, spuse Millie cu căldură.

— Mersi, Millie. Aș fi fost pierdută fără tine.

— Pentru asta sunt surorile. Și tu ai face la fel pentru mine. O să-ți vină greu să părăsești casa?

— A fost ciudat, oftă Francesca. Când m-am întors din vacanța noastră, casa era atât de tăcută și singuratică, încât am avut senzația că nu mai doresc să locuiesc acolo. Sunt prea multe fantome în jur. Oricum, e prea mare pentru mine singură. Și e o casă care are nevoie de viață în ea. De copii. Sper să o cumpere o familie numeroasă. Cred totuși că o să înnebunesc dacă Mark cumpără partea mea și o instalează acolo pe nesuferita de Nikki. Atunci, chiar o să cad în propria-mi plasă.

— Dar chemi un specialist să evalueze casa, nu-i așa? sări Millie.

— Desigur. I-am spus lui Mark că, dacă el îmi cumpără partea, o să plătească la prețul pieței. Aproape că a leșinat când a auzit. Francesca înghiți o bomboană men-

tolată. Sincer, Millie, el își imagina că o să-mi petrec acolo tot restul vieții singură, întreținută de el. Ce fel de femeie mă crede? Nu poate înțelege cum sunt în stare să dau cu piciorul la tot ce îmi „oferă" el. Consideră că sunt o nerecunoscătoare. Nu-i de mirare că se plictisise de mine, spuse ea tânguindu-se. Crede că nu am pic de pasiune, că sunt fadă și am concepții limitate. Pur și simplu, nu mă mai observa în casă. Devenisem un articol de mobilă.

— Ei bine, acum te observă cu vârf și îndesat, draga mea, și într-o nouă lumină. Și vreau să-ți spun că ți se potrivește de minune. N-ai mai arătat așa de bine de nu știu când. Ai idee unde ți-ar plăcea să locuiești?

— Nu prea m-am gândit și nici n-am început să caut ceva. Sincer, Millie, când m-am trezit azi de dimineață, nu aveam nici cea mai vagă idee că o să ajung în biroul lui și o să le spun în față, lui Mark și lui Nikki, ceea ce le-am spus, mărturisi Francesca. Îmi place cartierul Monkstown. Ar fi și foarte la îndemână pentru serviciu. E pe digul Dart, chiar lângă mare. Aici n-aș avea amintiri neplăcute. Cred că mi-ar plăcea să plec din Howth.

— Dar toți prietenii tăi sunt aici, evidențiе Millie.

— Mulți dintre ei erau prietenii mei când eram căsătorită cu Mark. E uimitor câte persoane fug de tine ca de dracu' când ajungi să divorțezi. Femeile singure de vârsta mea nu sunt musafirii ideali pentru dineuri și petreceri, spuse tristă Francesca. Janet Dalton și Bart și Monica sunt prietenii care, într-adevăr, mi-au stat alături în momentele astea și pot oricând să traversez Dart-ul ca să îi vizitez. La fel și în cazul tău. O să vedem, nu vreau să intru în panică din privința asta acuma.

— Știu, dar o dată ce scoți casa la vânzare, se va vinde imediat. Proprietățile din Howth sunt foarte căutate, în special casele mari.

— Știu, suspină Francesca. Presupun că, din moment ce am început, ar trebui să mă pun pe treabă și să-mi caut o locuință. Ce faci în week-end?

— Stai să mă gândesc, plecăm la vânătoare de case? rânji Millie.

— Corect, spuse Francesca, făcându-i semn unui ospătar cu cartea ei de credit. Dar înainte de a lua vreo măsură, vreau să-i sun pe băieți și să le spun. Sper să nu se supere pe mine.

— Nu se vor supăra. Ei își doresc ce e mai bine pentru tine, o sprijini Millie.

— Sper, murmură Francesca, semnând factura.

Cele două surori se îndreptară împreună spre gara Connolly. O ploaie mocănească începu să cadă și își scoaseră umbrelele.

— Ce mai vară avem și noi, se plânse Millie. Bine că am plecat săptămâna aceea în Portugalia.

— Cel puțin, tu știi că pleci în Franța acum, îi reaminti Francesca.

— Hai, te rog, încearcă să vii cu noi, da? o îndemnă Millie. Stăm acolo o lună de zile.

— Dacă voi vinde casa până atunci, o să încerc, îi promise Francesca. Nu vreau să zică Mark că mă plimb prin Europa pe banii lui, greu munciți.

— S-a făcut, căzu de acord Millie în timp ce urcau cu zgomot scările stației de metrou. Așadar, nu mai pierde timpul și începe să cauți o casă.

— Așa voi face. Francesca îi zâmbi, fiecare plecând cu trenul în altă direcție, Millie acasă, iar Francesca înapoi la birou.

— Totul e în regulă? o întrebă vesel Ken, când ea sosi din nou la firmă, douăzeci de minute mai târziu.

— Cred că da. Francesca se strâmbă când își dădu jos, zgribulindu-se, haina udă de ploaie. I-am spus lui Mark, soțul meu, că vreau să divorțez, explică ea.

— Of, draga de tine. Să te felicit? N-am vrut să fiu indiscret. Credeam că te-ai dus la dentist sau ceva de genul ăsta, spuse repede Ken.

— Nu fii prostuț, nu ești indiscret. Oricum, cred că sunt bucuroasă de ce-am realizat. Dar trebuie să încep să-mi caut o locuință doar pentru mine. Mă gândeam că poate Monkstown ar fi potrivit, mărturisi ea.

— E drăguț aici. Și sunt și case frumoase. Dar destul de piperate, o avertiză Ken.

— Cred că o să-mi permit după ce vând casa din Howth, murmură Francesca.

— Desigur, am uitat de casa aceea. O să-ți găsești una frumoasă aici sau în Sandycove sau Glasthule fără nici o problemă. De ce nu dai o fugă până la agenția imobiliară din capătul străzii? îi sugeră el.

— Bună idee, tânărul meu geniu, îl tachină Francesca. Ken se uită la ea.

— Ei, ce mai aștepți, du-te!

— Acum?

— De ce nu? Sună telefonul? E vreo coadă de oameni afară, care ne caută? Du-te, Frannie, du-te, Frannie, du-te, Frannie, du-te.

— O să te trag de urechi, Kenneth, dacă nu încetezi să-mi mai spui Frannie, spuse Francesca cu severitate.

— Asaltat de o femeie mai în vârstă, hmmm, rosti șeful ei neastâmpărat, în timp ce îi ținea haina.

— Strengar mic ce ești, îl dojeni Francesca cu drăgălășenie. O să-ți aduc o prăjitură cu sirop pentru ceaiul de după-amiază.

— Mai bună decât sexul. Ken se linse pe buze. Mă îngrijești așa de bine. Prietena mea este *chiar* geloasă.

Francesca râse.

— N-aș prea zice despre Carla că este tipul de femeie geloasă.

— Ei bine, poate nu geloasă, consimți Ken. Carla era soră medicală, foarte atrăgătoare și cu picioarele pe pământ, iar Ken era nebun după ea. Du-te să cumperi o casă. Va fi un motiv excelent ca să dăm o petrecere. O s-o aduc pe Carla și, când ea o să vadă cât de devotată îmi ești, poate că o să mă privească într-o altă lumină. Da, petrecerea Franescăi va fi un punct de cotitură în viețile noastre, ale tuturor, declară el, dramatizând.

— Ești un nebun, știai? replică Francesca. Ken își roti prostește ochii peste cap și ea se găsi nevoită să râdă. Gândindu-se cât de mult seamănă Ken cu Owen, o făcu subit să-i amintească cât de dor îi este de băiatul ei mai mic. Îi lipsea exuberanța acestuia, acea *joie de vivre* atât de caracteristică. Casa goală îi amintea permanent că ambii ei fii au acum propria lor viață de trăit, așa cum și ea trebuie să meargă mai departe, să și-o trăiască pe a ei. Va fi dificil să le dea telefon și să le spună că divorțează de tatăl lor.

Ploaia se oprise. Se grăbi pe strada principală, întrebându-se dacă va vedea ceva care să-i placă într-adevăr. Îi săriră în ochi mai multe proprietăți care, probabil, s-ar încadra în bugetul ei. O casă cu trei dormitoare, transformată din niște grajduri, părea foarte interesantă. Luă descrierea acestei proprietăți, pentru a-i arăta și lui Millie mai târziu, apoi se întoarse la birou.

— Ceva interesant? o întrebă Ken.

Îi arătă ce avea și el studie detaliile cu atenție.

— Îmi place asta, spuse el, arătând spre casa transformată din grajduri. Are personalitate.

— Și mie îmi place, recunoscu ea.

— Dacă o vrei, trebuie să te miști foarte repede. Locuințe ca acestea sunt imediat luate, o sfătui Ken.

— Bănuiesc că da. O s-o văd mai bine sâmbătă.

— Îți urez tot norocul din lume, Francesca, spuse Ken când cele două telefoane din birou începură să sune simultan, semn că munca era iar în toi.

În acea seară, Francesca le telefonă băieților ei. Prima dată vorbi cu Owen.

— Bună, iubire, eu sunt. Ce faci? îl întrebă ea veselă.

— Mamă, tu ce faci? Cum merge treaba? Cum e serviciul? Owen era foarte încântat s-o audă.

— E totul foarte bine, Owen. Chiar îmi place. Săptămâna viitoare mă înscriu la un curs de calculatoare, așa că, înainte să-ți dai seama, probabil o să fiu expertă în transmiterea de e-mail-uri, deși prefer să ne auzim la telefon.

— Astea sunt vești minunate, mamă. Mă bucur că îți merge bine.

— Ascultă, Owen, v-am dat telefon, ție și fratelui tău, ca să știți că i-am cerut tatălui vostru să îmi acorde divorțul, spuse ea ezitant. Urmă o tăcere de gheață. Owen, mai ești acolo?

— Sunt aici, mamă, spuse el țâfnos, și cred că așa este corect din partea ta.

— Sincer? Dintr-o dată, Francesca nu mai era așa de sigură.

— Da, mamă. Este un pas înainte. Înseamnă că îți vezi mai departe de viața ta. Cel puțin, nu mai pierzi vremea prin casă, cu flecuștețe.

Francesca râse.

— Asta înseamnă că trebuie să vindem casa mare și să îmi cumpăr eu o locuință a mea.

— Pun pariu că tata e înnebunit pe tema asta, zise cu șiretenie Owen.

— E puțin spus, aprobă Francesca.

— Așa-i trebuie.

— Owen, nu mai fii așa, îl mustră mama sa.

— Îmi pare rău, se scuză el. Mamă, te-ai supăra dacă aș mai rămâne aici încă vreo două luni? Îmi place tare mult și am întâlnit și o fată drăguță. E din Scoția, studiază aici dreptul. Ți-ar plăcea și ție. Numele ei e Morag.

— Sigur că nu mă supăr, dragoste. Mă bucur din tot sufletul că te simți bine acolo. Și de-abia aștept s-o cunosc pe Morag, îl asigură Francesca.

— Crezi că vindeți casa repede? întrebă el.

— Ei bine, întâi mă duc să văd o locuință în Monkstown sâmbătă.

— Monkstown? păru Owen surprins.

— Da, e aproape de serviciu și e pe digul Dart; vreau să scap de Howth. Prea multe amintiri, explică ea.

— E o idee bună, mamă. Dar, te rog, să nu-mi arunci echipamentul de sport, te rog.

— O să strâng tot ce e al tău și o să le pun în noul tău dormitor, promise ea.

— Mersi. Sper ca totul să se rezolve bine pentru tine. O să te ajute Millie și Aidan cu mutatul?

— Bineînțeles. Și nu-ți face probleme în privința lucrurilor tale. Da?

— Bine, mamă, te iubesc.

— Și eu te iubesc, ținem legătura. Te mai sun duminică să-ți spun dacă am cumpărat ceva.

— OK, pa.

Francesca avea lacrimi în ochi când închise telefonul și trebui să își revină înainte de a-l suna pe fiul ei cel mare.

Conversația cu Jonathan se derulă asemănător cu cea purtată mai devreme, cu Owen.

— Mamă, dacă tu simți că divorțul este singura soluție, atunci, așa să faci. Tata este acum cu o altă femeie, are o nouă viață. Tu dă-i înainte și fă ce consideri că e mai bine pentru tine. Eu și Owen suntem alături de tine, indiferent de alegerea ta, o asigură el. Dacă vrei, încerc să-mi iau o săptămână liber și vin să te ajut cu mutatul.

— Ei, e prea devreme pentru asta, dar mi-ar plăcea să te văd, dragule, și mulțumesc pentru sprijinul tău. Îl apreciez din toată inima, scumpule.

— Aș vrea să fac ceva să te ajut. Ai trecut prin atâtea, spuse Jonathan.

— A fost greu, nu neg asta. Dar îmi place munca pe care o am acum. Și emoțional, nu îmi mai este atât de dificil, ca la început. Nu mai plâng în continuu, ca înainte.

— Bine, mamă, atunci anunță-mă când ești gata să te muți și voi veni să te ajut, spuse cu fermitate Jonathan. Măcar atât să pot face și eu.

— În ordine, iubirea mea, te voi anunța, promise Francesca. Știind că fiul ei mai mare va veni acasă, s-o ajute să facă cel mai mare pas din viața ei, totul părea mai puțin înfricoșător. Acum era, pe de o parte, emoționată la gândul de se muta în casă nouă. De-abia aștepta să vadă locuințele de vânzare. Dacă totul mergea bine, una din ele avea să devină noul ei cămin.

37

— Eu una nu mă dau în vânt după casa asta, să știi, șopti Millie în timp ce-l urmau pe agentul imobiliar în jurul bungaloului cu aer îmbâcsit. E foarte linear și ușile astea maro, de lemn, sunt îngrozitoare. E ca un coridor cu celule.

— Știu. Grădinile sunt drăguțe, totuși, aș putea să iau săpăliga și să le fac ca noi, spuse îndoielnică Francesca.

— Nu, draga mea, nu sunt de aceeași părere. Nu aici. Nu mi-aș îndeplini datoria de soră dacă te-aș lăsa să cumperi casa asta. În plus, e doar a doua pe care ai văzut-o astăzi. Deși nu prea mă înnebunesc nici după prima. Nu te aleargă nimeni de la spate ca să cumperi, așa că stai calmă, o sfătui Millie.

— Bine, Millie. Cum spui tu, Millie, declară cu sfială Francesca. Îmi cer scuze că exist și toate cele.

— Of, îmi pare rău, avu Millie bunul simț să se scuze. Iar am făcut-o pe șefa.

— Ești o adevărată tirană, glumi Francesca. Hai să vedem și casa transformată din grajduri, de-abia aștept.

La fel de nerăbdătoare mai erau și alte câteva persoane. Francesca își pierdu tot elanul când văzu mici grupuri de oameni ce se strânseseră în fața proprietății. Se

căutau fervent case în zilele acestea, lucru în avantajul ei dacă va fi să își vândă casa din Howth, dar își dădu seama că, atunci când va găsi o locuință care să-i placă cu adevărat, va trebui să se lupte pentru ea. De-ar fi avut măcar niște bani în mână, atunci ar putea face o ofertă cu mai multă încredere.

Casa se dovedi corespunzătoare descrierii agentului imobiliar. Aspectul ei exterior era deprimant. I se păru chiar mică dar, pășind în holul larg, a fost plăcut surprinsă. Un salon spațios se întindea de-a lungul întregii case. Podelele acoperite cu parchet din arțar și ferestrele în stil franțuzesc, până în tavan, ce dădeau într-o curte interioară cu o frumoasă arhitectură, ofereau acea senzație de luminozitate și spațiu ce o atrăgeau îndeosebi pe Francesca. Pereții erau zugrăviți într-un crem pal, de culoarea untului, dând un aer intim și călduros, încât se hotărî să păstreze aceste culori în caz că va cumpăra proprietatea. Bucătăria mică, dar bine echipată cu dulapuri în stil Shaker, ducea într-o mică sufragerie, care și ea se deschidea în curtea interioară.

La etaj, dormitorul principal, cu un scaun elegant la fereastră, avea o anfiladă și un dulap frumos construit și spațios. Celelalte două dormitoare erau micuțe dar decorate cu gust, însă cu mult mai puțin încăpătoare decât dormitoarele lui Jonathan și Owen de acasă.

— Sunt puțin cam înguste, îi spuse ea îndoielnică lui Millie, care scotea sunete de admirație.

— Dar nu vrei să încetezi, Francesca? Jonathan și Owen și-au părăsit cuibul de-acuma. Nu mai sunt copii. Sunt adulți și au propria lor viață care, în cele din urmă, va include și propria lor casă. Ce rost are să ai dormitoare imense doar pentru o dată sau de două ori la câteva luni

de zile? Dacă te interesează aspectul ăsta, atunci poți foarte bine să rămâi în casa în care ești, explică rațional Millie. Francesca, casa asta este senzațională. E ideală pentru tine. Ești nebună dacă nu faci o ofertă.

— Așa crezi? Francescă își ivi capul pe ușa de la baie. E așa de modern. Uită-te la duș.

— Uite-te la faianță, se entuziasmă Millie, pipăind design-ul floral, pictat manual. *Mi-ar plăcea la nebunie* să locuiesc într-o casă ca asta. Căminul meu e atât de *plictisitor* în comparație cu ce-i aici.

Un cuplu trecu pe lângă ele și intră în baie. „O vreau" o auziră vorbind pe femeie.

— Ghinionul tău, murmură Millie, și sora mea la fel.

— Termină, Milie, chicoti Francesca.

— Du-te la agentul ăsta chiar acum și spune-i că oferi exact cât se cere și sub nici o formă să nu vândă casa altcuiva, îi comandă Millie. Și de data asta, sunt complet îndreptățită să mă comport ca o șefă.

— Știu. Ai dreptate. Hai să coborâm, spuse hotărâtă Francesca.

— Așa te vreau, doamnă! Tot înainte! Millie practic o împinse pe scări, atât de nerăbdătoare era ca Francesca să încheie contractul.

Stephen Boyle, agentul imobiliar, îi vorbi foarte concis și profesionist când Francesca îi spuse că e dispusă să ofere prețul de cerere, cu condiția de a întocmi contract și de a fi de acord să mai aștepte până obține un împrumut și rugându-l, până atunci, să nu înstrăineze proprietatea altcuiva.

— Vânzătorii se grăbesc, doamnă Kirwan. Dacă avem un client dispus să dea banii gheață imediat, mă tem că nu am putea refuza.

— Uite ce e, măcar lăsați-mă o zi sau două până rezolv eu niște treburi.

— O să vă țin la curent cu tot ceea ce se mai întâmplă între timp, îi promise el.

— Ce ai de gând să faci? o întrebă Millie. Ce păcat că nu ai vândut casa ta. Ai fi putut atunci să plătești cu bani gheață.

— O să discut cu Mark. Poate reușește să aranjeze ceva cu banca până când ne vindem noi casa, spuse Francesca.

— Ești cam optimistă, nu crezi? remarcă Millie în timp ce se urcau din nou în mașină.

— Poate. Dar ce pot face altceva? Nu am banii ăștia pe șin.

— Ai putea obține un împrumut, sugeră Millie.

— Știu destule despre sistemul bancar încât să fiu conștientă că nu voi obține nici pe departe suma asta date fiind garanțiile mele, spuse sec Francesca. Mark e singura mea speranță.

— Asta e al naibii de ironic, nu crezi? remarcă Millie dezgustată.

— Presupun că cel mai bine e să încerc și să văd. Măcar așa o să-i demonstrez că vorbesc serios, spuse amărâtă Francesca, pornind motorul. Era enervant să știe că acest moment crucial al viitorului va fi influențat de soțul ei și de acordul lui de a fi pregătit s-o ajute. Cu cât își tăia mai repede orice legătură financiară cu el, cu atât mai bine, se gândi ea, strâmbându-se în timp ce conducea de-a lungul falezei și privind soarele sclipind în marea verde-cenușie. Îi plăcea mult zona, ar fi vrut să locuiască aici, văzuse casa pe care intenționa s-o cumpere și totul depindea de Mark. Viața e al naibii de nedreaptă, tot timpul trăgea ea paiul cel scurt și se cam săturase. Dacă Mark avea capsa pusă, Francesca va pierde noua casă și n-avea ce să mai facă în privința asta. Și dacă

pierdea vânzarea din cauza lui, n-o să-i mai vorbească niciodată și o să-l facă cu ou și cu oțet la tribunal, își jură ea, în timp ce vira la dreapta, spre Blackrock.

— Mă întreb dacă o fi în apartament? E pe undeva, dincolo de bulevardul Mount Merrion, gândi ea cu voce tare.

— Te-ai duce să-i bați la ușă? întrebă surprinsă Milie.

Francesca făcu o grimasă.

— Nu prea mi-ar conveni să dau peste tipa aia, Nikki. Cu toate astea, aș vrea să rezolv cu Mark cât mai repede.

— De ce nu-l suni și nu-l rogi să vă întâlniți undeva? Pe mine mă poți lăsa la gara Dart, sugeră Millie.

— Nu e corect din partea mea, protestă Francesca. Te-am rugat să mă însoțești la vânătoare de case, nu vreau să te las acuma baltă.

— Nu fi prostuță. Sunt doar cinci minute distanță de la stația Sutton Dart până la mine și ce faci tu acum e mai important. Haide, sună-l, îi comandă Millie.

— Bine, șefa, spuse sec Francesca.

— Scuze, își ridică Millie mâinile în aer, prefăcându-se că se predă. N-o să mai fac așa.

Francesca formă numărul de mobil al lui Mark și, când auzi că sună, se simți brusc emoționată. Era exasperant să fie nevoită să se poarte civilizat după ce plecase ca o furtună de la ultima lor întâlnire.

— Eu sunt, spuse ea categoric.

— Ți-am recunoscut numărul, răspunse cu răceală Mark.

— Trebuie să vorbesc cu tine și întâmplător, mă aflu în Blackrock. Mă întrebam dacă ne-am putea întâlni? Știu că te anunț prea târziu, dar a intervenit ceva.

— Băieții sunt bine? spuse el ascuțit.

— Sunt foarte bine. Nu are nici o legătură cu ei. E vorba de ce-am discutat noi doi ieri, spuse ea repede.

— Ah! Mark părea precaut.

— Ascultă, poți să vii sau nu? își pierdu Francesca răbdarea.

— Pardon. Trebuie să vorbesc întâi cu Nikki. El apăsă butonul de *tăcere* și Francesca simți cum i se urcă sângele la cap. Cum îndrăznește el s-o pună pe așteptare? Cum îndrăznește s-o facă să se simtă atât de respinsă, se gândi ea irațional.

— Sper ca ticălosul ăsta o să își găsească nașul într-o bună zi, răbufni ea. Millie ridică din sprâncene. Vorbește puțin cu Nikki. Am fost pusă pe așteptare, o informă cu furie Francesca.

— Stai calmă. Respiră adânc. Gândește-te la frumoasa casă pe care tocmai am vizitat-o, o alină Millie.

Mark reveni la telefon.

— Unde vrei să ne întâlnim?

— Ăă... ăăă... hmm. Francesca era prinsă cu garda jos. Ne-am putea întâlni în fața complexului de apartamente, ca să te scutesc să-ți mai scoți mașina, sugeră ea.

— Bine. Sună-mă când ajungi. E la jumătatea distanței spre centru, pe partea ta dreaptă, când vii dinspre Blackrock, spuse concis soțul ei.

— OK. Francesca închise. Of, Dumnezeule, Millie, nu-mi place deloc treaba asta, cârcoti ea.

— Atunci, rămân cu tine dacă vrei, dar nu cred că te-ar ajuta foarte mult, se oferi Millie. Și nici nu pot să-ți garantez că n-o să-i trag una.

Francesca râse.

— Mulțumesc, Millie, dar nervii mei sunt atât de fragili și-așa. Oricât de mult mi-ar plăcea să văd cum îi tragi un șut în fund lui Mark, acum nu e momentul potrivit pentru agresiuni.

— Din nefericire, spuse cu regret Millie. Lasă-mă în fața centrului de shopping, tu poți face la stânga pe bulevardul Mount Merrion și eu pot traversa parcul spre gara Dart. Și sună-mă imediat ce ai terminat.

— Așa o să fac, îi promise Francesca.

Cinci minute mai târziu, ea oprea mașina în fața impresionantelor porți negre ce duceau la complexul de apartamente. Se întreba care era apartamentul lui Nikki și îl apelă pe Mark.

— Dar ai ajuns repede, vin imediat, spuse el rece.

Francesca stătea așteptându-l, o avalanșă de sentimente rostogolindu-se înăuntrul ei. Își imaginase vreodată că își va aștepta soțul să vină din apartamentul altei femei? Un apartament pe care el îl numea acum „acasă". Cum se întâmplase coșmarul ăsta? Se simți copleșită de tristețe când îl văzu cum merge pe cărare, spre mașină, îmbrăcat într-o pereche de pantaloni scurți și un tricou cu mâneci scurte Lacoste, de un bej pal. Întotdeauna știa să se îmbrace, se gândi ea, simțindu-se deodată atât de singură.

— Bună, murmură ea, abătută, în timp ce el deschidea portiera și intra în mașină.

— Bună, spuse Mark precaut. Ce se întâmplă?

— Am văzut o casă pe care vreau s-o cumpăr. Dar îmi trebuie urgent niște bani gheață, dezvălui ea totul dintr-o dată.

— Poftim! izbucni el complet uluit. Francesca, de unde atâta grabă pe capul tău? Nu cred că te-ai gândit bine la implicațiile acestei decizii. Nu vrei cu adevărat să vindem casa.

— Ba da, spuse ea emfatic, cu inima bătându-i puternic. Cât de proastă era? Chiar crezuse că el îi va răspunde:

OK, Francesca, uite banii sau *O să te ajut să obții un împrumut pe termen scurt.*

— Vrei să-mi cumperi partea mea de casă? întrebă ea cu agresivitate.

— Ești nebună, Francesca? E complet aiurea să te aștepți ca eu să scot o avere din buzunar ca să-mi cumpăr propria casă când am plătit ipoteca pentru ea ani de zile, spuse supărat Mark. Valoarea i s-a triplat, dacă nu mai mult, de când am cumpărat-o noi. Ar fi ridicol să mai dau iar niște bani pe ea.

— Uite ce e, Mark, nu mai este casa ta acum. Asta a fost alegerea ta când ai început o relație amoroasă cu acea femeie. Eu nu am avut de ales, tu însă, da.

— Tu m-ai dat afară, nici eu n-am avut de ales aici, se bâlbâi el.

— Dar ce credeai că o să fac, că o să te las să-ți continui mica ta afacere murdară sub nasul meu? izbucni Francesca.

— Nu mi-ai dat niciodată ocazia de a încerca să-mi repar greșeala, o acuză Mark.

— Și de ce-aș fi vrut să-ți repari greșeala, nemernic prost? Tu mi-ai spus că sunt plictisitoare, îți amintești, și că ai fost obligat să te căsătorești cu mine, țipă Francesca, pierzându-și cumpătul.

Mark își dădu ochii peste cap.

— Of, hai să nu mai discutăm iar chestiile astea.

— Uite ce e, Mark. Vrei să mă ajuți sau nu? Chiar îmi place casa asta, vreau și eu să încep o viață nouă.

Mark își jucă ultima carte.

— Nu te deranjează să vinzi moștenirea copiilor?

— Asta e chiar josnic, Mark. Ultimul dintre ultimele șantaje emoționale. Francesca era dezgustată.

— Ei bine, ăsta-i adevărul.

— Am vorbit cu băieții și au fost mai mult decât susținători ai deciziei mele de a divorța de tine și de a vinde casa. Jonathan însuși s-a oferit să vină acasă și să mă ajute cu mutatul. Ieși din mașină, Mark. Avocatul meu te va contacta. O să cumpăr o locuință când o să-mi capăt partea mea din vânzarea casei, spuse ea cu dispreț.

— Ce altceva ai fi crezut că o să spună copiii? Eu sunt omul negru aici. Desigur că îți iau ție partea, afirmă el recalcitrant.

— Nu-i corect ce spui, Mark, protestă înfierbântată Francesca. N-am avut niciodată pretenție de la nimeni să ia o parte sau alta. Problema ne privește doar pe noi doi și dă-mi voie să-ți spun că am făcut tot posibilul ca tu și Owen să vă împăcați înainte ca el să plece.

— Și presupun că vrei să te și cred? surâse el batjocoritor.

Francesca rămase cu privirea fixă la soțul ei, nevenindu-i să creadă.

— Ai devenit o persoană îngrozitoare, Mark.

— Iar tu ai devenit o cățea înrăită, manipulatoare și egoistă, o insultă Mark, deschizând ușa mașinii și coborând.

— Iar tu ești un rahat cu ochi arogant, demn de milă și înfumurat, ripostă ea aprinzând motorul și întinzându-se ca să închidă ușa.

Cu lacrimi de supărare și umilință săpându-i fața, ea conduse înapoi pe drumul pe care venise, știind că minunata căsuță transformată din grajduri nu va fi niciodată a ei și că va trebui să se lupte cu îndârjire ca să câștige ceea ce i se cuvine.

38

Nikki deschise ușa de la balcon și puse ceașca de cafea și un teanc de hârtii pe masa albă din fier forjat. Îl urmărise pe Mark atâta cât putuse, dar, din nefericire, apartamentele din fața complexului îi blocau vederea porților, așa că nu și-a putut da seama dacă Francesca și Mark plecaseră sau discutau în mașină.

Era hotărâtă să nu întrebe de ce voia să-l vadă Francesca. Acționează cu calm și logică, ăsta era motto-ul ei. Mark fusese mai mult decât surprins când, întors de la birou prost dispus în ziua în care Francesca îi ceruse divorțul, o găsise pe Nikki pregătindu-se pentru o noapte de distracție în oraș. Ea nu scosese nici un cuvânt cu privire la evenimentele din ziua respectivă și știa că asta îl enerva. Mark dorea să își descarce sufletul, dar mândria îl împiedica să deschidă el primul subiectul. Dar a naibii să fie ea dacă va părea măcar un pic de tot interesată.

Problema era însă că Nikki murea de curiozitate. De ce venise Francesca în Blackrock și de ce voia să-l vadă pe soțul ei? Poate că se răzgândise cu privire la divorț. Nikki îngheță. Asta i-ar conveni de minune lui Mark, care ar fi de acord imediat să renunțe la ideea de divorț. Era așa al dracului de enervant. Luă o gură de cafea și

ridică un raport la care lucra, dar cuvintele i se plimbau prin fața ochilor pierzându-și sensul, chiar dacă citea rândul și de trei ori. Puterea de concentrare îi lipsea cu desăvârșire zilele astea, se gândi ea, ridicându-și fața către soare.

Era plăcut aici pe balcon, cald și liniștit. O briză slabă fâșâia frunzele plopilor și doar ciripitul păsărelelor rupea tăcerea din jur. Nikki căscă, obosită. I-ar prinde bine o pauză. Din punct de vedere emoțional, ultimele două luni fuseseră extrem de dificile. Câteva zile în sudul Franței ar fi grozave. O prietenă de-a ei avea un apartament acolo, dar fiind plin sezon, probabil că îl închiriase deja pe timpul verii.

Unde s-ar mai putea duce? Undeva plăcut și liniștit, de una singură, dar nu în străinătate. Acum ar fi un adevărat coșmar să încerci să găsești un loc în cursele internaționale cu avionul și nu avea nevoie de bătăi de cap. Niște prieteni dețineau o căsuță chiar pe plajă, la câteva mile sud de Golful Brittas, de-a lungul graniței dintre Wicklow și Wexford. Într-adevăr, nu la fel de exotic ca în sudul Franței, dar ar fi tocmai potrivit pentru o mini vacanță.

Luni dimineață avea o întâlnire importantă, dar ar putea să plece de la bancă marți dimineață și să stea până vineri. Vara, prietenii ei foloseau acea casă în fiecare week-end, așa că nu voia să-i încurce. S-ar putea întoarce acasă vineri. Așa ar avea și Mark la ce să se gândească și ar mai scăpa și ea de proasta lui dispoziție.

Formă numărul de mobil al prietenei ei, Jacquie, și îi făcu cunoscută rugămintea sa.

— Desigur, ești binevenită. S-a făcut frumos acum, deși a plouat toată săptămâna trecută. Dar se pare că vremea frumoasă o să țină de-acuma. O să pun așternuturi curate pe patul tău și o să las cheia sub ghiveciul cu flori,

de lângă ușa din spate. Jacquie era o persoană foarte amabilă și ospitalieră. Vine și Mark cu tine?

— Nu, vreau să mă relaxez singură câteva zile. El are niște probleme cu fosta nevastă și nu te mai poți apropia de el de nervos ce e, mărturisi Nikki. Avem nevoie de puțin spațiu, fiecare în parte.

— Bine gândit, aprobă Jacquie. De ce nu vii chiar din seara asta? Facem un mic grătar.

— Din păcate, nu pot, Jacquie. Am o întâlnire de la care nu pot lipsi luni dimineață, așa că, până atunci, sunt blocată. Dar o să plec mai devreme marți dimineață și vin acolo direct de la birou.

— Bine, atunci, ședere frumoasă. Stai și în week-end, dacă vrei. Noi o să aterizăm vineri seara.

— O să văd. Nikki îl observă pe Mark cum trece de colțul blocului, tunând și fulgerând. Jacquie, mulțumesc din suflet. Trebuie să te las. Ținem legătura, spuse ea încet, în timp ce se prefăcea că studiază cu atenție paginile din fața ei. Cu coada ochiului, îl putea vedea pe Mark care se uita în sus, spre balcon, dar nu îl lăsă să își dea seama că și ea îl văzuse. Câteva minute mai târziu, auzi cheia în ușă, dar rămase cu capul aplecat peste hârtii, în timp ce Mark se arunca dărâmat pe sofa, suspinând și oftând.

Evident, întâlnirea nu decursese bine deloc, deduse ea.

— E cafea în filtru, îi strigă Nikki prin ușile deschise de la balcon.

— Nu vreau, mersi, bombăni el. Nikki păstră tăcerea. În cele din urmă, Mark nu mai rezistă și veni în pragul ușii.

— Vino și stai jos, îl invită ea.

— Ce faci?

— Lucrez la raportul ăsta. Vrei să-l citești și să-mi spui părerea ta când termin?

— OK, zise el, fără entuziasm. Nikki începu deja să se enerveze.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea, din moment ce era clar că Mark aștepta să deschidă ea prima discuția.

— Nimic, mormăi îmbufnat.

— Nu s-ar părea, spuse ea sec.

— Of, Francesca e așa o cățea egoistă, strigă el. A avut tupeul să-mi ceară bani ca să își cumpere o locuință până când vindem casa noastră. I-am spus că vinde moștenirea băieților, dar asta n-are nici un dram de importanță pentru ea. Nu e deloc rezonabilă. Doar e averea familiei, până una alta.

— Mark, cum poți spune asta? replică Nikki. Nu e deloc nerezonabilă. *Tu ești* cel care se comportă nerezonabil. Maturizează-te și acceptă situația. Asumă-ți responsabilitatea de a încheia acest mariaj și nu te mai purta ca un puștan mârâit, care nu își primește prăjitura.

— Ca să vezi, mersi, Nikki. De partea cui ești? Mark era furios din cauza lipsei ei de loialitate.

— Nu e vorba aici să iei partea cuiva sau altcuiva, spuse ea calmă. Trebuie să faci față realității, Mark. E timpul să mergi mai departe. Evident, Francesca vrea să își facă ordine în viață, să aibă un cămin al ei și e îndreptățită la jumătate din valoarea casei voastre. Tu te gândești însă doar la tine și nu suporți ca altcuiva să-i fie bine și ție, nu?

Mark sări în picioare.

— Nu am nevoie să-mi spui tu cum să mă comport și ce atitudine să iau, Nikki. Dacă nu ți-ai fi băgat coada unde nu te privește și dacă nu i-ai fi insuflat Francescăi ideea asta tâmpită cu divorțul, nu s-ar fi întâmplat nimic. O să-ți fiu recunoscător dacă, pe viitor, nu-ți mai bagi nasul în treburile mele, ai făcut deja atâtea prostii.

Mark ieși pe holul apartamentului, înșfăcă cheile de la mașină și trânti ușa în urma lui.

— Du-te dracului, Mark, înjură Nikki, umilită de reproșurile lui usturătoare. Dacă nu era atent, se trezea urgent cu valizele, pline cu toate lucrurile lui, aruncate în foaierul blocului și apoi, unde se va duce? Cu greu și-l imagina alergând înapoi la Francesca; aici își tăiase evident creanga de sub picioare.

Nikki se grăbi în bucătărie și își mai turnă cafea. Răbdarea ei ajunsese la maxim. Bine că-și aranjase aceste câteva zile de repaus, pentru că, în ceea ce o privește, Mark Kirwan își forțase norocul mai mult decât se putea și soarta lui atârna doar de un fir de ață.

— Ți-am spus să nu-ți faci iluzii prea mari, rosti cu blândețe Millie.

— Știu. Francesca își șterse ochii, căci tocmai se lansase într-o serie terapeutică de plâns. Speram că o să fie de acord, nu numai datorită casei pe care am văzut-o amândouă, dar și pentru că voiam să mă conving că încă mai are un dram de bun simț în el. Corectitudine, mai ales. E oribil să-ți pierzi respectul pentru o persoană pe care ai iubit-o. *Nu pot* să cred că m-a acuzat că vreau să vând moștenirea băieților. Asta m-a durut *cumplit*.

Millie își aspri privirea.

— Asta a fost cea mai meschină chestie dintre toate. Nu te mai gândi acum, las-o pe avocata ta să se descurce cu el.

— OK, spuse obosită Francesca. Ziua aceasta, care începuse atât de bine, se transformase într-un dezastru. Simțea că nu reușise nimic, că o luase din nou de la zero. Mai înghiți o gură de vin și ronțăi dintr-un cracker Ritz, uns cu niște pateu de ficat de pasăre, o specialitate delicioasă, pe care Millie o prepara acasă.

— Mulțumesc că ai venit, spuse ea recunoscătoare.

— Nu fii prostuță. Și rămân, dacă vrei, se oferi Millie.

— Nu, nici vorbă. Aidan o să se satureze până la urmă de monopolul pe care l-am pus asupra ta, protestă Francesca.

— Draga mea, soțul meu petrece o seară încântătoare trântit pe canapea, în fața televizorului, căci se uită la sport și bea bere fără să mă audă pe mine cum îi fac teorie. Mie nu-mi place defel să urmăresc emisiuni sportive. Millie devoră un cracker dintr-o singură mușcătură.

— Dar o să mă descurc foarte bine. Sunt doar puțin dezamăgită din cauza casei transformată din grajduri. Chiar mi-a plăcut. Mă vedeam deja locuind acolo. Era o adevărată casă stil femeia mileniului, nu?

— Francesca, a fost doar prima zi în care ai început să cauți. Nu te dezamăgi. Mai sunt o grămadă de alte locuri drăguțe. Liniștește-te, draga mea.

— Cum spui tu, Millie. Francesca reuși să-i ofere un zâmbet, înainte de a o apuca un căscat lung.

— Eu zic să-ți miști fundul tiptil în pat și să tragi un somn zdravăn; poate că ar fi mai bine să amâni vânătoarea de case până când a voastră e pe punctul de a fi vândută, altfel iar o să fii dezamăgită, o sfătui sora ei, ducând farfuriile folosite la cină în bucătărie.

Era un sfat bun, se gândi Francesca stând în pat, o jumătate de oră mai târziu. Nu avea rost să își facă iluzii de fiecare dată și apoi să fie dezamăgită. Când o să aibă la dispoziție niște bani gheață, atunci va face oferte pentru case. Dar se părea că asta nu se va întâmpla în viitorul apropiat, iar gândul o deprima. Acum că luase o decizie, era nerăbdătoare să pună în practică ce-și propusese. Parcă nu avea stare și nu își mai găsea locul în casa asta mare și goală. Simțea că nu-i mai aparține.

S-a cam dus cu eliberarea, relaxarea și mersul mai de-

parte, se gândi ea cu tristețe, aranjându-și perna astfel încât să stea cât mai confortabil pe ea. Astăzi fusese una din cele mai dramatice și supărătoare zile din viața ei. Simțise față de Mark ură și înverșunare uriașă pentru că el încă mai avea puterea să-i controleze viața într-o așa mare măsură.

Cum era posibil să se elibereze de atâta furie când ea se simțea mai neajutorată și mânioasă ca niciodată? Ce-ar fi sfătuit-o Katherine Kronskey dacă ar fi fost martorul episodului neconvingător de astăzi? Încercă să își aducă aminte de interviurile scriitoarei. Aceasta vorbise mult despre încercarea de a substitui gândirea negativă cu una pozitivă. Problema era că, momentan, nu se putea gândi la nimic pozitiv în ceea ce-l privește pe Mark.

Se hotărî cu fermitate să își scoată din minte întreaga ceartă cu soțul ei. Nu se va mai gândi la ea întruna, așa cum făcuse până atunci, cu fiecare discuție înfierbântată dintre ei doi. Nu își va permite să se gândească la incidentul de astăzi mai mult de zece minute în fiecare zi, astfel încât să nu îi creeze un spațiu prea confortabil în mintea ei. Apoi, va fi liberă să se ocupe de alte idei noi. Poate că asta voia să spună Katherine când vorbea de a te elibera și de a merge mai departe.

O să-i dea de capăt acestui sfat într-o bună zi, dar trebuia să înceapă de undeva și, în clipa asta, *ea* reprezenta începutul, se decise Francesca. N-o să-l mai lase pe Mark să-i controleze gândurile și sentimentele. Poate că el o are la mână acuma în privința banilor, dar situația se va schimba; până atunci, depinde numai de *ea* să își controleze gândurile și sentimentele și să fie ea a naibii dacă își va petrece noaptea foindu-se și răsucindu-se din cauza lui. Poate că azi nu fusese totuși un dezastru, se hotărî ea, așezându-se mai comod și luând o carte a lui Katherine, despre vindecarea trupului prin vindecarea sufletului.

Citind primul capitol, în care Katherine descria cum soțul ei o părăsise, Francesca aproape că îi putea auzi vocea acelei femei înalte și elegante. Citi în continuare aproape o oră, complet adâncită printre rânduri, după care se cuibări cu picioarele la piept și stinse lumina. Adormi fără să își dea seama când.

— Oh, Aidan, mi-a părut așa de rău pentru ea, îi spuse Millie soțului ei, în timp ce stătea rezemată de el, în pat.

— El face pe viteazul acum pentru că a intrat în panică. Știi, pun pariu că Mark nu s-a gândit niciodată că viața lui se va transforma în...

— Nu-i lua tu apărarea ticălosului! exclamă indignată Millie.

— Nu-i iau apărarea, Millie, vreau doar să-ți explic de ce cred eu că se comportă așa, spuse blajin Aidan.

— E un mare dobitoc, asta e, pufni Millie.

— Știu asta, dar, totuși, e un dobitoc tare speriat, susținu în continuare soțul ei.

— Tu te-ai purta la fel cu mine dacă noi doi am ajunge în situația asta? întrebă Millie.

— Glumești? Aidan rânji. Eu pun preț și pe viața *și* pe testiculele mele.

— Amărâtule, chicoti Millie în timp ce se cuibărea mai strâns de el.

— Ce ziceți, doamnă, aveți chef de o „plimbare" în seara asta? Soțul ei își coborî mâinile spre pieptul și șoldurile lui Millie, trăgând-o mult mai aproape de el.

— Întotdeauna, domnule, murmură ea, zâmbind, înainte de a-l săruta fierbinte și de a-și plimba degetele pe abdomenul plat al lui Aidan, care gemu de plăcere la atingerea mâinilor ei.

Mai târziu, unul în brațele celuilalt, Millie trimise o

rugă de mulțumire către cer pentru darul reprezentat de soțul ei. Era atât de norocoasă, se gândi recunoscătoare, amintindu-și fața spălată de atâtea lacrimi a surorii ei.

— Am putea să mai ipotecăm o dată casa noastră sau să o punem drept garanție pentru un împrumut al Francescăi, sugeră Aidan somnoros, cu fața îngropată în curba fină a umărului ei.

— Of, Aidan, vorbești serios? Millie se ridică brusc și își privi soțul doar pe jumătate treaz, cu ochii încețoșați.

— E o opțiune ce merită luată în considerare. Vino înapoi aici, doamnă, era așa de bine și de plăcut. O trase iar în brațe.

— Doamne, nu-i așa că ar fi grozav? Mi-ar plăcea să-i văd fața ticălosului de Mark dacă Francesca și-ar cumpăra casă fără ajutorul lui. Ești un geniu, Aidan. Știi că nu trebuie să-ți faci griji, primești banii înapoi imediat ce se vinde casa mare a familiei Kirwan, spuse încântată Millie. Of, de-abia aștept să-i spun. Și pentru că ești soțul cel mai bun, magnific și cel mai drăguț din lumea asta, și cel mai sălbatic în pat, vei avea parte de o „plimbare" la prima oră, mâine dimineață.

— Nici nu mi-aș putea dori ceva mai mult, doamnă, șopti soțul ei aproape adormit și o strânse mai puternic cu brațele.

Millie îl ținu aproape și încercă să nu se simtă vinovată de fericirea ce-i invada întreaga ființă și se întreba cum de avea ea o viață așa de bună, iar sora ei, una așa de îngrozitoare.

Ei bine, poate că, dacă totul mergea conform planului, Francesca ar avea până la urma căsuța ei, iar Mark s-ar putea duce bine mersi la dracu'.

39

— Millie, nu pot să vă las pe tine și pe Aidan să faceți asta. Dar mulțumesc oricum. Este foarte, foarte drăguț din partea voastră. Francesca era profund impresionată de oferta mai mult decât generoasă a surorii și a cumnatului ei.

— Uite, cel puțin, hai să vedem ce zice directorul băncii. Aidan o să treacă pe la el la prânz. Nu ar fi grozav să ai casa ta, fără să mai fii nevoită să te rogi de Mark? El oricum o să trebuiască atunci să vândă casa. Singura ta problemă momentan sunt banii gheață. Iar asta se va rezolva după ce vindeți. Haide măcar să vedem cum merge planul ăsta, spuse Millie. Vorbim mai târziu.

— Bine atunci și, Millie, mulțumesc *foarte* mult. Francesca închise și se simți un pic mai înviorată. N-ar fi minunat dacă ar putea să facă rost de bani? Chiar dacă va rămâne lefteră ca să plătească împrumutul, tot n-ar mai conta. Până la urmă, o să își primească și partea ei de bani. Oftă. Trebuia să fie realistă. Divorțul s-ar putea finaliza și în patru ani de zile. Iar dacă Mark continua să se opună vehement vânzării casei, s-ar putea lovi de multe și neplăcute amânări. Își planificase să-l sune pe agentul imobiliar și să-i spună că nu o mai interesa să cumpere

casa transformată din grajduri, dar după convorbirea cu Millie, se decise să mai amâne. Poate se întâmpla vreun miracol.

— Ne vedem marți seară, spuse Mark, închizând cu zgomot valiza lui de călătorie.

— Nu, nu o să ne vedem, îl informă Nikki. Plec din oraș pentru câteva zile. Plec direct de la birou marți, pe la prânz.

— Oo! Mark era surprins. Nu mi-ai spus nimic despre asta.

— Nu ne vorbeam, tărăgănă sarcastic Nikki.

— Unde te duci?

Nikki se ridică în capul patului.

— Nu contează unde mă duc. Ar trebui să te intereseze de ce mă duc.

— Și de ce, mă rog, pleci în acest loc despre care nu vrei să-mi spui nimic?

— Plec ca să petrec puțin timp singură, ca să mă eliberez o vreme de tine și de toanele tale. De fapt, plec ca să mă gândesc dacă mai vreau să continuu relația cu tine.

— Înțeleg, spuse el cu răceală în timp ce se îmbrăca. Fii drăguță și anunță-mă când iei o decizie.

— Stai liniștit, vei fi primul care va afla, îi replică Nikki. Se întinse la loc pe pat, trase pătura până la gât, se întoarse pe o parte și închise ochii. Zăcu așa, clocotind de furie, până când auzi ușa din hol închizându-se.

— Gata, până aici, murmură ea. Mi-a ajuns. Nu mai are ce căuta aici. Ducă-se învârtindu-se!

Mark stătea supărat în spatele taxiului. Era atât de enervat. Nikki, care ar trebui să-l sprijine în aceste mo-

mente de criză, se purta la fel de urât ca și Francesca. Ce credea ea, că o s-o implore să rămână cu el? Imediat ar pleca din apartamentul ei și s-ar muta liniștit, singur, în altul. Dar asta i-ar conveni de minune Francescăi! Femeile! Blestemul vieții lui. Era ușurat că trebuie să plece la Paris. Păcat că nu era pentru șase luni, se gândi el întristat.

Munca era binevenită în situația lui, așa că se îngropă în întâlniri de afaceri, aruncându-și din minte grijile personale. În acea seară, luă masa împreună cu câțiva colegi francezi și ajunse în pat de-abia spre dimineață, după o noapte petrecută în cluburi și baruri.

Sunt prea bătrân pentru asta, se văită el în dimineața următoare, când țârâitul enervant al telefonului îl anunța că e momentul să se trezească. Capul îi zvâcnea; nu putea să își concentreze privirea pe nimic, căci ochii îl usturau și îi erau încețoșați. Își aminti că agățase o codoașă noaptea trecută. Băuseră ceva împreună, dar nu o invitase cu el la hotel. Nu se mai comportase niciodată așa, se gândi el plictisit în timp ce intră sub duș, sperând să își revină din mahmureală.

Fusese un nebun să se îmbete aseară. Avea o întâlnire în dimineața asta cu Louis Vevasse, omologul lui francez, și trebuia să fie în cea mai bună formă. Vevasse era un puști de treizeci de ani, foarte inteligent, care avansase în carieră cu viteza luminii. Era menit pentru lucruri măreție. Or fi ei amândoi pe același nivel profesional momentan, dar nu va dura prea mult. Se zvonea că se planifică schimbări de structură și că Vevasse va mai sări câteva trepte în ierarhie. Deseori, el lucra câte șaptezeci de ore pe săptămână, venind și în week-end, deoarece asta se aștepta de la el, la fel ca de la majoritatea tinerilor pupători în fund de acasă, din Irlanda. Vevasse era

înfometat, ca și Mark odinioară. Când se întâlnea cu acest tânăr francez, Mark se simțea mereu bătrân și în coborâre alunecoasă, îndreptându-se vijelios spre înlăturare și uitare. În ultimul timp, el recunoștea cu reticență că nu mai poseda acea dorință și acea ambiție care îl ajutaseră să aibă o carieră de succes. Nikki ar înțelege perfect ce vrea el să spună. Ei discutaseră foarte aprins pe tema asta de câteva ori. Dar nu i se putea confesa întru totul. În mare parte, Nikki se simțea atrasă de puterea și de poziția lui socială. *Se simțise*, se corectă el, ridicându-și fața în jetul fierbinte de apă și își săpuni corpul. Ea nu păruse deloc atrasă de el ieri dimineață, se gândi mâhnit, și, de fapt, nici n-o putea condamna.

Avea dreptate să fie supărată. El își vărsase toți nervii produși de Francesca pe Nikki. Ceea ce nu era corect, recunoscu Mark. Se purtase ca un struț ce-și ascunde capul în nisip când dă de greu, dar îl duruse că Nikki îl numise puștan morocănos și egoist, ce se gândește doar la el. Considera că fusese mai mult decât corect față de Francesca, dar, evident, soția lui nu vedea așa lucrurile. Îl durea că ea vrea să meargă singură mai departe. Întreținând-o financiar, avea senzația că plătește pentru vina de a fi înșelat-o cu Nikki. Casa lui era o dovadă tangibilă a realizărilor lui, muncite din greu. Vânzarea acesteia ar însemna să își privească împărăția, cu multă grijă construită, cum se distruge și dispare. Simțea că stă pe nisipuri mișcătoare și îi dădea o senzație groaznică. Oare Francesca și Nikki nu sunt în stare să înțeleagă ce simte *el*? Dacă ar fi forțat, ar putea să folosească o parte din capitalul conturilor lui din străinătate, dar era cel puțin riscant, dată fiind toată zarva ce înconjoară impozitele neachitate momentan. Ar prefera să nu atragă atenția în

domeniul ăsta. Dar să fie nevoit să plătească de trei ori mai mult decât cheltuise deja pentru casă în urmă cu cincisprezece ani și s-o privească pe Francesca cum pleacă bine mersi cu o avere de pe urma lui, ar fi prea greu de îndurat.

Se hotărî să stea de vorbă cu avocatul lui, poate acesta îi va oferi o soluție. Și ar face bine să-i trimită niște flori lui Nikki, înainte ca ea să plece către destinația ei necunoscută. O să le trimită mai bine la bancă; acolo sigur o să le primească.

Când sosi la filiala franceză HQ a băncii Eurobank, o mică confruntare avea loc în holul principal. Îl recunoscu pe Jean Boudet, unul din managerii fondurilor de investiții, care se certa furios cu personalul de siguranță și pază.

— Despre ce era vorba acolo, jos, cu Boudet? îl întrebă Mark pe Louis Vevasse, când acesta îl servi cu o ceașcă de cafea.

— N-ai aflat? Boudet pleacă. E de mult vânat de germani pentru VWB Investment. Dar cei de la pază nu-l lasă să urce în birou, ca să își adune lucrurile. Louis strânse elocvent din umeri. Procedură standard, desigur. O să i se trimită acasă toate boarfele. El știe asta, de ce crede că ar fi diferit în cazul lui? Dar lui mereu îi place să facă scandal. Tot timpul, o prima donna, nu?

— VWB, bani grămadă acolo, spuse invidios Mark. Mi-aș fi dorit să mă vâneze și pe mine.

Louis râse.

— Managerii de fonduri trăiesc puțin. Tu, prietene, cu siguranță nu ți-ai dori postul ăsta. Și ai auzit de George Dupont, care a avut o cădere nervoasă? A fost pensionat prematur, indiferent că-i place sau nu. *Mon Dieu*, și are doar patruzeci de ani. Cred că suntem *nebuuuni*, Mark,

că am ales să lucrăm în domeniul ăsta. Dar îmi place grozav.

Ai visuri mari acum, dar mai vorbim noi peste zece ani, se gândi Mark deschizându-și servieta și scoțând dosarele de care avea nevoie. Parcă îl mai lăsase puțin capul, îl ajuta și cafeaua. Vevasse era un mic viclean și un bârfitor. Mark nu voia ca el să facă nici un fel de comentariu, în urechile celor interesați, cum că ar fi petrecut noaptea în beție sau că nu era prea bine dispus. Respiră adânc, se concentră și spuse scurt:

— Hai să ne apucăm de treabă, Louis, avem multe de terminat azi.

— *Oui, oui,* încuviință francezul. Peste câteva minute, cei doi bancheri erau adânciți în discuții și toate celelalte griji ale lui Mark au dispărut ca prin farmec. Ca de obicei, munca avea prioritate.

Nikki verifică grămada de scrisori pe care Elaine i le dăduse la semnat. Nici o greșeală. Asta era bine sau rău? Dat fiind că ea încerca să scape de mica doamnă, o greșeală ici-colo i-ar fi servit scopul, dar Elaine era evident în formă completă astăzi și toate scrisorile erau perfecte. Nikki le semnă cu caracterele ei stilate și era pe punctul de a o chema prin intercom pe secretară, când Elain ciocăni la ușă.

— Intră, spuse Nikki. Nu-și putu stăpâni emoția și surpriza când o văzu stând în ușă cu un imens buchet de trandafiri galbeni și încă unul mai mic, de frezii.

Elaine zâmbi afectată.

— Acestea au venit pentru dumneavoastră.

— Mulțumesc, Elaine. Nikki surâse dulceag. Și acestea sunt pentru tine. Îi înmână teancul de scrisori sem-

nate. Și aceasta – Nikki ridică de pe birou un alt document – este o listă cu îndatoriri de care vreau să te ocupi cât sunt eu plecată. Mulțumesc. Îi făcu semn din cap că e liberă.

— Să vă aduc o vază? întrebă amabilă tânăra femeie.

— Nu, o să le iau cu mine. Nikki se aplecă deasupra biroului și începu să scrie, spre dezamăgirea lui Elaine care murea de curiozitate să afle de la cine erau florile. Biletul ce le însoțea fusese sigilat, altfel ar fi tras ea rapid o ocheadă. E puțin probabil ca Mark să-i fi trimis flori la bancă. Nu era deloc un tip căruia să-i placă să se afișeze. Rareori venea la ea în birou și când erau împreună, se purtau foarte profesional și nici pe departe ca doi porumbei, spre nemulțumirea lui Elaine. O adevărată romantică, ea era tot timpul cu ochii în patru, sperând să prindă ceva acțiune. Nu putea înțelege ce naiba văzuse Mark la cățeaua asta afurisită de Nikki. Francesca era mult mai drăguță. Poate că șefa ei avea un nou admirator și marea idilă dintre ea și Mark se ducea pe apa sâmbetei. Hmmm, interesant, se gândi Elaine, împachetând cu grijă scrisorile și introducându-le în plicuri cu antet. Se opri din treabă și începu să viseze cu ochii deschiși. Dacă povestea de dragoste lua sfârșit, poate i-ar putea oferi ea consolare frumosului Mark care, în ciuda stilului oarecum rezervat, era un șef foarte cunoscut și foarte plăcut. Cei tăcuți sunt întotdeauna mai interesanți și Mark, deși era mai în vârstă decât mulți șmecheri din birou, le dădea clasă la toți când era vorba de sex-appeal.

Nikki deschise plicul sigilat dintre flori și citi mesajul, copleșită de tot felul de emoții.

Îmi pare rău, draga mea. Te iubesc. Ți-am trimis florile la birou ca să fiu sigur că le primești înainte să pleci, cred că nu

te superi. Sper să te simți bine, relaxează-te și sună-mă dacă ai chef.

Cu dragoste, Mark.

Nu numai că îi trimisese trandafiri galbeni, dar îi trimisese și frumoasele frezii parfumate, preferatele ei. *Asta* dovedea că e un tip atent, recunoscu ea. Dar nu rezolva nici o problemă. Dimpotrivă, se năștea încă una pentru ea. Nikki îi scosese valizele din dulap și le lăsase pe pat cu un bilețel scurt în care îl ruga să părăsească apartamentul până când ea se va întoarce acasă, vineri. Însă, după acest gest de împăcare, își mai dorea ea ca Mark să plece sau trebuia să-i mai dea o șansă până la Crăciun, așa cum fusese planul ei inițial? Începu să bată cu degetele în birou. Dacă ar fi trimis numai trandafirii, Nikki nu s-ar mai fi deranjat. Oricine poate trimite trandafiri. Dar freziile erau un gest atent și tandru; poate, dacă îl va lăsa singur câteva zile, își va da seama că, prin comportamentul lui, le pune în pericol relația. Inima i se înduioșă. Era evident că el se gândise la ea și la modul cum o tratase și că se simțea puțin vinovat — un lucru pozitiv.

În drum spre Wicklow, va trece pe acasă, va pune valizele înapoi în dulap și va rupe hârtiuța. Dar o să-l mai lase să aștepte vreo două-trei zile, înainte să-i dea telefon. O să vadă. Nikki puse biletul înapoi în plic și îl băgă în geantă. Era întotdeauna foarte atentă cu ceea ce rămânea în urma ei, în birou. Sub nici o formă nu i-ar da lui Elaine motive să caute, cu stăruință, în coșul de gunoi. Ei bine, mica domnișorică nu va găsi mare lucru acolo, se gândi ea cu satisfacție, îngropându-și fața în buchetul de frezii și inhalând superbul lor parfum. Mark îi scrise-

se că o iubește, dar va fi necesar mult mai mult decât un buchet sau două de flori ca s-o convingă de intențiile sale serioase.

— Simon, trebuie să vorbesc cu tine cât mai repede posibil. Francesca vrea să divorțeze. Eu nu. Ea vrea să vândă casa și să împărțim câștigul, eu nu...

— Casa e pe numele amândurora? întrebă cu mult calm Simon Carter. Legătura nu era deloc bună cu Dublin-ul. Mark era în camera lui de hotel, pregătindu-se de plecare.

— Da, este.

— Hmmm. Cine se ocupă de soția ta?

— Cineva pe nume O'Farrell, cred că Monica e numele mic.

— Jessica O'Farrell, un avocat excelent. E specializată în drept familial. Hmm. Uite ce e, vorbim când te întorci de la Paris. Ce zici de mâine dimineață, la nouă. O să amân o altă întâlnire.

— Îți rămân dator, Simon, spuse Mark. Ne vedem atunci mâine. Închise telefonul și se duse lângă fereastră. Era o zi toridă dar umedă și câteva tunete își trimiteau ecoul slab de la distanță.

Simon nu-i spusese nimic care să-l liniștească. Deși trebuia să fie realist, sperase și tot sperase că Simon va spune ceva de genul: *Nu-ți face probleme, o scoatem noi la capăt*. Nedumeririle lui, exprimate prin „hmmm", nu sunaseră deloc încurajator.

Se uită la ceas. Două și un sfert. Mai mult ca sigur, Nikki a primit florile. Închisese telefonul în timpul întâlnirii cu Vevasse, dar nu avea încă nici un mesaj, un oarecare semn de mulțumire din partea ei. Probabil că este în continuare supărată. Oftă. Nu prea avea chef să se

ducă la bancă direct de la aeroport, ar fi vrut să se întindă în pat și să doarmă zile în șir. Poate că așa o să și facă. La naiba cu toți puștii ăștia minune, care nu fac altceva decât să vâneze posturi de manageri și bani gârlă. El era obosit, încă mahmur, și viața lui părea să se întoarcă în direcția greșită. Ce rost avea să se sinucidă acum, după ce îndurase toate grozăviile? se gândi trist. I-ar plăcea însă mult să stea în grădina din spatele casei lui din Howth, cu o bere rece de la frigider și să completeze rubrica de rebus din *Irish Times*, dar se pare că așa ceva nu va mai fi posibil niciodată. Îl năpădi un val de tristețe și de durere. Mark se așeză pe marginea patului cu fața îngropată în mâini, lacrimi fierbinți curgându-i printre degete și suspine cutremurându-i trupul.

40

— Francesca, îmi pare atât de rău. Directorul băncii mele nu vrea să îmi acorde împrumutul pentru că ipoteca noastră este încă destul de mare și nu îmi dă voie să încep o a doua ipotecă din lipsă de garanții solide că tu vei restitui banii. Am făcut tot ce-am putut, o asigură Aidan în timp ce stăteau în bucătărie la o cană de cafea, înainte de a pleca la birou.

— Nu-ți face probleme, Aidan. Dacă stau să mă gândesc mai bine, îmi dau seama că nici nu aș fi fost împăcată cu soluția asta. Cel puțin, până când nu voi ști sigur cum decurge divorțul. De fapt, nici nu ar fi trebuit să-mi caut o locuință până nu aveam bani gheață. Francesca își îmbrățișă cumnatul și, la rândul ei, a fost îmbrățișată.

— Vrei să vorbesc eu cu Mark? se oferi el.

— Aidan, nu are rost să-ți usuci gura de pomană, dar, oricum, mulțumesc din suflet. E plăcut să știu că sunteți alături de mine și nu o să vă pot răsplăti niciodată, pe tine și pe Millie, pentru felul în care m-ați sprijinit, spuse cu recunoștință Francesca. Mă duc la avocatul meu săptămâna viitoare și vom vedea ce trebuie să mai facem. Dacă Mark vrea război, depinde de el, dar o să afle că nu sunt așa de ușor de intimidat.

— Atunci, ori de câte ori ai nevoie de noi, știi unde ne găsești și sper că nu o să ai probleme mari cu Mark. Poate îi vine mintea la cap. Eu cred că e așa de încăpățânat tocmai pentru că ai fost tu cea care a inițiat divorțul. Pun pariu că nu se aștepta. S-ar putea să vadă diferit lucrurile după ce va reflecta mai mult asupra lor.

— Atunci va fi prea târziu pentru mine, din nefericire, casa transformată din grajduri va fi deja vândută, spuse cu regret Francesca.

— Dar se vor mai ivi și alte case. Piața imobiliară e în floare momentan și poate că, în timp, Mark își va schimba atitudinea. Aidan puse cana de cafea pe masa din bucătărie și se ridică pentru a pleca.

— Nu-mi pun prea mari speranțe în privința asta, spuse Francesca, urmându-l pe hol. Mulțumesc că ai venit. Sper că nu ai întârziat la serviciu.

— Nu, e în ordine. Traficul nu e prea aglomerat acum, când copiii sunt în vacanța de vară.

— Mulțumește-i lui Millie din partea mea și ținem legătura. Eu și Ken plecăm mâine la Cork, avem un contract de publicitate pentru festivalul de artă.

— Distracție plăcută, spuse Aidan.

— Mersi. Îmi place foarte mult ce fac. Sunt extraordinar de încântată de slujba mea. Francescăi îi străluceau ochii. E un stil de viață cu totul diferit pentru mine.

— Mă bucur. Este foarte important să îți placă ce faci. Altfel, e numai un ghimpe-n coaste. Aidan ridică mâna în aer pentru a o saluta și, închizând ușa, Francesca se gândi că sora ei se măritase cu un bărbat foarte hotărât. O calitate pe care odinioară credea că o găsise la Mark.

Poate că soțul ei mai păstra încă această însușire, dar nu-i mai ajuta cu nimic. Nikki era acum recipientul tu-

turor atributelor demne ale soțului ei, se gândi tristă și simți nevoia nebună de a țipa.

„Of, pentru numele lui Dumnezeu", murmură ea exasperată, cu inima cât un purice și lacrimile udându-i din nou obrajii. Oare când o să dispară durerea asta? Când nu va mai simți gelozie și amărăciune? De ce o alesese Dumnezeu pe ea? Stătu în capul scărilor și își umflă ochii de plâns.

— Uite cum stă treaba, Mark, și îți vorbesc atât ca prieten, cât și ca avocat: sfatul meu este ca amândoi să cădeți de acord asupra divorțului și a aranjamentelor financiare cât mai amical posibil. Pe termen lung, vei cheltui mult mai puțini bani și rănile nu se vor mai vindeca așa de greu. Poți să cauți nod în papură și eu pot să lupt la sânge și pentru ultimul bănuț, dar te avertizez, Mark, când lucrurile devin urâte, poți pierde mult mai mult decât dacă ai rezolva totul pe cale amicală. Dracul nu cunoaște furia, și multe altele. Știu cazuri de divorț acerbe, în care soțul a ajuns, de multe ori, în ruină. Finanțele pot dispărea într-o clipă după o pieptănătură serioasă. În unele cazuri, aceasta a dus la niște... ăă... descoperiri jenante, ca să zic așa, spuse încet Simon.

— E în regulă, Simon, știu ce insinuezi, spuse plictisit Mark. Cu alte cuvinte, crezi că ar trebui să fiu de acord cu divorțul și să vând casa.

— Din nefericire, date fiind circumstanțele, este opțiunea cea mai potrivită pentru tine. Te poți lupta, după cum ți-am zis, dar în final, Francesca va fi văzută ca partea vătămată din cauza infidelității tale și a intransigenței observabile. Casa e pe numele amândurora și tu mi-ai spus că ea se mulțumește cu jumătate din vânzarea

acesteia și nu mai are pretenții la alte economii sau investiții de ale tale. Dacă însă îi îngreunezi situația, s-ar putea să nu mai fie mulțumită doar cu atât. Simon, rezemat pe spate în scaunul său, își aprinse pipa. Îmi pare rău, bătrâne, dar asta e. Cel mai bine să-ți dau cărțile pe față acum, decât să te induc în eroare cu false speranțe.

— Mulțumesc, Simon, apreciez sinceritatea ta. Presupun că știam deja toate astea. Dar voiam să mi le confirmi și tu, spuse cu vocea joasă Mark.

— Tot o să obții un profit bunicel de pe urma casei, spuse voios Simon. Nu ar fi un dezastru financiar.

— Știu, dar e plasa mea de siguranță, care va dispărea, șopti Mark, parcă mai mult pentru sine.

— Ei, haide acum, bătrâne, încă nu ești cu două picioare în groapă. Ești un bărbat înstărit și lucrezi în cel mai bun loc posibil ca să poți beneficia de sfaturi solide privind investițiile și oportunitățile de afaceri. Asta e doar o piedică temporară, o să-ți revii, și întreg, pot să-ți spun, îl încurajă Simon.

— Presupun că nu am de ales, oftă Mark. O să te ocupi tu de vânzare pentru mine?

— Desigur, spuse suav Simon, și voi lua legătura cu avocata Francescăi, ca să vedem cum putem cădea de acord, să fie cât mai benefic pentru tine. Ah! Doar o sugestie, poate vorbești cu soția ta despre agentul imobiliar și alegeți unul care să vă convină la amândoi. Ar fi bine să nu se simtă exclusă din luarea acestei decizii. Mai ușurează situația pe termen lung.

— Sigur, mi se pare corect, Simon. Te-ai gândit bine. Mark se ridică și îi întinse mâna. Mulțumesc pentru sfaturi. Ținem legătura.

— Nu-ți face griji, Mark. O să-ți mențin la minim

pierderile dar, cum am spus, consensul este, tot timpul, cea mai bună strategie.

Vrei să spui predarea, se gândi Mark ieșind din biroul avocatului. Își deschise mobilul și verifică mesajele. Două de la bancă, unul din Paris, nici unul de la Nikki. Nici măcar nu se deranjase să-i mulțumească pentru flori. Verificase la florărie și îi confirmaseră că buchetul ajunsese la destinație. Cu inima grea, o luă pe Str. Wicklow. Soarele strălucea și peste tot vedeai numai turiști străini. Sunetul accentelor străine oferea un aer exotic și vivace cafenelelor și birturilor de pe bulevard. Dintr-un impuls, Mark se îndreptă spre Café Rio și comandă un cappuccino. Tocmai terminase de descifrat prima definiție din rebusul său, când sună telefonul. Slavă Domnului, se gândi el ușurat când văzu afișat numărul lui Nikki.

— Bună, spuse el mieros, nesigur de cum va fi întâmpinat.

— Bună, Mark. Mulțumesc pentru flori.

— Eram îngrijorat că nu au ajuns. El nu rezistă să folosească un ton puțin răutăcios referitor la întârzierea ei de a-i răspunde la gest.

— Au sosit ieri. Sunt superbe.

— Unde ești? întrebă Mark.

— Mă plimb pe o plajă pustie chiar în minutul ăsta. Stau la Jacquie pentru câteva zile. Nikki părea incredibil de veselă.

— Sună minunat, spuse el visător, pe jumătate sperând că ea o să-l invite să-i țină companie.

— Da, așa și este. Exact ce-mi trebuia. Tu unde ești?

— Sunt la Café Rio pe Str. Wicklow și beau un cappuccino.

— La ora asta a dimineții! exclamă Nikki. Mark zâmbi, sesizând cum interesul ei creștea.

— Am fost până la avocatul meu, spuse el.

— O! E totul în regulă?

— O să mă ajute el să vând casa. Eu unul nu sunt în stare singur.

— Și nu te-ai gândit să-i cumperi partea Francescăi? întrebă Nikki.

— Nu! Asta nu e o opțiune.

— Bine, tu știi ce e mai bine pentru tine, dragule. Legătura e foarte proastă, așa că te las. Mai vorbim mâine. Vocea ei se auzi din ce în ce mai slab, apoi urmă un clic și convorbirea se termină. Mark se încruntă, nemulțumit că Nikki nu prea reacționase la aflarea veștii că el s-a hotărât să vândă. Poate că judecase greșit relația lor, dar se aștepta la mai mult interes din partea ei, în special pentru că sărise atât de vehement în apărarea Francescăi când i-a povestit că soția lui vrea să divorțeze și să vândă casa. Astăzi părea aproape impasibilă cu privire la toată afacerea. Mark era neliniștit, ceva nu-i dădea pace. Poate Nikki, după ce-și trecuse în revistă opțiunile, se hotărâse că viața cu el nu era cea pe care și-o planificase în viitor. Dar el nu își dorea să fie singur acum. Pe de altă parte însă, era mai mult decât sigur că nu vrea să se aventureze într-o nouă căsnicie. O dată fusese de ajuns. Dacă Nikki nu poate accepta acest lucru, atunci nu mai există nici o speranță pentru ei doi împreună.

Nikki stătea pe marginea apei, lăsând marea rece ca gheața să-i ude picioarele goale. Trase adânc în piept aerul puternic sărat al mării. Nu știa ce să mai creadă. Ce naiba îl determinase pe Mark să se răzgândească în privința vânzării casei? Era total împotriva acestei idei. Probabil că avocatul îi băgase mințile în cap, deduse Nikki.

Poate că, o dată ce proprietatea era vândută și legăturile financiare cu Francesca dispăreau, relația dintre ei se va schimba în mai bine. Era evident că Mark nu voia să-i pună capăt. Discuțiile lor în contradictoriu îi oferiseră lui Mark multe ocazii de a rupe legătura, dar până acum n-o făcuse.

Nikki se plimbă de-a lungul plajei, până spre casă. El își dorise să-l invite alături de ea, să fie împreună. La telefon își dăduse seama imediat că asta era intenția lui. Ar fi fost plăcut să petreacă o zi liniștită alături de el, deoarece acum se simțea agitată și stresată. Îi era extrem de dificil să se relaxeze, chiar și în pacea și liniștea cuibușorului ei rural, cu vedere la mare. Uitase cât de izolată este casa, tocmai la capătul unui drum șerpuit, de țară. Cel mai apropiat magazin era de-abia la două mile depărtare. Se așează pe scaunul balansoar de pe verandă și își luă cartea, un roman de groază ce necesita mai multă concentrare decât era pregătită. Așa că doar se balansă, privind fără noimă către marea strălucitoare și calmă. Se ghemui între pernele moi în timp ce sunetele ritmate ale mării începură să arunce magia lor. Respirația i se aprofundă; corpul i se relaxă. Adormi.

— Nu v-am mai văzut până acum pe aici! Ralph Casson, reporter de artă la *Daily Press* și *Contemporary Arts*. Un bărbat înalt, brunet, cu niște gene incredibil de lungi și ochi căprui cu pleoape grele îi întinse Francescăi o mână și i-o strânse pe a ei cu multă putere.

— Bună ziua. Sunt Francesca Kirwan. Lucrez la Ken Kennedy PR. Încântată să vă cunosc, cred că am mai vorbit însă o dată la telefon.

— A, al naibii de norocos Ken Kennedy. Ralph o mă-

sură cu privirea din cap până-n picioare atât de fățiș încât ea roși. O femeie care roșește, cât de rar, o tachină el. Ce caută o femeie atât de atrăgătoare ca tine cu javra de Kennedy?

— E o poveste lungă, spuse înțepată Francesca, enervată că roșise. Nu i se mai întâmplase de când era adolescentă.

— Aș vrea s-o aud. Ce zici să mergem să bem ceva și poți să-mi spui apoi povestea asta lungă?

— Mulțumesc, dar nu pot, lucrez, zâmbi ea dulceag.

— Și eu la fel, dar asta nu m-a împiedicat niciodată să beau un pahar. Ralph râse. Ce-ai zice dacă aș face un reportaj despre „Femeile din PR". Tu poți fi interlocutorul meu și eu pot afla toate secretele tale profesionale, în timp ce, desigur, aflu povestea asta a ta, lungă.

— Credeam că te ocupi de arte, spuse caustică Francesca.

— O, așa e, o asigură el. Dar scriu sub diverse nume. Poate că ai citit articolele semnate de Brenda Carroll?

El ridică din sprâncene întrebător.

— Hmm. Ea scrie mereu despre ceea ce vor femeile de la un bărbat și cum femeile ce au carieră își pierd libido-ul – ceva de genul ăsta. Articole gen *Cosmopolitan*, neschimbate de douăzeci de ani. Francesca nu părea deloc impresionată. Vrei să spui că tu ești Brenda Carroll?

— Mea culpa, se înclină Ralph. Am chiar și niște rochii cu ajutorul cărora pot să-ți dovedesc.

— După opinia mea, Brenda e puțin cam demodată, i-ar trebui nițică actualizare.

Ralph râse silit.

— Da' nu te dai pe ocolite, nu-i așa?

— Nu ți-ar plăcea să înșir gogoși doar ca să te flatez, nu? spuse Francesca pe un ton glumeț, în timp ce-i în-

mâna un comunicat de presă. Tu, care ești un jurnalist și un căutător de adevăr și toate cele?

— Poate că îmi poți da niște ponturi ca să actualizez imaginea bătrânei Brenda, spuse el șiret, cu priviri sclipitoare.

Are niște ochi ai naibii de sexi, observă Francesca puțin șocată. Nu mai văzuse așa ceva într-un bărbat de ani de zile.

— Ei, bine? o încurajă Ralph.

— Ei, bine, ce? întrebă Francesca.

— Mă însoțești la un pahar?

— Mulțumesc de invitație, Ralph, dar chiar *trebuie* să lucrez și tu, la fel. Și, dacă programul tău e la fel ca al meu, trebuie să-i iei interviu lui Kris Synott în cinci minute.

— Băsinosul ăla plictisitor, bombăni Ralph. Cine naiba vrea să-l asculte ridicându-se singur în slăvi? Ăsta își adoră și sunetul propriei voci. Mai bine merg să beau ceva cu tine. Să știi că ești o femeie superbă și sexi.

Francesca rămase perplexă în fața acestei declarații.

— Probabil că ți s-a spus asta de o mie de ori, o studie el amuzat. De ce ești așa de surprinsă? Norocosul tău soț nu-ți spune așa? Și îi făcu semn către verighetă. Dacă eu aș fi în locul lui, ți-aș declara asta în fiecare zi.

— Sunt despărțită, spuse ea ușor.

— Oh! Și eu. De cât timp?

— Dinainte de Crăciun.

— Ești o novice, se ambală Ralph. Eu sunt singur și disponibil de doi ani. Poate că am fost sortiți să ne întâlnim. Eu cred în soartă. Tu? Cred că ai putea fi sufletul meu pereche, cea pe care o caut din totdeauna. Simt că te cunosc deja. S-ar putea să fi fost împreună într-o viață anterioară, sau chiar două, cine știe. Cred că tu ești femeia pe care o caut fără încetare. Și acum te-am găsit. El o ta-

china, zâmbindu-i și privind-o direct în ochi, cu fața luminată de un zâmbet atrăgător, puțin aplecată spre ea.

Francesca încercă să nu se piardă cu firea.

— O să te trezești că trebuie să îți cauți altceva de lucru dacă nu te duci să-i iei interviu lui Kris Synott. Mi-a făcut plăcere să te cunosc, dar sunt nevoită să plec, trebuie să îl găsesc pe Ken. Te rog, nu-l pune pe Kris să te aștepte, și-așa ne dă mari bătăi de cap. De-abia aștept să citesc interviul. Ne mai vedem. Se întoarse și plecă, traversând foaierul hotelului, conștientă că el o urmărea fix din spate.

— Nu reununț așa de ușor, strigă Ralph și ea zâmbi.

— Iar eu nu cedez așa de ușor, murmură ea, grăbindu-se să ajungă la întâlnirea programată cu șeful ei, Ken.

41

Francesca deschise ochii, căscă, clipi și își aminti unde se află.

— Îmi pare rău, Ken, se scuză ea. Am adormit, sper că nu am sforăit.

— Ai sforăit?! o privi Ken. Credeam că merg cu mașina printr-o furtună.

— Of, termină! A fost chiar așa de rău? Era îngrozită.

— Glumesc, Francesca. Erai ca Frumoasa din Pădurea Adormită, nici un zgomot.

— Unde ne aflăm? Ea se întinse atât cât îi permise centura de siguranță.

— Tocmai am ieșit din împrejurimile orașului Naas, pe șoseaua M50. Acum o s-o iau pe scurtătură, prin Tallaght.

— Doamne! Cred că ai condus ca la Formula 1. Deja suntem în Dublin! Francesca se frecă la ochi și rămase cu privirea pierdută către dealurile depășite în viteză și către munții din Doublin întinși în fața lor, îndreptându-se spre sud pe autostradă.

— Francesca, ai adormit înainte de a părăsi Mallow și asta era la șase și jumătate. Acum e zece dimineața.

— Cred că ești frânt.

— Un pic, admise el. Nu mi-ar fi stricat să mai dorm

puțin. Păi, m-am băgat în pat de-abia după ora două, azi dimineață.

— Uite ce e, când ajungem la birou, te duci tu acasă să tragi un pui de somn vreo două ore. O să mă ocup eu de invitațiile pentru premiile Carey, le pun la poștă și când te întorci la prânz, putem confirma programul pentru turneul autorului acela, după care îl trimitem prin fax la Londra până la ora cinci, sugeră Francesca.

— Sunt o grămadă de invitații de trimis. Peste trei sute. Carey Award e un eveniment mare. Și trebuie să le punem azi la poștă. Ken căscă.

— O să ne încadrăm în timp, îl asigură ea.

Ken încetini viteza pentru a ieși de pe autostradă.

— Ești foarte pricepută, știai? Când Monica mi te-a recomandat prima oară, am crezut că nu o să meargă, dar eram disperat...

— Și eu la fel, interveni Francesca.

Ken râse.

— Nu, vreau să spun că nu mă așteptam la prea mult, sincer. Cu siguranță nu m-am gândit că o să fii în stare să faci față atâtor responsabilități, să organizezi evenimente singură și să creezi impresii atât de bune asupra jurnaliștilor, adăugă el nărăvaș.

— Ce vrei să spui cu asta? întrebă ea.

— Oh, un anume Ralph Casson m-a tras deoparte la bar și a vrut să afle totul despre tine. Consideră că ești o persoană uimitoare! o informă Ken.

— Și tu ce i-ai spus? întrebă curioasă Francesca.

— I-am spus că ești de milioane în ceea ce faci aici la firmă, că mi-ai salvat spatele, că ne înțelegem superb și că momentan nu te interesează bărbații. I-am spus că prioritatea ta numărul unu este acum cariera.

Francesca îl privi cu ochii mari, nevenindu-i să creadă.

— Ei, nu i-ai spus așa ceva.

— Ba da. Să știi că e un Don Juan tipul ăsta, crede-mă. Dar probabil că ai sesizat și tu până acum. Ken depăși un Volvo și apăsă mai ferm pe accelerație.

— Sunt de acord, are darul conversației. Unde locuiește?

— Are un apartament undeva pe marginea canalului, așa cred. Soția lui și cele două fete locuiesc în Ranelagh.

— O! Francesca analiză în gând această informație.

— Nu e rău traficul, nu-i așa? remarcă Ken în timp ce treceau cu ușurință de mai multe semafoare, toate pe verde. Am scăpat de partea cea mai rea a dimineții și mergem contra fluxului, ceea ce e de ajutor.

— Hmm, murmură Francesca. Nu era deloc interesată să discute despre trafic. Voia să revină la subiectul legat de Ralph.

— Este un jurnalist bun? întrebă ea puțin mai târziu.

— Cine? A, Ralph. Ken era evident cu gândul la kilometri depărtare. Își cunoaște meseria, dar e un coșmar să lucrezi cu el, uneori apare și cu o jumătate de oră întârziere la interviuri. E păcat, pentru că e un scriitor bun.

— Trebuie să-i urmăresc articolele. Mi-a spus că unul din pseudonimele lui e Brenda Carroll.

— Știu. E la modă acum. Mulți jurnaliști scriu articole sub diferite nume. Și eu am fost deseori tentat să încerc să scriu.

— Ei, asta *chiar* că ar fi ceva ce mi-ar plăcea să văd, glumi răutăcios Francesca.

— Râzi tu, râzi, dar într-o zi o să ai surpriza asta, replică el, oprind în fața biroului.

— Du-te acasă și dormi puțin. O să te sun la unu și jumătate, îl îndemnă Francesca.

— Ești sigură, Frannie?

— Absolut, Kenneth.

— Bine, atunci. Nu trebuie să-mi spui de două ori. Ești o dulcică mică, spuse Ken.

— Mică! rosti tărăgănat Francesca, dându-se jos din mașină. Cu siguranță ai imaginația unui scriitor. Pa, ne vedem mai târziu. Îi făcu semn cu mâna și intră în birou. În timp ce aștepta să fiarbă apa în ibric, ascultă mesajele pe robotul telefonic și își notă numele și numerele celor care sunaseră. Verifică și e-mail-ul. Ken o instruise cum să folosească poșta electronică și acum nu mai avea nici un fel de reținere. Apoi își îndreptă atenția către scrisorile primite. Când sună telefonul ei mobil, arunca la coș toate plicurile și foile volante promoționale. Nu recunoscu numărul de pe micul ecran al telefonului.

— Alo?

— Alo, Stephen Boyle mă numesc...

— Ah, agentul imobiliar, spuse ea repede, inima oprindu-i-se în piept. Chiar am vrut să vă sun. Dar am fost plecată cu treabă în Cork, se scuză ea.

— A, doamna Kirwan. Voiam să știu dacă vă mai interesează casa transformată din grajduri? Am primit deja o ofertă fermă. Dar v-am spus că o să vă anunț dacă se mai întâmplă ceva între timp.

— Sunteți foarte amabil, domnul Boyle. Intenționam să vă sun în după-masa asta. Mă tem că au apărut niște complicații cu propria mea casă și trebuie să-mi retrag oferta. Îmi pare foarte rău, spuse ea cu regret.

— Nu vă faceți probleme, spuse amabil agentul. Astfel de lucruri se mai întâmplă. Am numărul dumneavoastră de telefon și, dacă mai apare ceva care consider că v-ar interesa, o să vă sun eu.

— Ați face asta? Oh, ar fi minunat. Dar s-ar putea să nu pot cumpăra în acel moment, explică Francesca.

— Oricând sunteți pregătită. Ținem legătura, promise agentul imobiliar.

— Grozav. Mulțumesc mult. Francesca oftă când închise telefonul. O ocazie pierdută, mulțumită lui Mark. Dar n-o să-i mai dea niciodată șansa să o pună într-o astfel de situație.

Tocmai își pregătise o ceașcă de cafea tare când sună telefonul fix.

— Bună dimineața, Ken Kennedy PR, răspunse ea pe un ton formal.

— Stau cumva de vorbă cu superba Francesca, cea grozav de sexi? auzi ea o voce groasă de bărbat.

Francesca nu își putu reține un zâmbet.

— Cine întreabă?

— M-ai părăsit. Eu sunt aici în Cork și încerc să-l fac pe Kris Synott interesant pentru că mi-ai spus că o să citești interviul și acum sufăr de un blocaj de creație. Frumoasa mea Francesca, cum mi-ai putut face așa ceva? întrebă Ralph Casson tânguit.

— Probabil că ești încă amețit după seara de ieri, spuse Francesca, amestecând cafeaua în cană.

— Francesca! Mă jignești. Mi-aș mai fi amintit unde lucrezi dacă eram abțiguit? Aș mai fi fost eu în stare să-ți aflu numărul de telefon dacă...

— Directoarele de firme și servicii te-ar fi scos imediat din impas, evidențiе iute Francesca.

— Sexi, voluptuoasă, inteligentă, dar foarte, *foarte* suspicioasă. Of, of, of. Dar eu sunt perseverent.

Își putea da seama că și el zâmbea.

— Ce pot face pentru tine, Ralph? întrebă ea la fel de serioasă ca la început.

— Of, Francesca. Ralf scoase un oftat adânc. Nu-mi mai pune întrebări din astea retorice. Aș vrea să te văd. Să stăm de vorbă. Să facem împreună lucruri pe care le fac de obicei sufletele-pereche.

Francesca nu reuși să se abțină și izbucni în râs.

— Ralph, nu-mi văd capul de treabă, trebuie să te las.

— Te rog, nu-mi da papucii așa de repede. O să mă întorc în Dublin diseară, spune măcar că accepți să bem un pahar împreună.

— Ralph, mulțumesc de invitație, poate altă dată. Am o grămadă de lucruri de terminat. Acum trebuie neapărat să închid. Mulțumesc pentru telefon, spuse Francesca pe un ton energic. Spor la treabă, să ai inspirație, adăugă ea înainte de a pune receptorul în furcă. Zâmbi, amuzată. Stai să vezi când i-o spune lui Millie că are un admirator. Parcă zicea cineva că viața începe doar la patruzeci de ani! Dar bine că nu a luat-o prea în serios. Ralph Casson era o complicație de care se putea lipsi foarte ușor.

Ralph închise telefonul oftând adânc, cu inima bătându-i nebună în piept. Nu i-ar strica o gură de whisky. Se întinse înapoi pe perne și închise ochii, încercând să și-o amintească. Ochii aceia mari, de un cenușiu atât de frumos. Pometii aceia pe care i-ar fi plăcut să-i atingă ușor cu degetele. Buzele acelea făcute special pentru a fi sărutate. Sânii aceia plini și robuști. Mijlocul ondulat atât de voluptuos, care te invita să-l cuprinzi în mâini. Și șoldurile acelea rotunde, atât de feminine, care s-ar potrivi atât de bine într-ale lui. Francesca era genul de femeie care îl înnebunea. Coaptă ca o piersică, moale acolo unde trebuie și dulce, dulce, dulce. Mult mai senzuală decât majoritatea tinerelor schelete care țopăie de ici-colo în fustele lor scurte.

Nu era obișnuit ca femeile să-i reziste avansurilor de la început. Și Francesca nici nu se prefăcea că se lasă greu cucerită. Ralph petrecuse destul de mult timp în compania reprezentantelor sexului slab ca să-și dea seama de diferență. Tipul ăla Ken cu care lucra îi spusese că pe ea nu o interesează bărbații. Prostii. O femeie ca Francesca era făcută pentru a fi cu un bărbat. Cu bărbatul potrivit. Se întreba dacă mai avusese altă relație de când se despărțise de soțul ei. Spera că nu. Ar fi vrut să fie el primul care să-i redea pofta de viață. Și se decise că *va fi*. Răsfoi prin agendă și găsi notate acolo detaliile firmei Ken Kennedy PR. Monkstown, adăugă el. Bine. O să treacă pe la biroul lui din Cork, o să-și predea articolul, se va duce acasă, va face un duș și o va aștepta pe această femeie magnifică care îi invadase de curând lumea și, de data asta, nu va accepta sub nici o formă un refuz.

42

Mark termină de citit raportul de pe birou, notă ceva pe marginea lui, semnă niște scrisori pe care secretara i le lăsase, apoi se ridică și se întinse. Era doar puțin peste șase. Problema era că nu avea deloc chef să se ducă acasă, în apartamentul acela gol.

Ar fi putut să treacă într-o scurtă vizită pe la tatăl lui. Se gândea că îl neglijase în ultima vreme, dar o oră în compania lui Gerald era ultimul lucru de care avea acum nevoie. Ar putea să se ducă până în Clontarf cu mașina, unde să joace puțin golf. Ar fi plăcut să mai ia o gură de aer proaspăt. Dacă tot era în zonă, ar putea trece pe la Francesca, să-i spună că se hotărâse să scoată casa la vânzare. Nu avea nici un rost să se încăpățâneze și să-și facă singur rău. Dacă așa trebuia să procedeze, atunci așa o să facă, se gândi el descurajat. Poate că acceptul lui de a vinde o s-o mai învețe pe soția lui înstrăinată să se poarte cum trebuie și poate chiar să se simtă prost pentru felul nepoliticos în care-l tratase. Poate o să-i arate chiar puțin respect.

Nikki îl sunase mai devreme, informându-l că dormise buștean și că nu se trezise mai devreme de unsprezece. Mark se bucura că ea se relaxează. Fusese extrem

de irascibilă în ultimul timp și el știa mai bine ca oricine tensiunea sub care se afla iubita lui, la birou. Iar circumstanțele lor personale nu ajutaseră deloc. Fusese înțeleaptă când își luase această pauză, înainte ca stresul să pună complet stăpânire pe ea. Nu făcuse nici o referire la Francesca sau la divorț sau la propria lor situație. Cel puțin din punctul ăsta de vedere era ușurat, dacă nu un pic neliniștit. Poate că Nikki avea de gând să se despartă de el. O s-o sune mai târziu și o să-i vorbească frumos, o să-i spună cât de mult îi duce dorul. Ei îi plăcea mereu să audă astfel de declarații. Sub fațada atât de dură, Nikki era vulnerabilă uneori, aspect care lui Mark îi luase mult timp să-și dea seama. În privința asta, Nikki nu era cu nimic diferită de alte femei... din păcate.

Se duse în mica baie aflată chiar în biroul său – unul din mofturile sale – unde se dezbrăcă și intră sub duș. În dulap avea și un echipament pentru golf; vremea se îmbunătățise; era o zi superbă de vară și avea să profite de ea. Pentru prima dată după mult timp, era momentul să se relaxeze și să facă ce vrea. Se săpuni energic și simți cum mușchii din jurul gâtului și al umerilor se destindeau sub jetul fierbinte de apă. Așa mai merge, se gândi el satisfăcut, și starea de spirit i se îmbunătăți. Poate că lucrurile nu erau așa de rele cum păreau.

Nikki se odihnea în balansoar, ronțăind câțiva biscuiți și brânză și sorbind, între înghițituri, din cafea. Era totuși foarte cald sub soarele serii și ea se legăna ușor înainte și înapoi, bucurându-se de vremea plăcută. Avusese o zi încântătoare, spre surprinderea ei. Aerul de mare era mai bun ca orice tranchilizant. Lâncezise în pat până la ora unsprezece, un mare șoc pentru ea, apoi luase o

gustare prelungită înainte de a se plimba de-a lungul dunelor de nisip de pe plajă, unde își petrecu o după-amiază extrem de relaxantă, frunzărind reviste și ascultând cântecul de leagăn hipnotic, al mării. Chiar ațipise din nou.

Era o femeie mult mai relaxată decât pachetul de nervi, stres și tensiune cu care sosise aici alaltăieri. Avusese nevoie de spațiu, își confirmă. Mark fusese preocupat și dornic să afle mai multe despre ea când îi telefonase adineaori și i s-a făcut dor de el. Patul dublu din casa lui Jacquie era extrem de confortabil și vederea de-a lungul coastei marine te lăsa fără cuvinte. Un loc perfect să faci dragoste nebună, pasională și apoi să stai în brațele persoanei iubite, să asculți cântecul mării și să privești stelele sclipind pe cerul azuriu. Dorința de a se afla în brațele lui Mark, alintată și dezmierdată, era atât de puternică încât o tenta să-l sune imediat și să-l invite aici, cu ea.

Se uită la ceas. Probabil că acum e blocat în trafic. Îl mai lasă vreo două ore să ajungă acasă, să facă baie și să mănânce, apoi îl va suna ca să vadă ce părere are. I-ar lua doar o oră și ceva ca să ajungă. Începu să-și croiască speranțe, era mai vioaie. Toate turbulențele din săptămânile trecute păreau a se fi dizolvat în aer și ea simțea că și-a recâștigat echilibrul. În ciuda cuvintelor grele și a ultimatumurilor, tânjea după Mark și voia să fie împreună cu el. Poate diseară va adormi pe pieptul lui și toate temerile și incertitudinile ei vor dispărea miraculos.

Nikki se pierdu cu privirea spre marea de safir. Valuri cu mici creste se spărgeau de mal. Pacea peisajului era într-un contrast așa de mare cu freneticul ei stil de viață. Era conștientă că prietenele ei credeau că ea are totul: o carieră în ascensiune, un apartament luxos într-un complex foarte select. O mașină bună, o relație amoroasă cu

un bărbat foarte atrăgător și de foarte mare succes. În urmă cu optsprezece luni, ar fi gândit și ea la fel. Ar fi fost complet îngrozită să întrevadă posibilitatea de a ajunge să se simtă atât de lipsită de putere și de neajutorată în relația cu Mark. Pe atunci, deținea total controlul. Avea puterea. Acum, pozițiile se întorseseră la o sută optzeci de grade. Devenise genul de femeie pe care anterior îl detesta. Nikki zâmbi amar. Nu avea niciodată răbdare cu prietenele care se văitau și se plângeau de nefericirea lor în dragoste. Nu înțelesese niciodată cum puteau ele să-și lase destinul în mâinile unui simplu bărbat. Sigur, bărbații sunt și ei folositori, dar pune-i după aceea înapoi în cutia lor, dădea ea sfaturi foarte sigură pe sine. Acum Nikki putea fi de râsul tuturor. Era la fel de rea ca oricare dintre ele, numai că îi luase mai mult timp să ajungă aici. Conștientizarea acestui fapt o dezamăgi incomensurabil. Pentru prima dată în viața ei, recunoștea că se află în fața unui eșec absolut.

Francesca își masă gâtul. Era frântă de oboseală. Nu voia decât să ajungă acasă și să sară în pat. Trezitul de dimineață la ora cinci e pentru cei tineri, plini de vitalitate. Totuși, invitațiile pentru decernarea premiilor erau puse deja la poștă. Din Londra se trimisese un fax prin care se confirma programul turneului autorului, sistemul de îndosariere era actualizat, dosarele de presă terminate, iar cănile de cafea spălate și așezate la locul lor. O zi de muncă extrem de satisfăcătoare, se gândi ea în timp ce deschidea robotul telefonic.

Ken lucra la computer, agitând în continuu *mouse*-ul și plimbându-și degetele pe tastatură. Ea îl urmărea, fascinată. Încă nu reușise să se înscrie la cursul de calcula-

toare, dar intenționa să o facă în curând. Voia să fie în stare să stea în fața computerului cu încredere și să nu-i mai fie teamă că va șterge din greșeală tot ce se află în afurisitul de aparat.

— Ne vedem mâine. Nu mai sta și tu mult la computer, îl avertiză ea.

— Nici dac-aș vrea, nu aș putea. Eu și Carla o să petrecem o seară fierbinte împreună ... sper. Mulțumesc că m-ai lăsat să trag un pui de somn mai devreme. Aveam neapărată nevoie, spuse recunoscător.

— Cu plăcere. Francesca zâmbi, își reîmprospătă rujul și se parfumă un pic la încheieturi. Dacă se simțea atât de istovită, nu însemna că trebuie să și arate ca atare. Își perie și părul. Murea de nerăbdare să facă un duș, să scape de costum și de tocuri. Gândul de a lua trenul o îngrozea și era pe jumătate tentată să ia un taxi din Monkstown, dar asta însemna să rămână blocată în traficul de după-amiază cel puțin o oră și jumătate. Va ajunge însă acasă în patruzeci și cinci de minute dacă va lua trenul până în Clontarf și apoi un taxi care, într-un sfert de oră, o lasă în fața casei.

Închise ușa biroului după ea și respiră aerul sărat al brizei. Era o seară frumoasă. O să-și bea ceaiul pe verandă și apoi va ațipi frumușel, își promise ea, așteptând acel moment încântător de pură relaxare, întinsă în șezlong, cu trupul scufundându-i-se într-o letargie delicioasă și apoi adormind cu soarele mângâindu-i pielea bronzată. Era momentul preferat al zilei, pe care îl pierduse când vremea fusese deosebit de umedă și rece.

Gândul îi zburase la mii de kilometri depărtare, amintindu-și că ar trebui să-și mai sune părinții, să vadă ce fac, când auzi o voce ușor familiară în dreptul urechii ei stângi:

— Ca să vezi, tocmai aici ne întâlnim. Trebuie să fie soarta.

Francesca tresări când îl recunoscu pe Ralph Casson.

— Dumnezeule mare! Ce cauți aici? Credeam că ești în Cork, exclamă ea, mulțumită peste poate că reușise să-și refacă machiajul, astfel încât să arate prezentabil.

— Am fost. Dar acum am venit acasă și sper din tot sufletul, dacă nu ai alte planuri, să mă însoțești la cină astă seară. Ralph o studie cu ochii lui căprui și adânci.

Francesca râse.

— Ralph, astăzi am fost în picioare de la spartul zorilor. Și am avut o zi foarte grea și aglomerată. Singurul lucru pe care mi l-am planificat este să aterizez direct în pat.

— Mie-mi convine pe deplin, șopti el dulceag.

— Singură, adăugă ea sec.

— Un pahar, atunci, insistă el.

— Ralph, sincer, sunt frântă, spuse ea cu vocea plângăcioasă, minunându-se de perseverența lui. Tipic masculin, se gândi ea amuzată. Evident că lui nu-i trecea prin minte că este obosită după o trezire matinală și o zi plină de muncă sau că ar vrea poate să facă un duș și să se schimbe înainte de a lua cina.

— Cum ajungi acasă? întrebă el, apropiindu-se cu un pas de ea. Te rog, dă-mi voie să duc eu asta. Întinse mâna și îi luă geanta. *Frumoase maniere,* se gândi ea, impresionată.

— O să iau trenul până în Clontarf. De obicei îmi parchez mașina acolo, în stație, dar astăzi iau un taxi pentru că ieri a venit și m-a luat Ken.

— E o seară prea frumoasă ca să stai strivită ca o sardină în tren. Te conduc eu cu mașina acasă. Am nevoie de pașaport ca să trec de podul Liffey? o tachină el.

— Ralph, nu e nevoie. Sincer. Cu trenul ajung acasă în trei sferturi de oră.

— Am venit să mă postez în fața sediului vostru special ca să te prind când pleci, spuse el încet.

— Ralph, sunt în mijlocul unui divorț, nu sunt pregătită să mă implic într-o altă relație.

— Cina nu înseamnă că te implici în ceva. E vorba doar de a lua masa împreună și de a sta de vorbă. Și dacă doar atât îți dorești, foarte bine, spuse el.

— Bine, atunci să o lăsăm pe altă seară. Sunt cu adevărat obosită.

— Un motiv în plus să te conduc acasă. Te rog, Francesca.

— OK, dacă nu te deranjează să traversezi tot orașul.

— Nu mă deranjează deloc, spuse vesel Ralph, îndreptându-se către mașină, cu geanta ei în mână.

Automobilul său, un Saab vechi de zece ani, era parcat în josul străzii. Îi ținu Francescăi portiera deschisă, pentru ca ea să se urce. Și Mark îi ținea mereu ușa deschisă la mașină când se căsătoriseră, dar, în timp, îi dispăruse acest obicei. Era plăcut să fie din nou tratată cu respect, se gândi ea în timp ce se strecura pe locul din dreapta, față.

— Indicații, doamnă? zâmbi Ralph, așezându-se lângă ea.

— Blackrock, Merrion Gates, Strand Road, East Link, la dreapta spre Clontarf din Alfie Byrne Road și apoi drept înainte. Francesca îi zâmbi la rândul ei.

— Ai un zâmbet minunat, Francesca, spuse Ralph semnalizând și intrând în trafic.

— Tare îți mai place să exagerezi, murmură ea. Nu era deloc obișnuită cu astfel de complimente, o stânjeneau.

— Eu sunt jurnalist. Spun doar adevărul, declară el. Așadar, ce l-a apucat pe idiotul tău de soț să se încurce cu altă femeie?

— Câtă curiozitate din partea ta, îl mustră Francesca.

— Ți-am mai spus, sunt jurnalist. Sunt curios din fire. Îmi place să rezolv toate misterele. Și un bărbat să părăsească o femeie atât de frumoasă ca tine, cu siguranță e un mister.

— Nu a fost vorba de nici un mister, Ralph. Se plictisise cu mine, răspunse simplu Francesca.

— E nebun.

— Poate că are dreptate. De unde știi tu că nu sunt cea mai plictisitoare femeie din lume? De-abia ne-am întâlnit și am stat de vorbă câteva minute. Nu mă cunoști deloc.

— Adevărat, nu te cunosc. Dar știu îndeajuns ca să fiu convins că vreau să ajung să te cunosc. Pot să te asigur – și aici ai încredere în mine, după cum ți-am mai zis, sunt jurnalist și mă pricep la astfel de lucruri – nu există nimic, *nimic* plictisitor în ceea ce te privește.

Francesca râse.

— Ralph, te-ai gândit vreodată să scrii ficțiune? Te-ai pricepe de minune.

— Nu mă iei deloc în serios, nu-i așa?

— Ba bineînțeles că te iau în serios, spuse ea cu o sinceritate prefăcută. Acum, spune-mi tu cum ai divorțat?

— Soției mele nu-i plăcea stilul meu de viață. Multe călătorii, nopți târzii, lucruri de genul ăsta. Fetele erau mici și eu nu eram alături de ele atât cât ar fi trebuit. Încercam să obțin cât mai mult de lucru. Și s-au concretizat toate în multe discuții și neînțelegeri. Răspunsul lui era sincer și Francesca îl respecta pentru asta.

— Acum le mai vezi des? întrebă ea, curioasă.

— Nu atât de des cât mi-aș dori, spuse el trist. Am fost omul negru pentru multă vreme, pentru că Jill s-a supărat la culme pe mine. Cred că e important să nu-l vorbești de rău pe celălalt părinte în fața copiilor, dar fosta mea soție nu e de acord cu asta.

— Eu sunt norocoasă. Fiii mei sunt mari, locuiesc în America. Nu am fost nevoită să trec prin asta. Cred că e o situație absolut imposibilă.

— Te-ai căsătorit de tânără?

— Mda! Francesca oftă. Soțul meu consideră și asta o parte din problemă. Presupun că acum gândește că l-am împiedicat să-și trăiască tinerețea.

Ralph îi trase o privire scurtă.

— Îți este dor să fii căsătorită?

— Ei bine, încă sunt căsătorită, tehnic, dar înțeleg ce vrei să spui, rosti încet Francesca. La început, mi-a fost foarte dor. Mă simțeam singură și speriată și chiar m-am retras de restul lumii. Apoi, am început să mă obișnuiesc cu mine însămi. Zâmbi ușor. Îmi place mult slujba asta. Și nu aș fi ajuns niciodată aici dacă aș fi rămas cu Mark. Într-un fel, parcă m-am reinventat. Și îmi place. Este o nouă și inedită aventură, și este aventura *mea*. Probabil că sună cam aiurea toate astea, adăugă ea, jenată.

— Dar nu e aiurea deloc. O ușă se închide, alta se deschide, încă un pas înainte, remarcă Ralph în timp ce încetinea pentru a opri la bariera Merrion Gates. Din câte îmi aduc aminte, chinezii folosesc același cuvânt atât pentru criză, cât și pentru ocazie. Nu ce ți se întâmplă în viață este important, ci felul în care faci față acestor întâmplări.

— Presupun că e și ăsta un mod de a privi lucrurile. Personal, eu m-aș fi descurcat și fără atâta șoc, durere și întristare. Francesca căscă, acoperindu-și gura cu mâna. Putea vorbi foarte ușor cu el și era o prezență extrem de relaxantă. Se simțea bine în compania lui.

— Dar ai trecut cu bine prin această experiență, evidențiie el.

— Și tu nu? întrebă ea.

— Presupun că da, spuse el pe când trenul trecea uruind. Pe parcursul traseului, continuară să discute tot felul de lucruri mărunte și Ralph fluieră de admirație când se opri pe aleea din fața casei ei. Drăguț loc, Francesca. Cred că valorează un milion sau două. N-o să ai probleme cu vânzarea, spuse el.

— Nu, așa e.

— Ei bine, atunci îți urez mult noroc. Și sper să găsești locuința visurilor tale. Sunt sigură că te așteaptă acolo, undeva.

— Mulțumesc, Ralph, și eu sper la fel, spuse ea cu căldură.

— Ești sigură că nu vrei să mă însoțești la cină? întrebă el din nou, plin de speranță.

Avea o calitate băiețească care era mai degrabă de îndrăgit, așa că, impulsiv, ea se trezi spunând:

— Sunt prea obosită să mă îmbrac ca să ieșim în oraș, dar, dacă vrei să-ți asumi riscul, putem căuta ceva în frigider, deschidem o sticlă de vin și luăm așa-zisa cină pe verandă.

— De acord, spuse el cu zel, sărind din mașină ca să-i deschidă ușa.

Douăzeci de minute mai târziu, amândoi stăteau pe verandă, cu câte un pahar de vin alb și mâncând pâine neagră, somon afumat și mai multe feluri de brânză. Soarele încă mai încălzea. Era o seară încântătoare. Francesca se schimbase de costum și tocuri înalte într-o rochie simplă și sandale.

— E păcat că nu poți vinde casa și să iei grădina cu tine, aici zici că ești la țară, observă Ralph în timp ce întindea brânză Brie pe un cracker și îl mânca cu multă plăcere.

— Știu. O să-mi fie cu adevărat dor de ea. Acesta este unul din motivele pentru care aș fi vrut să cumpăr casa transformată din grajduri, de care ți-am vorbit. Curtea interioară era superbă, bătea soarele exact pe ea. Francesca își ridică fața spre astrul strălucitor și se lăsă pe spate, în șezlong.

Ralph își întinse picioarele lungi în față.

— Apartamentul meu are vedere la canal. E drăguț totuși, dar nu ai deloc intimitate și zgomotul traficului este foarte deranjant, chiar dacă te obișnuiești cu el în timp.

Soneria de la ușa principală o sperie pe Francesca, care tresări. Nu aștepta pe nimeni.

— Scuză-mă, spuse ea politicos. Mă duc să văd cine e.

— Oricine ar fi, spune-i să plece. Te vreau doar pentru mine, dădu instrucțiuni Ralph.

Ea își puse din nou sandalele în picioare și se grăbi în hol. Inima îi făcu feste într-un mod mai ciudat când deschise ușa și îl văzu pe Mark stând în prag, încruntat.

— Văd că ai musafiri, poate că am venit într-un moment nepotrivit.

Ce mă fac, se gândi ea tulburată. *Îl invit înăuntru sau îi spun să se care?*

— Francesca? Ralph apăru în spatele ei și îi întinse mobilul. Ai un telefon.

Cei doi bărbați se priviră fix unul pe altul.

— Bună. Ralph dădu din cap politicos. Răspunde la telefon, Francesca, îi reaminti el. Eu pun vinul în frigider ca să nu se încălzească. Și plecă liniștit spre bucătărie.

— Cine dracu' mai e și ăsta? ceru Mark să știe.

43

— Mark, nu mai fii așa de nepoliticos, îl mustră ea șoptit, acoperind cu mâna telefonul. Îl reduse la tăcere cu o privire. Alo?

— Bună, a cui era vocea aia sexi care mi-a răspuns la telefon? întrebă Millie.

— Bună, Millie. Știi ce, pot să te sun eu mai târziu? Mark tocmai a sosit și nu vreau să-l țin din treabă.

— Și mai e un bărbat cu o voce sexi care a răspuns la telefonul tău și Mark s-a înfuriat și a întrebat cine dracu' mai e și ăla?

— Exact, spuse repede Francesca.

— Oau! Cine zicea că ai o viață plicticoasă? Sună-mă imediat ce poți, îi ordonă sora ei.

— S-a făcut, o asigură Francesca înainte de a închide. Mark se dusese și el în bucătărie și se uita nervos în grădină.

— Cine e bufonul ăsta? Și indică disprețuitor în direcția lui Ralph. Ralph ridică paharul și luă o gură de vin.

— Nu mai fii așa de ironic, Mark. Nu este un bufon. Este un prieten, se răți Francesca, iritată de atitudinea lui grosolană.

— Și de când are loc chestia asta? Mie mi se pare că ați aranjat aici o seară foarte intimă. Din cauza lui vrei să vinzi casa? o interogă Mark.

— Mark, Ralph este un prieten. Nu se întâmplă nimic între noi. Și, dacă ar fi așa, nu te privește pe tine. Și eu am același drept ca și tine să încep o nouă relație, dat fiind că tu ai fost cel care a ruinat căsnicia noastră. Ochii Francescăi scânteiau periculos. Așa că să nu *îndrăznești* nici măcar să încerci să mă iei cu chestia asta. Ar trebui să-ți fie rușine. Cum îndrăznești tu să-mi ceri socoteală?

— Îmi pare rău, se bâlbâi el, impresionat de vehemența ei.

— Acum, poate ești atât de amabil să-mi spui de ce ai venit. Aș fi preferat să dai telefon înainte și să mă anunți că sosești.

— În caz că ești în pat cu ... ăăă... prietenul tău? replică Mark pe un ton batjocoritor. O palmă rapidă și grea peste față îl luă total prin surprindere. Ochii i se înnegriră de furie și o prinse puternic pe Francesca de încheietura mâinii.

— Să nu mai faci *niciodată* așa ceva, se răsti el furios.

— Și tu să nu-mi mai vorbești niciodată așa, ticălos de doi bani. Vocea îi tremura de nervi și totodată de șoc. Nu-i venea să creadă că tocmai l-a plesnit pe Mark. Dar o meritase pentru comentariul lui atât de meschin. Pleacă de aici, strigă ea.

— Și dacă nu vreau, ce-ai să faci, o să-l chemi pe frumușelul ăla să mă arunce afară? întrebă Mark cu vocea groasă de emoție.

— Ești patetic. Femeia aia ți se potrivește ca o mănușă, vă meritați unul pe altul. Francesca se întoarse cu spatele și plecă spre verandă, unde intenționa să i se alăture lui Ralph.

— Înainte să pleci, venisem să-ți spun că poți să scoți afurisita asta de casă pe piață. Mă spăl pe mâini și de ea, și de tine. Va fi o plăcere să dispari din viața mea, pen-

tru că ești o javră pe două picioare, înjură el, cu fața contorsionată de mânie.

— Ăsta-i chiar un compliment din partea unui nemernic mincinos ca tine, ripostă Francesca înainte de a ieși în grădina din spate.

Mare scofală, îi permitea să vândă casa. Probabil că avocatul băgase în el frica de Dumnezeu. Și așa și trebuia. Ralph se ridică s-o întâmpine.

— E totul în regulă? o întrebă el îngrijorat când îi văzu expresia feței.

— Ei, doar o ciorovăială cu fostul meu soț.

— Să știi că lucrurile se schimbă în mai bine cu timpul, o asigură el cu blândețe.

Fața i se înăspri și două lacrimi mari îi alunecară pe obraji.

— Of, nu plânge, Francesca, spuse el îngrijorat, înconjurând-o cu brațele.

— Nu mă pot abține, spuse ea printre suspine. A devenit așa un om de nimic, Ralph, chiar nu îl mai recunosc.

— Mânia ne transformă pentru un timp dar, în final, revenim la noi înșine, îi șopti el prin păr. Trase cu coada ochiului spre bucătărie și îl văzu pe soțul Francescăi privindu-i. Intenționat, Ralph o trase pe Francesca mai aproape de el și o sărută în creștetul capului.

— Șșșt, murmură el, ca și cum alina un copil. Șșșt. Când se uită din nou spre bucătărie, Mark plecase.

— Îmi pare foarte rău pentru ieșirea asta, se scuză Francesca cu nasul înfundat, depărtându-se de el.

— Nu trebuie să îți faci griji. Nu uita că eu am un avans bun în fața ta. Am trecut prin toate astea. Acum, hai să ne așezăm și o să aduc eu vinul, o să-l bem liniștiți iar apoi îmi văd de drum și tu te poți duce la culcare, ca să-ți faci somnul atât de necesar, de înfrumusețare, sugeră el cu căldură.

Francesca se așeză în șezlong. Soarele începea să apună. Deși era o seară călduță, ea tremura un pic. Încă mai avea întipărită în suflet senzația palmei ei la impactul cu falca dură a lui Mark. O făcea să se simtă puțin jenată. Nu se imaginase niciodată capabilă de violență fizică. Și era a doua oară când îl lovea pe soțul ei. Oribil!

Ciudat, nu era stânjenită că plânsese în fața lui Ralph. Acesta se comportase atât de delicat, se gândi ea admirativ în timp ce-l urmărea parcurgând cu pași mari veranda, aducând sticla de vin.

— Uite un pahar curat. L-am luat din dulap, de lângă raftul cu vin.

— Nu prea mult pentru mine, Ralph, spuse ea obosită. Trebuie să fiu cu capul limpede mâine.

— OK. Îi umplu paharul ei pe jumătate, iar pe al său – plin ochi. Nu irosim nimic, glumi el, luând o înghițitură zdravănă. Turnă ce mai rămăsese în sticlă în paharul său și se așeză pe scaun, lângă ea. Ce voia fostul tău soț? De obicei apare la ușă neanunțat?

— Mi-aș dori să nu fie așa. Francesca se încruntă. Mi-a spus că pot să scot casa la vânzare. Presupun că a avut o discuție cu avocatul lui și a văzut că nu are altă opțiune. Ei bine, pot să-ți spun un lucru, Ralph, primul lucru pe care-l fac e să mă duc la o agenție imobiliară. Cu cât mai repede vând casa și îmi cumpăr un cămin numai al meu, cu atât mai fericită voi fi.

— Nu te apuca să cumperi o casă veche doar de dragul de a o cumpăra. Asigură-te că e potrivită cerințelor tale, o avertiză el, golindu-și paharul. Se ridică în picioare. O să te sun, dacă nu ai nimic împotrivă.

— OK, răspunse ea afirmativ, ridicându-se ca să-l conducă spre ușă.

— Mulțumesc pentru ceai. A fost foarte plăcut, Francesca. Sper că, în curând, vom putea petrece din nou puțin timp împreună. Nu am numărul tău de telefon de aici. El luă un pix și o mică agendă din buzunarul hainei și o privi întrebător.

Ea îi dictă numărul. Avea un scris frumos, observă ea.

— Și mobilul? Vreau să fiu asigurat în toate ocaziile.

Francesca zâmbi, în timp ce i-l dictă și pe acesta.

— Mulțumesc că m-ai condus acasă.

— Oricând, cu mare plăcere. O bătu prietenește pe umăr. Nu te deranja, găsesc singur drumul. Rămâi aici și relaxează-te. Noapte bună, Francesca.

— Noapte bună, Ralph. Ai grijă de tine, murmură ea în timp ce el dispărea prin porțile din grădină, întorcându-se o dată ca să-i facă semn cu mâna.

Rămase amorțită, cu privirea pierdută în zare. Mark îi stricase o seară care începuse atât de promițător și reacționase surprinzător de enervat la prezența lui Ralph. Dar de ce? se întreba ea. Cu siguranță ar fi bucuros să o vadă alături de alt bărbat? Astfel, nu s-ar mai simți atât de vinovat. Asta dacă se simțea vreun pic vinovat. Uneori se îndoia că așa este. De gelozie nu putea fi vorba, era o noțiune absurdă. Obosită, făcu ordine pe verandă și aruncă resturile gustării lor. După ce va spăla vasele, se va răsfăța cu o baie bună și o va suna pe Millie să-i povestească ultimele noutăți pentru că, de două zile, avusese parte numai de evenimente noi.

Ei bine, nu i-a luat prea mult ca să-și găsească un fanfaron, clocoti Mark în sinea lui, în timp ce depășea clubul de golf și se îndrepta spre oraș. Nu se mai simțea în stare să joace golf după scena de mai devreme. Ar fi tre-

buit să se ducă direct la club și de-abia apoi să-și viziteze soția. Cel puțin, s-ar fi relaxat înainte. Acum nu mai avea nici un rost, nu se va mai putea concentra.

Nici nu-i de mirare că Francesca voia să vândă casa. Are nevoie de locuința ei proprie ca să-și construiască acolo un mic cuibușor de nebunii. De cât timp dura aventura ei? Nesimțitul ăla părea să se fi instalat foarte confortabil. Ticălos desfrânat! Mark înjură și se încruntă, conducând ca un maniac. Mașina era veche. Evident, nu era un tip bogat. Probabil că umbla după banii Francescăi. Altcineva cine s-ar uita la ea? se gândi el răutăcios. Îi sună telefonul. Era Nikki.

— Alo? bubui el în telefon.

— Bună, dragule, spuse ea veselă. Sunt teribil de singură fără tine. Vrei să vii aici pentru o noapte de pasiune bezmetică? Nu ți-ar lua mai mult de o oră pe drum. E așa de frumos și de liniștit aici.

— Unde anume? spuse el cu vocea groasă. O ascultă în timp ce ea îi dădea indicații scurte și concise.

— OK, căzu el de acord. Nu voia să fie singur în seara asta. Îl nemulțumise văzând-o pe Francesca atât de relaxată în compania unui alt bărbat. Felul în care se dusese în brațele tipului ăluia fusese pentru Mark ca o lovitură fizică. Ticălosul știa că el se uită la ei doi prin fereastra bucătăriei când o sărutase în creștetul capului. Putea la fel de bine să spună: *acum e a mea.* Nu se gândise niciodată că soția lui ar putea avea o relație cu un alt bărbat. Ce prost! De ce să fie ea singură, doar pentru că așa îi convenea lui? De ce se simțea însă atât de afectat?

Rochia aceea de plajă era nouă, nu o mai văzuse înainte. O făcea să pară mai tânără. Și avea un decolteu prea adânc, medită Mark încruntat. Și orice și-ar fi făcut la

păr o prindea de minune. Se vedea de la o poștă că dobitocul ăla e nebun după ea. Văzuse cum o privea. Era ciudat să se gândească că alt bărbat e îndrăgostit de soția lui. Asta îl determina s-o vadă pe Francesca în altă lumină. El nu-i mai dăduse atenție soției de ani de zile. Francesca era Francesca. Făcuse parte din viața lui atâta timp, încât i se părea un bun al său, ceva normal. Atracția și dorința față de Nikki îl loviseră ca un fulger la momentul respectiv și fusese destul de bine. Se simțise din nou plin de viață. Și încă se mai simțea așa în prezent. Îi plăcea să fie cu ea, dar imaginea Francescăi alături de țanțoșul ăla scoase la suprafață un sentiment bine ascuns, care îl dădea complet peste cap. Ce sentimente – lăsând la o parte mânia – nutrea el pentru ea? Riscul de a o pierde în favoarea altuia nu era o problemă la care să se gândească. De ce? De ce reacționa așa? Mark dădu din cap frustrat. Viața e atât de-al naibii de complicată. Și în mare parte era vina lui, lucru care nu-l ajuta deloc.

— Așadar, cum arată? Avea o voce tare sexi. Millie murea de curiozitate.

— E foarte atrăgător. E înalt, lucru care îmi place, pentru că astfel nu mă mai simt o amazoană...

— Țț! Nu fii ridicolă, Francesca, nu ești așa de înaltă, o întrerupse Millie. Și ți se potrivește. Acum spune-mi despre Cuceritorul Ralph.

— Are niște frumoși ochi căprui, cu o privire puțin languroasă, dacă înțelegi ce vreau să spun.

— Adică, de genul hai-în-pat, o corectă Millie. Și?

— Și are o față brăzdată, care îți spune că a trăit multe la vremea lui. E despărțit de doi ani, are două fete mici. Locuiește într-un apartament pe Grand Canal. Este jurnalist și mă tot invită în oraș.

— Și de ce nu te duci? o întrebă Millie.

— Ei bine, poate după seara asta, o să mă duc.

— Oh, mi-ar fi plăcut să-i văd fața lui Mark când v-a zărit pe amândoi stând pe verandă. Ce bombă trebuie să fi fost, jubilă Millie.

— S-a purtat ca un nemernic, spuse acră Francesca. Pe cuvânt de cinste, nu l-am mai văzut niciodată comportându-se așa. N-am crezut că poate fi atât de nesuferit. A fost insuportabil.

— Bineînțeles că așa a fost. De ce ești așa de surprinsă? E gelos, prostuțo.

— Nu fi ridicolă, o luă în derâdere Francesca. E înnebunit că trebuie să vândă casa și crede că se datorează faptului că am eu o aventură cu Ralph.

— Îți spun eu, e galben de gelozie, spuse hotărâtă Millie.

— Dar de ce? Doar e cu fotomodelul lui. De ce naiba ar fi gelos?

— Ei bine, parțial pentru că este un egoist, un meschin care nu concepe că tu poți fi fericită fără el, dar aș spune că șocul de a te vedea cu alt bărbat l-a făcut să-și dea seama că îi este dor de tine, păru Millie foarte perspicace.

— Tu acum îmi cânți în strună, spuse cu drăgălășenie Francesca.

— O să vezi tu. Stabilește o întâlnire cu frumosul de Ralph. Se pare că e exact ce-ți trebuie momentan.

— Nu prea am nevoie de complicații, replică sora ei.

— Dar cine zice ceva de complicații, Doamne! E o întâlnire, atâta tot.

— Întâlnirile sunt pentru adolescenți. Eu am patruzeci de ani, Millie, și mă îndrept cu viteză spre patruzeci și unu, se văită Francesca.

— Of, nu mai fi așa de mototoală, o certă Millie. Mai vorbim mâine. Pa.

— Pa. Francesca zâmbi și închise telefonul. Millie era așa de pricepută să ridice moralul. Și avea dreptate. Ce rău ar putea fi într-o întâlnire la cină? Ar fi plăcut să se afle din nou în compania unui bărbat. Data viitoare când o va suna Ralph, o să-i accepte invitația de a ieși în oraș. Nu o interesa un interludiu romantic, dar prietenia lui i-ar plăcea. Vorbise serios cu privire la complicații. Văzuse prietene divorțate care se grăbiseră în relații de refacere și care le aduseseră doar mai multă suferință. Nu avea de gând să cadă și ea în capcana asta. Îi convenea să fie singură acum, se hotărî ea, începând să răsfoiască Pagini Aurii și să-și noteze mai multe numere de telefon ale agențiilor imobiliare.

Ralph dibui cu greu iala, deschise ușa și intră în apartament. Se oprise la Barge și mai luase ceva la bord după vinul stors la Francesca acasă și acum era puțin aburit, ca să nu spună mai mult. Îi era milă de el însuși. Venise tocmai din Cork ca s-o scoată pe femeia aceasta în oraș, la cină, și la ce-i folosise? Sperase ca, în momentul ăsta, Francesca să fie în brațele lui, făcându-i lucruri sălbatice și nepermise. Oftă adânc și râgâi. Aburii alcoolului i se învârteau în cap.

Ar putea foarte bine să mai bea un pahar, se hotărî el, clătinându-se din picioare. Văzu lumina roșie de la robotul telefonic pâlpâind constant. Ducă-se naibii, se gândi el în timp ce-și turna încă un pahar generos de whisky, o parte din licoare vărsând-o pe covor, căci mâna îi tremura.

Puse paharul aproape de buze și luă o sorbitură, făcând o grimasă când whisky-ul îl arse pe gât. Își înfipse degetul în butonul *start* și auzi cum banda începe să ruleze.

— Ralph, ticălosule. Unde ești? Ai promis că vei ajun-

ge la piesa lui Sally, proiectul ei de vară. Cum poți să-i faci asta propriei tale fiice? Așa te comporți mereu. Cum poți fi atât de egoist? Nu ai nici un fel de sentimente față de copiii tăi? Nu meriți să fii tată, strigă soția lui.

Ralph își puse mâna pe frunte. Uitase complet de piesa de teatru a lui Sally. La naiba. La naiba. La naiba. O să se revanșeze față de ea. O s-o ducă la McDonald's și la film. Ei o să-i placă. Jill nu trebuia să-i vorbească așa, se gândi el plângându-și de milă, împiedicându-se și aterizând într-un scaun, ținând strâns de prețiosul lui pahar cu whisky.

44

Nikki puse așternuturile în mașina de spălat, adăugă niște detergent și îi dădu drumul. Apoi își îndreptă atenția către vasele din chiuvetă. Cele câteva zile de liniște și odihnă trecuseră ca prin zbor. Era greu de crezut că trebuie să plece deja acasă. Stătea în dreptul chiuvetei, cu mâinile până la încheieturi în apă fierbinte, cu spumă de săpun, și privea fix fără o țintă anume, prin fereastra bucătăriei. Venise aici ca să-și limpezească mintea și pleca acasă la fel de confuză, se gândi ea abătută.

Fusese atât de încântată și de-abia așteptase să vină Mark dar, când el sosise în final și ea se grăbise să-i iasă în întâmpinare, tot ce primise nu a fost decât o pupătură neatentă pe obraz. În cele din urmă, după multe stăruințe, întreaga poveste cu Francesca ieși la iveală din gura lui ca dintr-un vulcan, spre nemulțumirea ei. Mark era înnebunit de furie.

Pur și simplu nu-l putea înțelege, reflectă ea deprimată în timp ce spăla vasele și le punea la scurs. Ajunsese în culmea fericirii când auzi că vrăjitoarea din Howth se vedea cu un alt bărbat. Era *exact* vestea pe care o aștepta de luni de zile. Dar Mark parcă înnebunise.

— Conduce un Saab vechi de zece ani, e clar că umblă

după banii ei, îți spun eu. Nici nu-i de mirare că vrea să vândă, spuse el cu emfază. Tipul ăsta știe că a dat de ceva bun. Iar Francesca e așa de naivă că nu-și dă seama. Dar *eu nu sunt* prost. Pot să-mi dau seama de un profitor când îl văd.

Indiferent ce ar fi încercat Nikki să spună ca să-i înlăture temerile, Mark nu putea fi înduplecat. Făcuseră dragoste mai mult de mântuială, iar Mark se suci și răsuci în pat în timp ce ea stătea întinsă lângă el, frustrată și nemulțumită.

Și ce dacă tipul ăla umbla după banii Francescăi? Erau banii ei, să se descurce. E destul de mare – în toate privințele, se gândi vicioasă Nikki – ca să-și poarte singură de grijă. Ce se întâmpla cu Mark? Ce-i păsa lui? De ce se încăpățâna să fie legat în continuare de soția lui? Dacă era sinceră cu ea însăși, singurul răspuns pe care și-l putea da Nikki era că Mark încă are sentimente de afecțiune pentru Francesca. Altfel nu ar fi reacționat niciodată atât de puternic de fiecare dată când aveau o discuție pe tema asta. De ce n-o sunase pe soția lui să-i spună că era de acord cu vânzarea casei? De ce a trebuit să traverseze tot ținutul Howth ca să-i spună personal decizia lui? Era doar un pretext ca s-o vadă? Încă o mai iubea pe Francesca?

Nikki se șterse pe mâini, se duse pe verandă și se așeză în scaunul balansoar. Briza marină îi arunca părul în ochi și ea și-l dădu la o parte cu nervozitate. Simțea că luptă pentru o cauză pierdută. Francesca, în schimb, părea să dețină toate atuurile și știa cum să le joace. Poate că tipul ăsta, Ralph e doar un șiretlic prin care să-l facă pe Mark atât de gelos încât să se întoarcă la ea. Asta chiar *ar fi* umilitor. Nikki n-ar mai putea rămâne nici o clipă în Eurobank Irl. Dar ce-ar putea face altceva? Trebuia să

se gândească la ceva, și repede, ca să-l țină pe Mark legat de ea.

Exista o singură modalitate în sensul ăsta, dar era puțin cam drastică. Și, pe lângă asta, adevărul era că Nikki nu voia ca Mark să fie obligat să stea cu ea. Mai mult decât orice, își dorea ca el să fie împreună cu ea pentru că acolo își dorește într-adevăr el să fie. Numai așa putea fi Nikki împăcată sufletește. În ce dezastru ajunsese viața ei! În adâncul sufletului, știa că, oricât de greu îi era să trăiască cu Mark, ar fi fost imposibil să continue fără el. Pe de altă parte, dacă rămâneau împreună, tot timpul va fi în condițiile impuse de el. Era o prostie să se gândească că ar putea fi altfel.

— Va fi plăcerea mea să vă evaluez casa, doamnă Kirwan, dacă îmi spuneți o zi și o oră convenabilă ca să ne întâlnim, spuse William Lloyd, de la Agenția Imobiliară, de Licitație și Evaluare, Lloyd and Flood.

— Cum vi se pare mâine dimineață, la unsprezece? În timpul săptămânii lucrez, sugeră Francesca.

— Foarte bine. Voi fi acolo. Nu veți avea dificultăți în a vinde casa, doamnă Kirwan, deși e mijlocul verii, un moment deloc propice pentru piața imobiliară. Dar întotdeauna există o revigorare la sfârșitul lui august, septembrie.

— E foarte bine, oricând se poate, răspunse Francesca. Ne vedem sâmbătă.

— Sigur. La revedere, doamnă Kirwan.

Francesca puse receptorul înapoi în furcă. Asta era. Acum intrase în horă, trebuia să joace. Panoul cu înscrisul „De vânzare" va fi gata săptămâna viitoare, se gândi ea cu puțină tristețe.

Eliberează-te, relaxează-te, mergi mai departe. Mica incantație îi veni din nou în minte. Vânzarea casei va fi într-adevăr o bună ocazie de a uita trecutul și de a merge mai departe, recunoscu ea. Atunci nu va mai fi cale de întoarcere. Nu-i făcea deloc plăcere să-l sune pe Mark și să-l anunțe că apelase la serviciile unei agenții. Nu mai putea îndura încă un șir de jigniri. Dar se gândi la altceva. Desigur. De ce nu îi venise ideea mai devreme? Căută în geantă după portofelul ei și scose de acolo o carte de vizită a lui Mark. Nu apucase încă s-o arunce. Cu atât mai bine, se gândi ea, studiind detaliile acesteia. Se așeză la computer și se conectă la server pentru a trimite un e-mail. Asta însemna că nu mai era nevoită să stea de vorbă cu nesuferitul ei soț, dar putea să-l țină la curent cu ultimele întâmplări.

Îi trimise un mesaj scurt prin care îi spunea de alegerea privind agenția imobiliară. Făcu o pauză, întrebându-se dacă să scrie: *dacă ești și tu de acord?*, dar se decise că asta ar fi însemnat într-un fel că-i cere permisiunea, lucru care nu era deloc adevărat. Încheie simplu, spunându-i că o să-l țină la curent. Reciti cu atenție mesajul înainte de a-l trimite și se întreba ce răspuns va primi.

A fost o zi agitată. Se ridica și se așeza iar pe scaun la fiecare zece minute, pentru a vedea dacă Mark îi răspunsese și de câte ori suna telefonul, sărea în picioare, pe jumătate așteptându-se să fie Mark, declamând isteric în receptor. În același timp, spera ca și Ralph să sune să o întrebe cum se simte, probabil să sugereze o întâlnire la cină în week-end. Cum se făcu ora patru și nici unul din ei nu o contactă, se simți cumplit dezamăgită. Din fericire, Ken era plecat de la birou toată ziua și nu putea să observe că azi era întoarsă pe dos.

La ora cinci fără zece mai verifică o dată e-mail-ul. I se puse un gol în stomac când văzu că are un mesaj. *Bine*, era răspunsul lui scurt și pe ea o înfurie inexplicabil. Doar atât era în stare să spună? Uneori era teribil de copilăros.

Se duse acasă prost-dispusă și timp de mai multe ore, se ocupă de curățenie în bucătărie de la a la z, în ciuda faptului că angajase o femeie care venea să curețe o dată pe săptămână și care ar fi fost jignită de moarte dacă ar fi știut ce are de gând Francesca.

În acea seară, se duse la culcare deziluzionată. Acum, că luase hotărârea să iasă în oraș cu Ralph, cel puțin ar fi putut și el s-o sune, se gândi ea irațional, stând în pat și răsfoind fără chef paginile revistei *Vanity Fair*. Poate că-l alungase de tot cu refuzurile ei. Atunci, se dădea bătut prea ușor, dacă într-adevăr ăsta era motivul, se gândi ea îmbufnată. Poate că ar trebui să-l sune ea. Așa se procedează în ziua de azi. Femeile nu mai așteaptă lângă telefon, să fie sunate de bărbați. Li se permite acum să ia inițiativa. Este o societate egalitară. Mult diferită de cea în care crescuse ea.

Dacă nu primește nici un semn de la el în week-end, o să-l sune ea luni, decise Francesca, citind rubrica de horoscop de la sfârșitul revistei. Era totul despre Saturn aflat în a șaptea casă și alte aiureli din care nu înțelegea nimic. Nu-i era de nici un ajutor, concluzionă stingând lampa de lângă pat și așteptând s-o ia somnul.

Mark căscă. Nikki se dusese la culcare de multă vreme. Ar fi trebuit și el să facă la fel, dar voia să fie puțin singur. Ieși pe balcon și privi luminile de la ferestrele celorlalte apartamente din complex. Mici felinare iluminau aleile din jur, oferind arbuștilor și florilor forme și

umbre ciudate în întunericul nopții. Briza șuiera șoptit printre ramurile copacilor, purtând cu ea parfum de caprifoi. O lună nouă argintie atârna într-o parte pe cer și stelele de-abia scânteiau. Era greu să le observi în oraș. Pe veranda casei de pe plajă, în noaptea neagră ca cerneala, stelele străluceau puternic și păreau așa de aproape încât Mark avea impresia că poate ajunge la ele și le poate lua cu mâna de pe cerul negru ca de catifea. Era păcat că se agitase atâta din cauza aventurii Francescăi. Stricase o seară plăcută atât pentru el, cât și pentru Nikki.

Mark își întinse picioarele în față. Deci casa era, în cele din urmă, scoasă la vânzare. Primise e-mail-ul Francescăi oarecum surprins. Cât fuseseră împreună, soția lui habar nu avea cum să lucreze cu un computer și iată că acum trimitea e-mail-uri. Ce urma? se întreba el mirat.

Nu avea ce să comenteze referitor la agenția imobiliară aleasă. Lloyd and Flood erau primii pe piață. N-o să fie probleme, așa că ea, să se descurce singură mai departe, se gândi el cu încăpățânare. Din partea lui, Francesca putea să continue tărășenia asta și să se poarte ca Iuda. Curând, el nu va mai avea nici un cămin al lui. Va trebui să ia măsuri în acest sens. Nu se vedea trăind tot restul vieții în apartamentul lui Nikki. Era de neconceput. Lui îi place să fie pe propriile picioare. Trebuie să ia niște decizii. Inima i se strânse gândindu-se la asta.

Se simți cuprins de singurătate. Tot ceea ce știa el, tot ceea ce îi era familiar se schimbase complet. Odată, viitorul nu-l înspăimânta cu nimic, astăzi se simțea însă ca un vas în derivă, la marginea unui vârtej de apă. Vânzarea casei va reprezenta sfârșitul unui capitol pentru el și unde se va duce de aici, habar nu avea.

*

Ralph zăcea pe podea sforăind, cu o sticlă goală de whisky lângă el. Sună telefonul, dar țârâitul pregnant al acestuia nu avu nici un efect asupra creierului lui intoxicat de alcool. Suna în continuu, la intervale regulate, fără nici un rost. Amurgul se transformă în întuneric și, încet, orele nopții trecură până când fâșii de un roz pal apărură la răsărit, vestind zorii unei noi zile. Uitând de tot și de toate, Ralph dormea într-o amorțire totală, datorată beției, cu un mic zâmbet arcuit în jurul buzelor.

45

Francesca era în bucătărie, savurând o ceașcă de cafea. Sus îl putea auzi pe agentul William Lloyd, plimbându-se din cameră în cameră. Îl urmărise cum își făcea notițe în agenda cu îmbrăcăminte de piele și se întreba curioasă oare ce descriere primise casa ei. Era aproape indiferentă acum privind vânzarea. Cu cât avea loc mai repede, cu atât mai bine.

O dată ce William Lloyd va pleca cu agenda lui cu tot, Francesca o să înceapă să elibereze absolut tot din casă. Și încă un lucru mai avea de făcut cât mai repede, să le spună părinților ei că divorțează. Dar nu va fi deloc plăcut. Millie îi spusese că mama lor se roagă la Sf. Iuda, patronul cauzelor pierdute, ca ea și Mark să se împace.

Slabe șanse, se gândi Francesca, dat fiind că ei doi de-abia mai reușeau să poarte o conversație fără să facă schimb de insulte.

Îl auzi pe agent cum se învârte și se uită prin baie. Era extrem de meticulos. Stătuse atâta timp sus, în dormitoare, că probabil scrie un roman, se gândi ea nervoasă. Nici un telefon de la Ralph până acum. În week-end-ul ăsta o să ia cina singură, ca de obicei, de altfel.

Într-un final, agentul coborî scările și veni în bucătărie.

— Excelentă casă, doamnă Kirwan, spuse el, frecându-și mâinile. Nici nu-mi puteam dori ceva mai bun. O să-l aduc pe fotograf să ia câteva instantanee când vă convine și dumneavoastră.

— Cu cât mai repede, cu atât mai bine. Sunt nerăbdătoare să vând, îl informă politicos Francesca.

— Bine, bine, asta îmi place să aud. O să mă uit și în curte, dacă nu vă deranjează. Carnețelul negru ieși iar la iveală când ea deschise ușile franceze pentru a-i da voie lui William Lloyd să intre în grădină. Îl văzu cum scrie de zor stând pe verandă și nu se putu abține să nu zâmbească. Mai mult ca sigur scrie un roman, sau cel puțin un anunț de o pagină întreagă în *Irish Times*.

Week-end-ul trecu liniștit. Acum că vânzarea se pusese în mișcare, voia să se termine. Era prea dureros să mai rămână. Se simți cuprinsă de un sentiment de eșec. Nu așa ar fi trebuit să decurgă lucrurile. Umplu saci întregi de tot felul de catrafuse și genți pline cu lucruri de pomană, hotărâtă să fie de neînduplecat. Dar era o treabă tristă, căci amintiri după amintiri ieșeau la iveală și ea plângea după reminiscența a ceea ce fusese odată o căsnicie fericită.

— Ești foarte tristă și abătută, Frannie. Ce s-a întâmplat? o întrebă Ken într-o pauză de cafea, luni la prânz.

— Am scos casa la vânzare. Am tot aruncat vechituri de pe-acolo și am dat o grămadă de lucruri de pomană. M-am simțit teribil de singură, se confesă ea.

— E greu, știu. Mai ales că trebuie să te ocupi singură de toate, să iei decizii ce să păstrezi și ce să arunci. Nu te ajută și soțul tău?

— Glumești? Ultima dată când am fost în aceeași cameră i-am mutat falca în partea cealaltă, îi spuse Francesca.

— Aoleu! Ken se strâmbă. Atât de rău?

— Atât de rău.

— Atunci lasă-l pe el să-și facă ordine în lucrurile lui când nu ești tu acasă, sugeră Ken.

— Păi, așa o să fac. O dată ce va apărea anunțul de vânzare în ziare, o să-i trimit un e-mail și o să-i spun să pună umărul la treabă, declară Francessca. Și dacă face pe nebunul, o să-i arunc toate lucrurile la gunoi.

— Ești complet neîndurătoare? o tachină Ken.

— Ai putea să-mi dai liber o oră-două săptămâna asta, ca să vină fotograful să facă niște poze ale casei?

— Mi-e teamă să te refuz, spuse Ken. Nu vreau să mă trezesc cu o palmă peste față, mersi.

— Nu mai spune nimănui de incidentul ăsta, îl avertiză Francesca.

— *Moi*? Eu nu știu nimic, o asigură el. Ia-ți liber când vrei și cât ai nevoie.

Miercuri dimineață, trimitea dosare de presă clienților când sună telefonul.

— Ken Kennedy PR, cu ce vă putem ajuta? răspunse ea politicos.

— Însoțește-mă la cină, auzi o voce familiară.

— Bună, spuse ea, zâmbind. Ce faci?

— Am fost extrem de ocupat, spuse Ralph. Brenda Caroll a avut de respectat un termen limită cu articolul „Soluții de evitare a stresului pentru femeile de carieră". Și a trebuit să mă ocup și de o licitație de artă. Tu cum te mai simți?

— Ei bine, a venit agentul imobiliar. Anunțul de vânzare o să apară în presă săptămâna viitoare... Telefonul sună pe cealaltă linie. Stai un pic, am un apel în cealaltă parte.

— Ascultă, ce-ai zice să vin să te iau diseară de acasă, pe la șapte? Mergem să mâncăm ceva și mai stăm de vorbă? sugeră el.

— Bine, atunci, spuse repede Francesca. Trebuie să te las.

Termină de vorbit și cu celălalt apelant, organizatorul unui festival de teatru, apoi se așeză pe scaunul ei, rontăind capacul pixului. Cu ce se va îmbrăca diseară? Va avea timp la prânz să tragă o fugă până la coafor? Voia să arate cât mai bine. Ridică telefonul și o sună pe Millie să-i spună noutățile. Sora ei va pleca în Franța cât de curând, pentru o lună întreagă. O să-i simtă lipsa. Ele două fuseseră tot timpul apropiate, iar Millie se dovedise un umăr de nădejde pentru ea de când se despărțise de Mark. Era norocoasă cu o așa soră.

Ralph amestecă o linguriță de Alka-Seltzer în paharul cu apă și-l dădu pe gât. Se simțea groaznic. Se întoarse la laptop-ul lui și încercă să se concentreze asupra unui articol pe care îl scria despre antichitățile dintr-un magazin de lux. Îi îndrugase Francescăi numai minciuni, se gândi el dezamăgit. Astăzi era, de fapt, prima zi când se apucase de lucru după ultima sa chefuială. Gata, până aici, își promise el. Se jură că de data asta o să renunțe definitiv la băutură. Din greșeală, închise fișierul, începând să înjure. Mâinile nu-i erau prea sigure; tot apăsa tastele greșit. Și trebuia să termine articolul la timp. Nu-și putea permite să piardă onorariul, avea nevoie de bani ca să plătească pensia alimentară. Dacă va întârzia cu un minut, Jill o să-i sară în spate, zgâriind ca o pisică. Și-așa îl făcuse cu ou și cu oțet pentru că nu se prezentase la piesa de teatru a lui Sally. Ar putea să se ducă să-și ia fiica de la școală și să discute cu fosta lui soție mâine.

Dar trebuie întâi să vorbească cu Jill pentru că, altfel, o să-i facă un adevărat tărăboi.

Ridică receptorul și formă numărul soției sale.

— Bună, eu sunt.

— Ce vrei? îl întrebă Jill cu răceală.

— Speram s-o pot lua pe Sally mâine de la școală și să ne petrecem împreună după-amiaza.

— Eu nu-i spun nimic copilei. Dacă ajungi acolo, foarte bine, dacă nu, barem așa nu-și mai face iluzii. Eu oricum mă duc s-o iau de la școală. O să-mi asum riscul că tu nu o să apari.

— Nu e nevoie... era pe punctul de a protesta vehement când ea îi închise telefonul în nas. Ralph bombăni enervat. O femeie cu toane era singurul lucru care-i mai trebuia acum. Jill nu-l slăbea niciodată. Mereu se aștepta la prea mult din partea lui. Este și el doar un om, pentru numele lui Dumnezeu.

Slavă cerului că avea acum o femeie atât de blândă și de încântătoare ca Francesca. De-abia aștepta s-o vadă din nou.

Soneria de la intrare o luă prin surprindere pe Francesca, care era aproape să-și scrântească glezna, împiedicându-se de aparatul ei de epilat, Ladyshave. Se uită la ceasul de pe noptieră: doar șase și jumătate. Ralph trebuia să vină de-abia peste o oră. Și nu putea fi din nou Mark. N-ar fi fost în stare să mai facă față unei alte serii de certuri. Se strecură repede în dormitorul lui Owen pentru a trage cu coada ochiului pe fereastră, să vadă dacă mașina lui Mark era cumva pe alee. Nu era. Din nefericire, nu putea vedea cine se află la ușa principală. Își strânse mai bine cordonul de la halat și coborî scările.

I se făcu rău când deschise ușa și o văzu pe Viv Cassidy zâmbindu-i dulceag.

— Francesca, dragă. Am avut un adevărat șoc când am văzu semnul cu „De vânzare". Sunt *distrusă* la gândul că vă pierdem ca vecini.

— Ah, Viv, bună. Intră. Nu te pot servi cu nimic. Tocmai mă pregătesc să plec, spuse ea politicos.

— Undeva drăguț? clipi nărăvaș Viv.

— Nu știu încă.

— Ah, o surpriză. Cu cineva special, sper, continuă ea să iscodească.

— Doar un coleg de serviciu, murmură Francesca.

— Dragă, ai fost așa de norocoasă să obții slujba asta. A picat ca din cer, tocmai la țanc. Unele femei reușesc atât de greu să-și revină când căsnicia lor ia sfârșit. Tu te-ai descurcat minunat. Era un dram de acuză în observația atât de mieroasă a vecinei ei. Fracescăi îi venea să spună *Îmi cer scuze că n-am căzut la pat de durere, Viv, și că n-am ajuns la spitalul de nebuni doar ca să-ți fac ție pe plac.* Dar nu spuse nimic.

— Și, dragă, cât ceri pe casă? Ar fi bine să știm prețul ca să ne putem orienta și noi dacă ne gândim vreodată să ne mutăm.

— O să apară în toate ziarele cu anunțuri imobiliare, foarte curând, Viv. Acum, chiar că trebuie să plec, dar mulțumesc că ai trecut pe aici. Și o împinse pe vecina ei indiscretă afară, pe ușă.

— Dar unde te muți? întrebă Viv cu glasul subțiat, deranjată.

— Habar n-am. Pa, Viv, spuse veselă Francesca.

— Ești sigură că procedezi înțelept, dragă? Oamenii pot face mari greșeli când sunt sub stres. *Foarte* mari greșeli, adăugă ea, ca să accentueze.

— Sunt perfect sigură că fac ceea ce trebuie. Acum, pa. Francesca îi făcu semn de adio cu mâna și închise ușa. Babă mahalagioaică, murmură ea alergând pe scări, spre dormitor. Viv era cu siguranță o persoană de care nu o să-i fie dor. Se postă în fața dulapului cu îmbrăcăminte. Ralph nu menționase unde o să ia cina. Să se îmbrace elegant sau comod? Era un loc formal, informal sau super luxos?

După ce încercă cinci variante, se hotărî asupra unei bluze negre fără mâneci, marca Dolce and Gabbana și o pereche de pantaloni de olandă crem, iar deasupra o jachetă cambrată, tot neagră. Era și informal, și elegant. Ar trebui să se potrivească. Își strecură pe mână o brățară îngustă de aur și o pereche de cercei de aur în urechi. Nu voia să exagereze cu bijuteriile. Se studie critic în oglindă. Cu siguranță arăta mai bine decât în urmă cu trei luni, recunoscu ea. Reușise să nu se mai îngrașe, dar nu i-ar fi stricat deloc să mai dea jos cel puțin trei kilograme. Încă mai era bronzată. Ochii îi erau limpezi și strălucitori, părul lucios. Nu-i rău pentru o damă de patruzeci de ani. Se dădu cu ruj roz-coral pe buze și se așeză, ca să-și lăcuiască unghiile.

Viv era o javră așa de invidioasă, se gândi ea. Da, slujba îi picase la țanc și nici nu avea greutăți financiare, dar asta datorită circumstanțelor norocoase. Trauma emoțională fusese însă la fel de cruntă. Cel puțin ea își revenise din șoc și depresie și își continuase viața. Și dacă lui Viv sau altcuiva nu-i convenea, asta era problema lor. Francesca era mândră de ea însăși. Suflă peste unghii ca oja să se usuce. Oamenii sunt ciudați, asta e sigur. Mark ar fi vrut ca ea să rămână în ruină, să depindă de el tot restul vieții ei, în timp ce el se lăfăia în noua relație. Viv

nu părea să înghită ideea că totul îi merge de minune vecinei ei. Ei bine, ghinionul lor! Nu trebuie să dea socoteală nimănui. Este o femeie independentă, stăpână pe propria soartă, se gândi ea rânjind. Ce bine suna fraza asta! Stăpână pe propria soartă!

Se întreba dacă Ralph va sosi la timp. Ei îi plăcea punctualitatea; considera că denotă respect. Ralph are manire frumoase, de modă veche. Ocolise mașina și venise să țină portiera deschisă pentru ea. Se simțise atunci atât de feminină. Un lucru atât de banal, dar care o atrăgea deosebit, se gândi ea zâmbind ușor.

Ralph sosi la șapte și douăzeci și nouă de minute. Avea în brațe un buchet de liliac alb.

— Pentru tine. El făcu o mică plecăciune, galant.

— Sunt minunate, Ralph. Mulțumesc. Era foarte impresionată.

— Arăți extraordinar. Privirea lui intensă o cuprinse încet, de sus în jos.

Ea zâmbi.

— Și tu arăți destul de ferchеș. El purta un costum simplu bej și un tricou negru pe dedesubt. Se potrivea cu statura lui înaltă și subțire. Avea însă ochii obosiți și ușor înroșiți. Probabil că a stat mult în fața computerului, se gândi ea plină de compasiune.

— Îți surâde la Trocadero? Sau La Stampa? Încă nu am făcut nici o rezervare, ziceam să ne încercăm norocul.

— Am putea foarte bine să mergem undeva aici, în Howth. La King Sitric putem lua o porție grozavă de fructe de mare și după aceea ne putem plimba pe chei, dacă vrei, desigur, sugeră ea puțin ezitant. Acum că el se afla aici, îmbrăcat la patru ace, începuse să fie puțin timidă.

— Perfect! Ar fi foarte frumos, încuviință el. Chiar simt nevoia de aer proaspăt.

— Ai stat cu ochii fixați pe monitor prea mult timp?

— Mda, cam așa ceva, presupun, răspunse Ralph. Ești gata? Sper că ți-e foame?

— Sunt lihnită, râse Francesca. Trebuie să-ți mărturisesc că eram puțin emoționată privind seara asta, așa că nu am mâncat aproape nimic azi.

— Emoționată? Tu? Pentru că iei cina cu mine?

— Nu uita că tu ai un avantaj de un an asupra mea, îi reaminti ea. Asta e prima mea întâlnire cu alt bărbat de când m-am despărțit de Mark.

— Adevărat. Dar sunt un adevărat pisoiaș, o asigură el, în timp ce ea încuia ușa casei.

Cina a fost o adevărată plăcere. Discutară și râseră ca și cum se cunoșteau de ani de zile, iar mâncarea era delicioasă. Francesca a luat calcan cu lămâie și unt de migdale; Ralph – biban umplut. Pe măsură ce sorbea dintr-un pahar rece de vin alb, Francesca începu să se relaxeze. Era într-adevăr plăcut să se afle din nou în compania unui bărbat, se gândi ea. Ken era un dulce, dar mult mai tânăr decât ea, plus că îi era șef: nu era același lucru. Ralph era un bărbat matur, sofisticat, de vârsta ei și o companie încântătoare. Nu mai râsese așa de luni de zile. Doar mult mai târziu, în timp ce se plimbau pe chei, fugi cu gândul la Mark. Una din multele ei fantome.

Ralph îi observă tăcerea.

— Ce s-a întâmplat? Ți-e frig? o întrebă el îngrijorat.

— Nu, nu, mi-e bine. Este o seară încântătoare, șopti ea.

— Dar? o privi el întrebător.

— Of, e o prostie, zău, spuse ea jenată. De fapt, eu și Mark obișnuiam să ne plimbăm deseori pe aici. E puțin cam ciudat să fiu din nou prin aceste locuri, dar cu alt bărbat.

— Încă îți mai iubești soțul? o întrebă el direct.

Francesca se opri și se întoarse cu fața spre mare. Luna arunca raze argintii pe apele cu nuanțe indigo. De câte ori stătuse ea aici și privise luna împreună cu Mark? Nu așa de mult în ultimii ani, dar, în vremurile bune ale căsniciei lor, multe momente fericite și le petrecuse cu el pe dig. Fusese o prostie să-l aducă pe Ralph aici. Nu gândise logic. Și cea mai mare nebunie era că se simțea puțin vinovată. Asta o uimea cel mai mult.

— Încă îl mai iubești? insistă Ralph, privind-o fix, cu ochii lui mari și căprui.

Francesca dădu din cap.

— Nu știu, Ralph. Pur și simplu nu știu. Am vrut din tot sufletul să ies cu tine, dar ciudățenia este că simt că-l înșel. Vrei să mă duci acasă, te rog? îl întrebă ea.

— Dacă asta vrei, Francesca, te voi duce acasă, spuse dezamăgit Ralph.

— Mersi, șopti ea.

Nu-l invită în casă. Nu se simțea în stare. Se aplecă spre el și-l sărută ușor pe obraz.

— Îmi pare rău, spuse ea cu vocea scăzută.

— E în ordine. Te sun eu, spuse cu blândețe Ralph.

— Chiar o să mă suni? îl întrebă ea, surprinsă. Credea că dăduse deja cu piciorul la tot.

— Francesca, prin ceea ce treci tu acum este normal. Dar o să-ți treacă. Crede-mă. Probabil că o să-ți fie mai ușor când vei avea locuința ta și când nu vor mai exista amintirile. Nimic din trecut. M-am simțit foarte bine cu tine și sper să repetăm experiența.

— Și eu m-am simțit nemaipomenit, Ralph. A fost foarte plăcut. Îmi pare rău că am stricat totul la sfârșit.

— E absolut normal, te asigur. Sau altfel, înseamnă că-mi

pierd eu îndemânarea, o tachină el. Noapte bună, Francesca.

Ea îl privi cum iese cu mașina de pe alee și într-un fel îi părea rău. De ce se simțise atât de prost în final? Era ridicol. Întrebarea lui Ralph îi răsuna încă în urechi când intră în casa mare și goală. Îl mai iubea pe Mark?

Încuie ușa în urma ei și setă alarma. Trixie veni târându-se din bucătărie ca s-o întâmpine și Francesca își îngropă fața în blănița ei moale. Tristețea resimțită acolo pe chei se datora faptului că încă își mai iubea soțul sau că își dădea în cele din urmă seama că mariajul lor se terminase definitiv? Un pic din amândouă, presupuse. În ciuda a tot ce se întâmplase între ei doi, Mark este tatăl copiilor ei și i-a fost partener de viață douăzeci și doi de ani. Cum ar putea să dispară de aici și ultima fărâmă de dragoste? Era timpul să înceteze cu lupta. Era timpul să încerce să-și vindece rănile. Timpul s-o ia din nou de la zero, timpul pentru un nou început.

46

Crezi că am putea lua prânzul împreună, dar fără să ne certăm?

Mark studie e-mail-ul Francescăi. Trebui să recunoască: fusese plăcut surprins când l-a primit. Era o adevărată schimbare față de obișnuitele ei tirade acuzatoare. Era normal să ia masa împreună și să discute, presupuse el. Nu putea rămâne cu cuțitul la gât tot restul vieții și, pe lângă asta, avocatul îl sfătuise să trateze acest divorț cât mai amical posibil.

Mâine. 12.30. La Dobbins? Dacă tu nu mă certi, nici eu.

Aștepta nerăbdător răspunsul ei. Din fericire, nu veni prea târziu.

1 p.m. La Marcello? OK!

Mark zâmbi. Marcello era unul din restaurantele ei preferate. Unul micuț și intim, pe canal. O alegere perfectă pentru un prânz civilizat între doi foști soți. Se roti pe scaun și se așeză la tastatură, scriind:

La Marcello e foarte bine. Ne vedem acolo.

Mark își apelă secretara:

— Rezervă-mi o masă pentru două persoane la Mar-

cello, e pe canal. La ora unu mâine, te rog, o informă el. Era nerăbdător. Comunicarea prin e-mail cu Francesca i se păru chiar ilegală. Cu siguranță, Nikki nu ar fi prea fericită să afle că va lua prânzul cu soția lui. Dar nici n-o să-i pomenească de asta, se hotărî el. Viața lui era deja prea complicată. Și va fi realmente drăguț să se întâlnească cu Francesca într-o atmosferă destinsă, fără certuri. Își promise să facă eforturi de a nu intra în contradictoriu. Fără remarci usturătoare despre iubitul ei. Va fi greu, dar dacă și ea este pregătită să facă eforturi, atunci e de acord. Îi respecta bunul simț cu care procedase când i-a trimis mesajul de împăcare prin e-mail. Dar, de fapt, știa că soția lui nu obișnuia să poarte pică prea mult timp. Când se mai certaseră, ea se oferise mereu prima să ajungă la o conciliere.

Mark zâmbi. De-abia aștepta prânzul de mâine. Parcă s-ar fi dus la o întâlnire cu iubita, se gândi el amuzat. O întâlnire cu soția lui – cine s-ar fi gândit.

Francesca studie mesajul soțului ei cu multă satisfacție. Marcello era un restaurant care îi trezea amintiri frumoase legate de ei doi și era mai ușor pentru ea să ajungă acolo decât în centrul orașului. Cel puțin, el fusese de acord cu propunerea ei. Era un început. Evident, Mark se mai calmase de la ultima lor confruntare. Era o adevărată nebunie să se războiască în felul ăsta, era prea obositor și risipitor de energie. Spera ca, a doua zi, să-și rezolve divergențele de opinie sau cel puțin să poarte civilizat o discuție despre situația lor financiară. Voia să arate cât putea ea de bine. Poate se va duce în oraș pentru o oră și își va cumpăra ceva nou cu ocazia asta. Nu-și mai înnoise garderoba de mult timp și dorea să poarte

ceva în care Mark n-o mai văzuse îmbrăcată. Păcat că nu mai avea timp să treacă pe la Diffusion, în Clontarf. Acest boutique avea obiecte de îmbrăcăminte extrem de stilate și elegante, dar, din nefericire, timpul ei era limitat.

Chemă un taxi. Timpul este esențial, nu trebuie să-l irosească căutând loc de parcare.

La unu și un sfert fix, taxiul o lăsă în capătul străzii Grafton. La unu și cincizeci de minute, făcu semn unui alt taxi ca s-o ducă înapoi, acum posesoarea mulțumită a unui costum extrem de șic, Jil Sander. Perfect, se gândi fericită Francesca. Așeză pungile pe locul din dreapta și îi dădu șoferului adresa de la birou. O fustă gri și o jachetă trei sferturi cambrată, cu o croială superbă îi dădeau un aspect elegant, care parcă spunea „nu te pune cu mine". O cămașă neagră de mătase, pantofi cu toc înalt și geanta ei neagră Burberry și o să arate la fel de bine ca o femeie de carieră, cum e și domnișoara Nikki Langan. Dacă el își dorea o femeie de carieră, atunci asta o să aibă. O să se și coafeze puțin, dacă tot a mers până aici.

— Tu pune-te la punct, fetițo, și lasă-l să vadă ce pierde. Personal, cred că ești foarte iertătoare. Eu nu aș proceda astfel, declară Millie după ce Francesca o puse la curent cu ultimele noutăți.

— Știu. Dar e o nebunie să sărim așa, unul la gâtul celuilalt, și m-am simțit foarte ciudat plimbându-mă pe chei, cu Ralph. Am fost extrem de tristă că lucrurile s-au înrăutățit în halul ăsta între mine și Mark, explică Francesca.

— Dar nu a fost vina ta, evidențiie Millie.

— Știu. Dar ce-a fost a fost. Ralph mi-a spus ceva interesant alaltăieri. A zis că nu ceea ce ți se întâmplă e important, ci modul în care faci față la ceea ce ți se întâmplă. Și adevărul este că nu m-am descurcat prea bine.

— Francesca, nu ești o sfântă, ci o biată muritoare ca noi toți. Nu-l scoate acum basma curată pe Mark, ca apoi să te poată călca iar în picioare! o sfătui Millie. Mai ales că eu voi pleca luna viitoare și nu voi fi aici să te sfătuiesc și să te încurajez.

— Millie, luăm prânzul împreună, asta e tot. Trebuie să rezolv cumva cu lucrurile din casă, spuse răbdătoare Francesca.

— O să te mai vezi cu Ralph?

— Sper că da. Însă e extrem de ocupat, să știi. Mi-a spus că are o grămadă de termene limită de respectat, dar mi-a promis că o să mă sune.

— Îți place? Ți-ar plăcea să-l sufoci cu sărutări? întrebă Millie în obișnuitul ei stil direct.

Francesca râse.

— Cu siguranță, are un *je ne sais quoi*. Nu știu, Millie, nu prea mă interesează o relație amoroasă. Tot m-am gândit la Mark cât ne-am plimbat împreună.

— Ei bine, prostuțo, nu te mai duce în locuri în care ai fost și cu Mark, exclamă sora ei.

— Ai dreptate.

— Și sub nici o formă nu-l săruta pe Mark. Amintește-ți că e un rahat cu ochi! îi ordonă Millie.

— Termină!

— Of, Doamne, Francesca! Mă îngrijorezi, spuse alarmată sora ei. Iar te-a prins în mreje domnul Kirwan. Ai face bine să rămâi pe poziție și să vinzi casa.

— Dar asta și intenționez, Millie, rosti cu vocea ridicată Francesca.

— Bine! Sună-mă imediat ce ați terminat prânzul.

— Poate că așa o să fac!

— Ah, Francesca, nu mă lăsa în suspans.

— Nu o să te las, și nu-ți mai face griji, o liniști ea. Și-ar fi dorit să fie la fel de dură ca Millie. Uneori, blândețea era cel mai mare dușman al ei.

Intenționat, nu ajunse la fix la restaurant. Nu voia să pară prea nerăbdătoare și, pe lângă asta, voia să vadă expresia de pe fața soțului ei când ea va apărea în noul costum. Ken fluierase îndelung și tare când o observase de dimineață.

— Nu te întâlnești cu jurnalistul ăla, nu? o întrebă el alarmat.

— Nu, de ce? Francesca era surprinsă de atitudinea lui.

— Fii atentă, te rog, nu e un tip prea de încredere, spuse Ken.

— Ei bine, mie nu mi s-a părut așa, răspunse Francesca senină. Dar nu mă întâlnesc cu „acel jurnalist", mă întâlnesc cu soțul meu.

— E anotimpul împăcării? Îi veni ceva în minte. Of, nu, o să mă părăsești și nu o să mă pot descurca fără tine.

— Afurisit egoist, râse Francesca. Nu te părăsesc, dar pentru că te-ai dat de gol cu ocazia asta, mă aștept la o primă grasă. Pur și simplu iau prânzul cu Mark, ca să vedem cum rezolvăm problema legată de casă. OK?

— Dacă pleci, vreau un preaviz de un an.

— Nici o problemă. Francesca își ridică servieta.

— Du-te și toacă-l bine cu tocurile tale cui, Frannie. Succes!

— Mulțumesc, Kenneth. Și nu fi sadic. Pa.

Fără să vrea, avea furnicături pe șira spinării. Dacă ajungeau iar să se certe în restaurant? Ar fi un dezastru. O să depună eforturi speciale ca să nu facă nici o referire la Nikki. O să încerce să vorbească despre lucruri generale. Sau, în special, despre vânzarea casei și despre modul în care o să procedeze el cu lucrurile sale.

Opri mașina într-o parcare mică, se mai dădu la încheieturi cu puțin parfum Carolina Herrera 212, inspiră adânc și ieși din mașină.

Mark era așezat la o masă de două persoane, aproape de fereastră. Se ridică în picioare ca s-o întâmpine și ea observă modul în care ochii lui se măriră admirativ când o văzu.

Bine, se gândi satisfăcută. Costumul meritase fiecare bănuț.

— Bună, Mark, spuse ea calm. Deci, iată-ne.

47

— Bună, Francesca, spuse el încet. Arăți foarte bine.

— Mersi. Își zâmbiră nesiguri unul altuia. Ochii lui se încrețiră în modul acela atrăgător care ei îi plăcuse mereu. I se făcu milă de el văzându-l cât de obosit arată. Mark muncea prea mult. Întotdeauna îi spunea s-o lase mai moale. E puțin cam ciudat, remarcă ea, uitând că trebuia să fie calmă și cumpănită.

— Știu. El se așeză în scaunul din fața ei. Mă bucur că putem sta de vorbă.

— Uite ce e, înainte să comandăm, vreau doar să-ți spun că îmi pare rău că te-am plesnit alaltăieri.

— E în ordine, meritam, replică Mark. Îmi pare rău că te-am numit cățea pe două picioare.

— Presupun că am exagerat amândoi, recunoscu Francesca.

Mark începu să se joace cu lingura de supă.

— Trebuie să-ți mărturisesc că am fost surprins să primesc mesajul tău.

Francesca zâmbi. El se fâțâia în continuu, parcă n-avea astâmpăr.

— Ei bine, semnul cu „De vânzare" e pregătit. Săptămâna viitoare va apărea anunțul și în ziare. Va trebui să

ținem mai des legătura și e oribil să ne certăm tot timpul. Ce-a fost a fost. Tu ai făcut o alegere, și eu am făcut la fel și trebuie să mergem mai departe.

— Așa este. Mark făcu o grimasă. Mi-aș fi dorit însă să nu renunțăm la casă.

Francesca simți că o cuprinde exasperarea, apoi se simți rănită. Lui îi păsa mai mult de afurisita de casă decât de ea. Ce lovitură pentru mândria ei! Dar rămase tăcută.

— Ar trebui să comandăm, spuse Mark. Fac eu cinste.

— Jumi-juma, îl repezi hotărâtă Francesca. Era tentată să spună: *din salariul meu de nimic*, dar se abținu. Nu era nici locul, nici timpul. Venise aici în spiritul reconcilierii.

— Te-ai schimbat, să știi, râse Mark. Mi-e și teamă de tine acum, ești așa de categorică.

— Nu e nimic rău în asta, spuse Francesca cu însuflețire. Nu vreau aperitiv. Doar o friptură de miel.

— Și eu la fel. N-am mai mâncat miel de nu mai țin minte. Mi-e dor de friptura ta și de piureul de pere.

Francesca ridică din sprâncene.

— Nikki nu-ți gătește?

— Ba da, dar ea se dă în vânt mai mult după paste făinoase și orez, o informă Mark. Mâncare sănătoasă.

— Dar arăți bine și așa. Francesca nu-și putu ascunde ironia din voce. Ce voia el să spună? Că ea îi gătise mâncare grea, nesănătoasă?

— Desigur, acum mă duc și la sala de forță, ajută și asta, adăugă grăbit Mark, dându-și seama de ceea ce spusese. Din fericire, ospătarul sosi să le ia comanda.

— Care va să zică... Mark se așeză din nou comod pe scaun, după ce ospătarul plecă. Pancarda e gata.

— Mda. E straniu s-o văd acolo. Parcă ireal. Viv Cassidy aproape că și-a rupt gâtul tot pândindu-mă ca să mă

prindă acasă și să mă supună unui interogatoriu. N-o să-i duc deloc dorul, spuse caustic Francesca.

— Nici eu, zâmbi Mark. Mai ai de gând să cumperi casa aceea transformată din grajduri?

— E prea târziu. Au primit o ofertă cu banii peșin. Trebuie să caut în altă parte. Ea luă o gură din paharul cu apă minerală.

— Oo! El avu bunul simț să pară rușinat. Îmi pare rău că nu ți-am fost de ajutor. Am fost șocat că vrei să vinzi, mi s-au încețoșat mințile.

Francesca strânse din umeri.

— Mai sunt o grămadă de case de vânzare. O să găsesc ceva în altă parte.

Mark se aplecă peste masă.

— Francesca, ești sigură că vrei să vindem casa? spuse el pe un ton sincer. Te-ai gândit bine? Ești absolut sigură că nu e doar o decizie impulsivă pe care s-o regreți mai târziu?

Francesca dădu din cap.

— Mark, mă descurc singură de peste opt luni de zile, am avut destul timp să mă gândesc, crede-mă. Căsnicia noastră a luat sfârșit. Ce rost mai are să stăm așa, între două luntre? Casa e prea mare pentru mine și, pe lângă asta, vreau un loc al meu. Din punct de vedere emoțional, îmi va fi mult mai bine.

— Atâta timp cât ești sigură...

— Sunt, spuse ea hotărâtă. De aceea am vrut să luăm prânzul împreună. Trebuie să vii acasă și să-ți iei de acolo lucrurile. Au mai rămas o grămadă de nimicuri de-ale tale și toate cărțile din biroul tău. Dar ce facem cu sticlăria și vesela? Ce facem cu picturile? Trebuie să rezolvăm problema asta. Tu ce intenționezi să faci cu ele?

— Presupun că o să le pun în depozit pentru o vreme. La Nikki nu am cum, nu e spațiu. Și ei nu-i place aglomerația, spuse el sec.

— Ai putea și tu să-ți cumperi o nouă locuință din partea ta de bani, spuse veselă Francesca. Dacă și Nikki și-ar vinde apartamentul, ați avea bani mai mulți, asta cu siguranță. Francesca încerca apele, curioasă să afle dacă Mark și Nikki aveau de gând să se mute undeva împreună, dar nedorind să-l întrebe acest lucru direct.

— O să vedem, spuse nehotărât Mark, pe măsură ce aroma rozmarinului semnala sosirea porțiilor de miel. Păstrară tăcerea în timp ce li se servea masa. Francesca se simțea surprinzător de flămândă.

— Le-ai spus părinților tăi? o întrebă Mark înfigând furculița într-o bucată din friptura zemoasă.

— Nu. Tu i-ai spus tatălui tău?

— Doamne, nu! exclamă Mark. Cum crezi că sunt? Curajos?

Francesca râse și gustă o bucată de morcov călit în unt.

— Știu *exact* cum te simți. Teribil, nu-i așa? Suntem trecuți de patruzeci de ani, pentru numele lui Dumnezeu. Avem copii la casele lor.

Mark se strâmbă.

— Indiferent cât de vârstnic ești, sunt momente când îți dai seama că, pentru părinții tăi, ești tot un copil.

— Când le voi spune de divorț, o s-o încasez bine de tot, bombăni Francesca. Dar cred că trebuie totuși să le spunem. Nu mi-ar plăcea să afle din ziare că am dat casa spre vânzare. Sunt sigură că ar prefera să știe întâi de la noi. Oricât de neplăcută ar fi vestea.

— Ești sigură în privința divorțului? riscă Mark s-o întrebe.

— Nu există nici un motiv să nu divorțăm. Îți oferă și ție libertatea de a face ce dorești și mie, la fel. Francesca îl privi peste marginea paharului. Era clar că el încă nu se împăcase cu ideea de a divorța. Millie avusese atâta dreptate.

— Ei bine, depinde complet de tine, șopti Mark.

— Nu vrei să fii liber ca să îți poți face planuri? îl întrebă curioasă Francesca.

— Sunt foarte fericit așa cum sunt.

— Sunt sigură că Nikki preferă să divorțezi.

— Chiar nu are importanță pentru noi, negă Mark.

— Înțeleg, șopti Francesca.

Speranța își croia drum în ochii lui Mark.

— Deci vrei să vindem doar casa și să uităm de divorț?

— Nu, cel mai bine ar fi să mergem până la capăt, spuse Francesca, închizând astfel orice șansă de scăpare.

Mark își drese vocea.

— Sper că nu te superi că te întreb, dar are legătură cu tipul pe care l-am văzut la tine?

Francesca își lăsă jos cuțitul și furculița.

— Mark, nu e deloc important dacă are sau nu vreo legătură. Tot vreau să divorțez. Dar, întâmplător, nu are nici o legătură cu Ralph sau cu alt bărbat. Ceea ce *eu* doresc contează de acum înainte. Poate sunt egoistă, dar așa gândesc.

— Ce meserie are, tipul ăsta, Ralph?

— E jurnalist. L-am întâlnit prin intermediul slujbei. Francesca își ridică din nou cuțitul și furculița și continuă să mănânce.

— E ciudat să mă gândesc la tine cu alt bărbat. Remarca îi scăpă lui Mark fără să vrea.

— Și eu am simțit la fel despre tine și ea.

Mark se aplecă pe lângă masă, spre soția lui, și îi luă mâna.

— N-am vrut niciodată să te rănesc, spuse el brusc. Nu am planificat nimic din toate astea.

— Mi-au plăcut întotdeauna degetele tale, șopti ea neatentă, cu privirea pierdută, deasupra mâinilor lor împreunate. Mark avea degete lungi, ca de pianist. Un val de dorință o invadă când își aminti cum el o excita cu atingerea acelor degete. Observă aceeași dorință și în ochii lui și își retrase mâna, derutată. Era o nebunie totală. Trebuie să plec în câteva minute, trebuie să ajung la RTE. Îl atenționă cu privirea pe ospătar și îl chemă la masă.

— Vă servim și desert?

— Nu, doar cafea pentru mine, spuse Mark.

Francesca îi zâmbi ospătarului.

— Două cafele, vă rog.

— Ce faci la RTE? întrebă Mark sprijinindu-se de spătarul scaunului.

— Trebuie să las câteva exemplare de cărți pentru recenzie, pentru diverse emisiuni. Francesca era mulțumită că purtau iar o conversație pe subiecte generale. Vreme de câteva momente periculoase pentru hormonii ei, și-ar fi dorit să își sărute bărbatul – și chiar mai mult. Era pentru prima dată de mult timp când îl dorea. Și el simțise la fel. Văzuse în ochii lui.

— Pare interesant, spuse el încet.

Ea își ridică privirea.

— Of, Mark, este interesant. Îmi place la nebunie munca mea. Eu și Ken ne înțelegem extrem de bine. Mă simt iar plină de viață, spuse ea entuziastă.

— Ți se potrivește. Arăți grozav.

Francesca zâmbi.

— E așa de ironic să te aud spunând asta. Nici nu-mi mai aduc aminte ultima oară când mi-ai spus că arăt bine în timpul căsniciei noastre. Obișnuința și toate celelalte...

— Uitasem să ne dăm atenție unul celuilalt, murmură Mark.

— Presupun că da, spuse tristă Francesca. Într-un fel, și ea îl considerase drept un bun al ei la fel de mult ca și el. Cafeaua sosi și ei o dădură repede pe gât. Mark, mă grăbesc, se scuză ea. Scoase câteva bancnote din portofel. Partea mea.

— Te rog, Francesca, măcar de data asta, lasă-mă pe mine să-ți fac cinste. Plătești tu data viitoare, protestă Mark. Părea atât de sincer, încât ea consideră că ar fi fost grosolan să refuze.

— Bine. Mulțumesc. O să te țin la curent cu ce se mai întâmplă. Și poate te gândești ce vei face cu lucrurile tale. Poate Gerald te lasă să le depozitezi la el acasă, sugeră ea.

— Și asta e o idee, presupun. O să-i fac propunerea și o să văd ce zice. Mark se ridică politicos. La revedere, Francesca. Mi-a făcut plăcere întâlnirea noastră de azi.

— Pa, Mark. Ochii li se întâlniră.

— E tare ciudat, spuse el.

— Ce anume, faptul că ne purtăm civilizat?

— Știi tu la ce mă refer.

Ea se întristă deodată.

— Știu. N-am crezut niciodată că ni se va întâmpla tocmai nouă. Ne mai vedem.

Ieși repede din restaurant, copleșită de emoție. Pentru că se comportaseră civilizat unul cu altul și chiar se simțiseră bine unul în compania celuilalt, era cumva la fel ca odinioară. Și totuși, ei se despărțeau și fiecare își crea

o viață complet diferită. Cea mai șocantă revelație fusese faptul că Francesca era încă atrasă de Mark.

Nu, poate nu era atracție sexuală. La urma urmei, a trecut mult timp, se certă ea cu sine însăși, în timp ce se așeza în mașină.

Ai fi putut face sex cu Ralph dacă ai fi vrut. El cu siguranță ar fi dorit. Dar tu îl voiai pe Mark.

— Of, taci din gură, Francesca, șopti ea în timp ce semnaliza pentru a se încadra în traficul de-a lungul canalului. Poate că prânzul nu fusese deloc o idee atât de strălucită. Îi venea mai ușor să-i facă față lui Mark când el era supărat pe ea și ea pe el. Astăzi simțise cum începe iar să-l iubească și nu asta își dorea.

Dorea divorțul, își reconfirmă singură. Mark o folosea doar ca pretext pentru a nu se angaja ferm față de Nikki. Dar ea *nu* va fi niciodată acest pretext!

— Divorțezi? Este absurd! Scumpa ta mamă s-ar răsuci în mormânt dacă ar ști! izbucni Gerald. Și o să te coste o avere.

— Știu, oftă Mark. Nu-mi mai aminti. El se hotărâse să-i dea vestea tatălui său și să termine cât mai repede cu acest calvar. Acum când Francesca luase definitiv decizia să vândă casa și să divorțeze, simțea că lucrurile lui cele mai importante trebuie să stea undeva în siguranță, până când se va decide în privința viitorului său. Din nefericire, Gerald era, ca de obicei, arțăgos.

— De ce vrea să vândă casa aia frumoasă? Nu va mai găsi niciunde o proprietate așa de bună. O să dai o grămadă de bani ca să-ți găsești o locuință nouă.

— Știu. Eu nu vreau să vând, dar ea vede altfel lucrurile, din păcate, și cum eu mai am acolo cărți, tablouri și

alte acareturi pe care trebuie să le mut, mă întrebam dacă mă poți lăsa să le pun în dormitorul tău mic o perioadă, până când găsesc eu o soluție, spuse cu răbdare Mark.

— Și când va fi asta? întrebă tatăl său.

— Destul de repede.

— Încă mai trăiești cu cealaltă?

Mark încercă să-și ascundă iritarea.

— Da, tată.

— Și de ce nu-ți duci boarfele acolo? îl întrebă Gerald.

— Din lipsă de spațiu, spuse scurt Mark.

— Mmmfff, fornăi tatăl său.

— Tată, pot să-mi aduc lucrurile acolo sau nu? Dacă nu, bine, o să găsesc eu un depozit undeva, se răsti Mark.

— O să te coste și depozitarea o avere. Poți să folosești dormitorul meu gol. Dar sper că nu o să dureze prea mult, bombăni tatăl său. Și dacă tot ești aici, poate îmi tunzi și mie gazonul. Mă dor uneori genunchii așa de rău... Și altceva, trebuie să cumpăr un nou congelator – al meu e pe ducă. Vreau să vii cu mine pe la magazinele de electrice ca să mă ajuți să aleg unul. Putem merge mâine, îi dădu instrucțiuni Gerald.

Pe termen lung, ar putea fi mai ieftin să închirieze un depozit, căci, într-un fel sau altul, tatăl său o să-l facă să plătească pentru privilegiul de a folosi una din camerele lui. Mark dădu din cap nemulțumit și se duse în magazie ca să ia mașina de tuns iarba. O băgă în priză și începu treaba. Îi plăcea să tundă iarba, era o îndeletnicire calmantă. Se învârti în susul și josul grădinii, cu mintea sărindu-i de la un subiect la altul. Va fi dificil să împartă toate lucrurile din casă. El și Francesca strânseseră multe *objets d'art*, în special din perioadele în care călătoriseră.

Francesca era extrem de pornită să divorțeze. El nu

crezuse că ea va merge vreodată așa de departe. Știuse mereu că e o fire ambițioasă, dar Francesca pe care o cunoscuse astăzi la prânz era o femeie diferită față de cea cu care se căsătorise. Ea dădea dovadă de o nouă personalitate categorică și de multă încredere în sine. Întâlnirea de azi de la prânz fusese ceva dulce-amar. I-ar fi plăcut să petreacă mai mult timp cu ea. Când îi luase mâna într-a lui, ceva se petrecuse între ei doi. Vechea scânteie pe care o trăiseră cu ani în urmă parcă se reaprinsese. Era ca o întâlnire între îndrăgostiți. Putea pune pariu că mai era în stare s-o excite, dacă voia, se gândi Mark în timp ce curăța mașinăria. Văzuse privirea din ochii ei. Se întreba dacă Francesca are relații sexuale cu jurnalistul ăla. Nu putea fi sigur. Știa că e meschin din partea lui, dar spera din tot sufletul să nu fie așa. Se gândi visător ce bine ar fi să stea cu Francesca în patul lor mare și deodată asta i se păru cea mai aprigă dorință din lumea întreagă.

Îi era dor de ea, îi era dor de viața de familie, îi era dor de fiii lui și îi era dor de casa lui. Mark rămase nemișcat în timp ce își dădu brusc seama ce-i trecea prin minte. Voia să meargă acasă. Voia să se împace cu soția lui.

Dar cum rămâne cu Nikki? Mark își mușcă buza. Iubea pofta de viață și inteligența lui Nikki. Ea îl provocase în toate modurile posibile; mental, emoțional, sexual; dar, în cele din urmă, el nu mai voia provocări. Îi ajunsese. Voia din nou familiaritate, confort, un trecut petrecut împreună. Dacă Francesca nu ar fi aflat despre Nikki și nu ar fi forțat lucrurile, el deseori simțise că mariajul lor și-ar fi continuat cursul normal; și-ar fi satisfăcut acele nevoi și dorințe care îl ardeau într-o oarecare măsură, s-ar fi eliberat astfel cu Nikki și i-ar fi venit apoi mintea la cap.

Dar oare Francesca l-ar primi înapoi? medită el. Ar salva atâta bătaie de cap dacă l-ar primi. Ar putea păstra casa și totul ar putea fi la fel ca înainte, iar viața și-ar relua cursul logic, atât de confortabil.

Se gândi la Nikki, la cât de mult îl iubea ea, și se simți străpuns de vinovăție. Dacă se întorcea la Francesca, ea va fi devastată; probabil că ar pleca din bancă deoarece ar fi dificil să mai lucreze acolo. Dar era relativ tânără, cu o frumoasă carieră în față. Și cariera era cea mai importantă din viața ei și avea să ajungă departe, se gândi el cu mândrie. Nikki o să-l uite. Relația lor fusese mult mai stabilă și mai satisfăcătoare când nu locuiau împreună. O să-și găsească ea pe altcineva.

Conștientizând în cele din urmă ceea ce îl tachina de foarte multă vreme, Mark se simți de parcă o povară imensă îi fusese luată de pe umeri. De ce nu recunoscuse mai demult acest aspect și lăsase lucrurile să avanseze până aici? Tot ce trebuia să facă acum era să-și convingă soția să-l primească înapoi și totul va reveni la normal, se gândi ușurat Mark. Văzuse privirea din ochii ei când mâinile lor se atinseseră. O să-i facă din nou curte, se decise el încântat. O să-i facă curte așa cum îi făcuse prima dată când o cunoscuse și se îndrăgostise la nebunie de ea.

Fluierând ca pentru sine, puse mașina de tuns iarba înapoi în magazie. Când ea o să-și dea seama că el vrea cu adevărat să se împace, și când se va gândi mai bine, o să ajungă la aceeași concluzie ca el. Mark era sută la sută sigur de asta.

48

— Știu că acum o să-mi faci capul calendar pentru ce-o să-ți zic, dar într-adevăr mi-a plăcut să iau masa cu Mark. Să nu ne mai certăm a fost o ușurare așa de mare, explică sinceră Francesca. Ascultă-mă, exclamă ea. N-ar trebui să mă simt datoare să mă justific pentru că am avut o întâlnire civilizată cu soțul meu. Dacă vrei să știi, sunt chiar puțin derutată. Într-un fel, era mai ușor când ne certam, barem atunci știam clar care este situația. Ea mai împachetă un tricou și-l puse în punga de plastic pe care Millie o pregătise deoparte. Apoi aranjă frumos punga întreagă în mijlocul valizei. O ajuta pe sora ei să-și facă bagajele pentru plecarea în Franța.

— Știam eu! exclamă Millie. Îți face cinste cu un amărât de prânz și ești deja la picioarele lui. Pun pariu că te-a rugat să te mai gândești în privința divorțului și a vânzării casei.

—Mda, recunoscu Francesca în timp ce sorta șosetele.

— Ți-am spus eu! E al dracului de manipulator, Francesca. Înainte să-ți dai seama, o să te roage să-l primești înapoi, declară Millie.

— Nu vorbi prostii!

— Prostii, zici? Nu vrea să se căsătorească cu femeia

aia, nu vrea ca tu să vinzi casa. E gelos pe Ralph. E drăguț cu tine, îți face cinste. Prostii, da? Mai vorbim noi, replică Millie.

— Uite ce e, *eu* l-am invitat la masă, ca să vorbim despre împărțirea lucrurilor. Asta înseamnă că mi-am planificat să rămân în casă?

— Încearcă să te facă să te răzgândești, o avertiză Millie. Te-a mai căutat Ralph?

— Nu încă, spuse încet Francesca. Credeam că voi auzi de el până acum. Probabil că e ocupat până peste cap.

— Un telefon nu ia mai mult de două minute, se enervă Millie. Acum mai are puțin și sare pe tine, iar în minutul următor nu dă nici măcar un telefon. E cam misterios tipul, nu ți se pare?

— Poate că îmi oferă puțină libertate de mișcare, sugeră încrezătoare Francesca.

— Poate, încuviință Millie. Dar nu e cazul să exagereze.

Francesca își făcu de lucru, sortând rochiile de plajă și pantalonii scurți pentru nepoțelele ei. Era dezamăgită că Ralph nu o sunase. Sperase să-l vadă în week-end. Poate comportarea ei stupidă de pe chei fusese ultima picătură din pahar. Dar sigur el putea să înțeleagă cum s-a simțit ea. Și părea să se fi împăcat cu ideea. Poate că a avut sentimente confuze în seara întâlnirii lor la cină, dar acum se simțea și mai al naibii de confuză după micul episod din restaurant, cu Mark.

Făcu o pauză, amintindu-și momentul. Ochii i se umplură de tristețe. În ciuda scurtei clipe în care se ținuseră de mână, el se dusese la Nikki, iar ea se întorsese acasă singură. El a ales-o pe Nikki de mult timp. Millie greșea; nu avea cum să aibă dreptate că Mark vrea să se întoarcă acasă. Dar oare ea voia ca soțul ei să se întoarcă acasă,

dacă într-adevăr acesta era planul lui? se întreba Francesca. După tot ce se întâmplase între ei doi, își mai dorea soțul înapoi? *Nu fii ridicolă, nu vrea el să vină înapoi, indiferent ce spune Millie – și chiar dacă vrea, e prea târziu*, se gândi ea, continuând să împacheteze lucrurile în valiza mare a surorii ei.

Duminică după-amiază, se duse în vizită la părinții ei. Nu mai putea amâna să le dea vestea. În următoarele zile, casa va apărea la rubrica de vânzări din ziare. Voia să-i înștiințeze personal din timp.

Maura strâmbă din nas când îi deschise ușa fiicei sale.

— Ei, ca să vezi, până la urmă ai reușit și tu să-ți faci timp pentru noi.

— Nu mai fii așa, mamă. Acum că lucrez, nu mai am atât de mult timp la dispoziție ca înainte, protestă Francesca.

— Nu știu de ce naiba te-ai apucat acuma să muncești, bodogăni mama ei. Mi-ai spus că Mark îți pune la dispoziție o alocație frumușică.

— Așa e, dar vreau să-mi câștig singură propriii mei bani. Mă bucur că lucrez, mamă, declară Francesca urmând-o în bucătărie și sărutându-și tatăl pe creștetul capului lucios din cauza calviției avansate.

— Dar sunt sigură că nu era nevoie să te omori muncind, Ray? Maura se uită la soțul ei, cerându-i s-o susțină.

Ray Johnson își coborî ziarul de duminică cu un centimetru sau doi.

— Dacă ei îi place, care e problema?

— Îmi place foarte mult, să știi, spuse Francesca animată. Pentru prima dată în viața mea, sunt capabilă să-mi port singură de grijă și să iau singură decizii; și asta e o mărturisire tristă, dacă stai s-o analizezi cu atenție. Am

aproape patruzeci și unu de ani și, până acum, am fost fiica cuiva, mama cuiva, soția cuiva...

— Ei bine, tatăl tău și eu luăm decizii *împreună* și ne convine de minune, spuse Maura cu năduf în timp ce umplea ibricul cu apă.

— Știu, mamă, și e foarte bine pentru voi. Vreau doar să spun că îmi place să fiu o femeie independentă. Francesca făcu o pauză, căutând cuvinte care să nu jignească. De fapt, am luat și alte decizii privind viitorul meu, unele din ele o să-și facă efectul chiar foarte curând. I-am cerut lui Mark divorțul și scoatem casa la vânzare. De fapt, anunțul o să apară deja în presă săptămâna asta, spuse ea cu îndrăzneală, căci altfel nici nu avea cum s-o spună.

— Doamne ferește! Mama ei rămase nemișcată, șocată și cu ibricul în mână. Cum poți să divorțezi? Biserica interzice. Nu vorbi prostii, copilă, nu permit ca numele acestei familii să fie făcut de rușine. Se întoarse cu fața către aragaz și își căută de lucru, pregătind plicuțele de ceai.

— Mamă, căsnicia noastră s-a terminat. Mark e acum cu altcineva și eu vreau să am viața mea, și locuința mea și dacă Bisericii nu-i convine, mă tem că eu n-am cu ce s-o ajut. Și cât privește numele familiei, dacă el e mai important pentru tine decât sentimentele și nevoile mele, îmi pare rău și pentru asta, spuse dintr-o răsuflare Francesca.

— Ray, bagă-i mințile în cap. Maura era atât de tulburată încât puse zahăr direct în ibric. Și cum rămâne cu băieții? Cum rămâne cu toate cunoștințele voastre? Nu vei mai putea primi împărtășanie. Nu pot să cred că fiica mea, o fiică pentru care am făcut tot ce-am putut ca să o cresc ca pe o bună creștină, își întoarce fața de la Dumnezeu și de la Biserică.

— Mamă! Nu mi-am întors fața de la Dumnezeu, deși

la un moment dat, mi-a trecut prin gând că El și-a întors fața de la mine, răspunse cu sfială Francesca. E ciudat, dar simt că fiecare pas pe care îl fac îmi este într-o oarecare măsură ghidat. Toate acestea s-au întâmplat cu un motiv. Care anume, nu știu, dar...

— Ce fel de vorbe sunt astea? izbucni Maura. Este o blasfemie să spui că Dumnezeu te îndrumă către divorț. N-am mai auzit niciodată așa ceva. Ray, *vorbește* cu ea.

Tatăl său își coborî din nou ziarul și fața lui abordă o expresie neobișnuit de severă.

— Maura, las-o pe Francesca în pace. E destul de mare ca să ia singură decizii și să aibă propria ei relație cu Creatorul. Și, dacă vrei să știi, consider că are dreptul de a vinde și de a-și cumpăra propria ei locuință și să își rezolve cumva situația, atât financiar cât și emoțional. Sunt mândru de modul în care a trecut prin acest calvar. Nici unul dintre noi nu-și poate imagina sau înțelege cât de greu i-a fost, numai Dumnezeu știe, așa că fă-i fetei o ceașcă de ceai și nu o mai bate la cap. Asta-i tot ce am de spus legat de problemă. El își ridică din nou ziarul, dar înainte, îi făcu pe furiș cu ochiul Francescăi. Ea simți cum inima i se încălzește de afecțiune pentru tatăl ei liniștit și lipsit de prejudecăți.

Maura rămase cu ochii holbați la soțul ei, deschise gura ca pentru a rosti ceva, dar o închise la loc. Bărbatul ei era prea blând cu fetele și așa fusese dintotdeauna, dar nu crezuse niciodată că el va merge atât de departe încât să fie de acord cu divorțul. Nu mai avea rost să se certe cu el o dată ce Ray se hotărâse asupra unui lucru. Poate că era un om tăcut și rezervat, care o lăsa pe ea să vorbească tot timpul, dar era cel mai încăpățânat bărbat pe care-l cunoscuse vreodată și când își exprima o astfel de

poziție, nu te mai înțelegeai cu el. Maura închise gura și o arcui în jos, într-o linie subțire. Numele familiei va cădea în dizgrație datorită divorțului și se părea că celor doi nu le păsa nici cât o ceapă degerată. Evident, ruga ei către Sf. Iuda, ca Francesca și destrăbălatul ăla de soț al ei să se împace din nou, nu funcționase. Cam atât se alesese din sfântul patron al cauzelor pierdute. Dar o să încerce cu Sf. Rita, se hotărî ea în timp ce punea ceainicul pe masă.

Francesca nu mai spuse nimic, dar sprijinul acordat de tatăl ei o impulsionase și o mai liniștise. Ce era mai greu trecuse acum. Le spusese părinților. Owen și Jonathan o sprijineau în decizia luată. Nu o mai putea opri nimic.

Maura dădu drumul cu zgomot la cana de ceai pe masă, în fața fiicei ei, privind-o insistent. *Ghinion, mamă, obișnuiește-te cu ideea,* se gândi Francesca deloc impresionată, în timp ce se întindea pentru a lua un biscuit îmbrăcat în ciocolată. Pe mama ei nu o interesau decât biserica, reacția cunoștințelor și căderea în dizgrație a numelui familiei. Sentimentele Francescăi nu făceau parte din ecuație. Era ridicol să se simtă rănită, își spuse în gând. O știa doar de atâta vreme pe mama ei. De ce s-ar fi așteptat la altceva? Cel puțin, tatăl ei nu o dezamăgise; sprijinul lui ferm pentru decizia luată îi reîntări hotărârea de a merge mai departe și de a începe o nouă viață.

— Nu te lăsa influențată de mama, Francesca. La fel a făcut și cu mine. Nu e ceva personal, doar știi. Asta e firea ei, n-a învățat niciodată să gândească singură sau să rezolve lucrurile doar cu căpșorul ei. Orice spune Biserica e valabil, spuse Millie mai târziu în acea seară, când beau împreună un suc, în aeroportul din Dublin.

— Știu. N-o să mai pun la suflet. Mă întreb dacă Mark i-a spus încă lui Gerald?

— Ce-ți pasă ție dacă i-a spus sau nu? Nici unul nu mai e acum responsabilitatea ta. Tu vezi-ți mai departe de ale tale.

— Bine, Millie. Dacă așa spui tu, zise cu drăgălășenie Francesca.

— Așa spun și vorbesc foarte serios, replică Millie.

— Da, Millie.

— Of, mai lasă-mă în pace! Cine știe cum te-oi găsi peste o lună. Crezi că poți veni să ne vizitezi?

— Nu cred. Chiar dacă august e o lună liniștită, Ken își ia liber o săptămână, așa că eu o să păzesc citadela. Poate în ultima voastră săptămână de vacanță să reușesc. O să te anunț, oricum.

— De ce Dumnezeu vrei să o vizitezi pe șefa asta, nu înțeleg, o tachină Aidan. Ne-ar plăcea totuși să te avem printre noi. Așa m-ai mai ajuta să scap de tensiune. Femeia asta mă terorizează.

— Ai toată compasiunea mea, Aidan. Nu știu cum ai supraviețuit până acum. Francesca râse și se ridică de la masă. Acum plec, trebuie să mă pregătesc pentru ziua de muncă de mâine. Vă urez o vacanță *uimitoare*. Ea îi sărută pe toți și plecă fluturând din mâini pentru a-și lua rămas-bun, știind că o să-i fie tare dor de toți o lună de zile, cât o să fie plecați.

A doua zi după-masă, Francesca șterse din grabă un comunicat de presă pe care tocmai îl introdusese în calculator și înjura cu voce tare când țârâi soneria interfonului de la intrare.

— Da? răspunse ea exasperată.

— InterFlora, auzi ea un răspuns bosumflat.

— Urcați, spuse ea, întrebându-se pentru cine erau florile. Nu puteau fi pentru Ken, el tocmai plecase să ia

prânzul cu un client și îi spusese că se va întoarce târziu. Dacă florile ar fi pentru ea, Ken ar tachina-o nonstop. Aștepta nerăbdătoare, auzind pașii grei ai comisionarului, pe scări. Buchetul de trandafiri galbeni și irișii albaștri era imens. Poate i le trimisese Ralph, speculă ea cu puțină emoție, în timp ce semna de primire. Curierul de-abia ieși din birou când ea deschise plicul atașat la buchet. Rămase cu gura căscată când citi ce scrie.

Prânzul a fost încântător. E nemaipomenit să fim iar prieteni. Sper că ne putem revedea curând.

Cu dragoste, Mark
Xxxxxx

Mark trimisese buchetul. Asta era ceva total neașteptat. Francesca se așeză la birou și reciti bilețelul, complet uimită. Și era și scrisul lui de mână. Chiar se dusese la florărie și comandase personal buchetul. Nu făcuse comanda la telefon și nici nu o pusese pe secretara lui să se ocupe de comandă. Era impresionată. Mark făcea într-adevăr eforturi de a pune capăt zâzaniei dintre ei doi. Asta era bine. Când se străduia, Mark putea fi încântător. Florile trebuie să fi costat o avere. Nu era deloc zgârcit, se gândi ea cu afecțiune.

Se întreba cum s-ar simți Nikki dacă ar ști că Mark luase prânzul cu ea și că îi trimisese apoi flori. Probabil că s-ar da cu capul de pereți. Păcat că nu avea cum s-o anunțe, se gândi cu regret Francesca în timp ce punea buchetul în chiuveta din bucătăria biroului, lăsându-l în apă până avea să plece acasă.

Se gândea acum dacă să-i telefoneze lui Mark sau să-i trimită un e-mail. Telefonul era parcă prea personal, se hotărî ea. Să-i facă cinste cu masa de prânz și să-i trimi-

tă flori erau toate bune și frumoase, dar nu voia ca el să creadă că totul era dat uitării și iertat. Mai avea un drum lung de făcut înainte ca ea să-i ierte totul. Se așeză în fața tastaturii și îi trimise un e-mail.

Mulțumesc pentru masa de prânz și pentru frumoasele flori. Nu trebuia să te deranjezi.

Trimise mesajul și așteptă răspuns. Acesta sosi aproape imediat.

Cu multă plăcere. Nici un deranj, a fost dorința mea.

A fost dorința mea, citi ea din nou și din nou. De ce voise el să-i trimită flori, așa, dintr-o dată? De ce era așa de drăguț? Oare Millie avea dreptate, Mark ascundea ceva? Ce se petrecea în mintea lui? Nu putea fi vorba de gelozie față de Ralph, se gândi ea, confuză. Și dacă era gelos, nu era cazul. Ralph, din câte își dădea ea seama, o lăsase baltă.

49

— Hai să mergem la Cursele Galway, sugeră Nikki veselă în timp ce se întorcea acasă, de la birou, alături de Mark. El fusese teribil de preocupat zilele acestea. Și asta o tulbura. Știa însă care e motivul. Anunțul agenției imobiliare apăruse în suplimentul ziarelor, alături de o fotografie color a casei. Descrierea proprietății era detailată și strălucitoare. Va atrage cu siguranță atenția multor cititori. Mark era foarte tăcut de când observase anunțul. Îl studie intens, în special pozele ce evidențiau camerele, și nu se putea abține să nu le compare cu apartamentul ei stilat, de altfel, dar mult mai mic. Nici nu o mira că el nu voia să vândă casa. Nu-și va mai putea permite niciodată o locuință la fel de bună, date fiind prețurile actuale.

— Mm, nu prea am chef de curse. Au fost niște zile grele pentru mine, spuse Mark plictisit.

— Uite ce e, o să mă ocup eu de cazare...

— Nikki, n-o să mai găsești nicăieri o cameră așa de târziu, așa că ia-ți gândul. Totul este deja rezervat, pun pariu, o informă el.

— Am prieteni care locuiesc în Galway, nu trebuie să facem nicăieri rezervare. Haide, stăm doar pentru o noapte. Hai să mergem de Ziua Femeii. Conduc eu, se lingușì ea.

— Of, Nikki, nu mă simt în stare, murmură Mark.

— Te rog, Mark. Hai să facem ceva în week-end-ul viitor. Trebuie să ne mai și destindem din când în când. N-am mai făcut nimic frumos pentru noi de nu mai știu când. Și eu simt nevoia, spuse încet Nikki.

Mark oftă de parcă ar fi fost sfârșitul lumii.

— Ascultă, știu că nu îți este ușor să vezi în ziare anunțul de vânzare a fostei tale case. Știu că nu asta doreai. Dar faptul e consumat. Hai să mergem la Galway în week-end ca să te mai odihnești și tu, să nu te mai gândești la toate astea. Te rog, Mark, nu mă neglija.

El rămase tăcut mult timp.

— Mark, chiar nu pot să fac nimic ca să te înveselesc? întrebă ea oropsită.

— Iartă-mă, Nikki. Nu e vina ta. Nu intenționez să fiu un morocănos. Vom merge la Galway dacă asta vrei.

— O să ne distrăm de minune, îți promit, îl asigură ea, sperând că schimbarea de aer o să-l facă să-și revină. El nu mai vorbi mult pe tot parcursul serii și se culcă devreme. Nikki rămase să verifice un raport asupra căruia nu reușise să se concentreze toată ziua. Nici acum nu prea putea, se gândi ea nefericită. Îi pierise și ei cheful de orice. Mark se retrăsese în sinea lui și se părea că nu are cum să ajungă la el. Ceva îl deranja profund și oricât ar fi încercat ea, pur și simplu nu putea să-i dea de capăt. Cu cât se vindea mai repede afurisita aia de casă, cu atât mai bine. Poate că atunci Mark o să-și dea seama că și căsnicia lui e definitiv terminată și că toate datoriile lui față de pacostea aia de nevastă erau plătite cu vârf și îndesat.

Mobilul Francescăi începu să sune. Ea se afla în trenul

care se îndrepta legănându-se spre Landsdown Road. Începu să caute în fundul genții, încercând să-și țină echilibrul.

— Alo?

— Bună. Scuze că nu te-am mai sunat. Am fost plecat în Cork, o întâmpină Ralph.

— O! Bună, Ralph. Eu sunt în tren. Nu te aud foarte bine.

— Unde ești?

— Mă duc în Landsdown Road.

— Coboară mai aproape și hai să bem împreună un pahar, pot să aștept în cinci minute.

— Nu, Ralph, nu pot. M-a sunat agentul imobiliar, o să treacă pe la mine ca să-i dau un set de chei și trebuie să ajung acasă.

— Am văzut anunțul în ziar. Arată bine. Ce zici atunci de mâine?

— OK, încuviință ea.

— Vin să te iau de la birou, sugeră el.

— Nu, mâine o să fiu numai pe drumuri, ici-colo. Mmm... ce zici de hotelul Herbert Park, în jur de șase și jumătate?

— Excelent. Un loc superb, căzu de acord Ralph. Ne vedem acolo.

Francesca își puse telefonul înapoi în geantă. Era plăcut să-i audă din nou vocea, chiar dacă durase ceva timp până s-o sune din nou. Era convinsă, și dezamăgită totodată, că Ralph nu o va mai căuta. Ar fi vrut să-l mai vadă.

Primii potențiali cumpărători trebuiau să apară în seara următoare. Ar fi mult mai ușor dacă ea nu se va afla acasă. Gândul de a avea străini care să-i tropăie prin casă, să-și bage nasul în dulapurile ei și să tragă cu ochiul în dormitorul ei era înfricoșător. Detesta acest moment.

Un tânăr de la agenția imobiliară sosi în jur de șapte și jumătate și Francesca îi dădu un rând de chei. Casa nu îi mai aparținea acum, se gândi ea puțin tristă. Oricine ar fi vrut s-o vadă era liber s-o facă. Era o situație profund deranjantă. Se băgă în pat devreme, dar nu dormi foarte bine.

A doua zi la prânz și-o petrecu discutând cu un tipograf, punând la punct detaliile necesare pentru tipărirea de cărți de vizită și alte obiecte de papetărie cu antet, înainte de a trece pe la un client căruia să-i lase prezentarea unei campanii de PR. Era emoționată la gândul primei ei prezentări, dar Ken insistase.

— Lărgește-ți experiența, Frannie. În caz că mi se întâmplă ceva, stau liniștit dacă știu că am pe cine să mă bazez, cineva care să-mi calce pe urme.

— Credeam că trebuie să fac doar muncă de secretariat și câteva comisioane ici-colo, accentuă ea.

— Și eu am crezut la fel, dar ai atâta talent pentru slujba asta, că e păcat să ți-l irosești. Și nu mai fii așa de modestă, Francesca, du-te acolo și fă-i praf. Poartă costumul ăla pe care l-ai avut când te-ai întâlnit cu bărbățelul tău, era super. Ken zâmbi pe sub mustață, incorigibil. Datorită lui Ken și postului oferit de el, ea devenise acum o altă femeie, se gândi recunoscătoare.

Prezentarea decurse mult mai bine decât se așteptase, cu excepția primelor minute în care, datorită nervozității, nu era sigură dacă vocea îi tremura. Era vorba de o micuță companie producătoare de confecții și managementul păruse impresionat de elocvența ei. Francesca considera că agenția Ken Kennedy PR avea șanse mari cu acest cont. Era obosită, dar mulțumită când ieși în foaierul elegant al hotelului Herbert Park. Aștepta cu nerăbdare să se întâlnească cu Ralph.

Deși întârzie zece minute, nici el nu sosise, așa că Francesca se așeză într-un colț retras și comandă o cafea, relaxându-se. Îi plăcea acest hotel, se gândi ea, privind în jur. Îi plăceau design-ul spațios și culoarea galbenă ca de miere, atenția pentru detalii și modul în care erau folosite materialele naturale. Era mândră să-i aducă pe clienți la acest hotel, în special pe cei străini. Karen Kronskey fusese extrem de impresionată de decorul calm, simplu și de sala de marmură rezervată recepției, animată de covoare cu modele speciale, geometrice și de o foarte bună colecție de artă irlandeză modernă.

Sorbi din cafea și se întrebă ce îl reținea pe Ralph. Era un tip cu maniere atât de frumoase, trebuie că avea un motiv serios pentru întârziere. Când se făcu șapte, apoi șapte și un sfert iar el nu mai apărea, Francesca începu să se îngrijoreze. Nu avea însă numărul lui de telefon. Îl lăsase la birou, dar la ce îi servea acum, se gândi ea îmbufnată, enervată pe ea însăși că nu avusese intuiția să își copieze numărul lui de telefon în agendă. Se hotărî să-l mai aștepte până la șapte și jumătate, apoi o să plece. O oră e destul de mult să aștepți pe cineva, oricine ar fi. Nu mai avea rost să piardă vremea. Ralph mai mult ca sigur nu mai venea. Peste zece minute, tocmai se pregătea să plece când îl văzu rătăcind prin foaier și căutând-o cu privirea. Ea îi făcu semn cu mâna și un zâmbet se aprinse pe fața lui Ralph. Pe măsură ce se apropia, făcându-i la rândul lui semn cu mâna, împleticindu-se printre scaune și mese, Francesca rămase blocată, dându-și seama că el era beat criță. Ralph se împiedică și căzu pe sofa lângă ea și, înainte ca ea să-și dea seama ce se petrece, el se aplecă și îi șopti: „Bună, frumoaso!", după care o sărută puternic pe gură, un sărut umed și

larg ce o făcu instinctiv să se șteargă cu dosul palmei imediat ce scăpă din prinsoare.

— Ralph, încetează. Îl împinse de lângă ea. Ești beat!

— Am tras vreo două. El rânji năuc. Of, Francesca, ești o femeie superbă, hai să mergem la mine și să ne călărim unul pe altul până ne sar capacele, îi propuse el cu o privire lacomă. Francesca nu mai putu scoate o vorbă, atât era de șocată. El îi interpretă tăcerea drept încuviințare și se ridică, balansându-se și trăgând-o aproape.

— Haide, frumoaso, lasă-l pe Ralphie să-ți ofere o noapte de neuitat. De-abia aștept să-ți dezmierd sânii ăștia magnifici. Am erecție numai când mă gândesc la ei, bolborosi el.

Francescăi nu-i venea să creadă ce aude. Era îngrozită și dezgustată.

— *Mi-ai oferit* deja o noapte de neuitat, Ralph, crede-mă, spuse ea cu răceală, eliberându-și brațul din strânsoarea lui. Traversă apoi foaierul cu toată demnitatea de care mai era în stare în acest moment. El încercă s-o urmeze, protestând cu voce tare, dar se împiedică de măsuța joasă de cafea. Ultima oară îl văzu răsturnat la pământ, înjurând în timp ce încerca să se ridice. O dată ce ieși din hotel, Francesca o rupse la fugă, de teamă că el o s-o ajungă din urmă. Nu era deloc ușor să alerge într-o fustă lungă și strâmtă, dar ajunse în cele din urmă la mașină și observă, ușurată, că nu venea nimeni după ea. Doar în timp ce conducea spre podul East Link respirația îi reveni la normal și inima încetă să-i mai bată ca nebuna.

— Doamne Dumnezeule! murmură ea. Mulțumesc din suflet. Numai de asta nu aveam nevoie. I se făcu greață. Era imposibil să-și închipuie că fermecătorul, suavul și manieratul bărbat care o scosese în oraș, la cină, și care

fusese atât de drăguț cu ea după cearta cu Mark, era același cu bădăranul beat criță, libidinos și obscen pe care-l lăsase trântit la podea în hotelul Herbert Park. Stai să vezi când o auzi Millie despre „Seducătorul Ralph". O s-o sune imediat ce ajunge acasă, se gândi ea zdruncinată. Tocmai introducea monedele în aparatul de taxat de pe podul East Link când își aminti brusc că Millie era plecată în concediu, în Franța. Inexplicabil, Francesca izbucni în lacrimi. Tocmai norocul ei să aleagă un dipsoman. Ar fi trebuit să-și dea seama. Mark ar sări în sus de bucurie dacă ar ști. Ei bine, n-o să afle niciodată de la ea, își jură Francesca în timp ce își ștergea ochii și își trăgea nasul, încercând să țină volanul cu o mână și aflându-se periculos de aproape de a se ciocni de zidurile de pe East Wall Road.

Dormi foarte prost, incapabilă să-și reprime amintirea remarcilor oribile ale lui Ralph și, a doua zi, la serviciu, stătu cu inima strânsă de fiecare dată când suna telefonul, de teamă să nu fie chiar el. Nu voia să-l mai audă sau să-l mai vadă vreodată. De acum înainte, poate să se ocupe Ken de el când era necesară implicarea lui într-unul din evenimentele firmei. Dar Ralph nu sună în acea zi și nici în următoarea și, până în week-end, se gândi că Ralph se va simți mult prea prost ca să mai aibă curajul s-o contacteze. Și ei îi convenea. Poate Mark nu era o persoană așa de rea, până la urmă, se gândi ea melancolică. Soțul ei n-ar fi tratat-o niciodată atât de murdar.

Nu, el doar a plecat cu altă femeie, îi reaminti mica și răzbunătoarea ei voce interioară.

Duminica următoare, Francesca stătea în bucătărie, luând micul dejun și răsfoind prin ziare. Bea o cafea și pâine prăjită, când o fotografie de la rubrica mondenă îi

atrase atenția. Stomacul i se întoarse pe dos și circulația sângelui i se opri când îi recunoscu pe Mark și pe Nikki, zâmbindu-i larg amândoi. Erau la cursele Galway și aparent, se distrau de minune.

— Ei bine, la dracu' cu tine, Mark, înjură ea. Cum ai putut s-o duci pe ea acolo? Ăsta era locul nostru. Millie era nebună crezând că Mark vrea să se întoarcă la ea. Avea chiar sub nasul ei dovada că sora ei se înșală.

Sări de pe scaun și se duse în salon, scoase trandafirii galbeni și irișii albaștri din vazele dispuse de ambele părți ale căminului și se întoarse din nou cu pași repezi în bucătărie unde aruncă florile la coșul de gunoi, reușind astfel să se și înțepe în ghimpi.

— Poți să ți-i bagi undeva, Mark Kirwan! Sau nu, mai bine, să și-i bage curva ta! țipă ea. Sună telefonul. Răspunse enervată și cu o voce ascuțită:

— Da!

— Francesca, eu sunt, se auzi o voce pocăită. Îmi pare teribil, teribil de rău...

— Du-te dracului și tu, Ralph! urlă Francesca, trântind cu putere telefonul.

50

Ralph închise telefonul iritat și își masă tâmplele ce-l dureau. Nu mai avea rost s-o sune iar pe Francesca în momentul ăsta. Experiența îl învățase să nu încerce niciodată să explice nimic unei femei supărate, iar ea păruse mai mult decât supărată.

Nu-și amintea o boabă, cu excepția faptului că aranjase să se întâlnească cu ea într-un loc. Unde, nici asta nu-și amintea, deoarece, la scurt timp după ce stabilise detaliile, dăduse peste un vechi prieten și se puseră pe depănat amintiri. Ori îi făcuse figura și nu ajunsese la întâlnire, ori ajunsese, dar complet afumat. Spera din tot sufletul să fi fost prima variantă. Nu ar fi vrut ca o femeie pe care o admira atât de mult să-l vadă în astfel de momente, când își pierde absolut orice control. Soția lui îi spusese de multe ori că e un bețiv păcătos, cu o limbariță ascuțită și vicioasă. Înseamnă că a spus sau a făcut el ceva. Gemu nemulțumit. Era atât de frustrant că nu-și putea aminti.

— Doamne! Doamne! Doamne! Își prinse capul cu mâinile. De ce sunt așa? Nu vreau să fiu așa. De ce nu mă ajuți? ceru el să afle, ridicându-și privirea spre cer. Nici un răspuns. Niciodată nu era nici un răspuns. Ralph își coborî dezarmat capul în piept și plânse ca un copil.

*

— Uite, dragule. Fotografia noastră e în ziar, spuse veselă Nikki, împăturind publicația și dându-i-o lui Mark. Se întorseseră de la Galway cu o oră în urmă și acum se odihneau după drum.

Of, rahat! se gândi el. Spera ca Francesca să nu fi văzut ziarul. Nu-i spusese nimic despre plecarea lor la curse. Era un obicei pe care îl practica întotdeauna împreună cu soția lui și, privind fotografia din articol, cu el și Nikki surâzând fericiți la aparat, știa că, dacă ar vedea-o, Francesca ar considera că el o făcuse intenționat, în ciudă.

— Foarte frumoasă, murmură el, înapoindu-i ziarul. Nu trebuia să se fi dus la afurisitele de curse. Poate că zâmbise el în fotografie, dar asta era doar de fațadă. Plecase în această excursie doar ca să-i facă pe plac lui Nikki și fiindcă se simțea al naibii de vinovat pentru modul în care se comportase cu ea în ultima vreme.

Dacă, printr-un miracol, Francesca l-ar primi înapoi, ar lăsa-o pe Nikki în viitorul apropiat și ea nici nu ar ști ce se petrece în mintea lui. Se simțea ca o jigodie! *Era* o jigodie, recunoscu el deloc încântat. Nu-și imaginase niciodată că poate fi capabil de atâta duplicitate. Dacă ar avea măcar un dram de curaj, ar pune capăt relației cu Nikki indiferent dacă Francesca l-ar primi înapoi sau nu. Doar se folosea de biata fată. Nu era însă în stare să facă pasul ăsta, se gândi el nefericit. Dacă Francesca o să-l refuze, nu vrea să rămână singur.

Ea e cu mult mai curajoasă decât tine! Gândul acesta neplăcut îi invadă mintea. Francesca era singură de peste opt luni de zile – mă rog, până când își făcuse apariția acel gigolo, se corectă el. Își căutase și găsise o slujbă și

își croise o nouă viață pentru ea, și iată-l și pe el, atârnând ca un olog de fusta unei femei pentru care nu mai avea aceleași sentimente ca la început. Era patetic, admise el în timp ce răsfoia *Sunday Business Post*. Nu se putea concentra. Se ridică și se duse la ușa franceză dinspre balcon, privind fix pe fereastră. Vremea se înrăutățise din nou și ploaia bătea în rafale, pe geamuri.

Se decise că trebuie să facă mișcarea cât mai curând. Casa era deja scoasă pe piață. Vor veni oferte. Mai bine să înăbușe totul în față înainte ca lucrurile să avanseze. O s-o sune pe Francesca de la birou mâine dimineață și o să stabilească o întâlnire cu ea. Ce se va alege în urma acesteia, nimeni nu știa; tot ce putea era să spere. Rămase cu privirea ațintită asupra ploii ce sălta pe balcon, dorindu-și să nu o rănească pe Nikki.

Nikki îl studie pe Mark pe furiș, în timp ce el stătea cu spatele la ea, pierdut cu privirea prin geamurile ușii de la balcon. Fotografia nu i-a picat prea bine, se gândi ea iritată. Îi era probabil teamă că scumpa lui Francesca o s-o observe în ziar și o să se simtă jignită. Nikki însă fusese încântată. Oricine o va vedea își va da seama că ei sunt cu adevărat un cuplu. Mark se întâlnise cu mulți prieteni și multe cunoștințe la curse și o prezentase ca partenera lui. Totul se petrecuse așa cum își dorise ea, dar tot nu se simțea mai bine.

Mark nu se distrase deloc la Galway, dar nimeni care nu-l cunoștea foarte bine nu și-ar fi dat seama. Afișase o mască foarte bună. Era ca pe pilot automat, purtându-se ideal cu prietenii, salutându-i, discutând, râzând, ca și cum ar fi petrecut de minune. La fel făcea și în timpul serviciului. Îl văzuse cum reușea să încânte o încăpere

plină de oameni străini și foarte puțini își dădeau seama că nu-l au în față pe adevăratul Mark. El este un bărbat retras, extrem de profund, asta observase imediat după ce-l cunoscuse. Dar tocmai firea lui retrasă o atrăsese atât de mult, o considera o provocare și era hotărâtă să treacă de zidul de gheață. Momentan nu prea avea noroc. Poate că el reușise să prostească pe toată lumea în Galway, dar cu siguranță, nu și pe ea. Îl cunoștea mai bine decât oricine, se asigură ea. Puteau să se fi dus și pe lună, căci n-a avut nici o importanță faptul că își petrecuseră o zi împreună, la curse. Nikki era din nou în punctul zero și n-avea nici o idee ce să facă mai departe.

Crăciunul! își spuse ea pentru a nu știu câta oară. *Crăciunul e ultima lui șansă!* Dar, chiar și numai pentru ea, amenințarea aceasta începea să pară în zadar. Luă unul din suplimentele de duminică și îl răsfoi, dar nu se putea concentra.

— Cafea? întrebă ea cu prefăcută vioiciune. Mark era atât de adâncit în gândurile lui încât nici nu o auzi. Mâhnită peste poate, se duse în bucătărie și își pregăti o ceașcă de cafea. Putea la fel de bine să trăiască și singură decât să-l aibă pe Mark, cel de acum, drept companie. Și, pentru a mia oară, se întreba unde greșise.

Francesca o luase pe Trixie la o mică plimbare pe Bull Island. Mai mulți potențiali cumpărători veneau să vadă casa în acea după-amiază și ea nu voia să se afle acolo. Ei o să plece până la trei și jumătate, o asigură agentul imobiliar. Ploaia cădea grea pe umbrela ei mare de golf, dar nu o deranja. Uneori chiar îi plăcea să se plimbe prin ploaie. Marea vuia și se înclești în reflux, urlând cu fiecare val ce se spărgea de țărm. Putea simți gustul sărat al picăturilor de apă, rătăcite din spuma valurilor.

Deci Ralph o sunase să-și ceară iertare. Mare scofală, se gândi ea cu amărăciune. Putea să se ducă învârtindu-se. Avea ea destule complicații în viață și fără a se implica într-o relație cu un bețivan divorțat. Nu era chiar atât de disperată să fie cu un bărbat. De fapt, după ce-i văzuse mutra lui Mark în ziar, cu brațul protector în jurul acelei femei, Francesca se decise că îi este mult mai bine de una singură, fără nici un reprezentant al acestei specii.

Mergea sprintenă, bucurându-se de agitația lui Trixie. Era un câine atât de drăguț și ușor de iubit, se gândi ea cu afecțiune. Nici nu se pune problema să cumpere un apartament la bloc, sau nici măcar unul din acele cotețe exagerat de scumpe, numite vile de oraș. Se uitase la câteva din ele și nu fusese deloc impresionată. Casa transformată din grajduri ar fi fost o alegere deosebită, dar curtea era totuși foarte mică. Biata Trixie s-ar fi învârtit ca un prizonier în ea. Poate că era mai bine că această casă ieșise oricum din discuție. Week-end-ul viitor o să se ocupe serios de căutarea unui cămin, își promise ea. Se întreba dacă vreunul din vizitatorii de azi o să facă o ofertă serioasă pentru casă sau dacă veniseră doar să se uite, din curiozitate. Știa că există persoane care-și petrec sfârșiturile de săptămână vizitând case de vânzare, cu nici o intenție de a cumpăra.

Se uită la ceas. Trei și douăzeci. Ar putea deja să se întoarcă. Focul era aprins în salon; o să facă o baie fierbinte și apoi o să coboare aici și o să citească restul ziarelor lângă șemineu. Poate face comandă la un restaurant indian sau chinezesc, pentru cină; nu avea chef să gătească.

Casa era tăcută și goală când se întoarse. Agentul imobiliar se ținuse într-adevăr de cuvânt. Îi făcu baie și o hrăni pe Trixie, apoi își turnă un pahar cu bere și își umplu

cada cu apă. Apa fierbinte și aromată îi încălzi plăcut tot corpul, căci fusese frig pe Bull Island. Stătea în baie citind o revistă și sorbind din bere, relaxându-se. Unul din avantajele de a locui singură era libertatea de a face exact ce-i plăcea. Baia o reîmprospătă și după ce-și uscă părul, se îmbrăcă într-un trening, se așeză în fața focului și se cufundă în lectura ziarelor. Soneria de la intrare țârâi în jur de cinci. Dacă era un potențial cumpărător, putea să aranjeze cu agentul imobiliar o zi în care să viziteze casa, se gândi hotărâtă. Nu avea de gând să dea drumul la tot felul de străini în casă. Deschise ușa, pregătită să-l invite politicos pe vizitator să plece.

— Bună seara, Francesca. Sper că nu te deranjez. Aș vrea să discut cu tine o problemă personală, spuse socrul ei pe un ton oficial, făcându-și singur drum în casă, pe lângă ea.

— Bună, Gerald, ce mai faci? spuse cu jumătate de gură Francesca, închizând ușa în urma lui. *El* era ultimul lucru care-i mai lipsea.

— O, acum fac bine, Francesca, sunt sigur însă că mă întrebi doar din politețe. Că altfel, n-ai făcut nici un efort să ținem legătura de când te-ai despărțit de fiul meu, o acuză direct Gerald, cu ochii lui mici, reci și neprietenoși.

— Cu ce te pot ajuta, Gerald? întrebă și ea tot cu răceală, hotărâtă să nu-l lase s-o ia peste picior.

— Am venit să-ți spun că faci o mare greșeală că vinzi casa asta. Una pe care o s-o regreți profund. Băiatul ăsta al meu a venit la mine să mă roage să-i depozitez lucrurile într-o cameră goală de-a mea și, deși nu mă deranjează să fac asta pentru el, consider că cineva trebuie să vă bage mințile în cap amândurora. Știu că Mark nu vrea

să vândă. Numai tu ești de vină. Ești o proastă dacă vinzi casa asta afurisită, atât de bună, izbucni Gerald.

— Mulțumesc pentru sfat, Gerald, dar, teoretic, nu e treaba ta. Fiul tău m-a părăsit pentru o altă femeie și eu a trebuit să strâng în urma lui și să-mi continuu viața. Și exact asta am făcut și voi face fără nici o intervenție din partea ta. Mulțumesc că ai trecut să mă vezi. La revedere. Ea îi deschise ușa, invitându-l să plece.

— Ia stai o clipă, domnișorică. Gerald era profund jignit. Ai aici un set de porțelanuri Wedgwood care îi aparține scumpei și răposatei mele soții. Dacă intenționezi să vinzi, îl vreau înapoi. Nu vreau ca Mark să i-l dea celeilalte femei și nici nu vreau ca tu să-l dai altcuiva.

— Doamna Kirwan ne-a oferit acel set de porțelanuri ca dar de nuntă, Gerald. Mai bine l-ai întreba și pe Mark ce părere are în privința asta. Dacă el e de acord, voi fi și eu fericită să ți-l înapoiez. Să fii sigur de asta, spuse ea glacial. Ce meschin putea fi omul ăsta! Slavă Domnului că scăpase de el! Deschise ușa și mai larg, pentru ca el să perceapă mesajul și să plece.

— Ei, ca să vezi! Ce zici de asta! Cel puțin, ai putea să-mi oferi o ceașcă de ceai, bufni Gerald.

— Pardon! Sunt ocupată. Noapte bună, Gerald. O să-l pun pe Mark să-ți dea telefon ca să discutați despre porțelanuri, spuse Francesca, fără a-i da drept de replică. Socrul coborî scările nervos, dar Francesca nu mai aștepta să-și ia rămas-bun, închise ușa cu putere în urma lui.

— Zgârcit afurisit, bombăni ea. Ce tupeu pe capul lui, să vină așa, neanunțat la ușa ei, ca să-i ceară înapoi porțelanurile și o ceașcă de ceai de pomană! În ciuda ei, se simți silită să râdă de neobrăzarea lui. Nu-i era dor să-l aibă constant în preajma ei, asta era sigur.

*

— Ce-ai făcut? întrebă Mark, fără să-i vină a crede.

— M-am dus și i-am dat nevestei tale un sfat al naibii de bun și i-am spus că e o toantă dacă scoate casa la vânzare. Și a fost afurisit de nepoliticoasă cu mine, se văită Gerald. Nici o ceașcă de ceai nu mi-a oferit, un lichior sau ceva. Extrem de neospitalieră. Și eu am fost mereu așa de bun cu ea...

— Nu-mi vine să cred ce aud. N-aveai nici un drept să faci așa ceva. O să creadă că eu te-am pus. Pentru numele lui Dumnezeu, tată, de ce naiba ți-ai băgat tu nasul?

— Nu mi-am băgat nici un nas, Mark. I-am dat femeii un sfat părintesc. Dar ea e încăpățânată și bătută-n cap. Și mai mult, i-am spus că vreau porțelanurile Wedgwood înapoi, cele pe care vi le-a dat mama ta. E o moștenire de familie. Nu o s-o las să ajungă pe mâinile cine știu eu cui, declară Gerald.

— Vai de mine! bombăni Mark. Ce o să faci tu cu ele? O să le iei cu tine în mormânt? Te las. Trebuie s-o sun pe Francesca și să-i explic că toate astea n-au nici o legătură cu mine. La revedere. Închise telefonul plin de nervi. Tatăl lui exagerase de data asta. Francesca era probabil înnebunită. Tocmai când reușiseră să se înțeleagă mai bine, trebuia să-și bage nasul tatăl lui.

Răsfoi prin agendă și găsi numărul ei de la birou. Francesca răspunse aproape imediat.

— Bună, eu sunt, spuse el prudent.

— O! Bună, Mark.

Era înțepată sau doar extrem de politicoasă? Nu-și putea da seama. Se întreba dacă ea văzuse fotografia din ziar, cu el și Nikki la cursele Galway.

— Ă... mm.. cred că tatăl meu a trecut aseară pe la ti-

ne, spuse el delicat. Îmi pare extrem de rău, Francesca. N-am avut nici cea mai vagă idee că va face o prostie ca asta.

Spre imensa lui ușurare, își auzi soția râzând.

— Ăsta-i Gerald pe care îl știm. Ce vrei să facem cu porțelanurile Wedgwood?

— Vreau să le păstrezi, spuse hotărât Mark.

— Nu, Mark. Lasă-l să le ia tatăl tău. Nu are nici un rost să-l supărăm tocmai acum, la bătrânețe, replică Francesca.

— Bine atunci, dar ești sigură?

— Sunt. Cu cât mai puțină dezordine, cu atât mai bine pentru când m-oi muta în locuința mea.

— Ascultă, ce-ai zice dacă aș veni pe la tine într-o seară, să mai facem ordine în lucruri, sugeră el. Era clar că Francesca se hotărâse să se mute. *Trebuia* s-o convingă să rămână. Totuși, acum era mai bine să-i facă jocul.

— OK, încuviință ea.

— Când ți-ar conveni? întrebă Mark. La ce oră?

— Miercuri sau joi. În jur de șapte?

— Miercuri, spuse el. Sunt norocos săptămâna asta, nu trebuie să plec în nici o deplasare.

— Bine, spuse destul de veselă Francesca. Ne vedem atunci.

Ea era atât de sigură pe sine, încât îl tulbura. Părea să fi luat o hotărâre decisivă, se gândi el aproape panicat.

— A... ai vrea să luăm cina sau altceva? o invită el.

— Nu, Mark. O să mănânc ceva la prânz.

— O, bine atunci, spuse el, dezamăgit. Ne vedem miercuri.

51

— O să întârzii mai mult diseară, am de lucru, așa că o să meargă fiecare cu mașina lui, spuse Mark pe un ton obișnuit, în timp ce-și lega nodul la cravată și se pieptăna.

— O! Unde te duci? întrebă Nikki, aplicându-și fardul pe pleoape cu mare ușurință, dovadă a unei experiențe îndelungate.

— Ăă... o mică întâlnire la clubul de golf. Mark scotoci prin servietă pentru a se asigura că are toate cele necesare zilei de lucru. Pa, iubi. Se aplecă, o sărută scurt pe obraz și plecă.

Nikki puse jos rimelul și își sprijini bărbia în palme. Aseară se comportase ca pisica pe acoperișul fierbinte, iar dimineață pierduse cel puțin zece minute alegându-și o cravată și o cămașă. Se tunsese cu o zi înainte, deși nu trecuseră decât trei săptămâni de când fusese ultima oară la frizer.

Ceva nu era în regulă. Pentru prima dată în luni de zile, îl auzea că se duce la o întâlnire la clubul de golf. Instinctul ei îi spunea ceva ce nu putea ignora.

O agasă toată ziua. Ce făcea Mark în seara asta și nu voia ca ea să afle? Cu cine se vedea? Începu să devină paranoică. Poate cunoscuse o altă femeie. Poate începu-

se o altă aventură. Ar putea fi un motiv pentru toanele lui din ultimele săptămâni. Dar cine era? Cu siguranță, ar fi aflat dacă era cineva de la birou. Totdeauna stătea la taclale cu Sandra Daly de la Trezorerie. Și ea îi cam făcea ochi dulci. Nikki se încruntă.

— Sandra de la Trezorerie are vreo relație cu cineva? o întrebă ea pe Elaine, când secretara ei îi aduse în birou un teanc de scrisori. Elaine știa ce face toată lumea. Era cea mai mare bârfitoare de pe pământ.

Ochii secretarei se măriră de uimire la această întrebare neobișnuită. Nikki se prefăcu că nu observă, în același timp verificând corespondența.

— Nu știu, dar aș putea afla, spuse Elaine, dornică să fie de folos.

— O, mersi, murmură Nikki. O cunoștință de-a mea, un bărbat, m-a rugat să aflu.

— *Într-adevăr?* Elaine era super încântată de această informație. Cine? Îi place de ea?

— Nu-l cunoști, îi răspunse Nikki tăios, mustrându-se în sinea ei. Acum o să afle tot biroul că un prieten de-al ei era interesat de Sandra. Și dacă mai ajungea și la urechile Sandrei, ea ar vrea foarte bine să afle cine este admiratorul secret. Și s-ar transforma într-o situație extrem de stânjenitoare. Nikki o privi cu răceală pe Elaine. Asta-i tot, mulțumesc, îi spuse politicos.

Cățea urâcioasă, află și singură dacă te interesează atât de mult, clocoti de furie Elaine, intrând în biroul ei. Ce lucru curios să întrebe, totuși. De când lucra cu Nikki Langan, șefa ei n-o întrebase niciodată nimic altceva în afară de problemele stricte de serviciu. Nu o interesau nici pe departe micile bârfe. Cauzase ea destule de când începuse relația cu Mark Kirwan, se gândi cu îngâmfare

Elaine, așezându-se la computer și începând să dactilografieze un raport pentru biroul din Londra.

Nikki rămase cu privirea pierdută în spațiu. Era tulburată. Trebuia să plece dimineața următoare la Londra și nu era deloc pregătită. Era așa de greu să se concentreze când, în viața personală, se petreceau atâtea. Nu mai avusese probleme de concentrare până acum. Era o situație dezastruoasă. Ridică dosarul care zăcea neatins pe birou. Era esențial să fie la curent cu toate informațiile conținute în el.

— Concentrează-te! murmură ea. Concentrează-te!

— Ken, trebuie să ajung acasă înainte de a se aglomera traficul. Te deranjează dacă plec în jur de patru și jumătate? își întrebă Francesca șeful.

— Păi, la patru și jumătate *este* deja oră de vârf și traficul, pe măsură, spuse cu înțelepciune Ken. Pleacă la patru, oricum, văd că treaba se mișcă încet. August este întotdeauna o lună mai liniștită. Pleacă și la trei dacă vrei.

— Mulțumesc, ești un drăguț. Poate la trei și jumătate. Francesca îi zâmbi. Voia să apuce să facă duș și să se schimbe, să fie complet stăpână pe situație, nu să se zbată ca un fluture ars când va sosi Mark. El păruse destul de agitat luni. Fusese evident îngrozit de vizita tatălui său. Francescăi i-ar fi plăcut să vadă cum a reacționat Mark când a aflat despre pățanie. Gerald era un bătrânel așa de băgăcios și de sâcâitor. Nici nu-i de mirare că fiica lui nu voia să aibă nimic de-a face cu el. Care mai era acum relația dintre cumnata sa și Mark, Francesca nu avea idee. Și nici că-i păsa. Unul din avantajele despărțirii ei fusese faptul că scăpase de Gerald și de tot ceea ce implica îngrijirea lui.

Ziua zbură pe nesimțite. Era bucuroasă că știe din timp de venirea lui Mark, mult mai bine decât să se trezească cu el pe neanunțate. Ciudat însă, o apucase tremuratul din cauza vizitei lui Mark, se gândi ea în timp ce se îndrepta spre casă, pe Dublin Road. Trebuie să clarifice o dată pentru totdeauna cine cu ce rămâne din casă. Din fericire, gusturile lor în materie de muzică și cărți erau complet diferite, deci nu vor exista diferențe de opinii.

Existau însă vreo două tablouri pe care ea le îndrăgea foarte mult, în special *Granița erbacee* de Angie Grimes. Și lui Mark îi plăcea. Ar fi vrut să păstreze pictura asta dacă soțul ei era de acord, la fel ca și pictura pe mătase a lui Catherine MacLiam, *Bărbații tribului Omani*. I-ar plăcea să păstreze și câteva din bibelourile de cristal pe care ei le colecționaseră de-a lungul anilor. Analizând lucrurile din perspectiva asta, totul părea așa de definitiv, dar aceste lucruri trebuiau oricum soluționate în final, se asigură ea pătimaș, pentru că în mintea ei începeau să se ivească dubii.

Mulțumită curățeniei generale pe care o făcuse, știind că proprietatea lor va fi deschisă pentru publicul larg, casa era lună și bec. Femeia de serviciu fusese în locuință de dimineață, iar acum mobila și geamurile străluceau. Trebuia să mai facă un duș și apoi să aleagă ce va îmbrăca.

— Este ridicol, murmură ea în timp ce amețea lucrurile din dulap. Nu voia ca Mark să creadă că se îmbrăcase elegant special pentru el. De ce naiba ar vrea să-i dea impresia asta? Vremea însorită se întorsese după vântul și umezeala din week-end; o să tragă pe ea o rochie de plajă și o să stea afară, în grădină, dând impresia că era of! atât de calmă, se hotărî ea.

Făcu duș, își uscă părul și își trase peste cap rochia verde-mentă, cu modele florale. O cumpărase în timpul vacanței din Portugalia. Croiala ei ușoară și largă îi flutura pe lângă corp într-un mod măgulitor. Crăpăturile laterale și spatele aproape gol îi scoteau în evidență bronzul. Era o rochie diferită față de articolele ei de îmbrăcăminte, mai formale, pe care le purta de obicei, dar acum era ea însăși o femeie diferită, mult mai relaxată, ce se îmbrăca după propriul plac. Tocmai își pregătise o ceașcă de ceai când sună mobilul. Pe jumătate, se aștepta să fie Mark care amâna întâlnirea. Era surprinsă de sentimentele ei de dezamăgire în fața acestei posibilități. Pescuindu-și telefonul din geantă, observă că era afișat un număr necunoscut.

— Alo?

— Doamna Kirwan, Stephen Boyle, am vorbit despre casa transformată din grajduri, din Monkstown, de care erați interesată acum ceva vreme. O casă rustică cu trei dormitoare este pusă la vânzare în aceeași zonă. Are nevoie de câteva renovări, dar cred că v-ar plăcea. V-aș putea trimite mai multe detalii, dacă doriți.

— Nu vă mai deranjați să le puneți la poștă, pot să trec eu mâine pe acolo, să le iau personal. Și mulțumesc foarte frumos pentru telefon, spuse cu căldură Francesca.

— Cu plăcere, doamnă Kirwan. După cum v-am spus, mi se pare că se potrivește cerințelor dumneavoastră, și are și o grădină drăguță în spate, complet izolată de ochii lumii.

— Excelent, spuse Francesca. Ne vedem mâine.

Ce interesant, să primească tocmai acum telefon din partea lui Stephen Boyle. Poate pentru că renunța la vechea ei casă, ușa se deschidea pentru ca o nouă casă să

apară. Avea cel mai ciudat sentiment despre această vilă rustică, chiar dacă n-o văzuse încă. Poate că îi era menită.

Mark puse refractar jos sticla de L'Air du Temps. Era unul din parfumurile preferate ale Francescăi, dar nu era sigur cum ar reacționa ea dacă i l-ar oferi cadou. Parfumul este un cadou prea personal. Și ei doi nu mai erau exact ceea ce s-ar numi intimi. Ar fi vrut să-i ofere ceva în dar, însă nu se putea decide asupra ceva anume. Cumpărase un spray cu aromă de irișI albaștri și o sticlă de Puligny Montrachet, dar mai voia și un alt cadou, mai micuț. Dintr-o dată, îl lovi inspirația. Ei îi plac la nebunie bomboanele de ciocolată Leonida. Se îndreptă spre Royal Hibernian Way și îi luă cinci minute ca să aleagă un sortiment de praline și bomboane de ciocolată cremoase. Era așa de ironic, se gândi el. Se afla în pauza de prânz, cumpărând cadouri cu ajutorul cărora s-o cucerească din nou pe soția lui când, nu demult, își petrecea pauzele de amiază cumpărând cadouri pentru Nikki. Viața cu siguranță e ciudată. Era ca și cum situația s-ar fi întors complet, cu trei sute șaizeci de grade.

Era emoționat ca un școlar când vira la stânga și intră pe aleea casei. Observarea pancardei cu „De vânzare" echivala cu o lovitură fizică în piept. Nu se putea întâmpla asta, își spuse el privind casa mare din cărămidă roșie, cu iedera urcătoare până la streșini și cu soarele oglindindu-se, în amurg, în ferestrele lungi, stil victorian. Cum putea Francesca să părăsească acest loc de bunăvoie? se întrebă el și studie grădina împrejmuită de tufe, ascunsă de drumul principal cu garduri vii, mereu verzi. Probabil Francesca angajase pe cineva să le mai tundă, căci arătau bine. Totul avea un aspect impresionant,

se gândi el îndreptându-se spre ușă și pregătindu-se să apese pe sonerie. O să aibă un cumpărător cât de curând dacă ea insista să vândă. Își îndreptă cravata și își drese vocea. O putea auzi pe Trixie cum latră agitată. Îi era dor de mica potaie, se gândi el cu drăgălășenie.

Francesca deschise ușa și lui Mark îi sări inima în piept. Arăta nemaipomenit, se gândi el, surprins. Soția lui purta o rochie de plajă destul de transparentă și era în picioarele goale. Se gândise că probabil Francesca o să se îmbrace elegant și se va machia. Dar pielea ei avea o culoare grozavă. Soarele o prinsese frumos și tenul îi era strălucitor, radiind a sănătate. O schimbare totală față de femeia cu fața rotunjoară și pală din urmă cu șase luni.

— Bună, Francesca, ce faci? Ți-am adus o mică atenție, spuse el stânjenit, înmânându-i punguța de cadouri și spray-ul de irișii.

— Mark, de ce te-ai deranjat? Nu era nevoia, îl mustră ea, făcându-i loc să intre.

— Așa am vrut, spuse el, închizând ușa în urma lui. Parfumul puternic de pot-pourri și lac îi invadă simțurile. Casa miroase frumos, spuse el, ca să spargă tăcerea. Se simțea deosebit de stingherit.

— O, păi, se spune că ar trebui să miroasă a pâine coaptă sau a mâncare gătită în casă când prezinți casa la vânzare, zise veselă Francesca în timp ce-l conducea în bucătărie. Dar lacul de mobilă și pot-puri-ul ar trebui să fie de ajuns, pentru că nu am timp să coc pâine.

— Ești așa de ocupată în prezent? întrebă el politicos, urmând-o în bucătăria luminoasă și spațioasă.

— Ah, nu e chiar așa de rău săptămâna asta. August e o lună mai liniștită. Of, Mark! Bomboane Leonida! exclamă ea, plăcut impresionată. Sunt preferatele mele.

— Știu, îi zâmbi el.

— Vrei să stăm puțin pe verandă? E o seară încântătoare, sugeră ea dintr-un impuls. Am o sticlă de vin pusă la rece în frigider. Totuși, nu e de calitate superioară, ca Montrachet.

— Mi-a plăcea. Mi-e dor de grădină.

— Din păcate, nu mai e așa de verde acum. În august, totul arată puțin mai ofilit. Francesca deschise sticla de Chardonnay și turnă vinul rece în două pahare. Ți-e foame? Aș putea să-ți pregătesc o omletă sau altceva. Dintr-un motiv oarecare, se găsi din nou în ipostaza de soție gospodină.

— Nu, mulțumesc. Dar e grozavă! Se îndreptară spre verandă. Francesca se așeză, iar Mark se plimbă prin grădină, uitându-se la florile și arbuștii lui preferați. Păsărelele umpleau văzduhul cu ciripitul lor. Era o atmosferă pacifică. Știa că vrea să se întoarcă acasă.

— Nu o să-ți fie dor de toate astea? întrebă el ezitant, alăturându-i-se Francescăi pe verandă.

— Presupun că da. Dar nu mai pot face față. E prea mare casa. Și sunt și foarte multe amintiri. Am nevoie de un nou început. De ce nu-mi cumperi tu partea, Mark, dacă tot ai sentimente atât de puternice față de locul ăsta? Ochii ei cenușii erau mari și întrebători.

— N-aș plăti atâția bani pentru ea, Francesca. Ar fi o prostie, financiar vorbind, și nu cred că vei accepta mai puțin decât valoarea ei de pe piață, dac-ar fi să continuu să-ți plătesc alocația lunară? sugeră el, plin de speranță. Chiar și dacă el s-ar muta înapoi în casa lui, iar ea ar pleca, tot ar putea s-o curteze, se gândi el încântat.

Francesca dădu din cap.

— Nu mai vreau să fiu condiționată financiar de tine.

Vreau să fiu liberă, Mark. Vreau să fiu propriul meu stăpân.

— Cu siguranță nu poate fi atât de rău? Sper că nu te-am făcut să te simți obligată față de mine? întrebă el, rănit.

— Nu chiar, nu, Mark. Ești un om bun. Dar nu mai vreau să continuăm așa. S-a ivit o ocazie, o căsuță rustică, pe care o s-o studiez și, dacă-mi place, o s-o cumpăr. Așa că, haide, să sortăm ce-avem de sortat, spuse ea energică, ridicându-se și întinzând mâna pentru a-l ajuta și pe el să se pună pe picioare.

El îi cuprinse mâna.

— Dacă asta vrei tu, spuse el dezamăgit, urmând-o înapoi în casă. De unde începem? întrebă el, acum aflați în bucătărie.

— Presupun că de aici, spuse nesigură Francesca. Uite toată vesela și cristalurile. Castroanele Le Creuset și...

— Pentru numele lui Dumnezeu, Francesca, ce naiba să fac eu cu tigăi, castroane și chestii din astea? întrebă irascibil Mark.

— Ei bine, când o să ai locuința ta, o să fii nevoit s-o echipezi, explică Francesca.

— Nu, ia tu tot ce vrei.

— Haide în salon, să vorbim despre tablouri și toate celelalte mărunțișuri pe care am reușit să le strângem împreună, spuse cu ușurință Francesca.

— Hai mai bine să mai bem un pahar de vin, sugeră Mark.

— OK, și poate câteva bomboane de ciocolată ca să se ducă mai bine pe gât vinul, îl invită Francesca.

— Sigur, dacă vrei și tu. Mark râse. O să intre în jocul ăsta cu împărțitul lucrurilor, dar era hotărât să-și refacă mariajul. Ei vor fi din nou împreună. Asta era ultima lui șansă și nu avea de gând să-i dea cu piciorul.

52

Nikki bătea nervoasă cu degetele în volan. Traficul era un adevărat haos, pe podul Ballsbridge mașinile mergeau bară în bară. Se întorcea acasă de la birou și nu se putea gândi la altceva decât la Mark și la motivul pentru care o mințise. Mai înaintă puțin și, dintr-un impuls, vră la stânga și se îndreptă spre Sandymount. Era nebună, știa asta, dar trebuia să afle dacă Mark o mințea. Singura problemă era că Mark nu-i spusese la ce oră avea loc întâlnirea. Ar putea să-l sune și să-l întrebe dacă mănâncă în oraș și să-i sugereze să ia cina împreună. La naiba! Ar fi trebuit să se gândească la asta în timp ce erau amândoi la bancă. Traficul de pe Sandymount era la fel de rău și ea se concentră pentru a-și da seama unde trebuie să întoarcă pentru a ajunge la East Link, înainte de a forma numărul lui de telefon.

Persoana apelată nu este în aria de acoperire sau are telefonul închis. Vă rugăm, reveniți se auzi răspunsul enervant al centrului GSM. Nikki strânse din buze, revenindu-i supărarea. De ce își închisese Mark telefonul? De ce nu voia să fie contactat? Era doar șase seara. Afurisita lui de întâlnire nu putea să fi început deja. Îi venea aproape să țipe de nervi, în timp ce marea de mașini se târa cen-

timetru cu centimetru pe Sean Moore Road, către podul de trecere cu taxă. Dacă vreuna din prietenele sau colegele ei ar fi știut ce are acum de gând, și-ar fi pierdut cu adevărat mințile, recunoscu ea abătută și îi făcu un semn obscen cu degetul unui nebun care încercă să-i taie fața pe banda laterală.

— Nu te pune cu mine, deșteptule! bombăni ea amenințător, necedându-i nici un centimetru.

Aruncă monezile în aparatul de taxat și așteptă nerăbdătoare să se ridice bariera. O navă imensă de croazieră era ancorată aproape de pod, iar camerele cu balcon ale acesteia erau invadate de soarele ce cobora spre apus. Putea auzi muzică pe punte. Ce și-ar fi dorit să fie și ea acolo, în loc să-și urmărească pe ascuns iubitul ei mincinos. Lacrimi îi țâșniră din ochi. Ăsta era cel mai îngrozitor lucru care i se întâmplase vreodată. Nu mai îndurase niciodată atâta nefericire. Și toate din cauza dragostei. Trecu de navă și se trezi într-o coloană imensă de mașini ce stăteau pe loc, în fața ei, chiar către intrarea spre port. Inima îi sări din piept, conștientă că se comporta irațional, dar nu se va liniști până când nu va afla, într-un fel sau altul, dacă Mark o mințea.

— Știu că îți plac. Și mie îmi plac, oftă Francesca puțin mai târziu, în timp ce studiau împreună tablourile. Sticla de Chardonay se terminase și o începuseră pe cea de Montrachet. Francesca se simțea puțin amețită. Era un iz de irealism în această seară, care o făcea să nu aibă stare. Îmi plac cromatica și simplitatea picturilor lui Catherine MacLiam. Uite-te la fețe, de-abia definite, totuși obții o impresie atât de puternică din partea bărbaților care se contopesc cu mediul înconjurător. Și uită-te la textura

ușii din spatele lor. E un geniu femeia asta, observă ea, admirând tablourile ce atârnau în capătul scărilor.

— Știu. Ar fi trebuit să cumpărăm mai multe lucrări de-ale ei, spuse Mark cu regret. Hai să ne mai uităm o dată la tabloul lui Angie Grimes. Ții minte că l-am cumpărat ca să ne înveselim după plecarea lui Jonathan?

— Daaa, spuse ea cu tristețe. Eram la pământ.

— Ei bine, cel puțin el e fericit și mă bucur că Owen e acolo cu el. E bine să-i știu împreună. Mark se duse din nou în dormitor și ea îl urmă. Rămase lângă el, examinând tabloul extrem de detaliat.

— Îmi plac la nebunie și viziunea, și textura, și culoarea. Uite-te la crizantemele astea, și la gura-lupului. Câtă străduință în redarea lor. Și îmi place granița, spuse admirativ Mark.

— Da, încuviință Francesca privind tabloul de parcă ar fi fost prima dată. E Granița erbacee din Grădina Botanică. Hai să tragem la sorți, punem biletele într-o pălărie, și dacă nimerești tu tabloul ăsta, eu pot oricând să mă duc în Botanică și să fotografiez Granița, apoi s-o înrămez, chicoti ea.

— Francesca, ești cherchelită? Mark se întoarse ca s-o privească, având o licărire ciudată în ochi.

— Cred că eu dau tonul. Ea îi zâmbi. O bretea îi scăpă de pe umăr și o puse încetișor la loc. Ochii lui urmăreau mișcarea degetelor ei. El se întinse și îi prinse mâna, cu degetul lui mare odihnindu-se în spațiul fin dintre sânii ei.

— Mi-a fost dor de tine, șopti el. Se priviră fix în ochi, aerul plesnind de atâta tensiune.

Mark îi luă fața între palme și încetișor, își înclină capul până când gura îi era doar la milimetri distanță de a ei.

— Vreau să te sărut, spuse el.

Francesca se simți triumfătoare. *Ura! Pot să-l am dacă vreau. O s-o înșele pe ea, așa cum m-a înșelat și pe mine.*

Simți atingerea buzelor lui Mark. La început ușor, tandru, puțin umed, drăgăstos. Cu limba, Mark îi explora dulceața catifelată a gurii ei, finuț, cu pricepere, până când răspunse și ea sărutului, deschizându-se pentru el. Atunci o sărută cu și mai multă pasiune, mângâindu-i sânii plini și tari, alintându-i cu vârful degetelor și gemând de plăcere.

Ea se retrase, de-abia respirând.

— Ești sigur că asta vrei?

— Da, sunt sigur, șopti el cu vocea stinsă, cu ochii strălucitori ațintindu-i asupra ei, cu degetele pipăindu-i brațele.

— Cum rămâne cu Nikki? Trebuia s-o spună. Trebuia să-l audă cum renunță la căteaua aia în fața ei.

— Pe tine te vreau, spuse Mark, trăgând-o înapoi spre el, împingându-se în ea și folosindu-și mâinile pentru a o potrivi cu trupul său. Căzură pe pat, sărutându-se sălbatic, pasional și dezbrăcându-se unul pe altul.

— Oh, Francesca, Francesca, îi șopti el numele, înnebunit de dorință pentru ea. Cu mâinile, Mark îi depărtă coapsele și își ușură pătrunderea, simțind cum ea tremură sub el și respirația i se oprește într-un suspin prelung și plăpând. *Slavă Domnului,* își spuse el ușurat. *Mă vrea înapoi. Sunt acasă.*

Nikki parcă în afara clubului de golf și așteptă acolo o oră și jumătate, cu inima tresărindu-i în piept de fiecare dată când sosea o altă mașină. Dar nici urmă de BMW-ul lui Mark. Aproape că îi venea să țipe la gândul că bărbatul pe care îl iubește și îl respectă i-a spus o minciună sfruntată. În cele din urmă, ajunsă la capătul răbdării,

ieși din mașină și se apropie de un jucător de golf care tocmai intra în club.

— Vă rog frumos, la ce oră este întâlnirea? întrebă ea politicos.

— Nu cred că e vreo întâlnire în seara asta. De fapt, am avut una săptămâna trecută. Dar mai pot verifica încă o dată pentru dumneavoastră, dacă doriți, se oferi în ajutor bărbatul cu fața rotunjoară.

— Nu, nu vă deranjați. E greșeala mea, spuse Nikki politicos. Omul acesta îi spunea ceva ce ea știa deja. Mulțumesc, oricum.

Se urcă din nou în mașină. Ce face acum? Unde să se ducă? Conduse ca o oarbă, fără să se gândească și se trezi îndreptându-se spre Howth. Putea să se arunce de pe chei, se gândi ea nefericită. Ultima oară când a parcurs drumul acesta a fost când s-a dus s-o înfrunte pe șleampăta aia de nevastă-sa. Cea mai mare greșeală a ei. Mark se supărase îngrozitor pentru asta și de atunci nu mai reușiseră să revină la relația lor inițială.

Un gând îngrozitor îi trecu prin minte. Dar nu era posibil. Era de neconceput. Acceleră și conduse cu frică și mânie crescânde până când ajunse pe drumul ce se îndrepta către casa familiei Kirwan.

Voia într-adevăr să treacă prin asta? Nikki încetini și opri mașina. Își frecă ochii obosită. Orice-ar fi făcut, nu mai putea învinge. Dacă Mark era acolo, ea va muri de o mie de ori. Dacă el nu era acolo, tot nu va afla unde e plecat și va fi tot nefericită. Porni din nou motorul și înghiți cu greu. Soarele apunea. Nopțile erau din ce în ce mai scurte, se gândi ea puțin aiurită. Semnaliză stânga și conduse încet. Casele luxoase, ascunse bine privirii, se aliniau pe șosea. Era un peisaj foarte rural, cu toți copa-

cii și gardurile acelea vii, își spuse ea în gând, încercând să-și înlăture frica.

Semnul mare cu „De vânzare" domina casa. Din cauza ei scosese Francesca locuința la vânzare și din cauza acestei decizii, Nikki era în pericol de a-l pierde pe Mark. Dădu din cap în fața acestei ironii. Porțile din fier forjat erau deschise.

Te poți opri acum, înainte să fie prea târziu, își spuse în sinea ei. Aleea către casă era încă greu de observat din pricina unui mare stejar de la capătul ei. Nikki își îndepărtă piciorul de pe accelerație.

— Lașo! își șopti ea și apăsă din nou pedala. Plecă, dar se mai întoarse o dată ca să privească aleea și o durere bruscă o fulgeră în piept când observă BMW-ul lui Mark parcat paralel cu mașina soției sale.

53

— Oh, Francesca, a fost așa de bine! Mark se sprijini pe un cot, privindu-și soția.

— Pentru vârsta noastră, chicoti ea.

— Ce vrei să spui? Suntem în floarea vârstei!

— Viața începe la patruzeci, nu-i așa? rosti ea în zeflemea.

Mark se întinse lângă soția sa și își puse brațul în jurul ei.

— Am fost așa un prost. Ar fi trebuit să mă întorc acasă de mai mult și să ne scutim pe amândoi de atâta suferință. Am fost un idiot, îi șopti el în ureche. Slavă Domnului că suntem iar împreună, iubirea mea. Băieții vor fi încântanți și nu mai trebuie acum să tragem la sorți pentru tablouri, putem să ne bucurăm de ele împreună tot restul vieții.

Francesca se întoarse cu fața spre el.

— Așteaptă un pic, Mark. Despre ce vorbești? întrebă ea.

— Păi... suntem iar împreună, nu-i așa? El părea complet derutat.

— Nu, Mark, nu suntem! spuse emfatic Francesca, ridicându-se.

— Dar, Francesca, tocmai am făcut dragoste. A fost așa de bine. Ar trebui să fim împreună. Mark era deja foarte neliniștit.

— Mark, am făcut doar sex. Francesca coborî din pat și își puse pe ea un halat.

— Ce?! Mark sări și el din pat, îngrozit. Nu vorbești serios.

— Ce să vorbesc serios? Că am făcut sex? Maturizează-te, Mark. O vânzoleală fierbinte în pat nu înseamnă că tot trecutul nostru poate fi dat uitării și că putem trăi fericiți până la adânci bătrânețe.

— De ce nu? Eu asta vreau! spuse el cu ferocitate.

— Totdeauna e vorba de ce vrei tu, Mark. Ei bine, îmi pare rău, dar acum e vorba de ce vreau eu. Francesca se pieptănă și se întoarse către soțul său pentru a-l privi drept în ochi. Am fost tentată, continuă ea. Însă doar pentru o secundă-două. Vezi tu, îmi place viața mea de acum, Mark. Bineînțeles, încă mai țin la tine...

Țin la tine! Mark rosti cu dispreț cuvântul.

— Ții la mine! Ce dracului înseamnă asta? E cel mai searbăd cuvânt pe care l-am auzit vreodată. *Ții la mine.* Nu vreau să *ții* la mine, vreau să mă iubești așa cum obișnuiai, spuse el indignat.

Ea îl privi cum stă așa în fund, pe pat, cu părul ciufulit, tare îmbufnat și trebui să se abțină să nu izbucnească în râs. Soțul ei era atât de copilăros uneori. Chiar credea el că o sticlă de vin scump, bomboane de ciocolată și o zbenguială de zece minute erau de ajuns? Era oare Mark atât de naiv? Își aminti cuvintele lui Millie referitor la faptul ca el o vrea înapoi. Nu mai păreau niște vorbe atât de cinice acum, se gândi ea ciudat. Millie înțelesese totul de la bun început.

— Tu te asculți, Mark? E vorba doar despre ce vrei tu. „*Eu* vreau să vin înapoi. *Eu* vreau să mă iubești așa cum obișnuiai..."

— Nu pot să cred că te comporți așa după ceea ce tocmai am făcut, Francesca. Nu a însemnat nimic pentru tine? întrebă el.

— Ba sigur că da, Mark. A fost bine și mi-a plăcut tocmai pentru că a fost ceea ce a fost, explică ea cu răbdare. Dar nu schimbă cu nimic situația noastră...

— Ei bine, eu cred că greșești. Dacă ai vrea, am putea să o scoatem la capăt și să ne înțelegem, spuse el supărat.

— Mark, țin la tine. Ești tatăl copiilor mei și am trăit împreună vremuri foarte fericite, dar acum e diferit. Totul s-a schimbat. *Eu* m-am schimbat.

— Asta se vede, cu siguranță. Soțul ei se încruntă. E din cauza tipului ăluia, Ralph?

— Nu, Mark, nu este, nu are nici o legătură cu el. E vorba despre mine. Acum, vrei să faci un duș înainte de plecare? Și cheamă un taxi, spuse ea energic. Nu poți conduce după cât am băut. Poți lua mâine mașina de aici.

— Deci mă dai afară? întrebă el ursuz.

— Da, iubire, mâine am o zi grea, spuse Francesca zâmbitoare. Tu folosește baia, iar eu o să folosesc separeul cu duș din camera mea. Mark rămase cu fața împietrită, urmărind-o cum se îndreaptă spre dormitor. Nu-i venea să creadă ce aude.

Ghinionul lui, se gândi ea răutăcioasă. N-o s-o mai ia niciodată ca atare. Atitudinea lui era cumva insultătoare. Se așează sub jetul fierbinte de apă și se spală de la cap până la degetele picioarelor. Se simțea revigorată. Fusese sinceră când spusese că era tentată să-l primească înapoi, dar durase doar un minut sau două și se datora parțial vinului pe care-l băuse. Ținea cu adevărat la el, dar în cele opt luni de zile de când se despărțiseră, își analizase relația lor din altă perspectivă și descoperi cu

tristețe că nu e nici pe departe ideală. Întotodeauna va fi vorba de dorințele lui. Ăsta era felul lui de-a fi și nu avea cum să se mai schimbe la vârsta asta. Dar era problema lui. Ea se schimbase însă și asta era tot problema lui. Zâmbi pe sub mustață. Va trebui să ia micul dejun, cina și ceaiul de după-amiază cu Millie pentru a-i depăna toate întâmplările prin care trecuse atât de repede: comportamentul barbar al lui Ralph, care pusese capăt relației dintre ei doi practic înainte ca aceasta să se înfiripe; și greșeala lui Mark de a o lua drept preș de șters picioarele.

Se unse cu loțiune de corp pe picioare și mâini, bucuroasă că parfumul acesteia înlăturase și ultima rămășiță din mirosul de mosc al lui Mark. Partida de sex fusese bună, dar nimic ieșit din comun. Totul se întâmplase prea repede, la fel de bine se putea satisface și singură, se gândi ea în timp ce își masa coapsele, pentru a-i intra loțiunea mai bine în piele. Și îi dovedise că fidelitatea lui față de Nikki nu era ceva de luat în seamă. Asta îi oferea o enormă satisfacție. Își dorea ca javra aia cu nasul pe sus să vină acum aici, în casa ei, ca să-i facă ea de data asta teorie și să-i arate cum Mark nu dădea doi bani pe relația cu ea. Dacă Francesca învățase ceva din dezastrul cu Ralph și din această ultimă întâmplare cu Mark era că nu are nevoie de un bărbat în viața ei. Era perfect capabilă să trăiască fericită și singură. Francesca se opri din masaj.

— Ce sentiment de eliberare, murmură ea. Ce sentiment cu adevărat de eliberare.

Coborând la parter, îl auzi pe Mark cum se îmbăiază. Puse ibricul pe foc; avea o poftă nebună de niște ceai. El i se alătură după cinci minute. Francesca tocmai își călca o bluză pentru serviciu.

— Taxiul trebuie să sosească, spuse el încurcat. Nici nu o putea privi.

— Vrei o ceașcă de ceai? întrebă ea pe un ton normal. Am făcut un ibric plin.

— Nu, mersi.

— O să te țin la curent cu vânzarea. Bănuiesc că nu are nici un rost să-ți iei lucrurile de aici până când nu avem o ofertă fermă. Nu-i cazul să facem debandadă în camera lui Gerald până când nu vei fi nevoit. Călcă mânecile bluzei cu pricepere, ignorând valurile de resentimente ce emanau din direcția lui. Ne-am hotărât asupra tuturor lucrurilor, cu excepția celor două tablouri. Pe care din ele îl vrei? Considera că își permite să fie mărinimoasă.

— O să iau *Granița erbacee*, spuse el pe un ton aspru.

— Bine, răspunse nepăsătoare Francesca. Se auzi soneria. Simți cum o cuprinde ușurarea. Nu pot să te conduc la ușă, vezi că trebuie să calc. Mai vorbim și mulțumesc pentru o seară încântătoare, Mark. Inima i se înduioșă când îl văzu cât suferă.

— Ești sigură că nu vrei să te răzgândești? o întrebă el mai cu forță.

— Sunt sigură, Mark, n-o să mă răzgândesc, spuse ea cu fermitate.

— Atunci, pe propria ta răspundere, îi reproșă el și ieși din casă.

— Nu, Mark, nu pe a mea, pe a ta, spuse ea cu hotărâre, punându-și bluza pe un umeraș. Eliberează-te, relaxează-te, MERGI MAI DEPARTE!

Mark stătea în taxiul care se îndrepta cu viteză pe Dublin Road. Era absolut șocat. Credea că totul merge de minune. Când ea îi răspunsese la săruturi și nu obiec-

tase să facă dragoste – *pardon*, „să facă sex", se corect el amar – Mark simțise un enorm sentiment de ușurare. Simțea cu adevărat că se terminase coșmarul. Dar era doar începutul, se gândi el plin de teamă. Francesca îl dăduse afară. Casa era pe punctul de se înstrăina. În adâncul sufletului, crezuse totdeauna că Francesca îl va ierta și-l va primi înapoi. Și va fi bucuroasă că el se întoarce. Dar o subestimase cu adevărat. Acolo, în dormitor, ea îi râsese în nas. Cum îndrăznește să-i spună că „ține la el"? Nu mai fusese niciodată în viața lui atât de jignit.

O zvâcnire surdă în tâmple îi reaminti cât de mult băuse. Cum o să-i explice lui Nikki lipsa mașinii? Apoi își aminti că ea plecase la Londra chiar în zori. Așadar, nu mai avea ce să-i explice. Probabil că ea nici nu observase că BMW-ul lui lipsește din parcare la acea oră a dimineții. Nikki îl iubea, se gândi el cu jale, dar nu mai conta. El o să-și petreacă restul vieții regretând pierderea căminului lui și a Francescăi. Colegii lui îl invidiau, știa asta. Observase cum se uită lasciv la Nikki. Și în momentele respective, el își trăia din plin gloria. Se pierduse în ea. El și mândria lui prostească. Măcar de-ar ști colegii lui...

Taxiul acceleră în noaptea adâncă, pe drumul pe care Mark condusese de atâtea ori în viață. Era drumul care-l ducea acasă. Acum mergea în direcție opusă, împotriva voinței sale, înfricoșat. Luminile orașului clipeau în fața lui. Mark stătea în mașină privind pe geam peisaje familiare, cu inima grea, ca de plumb.

Nikki era lungită în cadă, trecând în revistă opțiunile. Oare Mark se va întoarce în noaptea asta la ea? Și dacă va veni, ce să-i spună? Să-l acuze pe față că este un tică-

los mincinos? Dacă făcea așa ceva, trebuia să se bazeze pe fapte concrete. Să-i mărturisească că l-a urmărit? Era însă așa de patetic, încât știa că el o să-și piardă tot respectul pentru ea.

Dar ea nu-și pierduse tot respectul pentru el? se certă singură. Mark căzuse cu zgomot de pe piedestalul pe care ea îl ridicase.

Nu putea însă să-i spună că-l spionase. Ar putea să-i mărturisească că e nefericită și că vrea să rupă relația. Așa ar fi cel mai corect. Opțiunea asta i-ar da *ei* înapoi respectul de sine. Altă alternativă ar fi să nu-i spună nimic și să sufere în tăcere până când, pur și simplu, nu va mai putea rezista. Spre consternarea ei, auzi cheia în ușă. Nu-l aștepta acasă *așa de devreme*. Era doar nouă și jumătate. Ce naiba *se întâmplase* acolo în Howth?

Ea era în continuare în cadă, cu mâinile strânse la piept.

— Nikki? Nikki? strigă Mark.

— Sunt în baie, strigă ea la rândul ei. El își bagă capul pe ușă.

— Bună.

— Ai ajuns devreme? Vocea ei suna admirabil de natural.

— Întâlnirea a fost anulată, îi spuse el. Avea o privire fantomatică. Ochi întunecați și obosiți.

— Ești bine? întrebă ea, îngrijorată, în ciuda supărării ei.

— Am o migrenă, Nikki. O să mă culc în patul celălalt, dacă nu te superi.

— Oh, spuse ea. Dă-mi atunci un sărut.

El se aplecă pentru a o săruta și ea inhală mirosul părului lui proaspăt spălat. Își făcuse un duș foarte de curând: Nikki îi putea mirosi chiar și săpunul pe care-l folosise. Un sărut de despărțire, se gândi ea, făcându-i-se

rău de la stomac. Ne vedem când mă întorc din Londra, spuse ea în timp ce-și ridica fața pentru a primi sărutul lui Iuda.

El o sărută pe obraz.

— Călătorie plăcută, Nikki, spuse el.

Nu, nu va fi deloc plăcută, îi venea ei să strige. *Va fi cea mai îngrozitoare călătorie din viața mea, mulțumită ție!* Dar a rămas tăcută. Îl auzi cum se mișcă prin celălalt dormitor, auzi patul cum scârțâie și ea tremură în apa călduță. Se ridică și păși afară din cadă, după care se înfășură într-un prosop mare și pufos, dar nu se putea încălzi oricât de mult ar fi încercat. O durea și gâtul. Numai asta îi lipsea acuma, se gândi lipsită de orice chef și, înainte de a se băga în pat, se șterse bine. Patul părea imens și gol. Simțea lipsa trupului confortabil al lui Mark. Ducea lipsa brațelor lui în jurul ei. Îl ura pentru ceea ce o forța să îndure și se ura pe ea însăși pentru că îndura. Lacrimi i se rostogoliră pe obraji și un nod i se puse în gât. Își îngropă fața în perne pentru a acoperi zgomotele și plânse până își dădu sufletul.

— Am putea trece chiar acum s-o vedem, dacă vreți. E liberă. Bătrâna doamnă, fosta proprietară, a murit într-un azil. Executorii ei testamentari au scos casa la vânzare, sugeră cu bunăvoință asistentul de la agenția imobiliară.

— Bine, încuviință Francesca.

— Mai trebuie muncit ceva la ea. Ferestre noi. Un sistem nou de încălzire, redecorare, dar totul se reflectă în preț, explică el. Scoase cheile de la casă și îi deschise portiera Francescăi. Stând în mașina agentului, încerca să-și mențină bucuria sub control. *Te rog, Doamne, să-mi placă,*

se ruga ea. După seara de ieri, era mai sigură ca niciodată că face ceea ce trebuie. Voia să meargă mai departe cu ce-și propusese.

Tânărul bărbat nu exagerase când spusese că mica și deloc curata vilă rustică mai are nevoie de amenajare. Aerul din locuință era stătut, iar tapetul, perdelele și covoarele erau zdrențuite și murdare. Bucătăria era de modă veche și întunecoasă, cu mult diferită de bucătăria ei modernă și încăpătoare. În camera de zi, canapelele aveau huse vechi, ce parcă rămăseseră din altă eră, iar salonul, cu tapetul umflat și desprins de pe pereți, era decorat de un bufet antic și de demult. Baia lăsa de dorit, dormitoarele însă erau acceptabile ca spațiu. Oricum, mai mari decât cele din casa transformată din grajduri. Se descurajă până când ieși afară, în grădina din spate. O adevărată sălbăticie acum, probabil odinioară fusese extrem de frumos, își imagină ea. Privi trandafirii crescuți de-a lungul zidurilor îmbrăcate în plante agățătoare și inhală parfumul împrăștiat de sângele-voinicului și de levănțică.

Ar putea să aranjeze un dormitor cu lucarnă și cu o baie de serviciu, apoi să spargă pereții interiori dintre salon și hol, pentru a crea mai mult spațiu. Ar putea pune parchet și comanda o nouă mobilă pentru bucătărie. Și niște ferestre franțuzești care să conducă printr-o ușă în curtea din spate, se gândi ea încântată. Ar putea fi chiar frumos.

Se întoarse către agentul imobiliar, care zăbovea plin de speranță în spatele ei.

— Are nevoie de multe îmbunătățiri, dar îmi place. Are mare potențial. Vreau s-o cumpăr. Pe lângă prețul cerut, probabil că o va mai costa încă treizeci de mii ca

să pună căsuța rustică la punct, dar un calcul rapid în minte o asigură că tot va mai avea o sumă considerabilă rămasă de pe urma vânzării locuinței din Howth.

— E grozav, doamnă Kirwan. Sunteți sigură? întrebă el.

— Sunt sigură. N-am fost niciodată mai sigură de ceva ca acuma, adăugă fericită Frncesca. Tocmai făcuse primul pas într-o nouă și interesantă aventură și se simțea grozav.

54

— Nu-mi vine să cred. Millie se plimba prin noua casă. Era sfârșitul lui august, tocmai se întorsese din vacanță și venise în vizită la Francesca pentru a fi pusă la curent cu toate noutățile. Imediat ce auzise de vila rustică, voia să meargă s-o vadă.

— Drace, Francesca, plec pentru patru amărâte de săptămâni și când mă întorc, tu ai strâns mai multe tragedii decât un om normal într-o singură viață – și acum asta. Uite în ce hal este!

— Știu, se strâmbă Francesca. Dar am adus un constructor să se uite la ea și, imediat ce se finalizează vânzarea, o să mă apuc s-o pun la punct. Până voi putea să mă mut în ea, o să stau cu chirie undeva.

— Nu vei face nimic de genul ăsta, protestă Millie. Te muți cu noi.

— Nu, Millie. O să am atâtea bagaje, mai bine închiriez, o contrazise Francesca.

— Uite ce e, avem ditamai garajul, n-o să mai parcăm mașina în el, așa că poți să-ți depozitezi toate lucrurile acolo și să stai în camera de oaspeți și cu asta, basta.

— Millie, nici măcar nu ai discutat cu Aidan aspectul ăsta.

— De parcă ar trebui să-l discut, pufni sora ei. Drăguțul meu soț ar fi primul care ar sugera ideea asta, și tu știi prea bine.

— Știu că e un drăguț. Dar cred că e un deranj mult prea mare, spuse îndoită Francesca.

— Oh, așa o să fie, încuviință Millie serioasă. Gândește-te numai, o să-mi fii îndatorată pe vecie. Și nu vei ști nici ziua, nici ora când îți voi bate la ușă ca să mă răsplătești.

— O să trăiesc terorizată, râse Francesca.

— Așadar, ai un cumpărător pentru casă. Millie ieși în grădina sălbatică. Nu a durat prea mult. Ți-am spus eu că o să fie rapid asaltată.

— Într-adevăr, au fost grămezi de persoane interesate. Până la urmă au rămas trei potențiali cumpărători și toți trei voiau cu adevărat să încheie contractul. Săptămâna trecută, unul dintre ei a făcut oferta finală. Totul s-a semnat și acum, tot înainte, explică Francesca.

— Cum se simte Mark? *Știam* că o să dea din nou la tine, nemernic viclean. Millie nu-și putu reține dezgustul.

— E supărat, spuse încet Francesca. Bănuiesc că nu o să aflu niciodată la ce ținea mai mult: să păstreze casa sau să se împace cu mine.

— Încă locuiește cu femeia aia?

— Îhî.

— Nu spune mare lucru despre relația lor. Dacă tu l-ai fi primit înapoi, ar fi lăsat-o pe ea urgent. Millie prinse între degete un trandafir și îi mirosi admirativ parfumul.

— Mda, ei, e problema lor. Sincer, nu mă mai interesează, replică Francesca.

— Ai năruit o întreagă acțiune de răzbunare, spuse Milie șmecheră.

— Poftim! Nu știu despre ce vorbești.

— Haide, Francesca, o zgândări Millie. L-ai lăsat să creadă că mai are o șansă cu tine. Te-ai culcat cu el și l-ai lăsat să fie necredincios față de Nikki – și pe bună dreptate. L-ai determinat să-ți mărturisească că pe tine te vrea. Și apoi i-ai dat papucii și un șut în fund. Fătucă, îs tare mândră de tine!

— Nu a fost chiar așa, protestă Francesca. Am fost amândoi puțin cherchelițți.

— Nu chiar așa de cherchelițți, draga mea Francesca. Dacă el ar fi mărturisit dragoste nemuritoare pentru Nikki Langan, ai fi scos flăcări pe nas. Dar acum nu-ți mai pasă, pentru că știi că nu sunt doar crăpături, ci și *crevase* în legătura aia a lor. Recunoaște.

Francesca o măsură întrebător din ochi pe sora ei.

— Da' ce ești tu, un fel de psihiatru sau ceva de genul ăsta?

— Nu. Sunt femeie și *exact* așa aș simți și eu. Pun pariu că ți-a plăcut să-l azvârli pe ușă afară după ce i-ai făcut felul. Nu-i de mirare că era sub stare de șoc. Femeile nu fac așa ceva, mai ales soțiile ascultătoare din fire, care au fost înșelate și părăsite și care au șansa de a-i plăti soțului cu vârf și îndesat! râse Millie.

— Ei bine, a avut un tupeu ieșit din comun, explodă Francesca. Dar ce credea el? Și încă nu înțelege. A considerat, până în ultimul moment, că eu mă las cu greu recucerită, dar că voi ceda în final. Ca și cum aș fi putut fi în stare de așa ceva... pufni ea. Și mă întreb, dacă n-aș fi scos casa la vânzare, s-ar mai fi grăbit atâta să se întoarcă la mine... dacă s-ar mai fi întors? Ăsta a fost unul din motivele principale pentru care nu l-am mai primit înapoi, se confesă ea. Nu știam răspunsul la întrebarea asta.

— Păi, între el și scumpul de Ralphie, ai avut ceva bătaie de cap. A fost și ăsta o mare dezamăgire, remarcă Millie.

— Mie-mi spui, Millie. Nu mi-am putut crede urechilor. Sunt deja imună față de el.

— Și nu a telefonat decât o dată?

— Nu, am mai primit și un mesaj textual destul de recent, prin care îmi spunea: *Îmi pare rău, te rog, vreau să vorbim*, dar l-am ignorat. Nu vreau să reînnoiesc această cunoștință, mersi. De acum înainte vreau o viață simplă, declară Francesca.

— Așa deci? Sora ei făcu o grimasă, privind insistent în jurul ei. Cu siguranță, ai un mod ciudat de a-ți atinge scopul.

— Folosește-ți și tu imaginația, Millie, o îndemnă Francesca. Îți spun eu, locul ăsta o să fie atât de frumos când l-oi termina! Jim Donnelly o să se ocupe de decorare, așa că sunt pe mâini bune.

— Este excelent, încuviință Millie. A făcut o treabă extraordinară cu bucătăria și baia mea.

— Vezi, totul o să fie bine, viața e plină de surprize plăcute, declară optimistă Francesca, curățind trandafirii ofiliți din grădina pe care o considera deja a ei.

Nikki zăcea în pat, simțindu-se absolut oribil. Era la a doua serie de antibiotice, dar nu reușea să scape de viroză pe care o contractase la începutul lunii. Mark era atent cu ea într-un mod destul de superficial. Îi adusese sirop de tuse și pungi cu apă caldă pentru piept și insistase ca ea să rămână acasă. Nikki nu lipsise niciodată de la birou și era înnebunită că o să piardă atâtea întâlniri. Se îngrijora din cauza șmecherilor de acolo, care stăteau

cu ochii-n patru ca să nu piardă nici o ocazie prin care ar putea să-i invadeze teritoriul.

Din noaptea aceea înfiorătoare când îl prinsese pe Mark cu minciuna, el se afundase complet în muncă și călătorise în trei orașe europene, plus New York. Fusese prea absorbit în propria sa lume ca să observe că ea era rece și distantă cu el. Sau poate că observase, dar nu-i păsa. În ultima lună, fuseseră amândoi ca două nave ce treceau una pe lângă alta în noapte. Nikki simțea că destinul îi scăpase total de sub control.

Se încruntă, amintindu-și cum zăcuse acasă torturându-se singură când el plecase la New York, neștiind dacă „soția" nu plecase cu el ca să-și vadă prețioșii fii. Într-o noapte special de distrugătoare pentru suflet, când băuse până i se făcu rău, Nikki luă telefonul și formă numărul Francescăi. Simți puțină ușurare când cealaltă femeie răspunse și închise imediat. Cel puțin, ea nu era cu Mark în New York. Dar cât de des îl vedea și care era exact relația lor acum? se întreba Nikki neliniștită.

Singura dată când simțea că Mark se întorsese din nou la ea era când făceau dragoste. Cel puțin, el avea nevoie de prezența ei în acele nopți adânci când, după câteva momente prețioase, imediat după actul sexual, se cuibărea în brațele ei, odihnindu-și capul pe obrazul ei. Atunci ea simțea că el îi aparține din nou și toate temerile îi dispăreau pentru o vreme, până când Mark se retrăgea și barierele se coborau din nou.

Casa era pe punctul de a fi vândută, așa îi spusese. Asta era tot. O îndrăzneață declarație a stării de fapt. Ea nu-l mai întrebă nimic altceva. Nu mai voia. Afurisita aia de casă cauzase toate problemele încă de la început.

*

Mark ridică telefonul și apoi îl așeză la loc. Voia să aranjeze cu Francesca să-și ia lucrurile din casă. Nu-i venea să creadă că vânzarea era aproape finalizată. I se făcea rău numai când se gândea. Perspectiva de a se duce acolo pentru ultima dată era atât de înfricoșătoare încât nu o putea exprima în cuvinte. Și nici nu avea pe cine să cheme să-l ajute. Își dădu seama că avea zeci de cunoștințe, dar foarte puțin prieteni adevărați. Nikki era bolnavă și, oricum, nu o putea aduce în Howth, ar fi fost chiar nepotrivit. Disperat, își sună tatăl.

— Tată, am aranjat cu un tip să vină cu o dubiță în care să-mi strâng lucrurile și să le aduc la tine. Mă întrebam totuși dacă ai vrea să vii să mă ajuți? vorbi el pe un ton nesigur.

— Când? întrebă agresiv tatăl său.

— Trebuie să stabilesc întâi cu Francesca.

— Bine. Dar să nu fie miercuri seara. Atunci joc bridge, spuse bosumflat Gerald.

— Bine, tată, mulțumesc. Puse telefonul jos și parcă nu se mai simțea atât de singur. Luă niște lucrări și încercă să se concentreze, dar cuvintele dansau în sus și în jos prin fața ochilor. Ridică iar receptorul și formă numărul de la birou al soției sale. Robotul telefonic intră în funcțiune. Evident, nu era nimeni la sediu, așa că o căută pe mobil.

Ea răspunse aproape imediat.

— Bună, Mark. Îmi pare rău, nu pot vorbi mult, mă îndrept spre o întâlnire cu un client, îl informă ea. Ironia situației îl lovi din plin. Oare de câte ori nu rostise el exact aceleași cuvinte către ea?

— Uite ce e, am angajat pe cineva să mă aștepte cu o dubiță cu care să-mi mut lucrurile de acasă. Când îți

convine și ție? spuse el repede, enervat să fie luat din scurt și de tonul ei încrezător, de genul Eu-sunt-o-femeie-de-afaceri-ocupată. Ajunsese și ea la fel ca Nikki, se gândi el, având parcă o mică revelație.

— Nu contează, spuse ea fără să-i fie de mare ajutor.

— Ce zici de marți seara, în jur de șase?

— Perfect. Paaa. Ea îi închise. Mark rămase cu privirea fixă asupra telefonului. Pe femeia asta n-o afecta cu absolut nimic situația actuală și iată-l pe el, agitat tot și frământându-se ca un prost. Simțea că nu o mai cunoaște deloc pe Francesca. Cu siguranță, nu mai era femeia cu care se căsătorise.

Marți după prânz, era în mijlocul unei convorbiri telefonice când secretara lui intră în birou și-i aduse un plic maro.

— A fost lăsat la recepție pentru tine de către doamna Kirwan, spuse ea politicos.

Mark nici nu mai așteptă ca secretara să părăsească încăperea și rupse plicul; rămase cu gura căscată la setul de chei ce căzu din plic.

Îmi pare rău, Mark, am uitat că în seara asta nu voi fi acasă. Mă întâlnesc cu Janet Dalton să bem un pahar. Am împrumutat setul de chei de rezervă de la agentul imobiliar, așa că lasă-le pe măsuța din hol când termini. Să stăpânești cu plăcere Granița erbacee*!!*

Numai bine, Francesca

Asta era chiar de tot. Să-i lase cheile, să-l lase să-și mute lucrurile de unul singur, era înfuriat. Mark sperase ca Francesca, văzându-l cum își strânge bunurile, o să-și vină în fire și o să-nțeleagă. Ea era o persoană atât de sensibilă, încât și-o imagina deja izbucnind în lacrimi.

Apoi ar mai fi avut o șansă s-o convingă să se răzgândească. El chiar luase în considerare să amâne operațiunea planificată. Dar avea vreun rost? se întrebă plictisit. Ea plătise deja un avans pentru acea căsuță rustică dărăpănată, nu mai putea da înapoi acum.

— Bine, Francesca, dacă așa vrei tu, atunci, așa să fie, cârcoti el pentru sine și aruncă cheile în sertar.

Patru ore mai târziu, o dubiță albă Hiace își făcu loc pe alee unde el și tatăl lui așteptau. Începuseră deja să scoată toate lucrurile pe hol. Munceau în tăcere, tatăl său respirând greu în timp ce căra la parter cărțile și trofeele de golf. Mark era neobișnuit de recunoscător față de tatăl lui. Încărcară totul în dubiță, cu excepția picturii care încă se mai afla pe perete în dormitor. Urcă la etaj pentru a o lua de acolo. Era un semn în spatele tabloului, pe tapet, când îl dădu jos. Vederea acestui semn îl luă prin surprindere. Mark se așeză pe pat, amintindu-și ultima noapte pe care o petrecuse aici cu Francesca. Și toate celelalte frumoase nopți care trecuseră atât de repede încât el nici nu observase. Se simți invadat de regrete și un nod de plâns îi strangulă gâtul. Încercă să se abțină, dar nu reuși căci o tristețe sfâșietoare, de nesuportat îl învălui.

O tuse autoprovocată în ușa dormitorului îl făcu să tresară. Tatăl lui stătea în prag și îl privea stânjenit.

— Te simți bine, fiule? întrebă el țâfnos.

Mark dădu din cap. Nu putea vorbi.

— O să-i spun șoferului să plece înainte cu dubița, noi o să-l urmăm în mașină, cu tabloul, spuse Gerald autoritar și coborî grăbit scările.

Mark rămase singur, plângând. Îl auzi din nou pe tatăl lui urcând și făcu un efort imens să-și vină în fire.

— Scuze pentru asta, tată, reuși el să rostească.

— E în ordine, fiule. Sunt sigur că îți este foarte greu, în special pentru că ți-ai făcut totul cu mâna ta. Mai bine am pleca. Nu vreau să-l lăsăm pe șofer să aștepte prea mult în fața casei mele. Ar putea fugi cu toate lucrurile tale, spuse neliniștit Gerald.

— OK, tată. Mark știa că părintele lui făcea tot ce îi stătea în putință, chiar dacă nu era plin de tact. Îl urmă către ieșire, ducând tabloul. Era ultima oară când avea să mai coboare aceste scări. Era ultima oară când va închide ușa din față în urma lui. Așeză rândul de chei pe măsuța de pe hol. Tristețea îl copleși din nou.

— Haide, fiule, acceptă situația și mergi mai departe. Gerald aproape că îl împinse afară, pe ușa pe care el o închise în urma lui. O să conduc eu. Întinse mâna după chei.

Tăcut, Mark i le înmână. Se urcă în mașină, în dreapta tatălui său.

— Nu mai privi înapoi, îl sfătui Gerald în timp ce trase cu forță de schimbătorul de viteză și o porni pe alee, intrând în trafic.

Într-o secundă de nebunie, Mark speră că o să aibă accident și o să se prăbușească în uitare, dar pe măsură ce Gerald se lupta cu mașina, el spuse cu vocea tremurată:

— Trage pe dreapta, tată. Sunt bine acum. O să conduc eu.

— Dacă ești sigur. Gerald nu își putea ascunde ușurarea.

— Sunt. Și, tată – se întoarse cu fața spre el – mulțumesc că ești aici, alături de mine.

— Pfui! bodogăni morocănos Gerald. Nu-i plăcea să își exteriorizeze emoțiile, dar trebuia să dea un răspuns. Mă bucur că am putut fi de un real ajutor, fiule, și îmi pare rău că s-a ajuns aici, reuși el să spună, bătându-l stânjenit pe umăr.

*

— Vrei să intru și eu cu tine? o întrebă Janet când ajunse acasă la Francesca.

— Dacă nu te deranjează, spuse Francesca tremurând.

— Deloc. Dă-mi cheile, spuse amabilă Janet. Deschise ușa. Francesca observă cheile de rezervă pe masa din hol și izbucni brusc în plâns.

— De ce nu vii să-ți petreci noaptea la mine? sugeră Janet.

— Nu, nu, o să fiu în regulă. Doar că știu cât de mult iubește Mark casa asta și acum mă simt ca dracu' de vinovată, spuse ea printre sughițuri.

— Încetează cu prostiile astea imediat, declară Janet. A fost vina lui de la bun început că s-a ajuns până aici. Așa că, să nu îndrăznești să mai zici astfel de lucruri despre tine.

— Știu, știu, mi-aș fi dorit însă să se termine totul mai repede. Partea astea o să îmi mănânce sufletul.

— Da, așa e, și tocmai de aceea dormi în noaptea asta la mine și mâine seară venim să împachetăm lucrurile tale ca să fi pregătită să pleci imediat ce contractul se semnează, e parafat și trimis, comandă Janet. Ia-ți hainele pentru mâine și să mergem.

Francesca era prea supărată pentru a obiecta. În sinea ei, era ușurată că nu mai trebuia să-și petreacă noaptea singură, în casă. Când văzu peretele gol din dormitorul ei, acolo unde stătea fixat *Granița erbacee*, izbucni din nou în plâns. Suspinând din greu, rămase așa câteva clipe, în brațele lui Janet. Dacă prietena ei n-ar fi fost acolo cu ea, era aproape sigură că i-ar fi telefonat lui Mark și i-ar fi spus că s-a răzgândit.

Plânse de mai multe ori în zilele următoare. Cu ajutorul lui Millie și al lui Janet, împachetă toate lucrurile ei și ale băieților.

— Fac o mare greșeală? o întrebă ea pe Janet într-o seară, la o ceașcă de cafea, după un maraton îngrozitor de strâns și împachetat.

— Nu, draga mea. Nu faci nici o greșeală. Și e perfect normal să treci prin ceea ce treci tu acum. Aici ai trăit mult timp și aici ți-ai crescut familia. Desigur că vei fi supărată, dar e mai bine să plângi și să te descarci decât să ții în tine și să te îmbolnăvești. Plângi cât vrei tu, drăguțo, dar nu te opri din împachetat, spuse cu înțelepciune Janet.

O săptămână mai târziu, avocata ei sună pentru a o înștiința cu privire la data încheierii divorțului.

— Nu trebuie să vii la tribunal dacă nu vrei, spuse ea. Eu pot să mă ocup de toate. Pentru o clipă, Francesca se simți tentată să fie de acord cu această variantă. Dar ea venise cu ideea vânzării, era așadar corect ca cel puțin să se prezinte acolo, decise ea reticentă. A doua zi, sosiră oamenii care să mute mobila și toate lucrurile ei în garajul lui Millie. Era cel mai singuratic moment al vieții ei. Îl rugase pe Jonathan să-și amâne vizita până când ea se va muta în noua casă și el fusese de acord. Cum stătea așa înconjurată de grămada de boarfe, îi părea rău însă că fiul ei cel mare nu este acolo, cu ea. Se plimbă singură prin casa acum pe jumătate goală. Mark își dusese în depozit îndrăgitele lui canapele de piele și măsuța de mahon. El se hotărâse să le păstreze în ultimul minut. Francesca nu voia nimic. Intenționa să cumpere mobilă nouă pentru casa ei rustică.

În cele din urmă, atât Mark cât și ea au fost prezenți la eveniment. Totul merse strună. Semnară actele necesare și cecurile și înmânară cheile, apoi Francesca primi cheile de la mica vilă și totul s-a terminat.

— Așadar, spuse Mark în timp ce se depărtau de biroul avocatului. Să-ți spun felicitări?

— Nu, Mark, nu cred. N-ar fi potrivit.

— Presupun că nu, șopti el. Este o zi tristă pentru amândoi.

— Da, răspunse ea pierdută. Este.

— Îmi pare rău pentru tot, declară el cu jumătate de voce, pe măsură ce se apropiau de podul de pe Str. Baggot.

— Și mie. Îi tremurau buzele.

— Of, nu plânge, spuse el repede.

— Îmi pare rău, șopti ea. El o ținu strâns și ea îi înconjură gâtul. E pentru binele nostru, o să vezi.

Nu, voia el să spună, *nu este*, dar tăcu din gură. Era prea târziu pentru asta acum.

Francesca se depărtă de el.

— Trebuie să plec, spuse ea. La revedere, Mark.

— La revedere, Francesca, spuse el trist și plecă în direcție opusă.

Ea nu mai privi în urmă.

55

Decembrie

— Ei bine, Frannie, a fost o lungă lună de probă și tu încă ești cu mine, îi zâmbi Ken în timp ce beau șampanie la petrecerea de Crăciun, din restaurantul La Stampa.

Francesca râse.

— Eram atât de mult ceea ce tu nu căutai. Respirai nemulțumire prin toți porii. Biata Monica.

— Îi sunt dator pe viață.

— Păi, să știi că îi ești, încuviință cu franchețe Francesca. Ne-am distrat bine împreună totuși, nu-i așa?

— Și ne-am și descurcat de minune, spuse Ken. Știi, mă gândeam că poate, în viitorul apropiat, am mai putea angaja pe cineva ca să se ocupe de secretariat și tu ai putea să te ocupi singură de niște conturi. Am putea deveni parteneri. Ce zici?

— Vorbești serios? Francesca era complet uluită.

— Foarte. Ken Kennedy și Kirwan PR. Mie-mi place cum sună. Ne-am putea extinde, știi asta! spuse cu sinceritate Ken.

— Kenneth, batem palma, declară Francesca.

— OK. O să discutăm toate detaliile în noul an. Acum

mă duc peste descurcăreţul de Danny Logan. Ar putea să ne faciliteze multe afaceri dacă am vrea. Am auzit că acum se ocupă de reviste. O să cumpere *Hello!, VIP* şi altele asemenea.

— Tot înainte! Eu mă duc să stau de vorbă cu Linda Williams. Ea ştie tot ceea ce se poate şti despre PR. Îmi place stilul ei.

— Şi mie, zâmbi pe sub mustaţă Ken. Păcat că are o căsnicie fericită.

Francesca râse şi se despărţi de el. Îşi croi drum prin lumea veselă şi strălucitoare, când o voce familiară îi spuse în dreptul urechii:

— Bună, Francesca.

I se făcu un gol în stomac.

— Ralph! îngăimă ea nedesluşit. Ce naiba faci aici?

— Am fost invitat, spuse el cu sfială. Te rog, pot vorbi cu tine o clipă?

Era un şoc să-l vadă aici, pe neaşteptate. Şi o pacoste. Chiar uitase de existenţa lui. Părea obosit. Avea mai mult păr alb la tâmple decât îşi amintea ea.

— Bine, Ralph, spuse ea încet, dar chiar nu pot sta mult, trebuie să discut neapărat cu cineva.

— Nu te reţin, o asigură el, conducând-o într-un colţ mai retras. Îşi drese vocea şi îşi aruncă mâinile în buzunare. Francesca, mi-am făcut apariţia în seara aceea când trebuia să ne întâlnim sau ţi-am tras clapa? Mă tem că nu îmi aduc aminte deloc, mărturisi el.

— Ai apărut, spuse ea sec.

— Oh! spuse el. Eram beat atunci. Îmi pare rău că m-ai văzut aşa. Am spus ceva care te-a supărat? întrebă el delicat.

— Nu a fost nimic plăcut, Ralph, ca să fiu sinceră, spuse Francesca, simţindu-se prost. Cu siguranţă, nu avea să

repete tot ceea ce el îi declarase atunci. Dar, uite ce e, acum totul a trecut, hai să ne urăm toate cele bune unul altuia și să uităm ce s-a întâmplat, sugeră ea.

— Presupun că n-aș putea să te conving să faci abstracție de acea întâmplare și să îmi faci onoarea de a mă însoți cândva la cină? El avea o privire plină de speranță.

— Nu, Ralph, cred că e mai bine pentru toată lumea dacă lăsăm lucrurile așa cum sunt, spuse pe un ton definitiv Francesca. Și acum, chiar trebuie să plec. Te rog, nu cred că sunt politicoasă, dar trebuie să stau de vorbă cu câteva persoane. Știi și tu. Lucrurile astea sunt îndatorire de serviciu până la sfârșitul zilei.

— Știu, oftă el. Arăți foarte, foarte bine, să știi. Ai vândut casa?

— Da. Am cumpărat o casă rustică în Monkstown, aproape de faleză. Așa că sunt foarte aproape de birou, doar la câteva străzi distanță.

— E cumva strada care are câteva vile pe ea? întrebă Ralph. E un loc superb.

— Da, este, încuviință ea neinteresată, dorindu-și ca el să plece. Nu mai avea nici un chef să stea la taclale cu el. Se simțea stingherită, amintindu-și propunerile pe care i le făcuse atunci, în starea lui de beție. Acum părea destul de treaz, din fericire. Bea doar un pahar cu bere.

Ralph îi zâmbi.

— Ei, atunci nu te mai reții, Francesca. Mult noroc în noua ta casă. Și, încă o dată, scuzele mele.

— Stai liniștit, Ralph. Te-am iertat, spuse ea binevoitoare, mințind printre dinți. Crăciun fericit.

— La fel și ție, spuse el cu tristețe când ea se depărtă și plecă să vorbească cu unul din cei mai buni profesioniști ai domeniului, specializat în Vânzări și Marketing.

Mai târziu în acea seară, aflată în tren, gândurile o purtară pe Francesca înapoi la întâlnirea ei cu Ralph. Fusese un șoc să dea peste el așa, pe nepusă masă, dar considera că se descurcase bine. Totuși, era bucuroasă că îl întâlnise. Știa că, inevitabil, acest lucru se va întâmpla la o recepție sau în cadrul unui alt eveniment. Acum avusese loc și pusese la punct lucrurile dintre ei, într-un fel. Era ușurată. Nu avea nici o dorință de a relua prietenia cu el. Era clar că Ralph are o problemă cu băutura. Ea făcuse cunoștință cu o parte foarte întunecată a personalității lui. Era ceva ce nu-și dorea să se repete.

Zâmbi în sinea ei, amintindu-și de femeia înspăimântată, stresată și nesigură, care stătea în același tren acum câteva luni, repetând încet: *eliberează-te, relaxează-te, mergi mai departe*. Se gândise ea vreodată că acea femeie disperată, nesigură pe ea, care fugise de la Allen & Co cu coada între picioare va fi luată în considerare ca viitoare parteneră într-o companie de PR? Sugestia lui Ken avea sens. Ea își dovedise abilitățile, dovedise că e în stare să se ocupe de propriile sale conturi. Ar putea, într-adevăr, să se extindă dacă și-ar pune mintea la bătaie. Formau amândoi o echipă bună. Și, mai mult de atât, ea avea încredere în propriile abilități.

Era acum o femeie mult mai puternică decât cea care fusese în orice alt moment al vieții ei. Adunase de pe jos toate rămășițele și își transformase complet viața; asta era cu adevărat o realizare, se gândi ea cu satisfacție, zâmbind imaginii ei din oglindă.

Nu era locul potrivit să-și ceară scuze, se gândi Ralph îmbufnat în tip ce comanda un whisky dublu la barul Horseshoe din Shelbourne. Francesca arăta așa de ener-

gică. Ochii și pielea îi luceau și costumul cu pantaloni negri, bine croit, pe care îl purta nu îi ascundea statura ei înaltă și suplă. Era o femeie așa de sexi și nici măcar nu-și dădea seama.

Poate dacă ar găsi-o singură, odată, ar putea-o convinge să ia din nou cina cu el. Acum știa unde locuiește. Cel puțin, era un pas în direcția cea bună. Acum că intraseră iar în contact și trecuseră de acele momente inițiale de stânjeneală, următoarea lor întâlnire va fi mai ușoară. Se va comporta extrem de bine cu ea de acum înainte, își promise el, terminând paharul de whisky și comandând încă unul.

Petrecerea

56

Francesca privi cu atenție masa încărcată cu bunătățuri și zâmbi larg. Totul era aproape gata. Tot ce-i mai rămăsese de făcut erau *punch**-ul, un duș și să se îmbrace. O petrecere în noua ei casă. Cine ar fi crezut? se minună ea. Anul trecut pe vremea asta, era retrasă de lume, petrecându-și ore întregi în pat și dând apă la șoareci cu găleata. Urându-l pe Mark, înspăimântată să mai facă față viitorului. Ce diferență imensă crease acest an! Își umplu un pahar cu bere și se așeză lângă foc, în frumoasa și noua ei cameră de zi. Trixi sforăia delicat în locșorul ei special. Mirosul vopselei proaspete se contopea cu cel de pin, de la bradul de Crăciun, și cu aroma de la prăjituri, ce-ți lăsau gura apă. O creangă de brad, frunzele de ilice de-a lungul poliței de deasupra căminului și lumânări roșii festive, în suporturi strălucitoare, dădeau încăperii un aer foarte sărbătoresc, specific Crăciunului.

Se uită în jur, aproape nevenindu-i să creadă. Era greu de imaginat că se afla în aceeași căsuță dărăpănată și lă-

* Băutură obținută din vin sau alcool amestecat cu apă fierbinte, zahăr, lămâi și arome iuți. (n. tr.)

sată uitării în care intrase cu câteva luni în urmă, mai precis în august. Podelele acoperite cu parchet sclipeau de sub covoarele groase și bogat ornamentate. Noile ferestre duble reflectau lumina beculețelor pâlpâitoare din brad. Pereții proaspăt vopsiți în crem pal făceau camera luminoasă și spațioasă. Perdelele din creton, ce se asortau cu materialul de pe canapelele ei mari și luxoase, creau o veritabilă atmosferă rurală. Măsuțe pliante din brad susțineau vaze cu trandafiri și coronițe cu ramuri de brad și fructe mici de pădure, uscate. Tabloul *Bărbații tribului Omani* atârna deasupra căminului și, de fiecare parte a acestuia, mici rafturi erau ocupate de frumoasa ei colecție de cristaluri și de câteva din preferatele ei piese ornamentale. Uși albe glisante se deschideau în salonul dominat de masa și de scaunele din pin. Tot aici, pe o frumoasă măsuță de toaletă se odihnea colecția ei de porțelanuri. Acestea străluceau sub lumina reflectată de beculețele din pom și Francesca zâmbi când le privi. Casa aceasta era atât de diferită față de vechiul ei cămin, atât ca decor, cât și ca atmosferă. O iubea cu adevărat. Era o casă de bucurie pentru ea. Și se mutase definitiv aici doar de zece zile, în săptămâna dinaintea Crăciunului. Cel mai minunat lucru dintre toate era că fiii ei veniseră să petreacă sărbătorile de iarnă împreună cu ea. Băieților le plăcuse mult de tot casa. Francesca era tare îngrijorată de contrariu, dat fiind că ei se obișnuiseră cu luxul din Howth. Dar nu trebuia să se îngrijoreze. Ei o urmaseră pe mama lor în hol, către dormitorul fiecăruia, și se declarară mai mult decât fericiți.

— Și mi-ai păstrat toate lucrurile, mamă. Ești cea mai grozavă. Owen o învălui într-o îmbrățișare puternică când își recunoscu vechea chitară și CD player-ul. Era

așa o bucurie să-i vadă din nou împreună pe ambii ei fii. Petrecură ore în șir discutând și depănând amintiri, râzând și tachinându-se, la fel ca odinioară.

Ea mai privi încă o dată masa cu ochi critici. De data asta, nu apelase la o firmă de catering. Era petrecerea *ei*. Gătise toată mâncarea singură. Un somon roz era întins pe un pat de roșii, măsline și lămâi. Platouri cu șuncă cu miere, friptură de vită în cidru, curcan și salamuri se aflau în fiecare parte a mesei. Castroane cu salate și sosuri aduceau o varietate de culoare. Coșuri cu pâine – cu roșii, cu ceapă și pâine neagră cu nuci – se aflau la un capăt. Alte castroane cu felii de roșii, castraveți și măsline stropite cu ulei și mirodenii, la celălalt capăt. Un bol cu paste cu smântână și arome într-un sos carbonara se afla pe foc, așteptând să fie aruncat în cuptorul cu microrunde. O grămadă de farfurii și de tacâmuri învelite în șervețele se afla pe măsuța de toaletă, alături de paharele de vin și de șampanie.

Se duse în bucătăria care, printr-o mică arcadă, dădea în salon. Era o scumpete de bucătărie, se gândi ea, fericită în timp ce o admira, încă venindu-i greu să creadă că aceasta era într-adevăr noua ei casă. Dulapuri de pin acopereau fiecare perete. Un cuptor înalt, de mare artă și cu o poliță strălucitoare îi încânta inima de gospodină. Un frigider mare gemea sub greutatea berii reci, a vinului și a șampaniei. O tartă cu fructe, colorată, budincă de prune și unt cu brandy, pere cu scorțișoară și șerbet de afine și zmeură ocupau două rafturi, pentru desert. Și, totuși, se întreba dacă este destulă mâncare. Bucătăria era fără nici o pată, toate vasele erau spălate și așezate la locul lor. Dacă învățase un lucru util cât trăise cu Mark atâția ani de zile, era să fie un bun organizator de petreceri.

Dar aceasta era o petrecere diferită, se gândi ea, privind grădina care fusese, într-un fel, scoasă din sălbăticie. Era o petrecere unde își invita numai prietenii care însemnau ceva pentru ea. Cei mai dragi și cei mai apropiați. Nu era vorba de a-și impresiona colegii de la birou. Era vorba de a se simți toți bine și a de a-și arăta aprecierea și mulțumirea față de toți oamenii de încredere care au fost alături de ea în cel mai dificil, și totuși cel mai antrenant, an din viața ei: în special băieții ei, Millie și Aidan și fetele lor, Janet, Monica și Bart, Ken și Carla. Câteva din prietenele ei de la clubul de carte și două foste vecine din Howth, care fuseseră extrem de drăguțe cu ea. Viv Cassidy *nu* fusese invitată. Părinții Francescăi plecaseră la Galway într-o scurtă vacanță; era bucuroasă că nu mai era nevoită să-i invite, deși nu era prea frumos din partea ei, se gândi puțin vinovată. Mama ei avea, în continuare, un comportament rece. Prezența acesteia i-ar fi tăiat complet cheful. Însă i-ar fi plăcut tare mult să-l aibă alături pe tatăl ei.

Sună telefonul.

— Bună, spuse ea veselă, așteptându-se să fie Millie.

— Bună, Francesca, auzi ea vocea groasă a lui Mark. Mă întrebam dacă Jonathan e acolo. Nu-l găsesc pe mobil.

— Nu, Mark, el și Owen au petrecut noaptea trecută la familia O'Reilly. Nu o să vină acasă decât foarte târziu. O să-l pun să te sune.

— Speram să mă însoțească la un pahar și poate că și Owen ar vrea să vină, știu că se întorc în State peste câteva zile.

— Nu pot ieși cu tine în oraș în această seară, Mark, dau o petrecere și ei sunt invitați de onoare! râse Francesca.

— O! O, ce drăguț. Sper ca totul să-ți iasă bine, spuse el politicos.

— Mersi, răspunse ea călduros. Și se trezi vorbind: de ce nu treci și tu pe aici o oră, două, dacă ai timp? Ar putea fi modul perfect de a sparge gheața cu Owen. Dacă va vedea că relația noastră e una civilizată, poate se va mai îndupleca și el.

— O, n-aș vrea să deranjez, spuse cu modestie Mark.

— Nu fi prostuț, Mark, mi-ar plăcea să vii. Cunoști oricum pe toată lumea, cu excepția lui Ken și a prietenei sale. Ei, ce zici? Aș vrea să-mi vezi casa.

— Ești sigură?

— Sunt sigură. Oricând după ora șapte. E după drumul de coastă, a doua la dreapta după garaj. Nu te poți rătăci, mașina mea va fi parcată afară. E singura casă renovată de pe stradă.

— Bine, atunci, încuviință Mark. Ne vedem mai pe seară. Mulțumesc, Francesca.

— Cu plăcere, spuse ea, așezând în furcă receptorul.

Invitații vor avea o mare surpriză să-l vadă pe Mark, în special Owen și Millie, dar dacă ea era în stare să dea uitării trecutul, așa puteau și ei, se gândi ea. E drept, într-o oarecare măsură, dorea să se dea mare. Să-i spună lui Mark: *Uite ce am realizat fără tine. Vezi acum ce-ai pierdut, idiotule?* Zâmbi. „Cățea răzbunătoare", murmură ea. Dar avea tot dreptul, își spuse fericită. Va fi o seară minunată și dacă Owen și Mark s-ar putea împăca, asta ar fi ultima cireașă din vârful tortului.

Mark rămase cu privirea pierdută pe fereastra din salon. Francesca părea așa de fericită și de lipsită de griji, se gândi el invidios. Cât de mult îi lipsise Crăciunul în

familie, alături de ea și de băieți. Nikki fusese grav bolnavă, nici nu putuse mânca. Îl îngrijora. Nikki nu își mai revenise de când prinsese răceala aia groaznică de la sfârșitul verii. Nu părea să se întremeze deloc, indiferent care ar fi fost cauza bolii ei. Mark insistase ca ea să se ducă la doctor în acea zi. Se oferise să o însoțească, dar ea îl refuză. Nikki slăbise și era extrem de palidă. Petrecură o seară foarte tăcută de Crăciun. Lui îi convenise, se gândi amărât. Nu prea avea chef de nimic. Amândoi trecuseră pe la birou câteva ore în acea dimineață. El plecase apoi să joace o partidă de golf, dar ea rămase în continuare la bancă și îl asigură că se va duce la doctor în drum spre casă. Stabiliseră ca, în noaptea de Anul Nou, să se ducă la Inchidoney în Cork, dar dacă ea nu se simțea bine, nu prea mai avea nici un rost.

Mark se întreba cum va reacționa Owen față de prezența lui la petrecerea de diseară. Trebuia să recunoască, Francesca făcuse tot posibilul ca soțul și fiul ei mai mic să pună capăt acestei stări de încordare. Era curios să vadă cum aranjase căsuța ei rustică. De fapt, într-o seară se furișase la mica vilă și trăsese cu ochiul prin geamurile murdare, întrebându-se dacă nu cumva soția lui își pierduse mințile. Dar Jonathan îl asigurase că Francesca a făcut o treabă grozavă cu renovarea.

Trăise o adevărată bucurie să-și revadă fiul și îl ținuse aproape de pieptul lui la prima lor întâlnire, bucuros să simtă iar o legătură strânsă cu familia. Îi invitase pe Jonathan și pe Owen să ia cina împreună, dar Owen refuzase. Mark spera ca timpul și faptul că Francesca era fericită să-l ajute pe fiul lui mai mic să uite supărarea, dar Owen era la fel de încăpățânat ca întotdeauna. Evident, o caracteristică moștenită de la el, recunoscu Mark.

Gerald fusese însă încântat de invitația la cină. Ei se duseră la restaurantul Shanahan's, pe strada Green. Era ironic ca relația lui cu propriul tată să se fi îmbunătățit într-atât în urma episodului îngrozitor când Mark își părăsise căminul pentru ultima oară, ca un bărbat trist și plin de remușcări.

Mark oftă. Nu-i va spune nimic lui Nikki despre intenția lui de a trece pe la Francesca. Nu avea chef de o altă scenă. În ultimul timp, ea era foarte iritabilă. Viața nu mai era deloc roz în căminul Langan/Kirwan, se gândi el amărât. Plecă să cumpere o sticlă de șampanie pe care s-o ducă la petrecere.

Nikki stătea în cabinetul de chirurgie al doctorului ei, răsfoind o revistă. Deși își făcuse o programare, doctorul întârzia cu o oră, timp în care o mulțime considerabilă de pacienți fonfăiți și bine îmbrăcați se vânzoleau de ici colo. Ceasul se apropia de ora șase. Era de așteptat, se gândi iritată. Doctorul închisese cabinetul de Crăciun și, în afară de ziua prezentă și de a doua zi, va fi închis fără îndoială și de Anul Nou. Un val de greață o cuprinse și înghiți cu greu în sec. A trebuit să ia încă o serie de antibiotice la sfârșitul lui noiembrie, cea de-a treia rețetă în patru luni, pentru afurisita aia de viroză care tot reapărea și, de atunci, ea se simțea groaznic. Ea, care nu fusese bolnavă în viața ei, se transformase într-o babă bolnăvicioasă. La început, dăduse vina pe efectele antibioticelor asupra stării ei, acum se întreba dacă nu dăduse în ulcer cu tot stresul sub care stătuse.

Fusese extrem de greu să lucreze când căzuse pradă bolii, dar cel puțin, munca ei nu avusese de suferit. O aștepta cea mai mare primă din viața ei și era vorba și de

promovare. Asta o alina puțin. Voia să-l roage acum pe doctor s-o trimită la niște teste ca să pună capăt acestei boli o dată pentru totdeauna, se hotărî ea când își auzi numele strigat de secretară. Dar mai întâi, voia ceva care să-i vindece urgent afurisitul ăsta de ulcer sau ce-o avea la stomac. Voia să plece în Cork pentru a începe cu dreptul un nou an pentru ea și Mark. Un început nou pentru anul nou. Situația trebuia să se îndrepte. Acum totul era atât de diferit față de Crăciunul de anul trecut, se gândi nefericită străbătând coridorul. Fusese atât de fericită și de optimistă atunci. Viața nu arătase niciodată mai bună. Era o femeie plină de viață. Acum se simțea ca o cârpă udă. Își închise mobilul, nu voia să primească nici un apel în timp ce era examinată.

— Bună, Nikki, cum te mai simți? o întrebă cu căldură doctorul Morris când ea intră în cabinet. Care e problema? Spre propria ei groază, Nikki izbucni în lacrimi.

— Nu știu ce se întâmplă cu mine, doctore. Mă simt groaznic. În ultimul timp, toate se țin lanț, se văită ea.

— Stai aici jos și o să vedem imediat, spuse doctorul Morris calm, bătând-o ușor pe umăr ca un părinte și înmânându-i un șervețel.

Soneria țârâi în timp ce *punch*-ul Francescăi fierbea la foc mic, pe aragaz. Ea să grăbi să deschidă. Băieții aveau chei, așa că nu puteau fi ei. Ea deschise ușa și rămase înțepenită pe loc.

— Ralph! strigă ea înspăimântată. Ce Dumnezeu faci aici?

— Bună, Francesca, spuse el vesel. Te-am găsit ușor. Vila ta este singura de pe stradă proaspăt zugrăvită. Mi-am imaginat că e a ta. Instinct jurnalistic. La Mulți Ani. El

scoase la iveală un buchet de garoafe roșii și albe. M-am gândit că am putea reîncepe relația noastră în noul an, dacă ești dispusă să-mi mai acorzi o șansă.

Ea se înjură în gând pentru faptul că-i spusese unde anume cumpărase casa.

— Of, Ralph, oftă ea. De ce ai făcut asta? Nu era mai bine să lăsăm lucrurile cum erau? Eu așa aș prefera.

— Te rog, Francesca, o imploră el. M-am schimbat. Pe cuvânt. Lasă-mă să-ți dovedesc.

— Ralph, în seara asta am o petrecere și sunt cam ocupată. Am putea vorbi despre toate astea altă dată? Ei nu-i venea să creadă că Ralph se afla în pragul casei.

— O! spuse el ca lovit de trăznet. Presupun că da.

— Ei bine, nu este chiar o mare petrecere, explică ea repede, gândindu-se că poate el se așteaptă să fie invitat. E în onoarea băieților mei care vor pleca în curând înapoi în America, trăncăni ea. Vreau să le ofer un frumos rămas-bun în familie. Și acum, chiar trebuie să te las. Te rog, nu mă crede nepoliticoasă, dar am o grămadă de făcut.

— O, OK, spuse el profund mâhnit. Casa arată foarte bine. Și din nou, mult noroc cu ea. La revedere, Francesca, și încă o dată, îmi pare extrem de rău pentru că te-am dezamăgit. Sper să ne putem întâlni din nou în Noul An. Îmi cer scuze pentru deranj.

— Nu-i nici o problemă, Ralph. Îți urez și eu un an nou fericit și La Mulți Ani, spuse ea politicos. El se întoarse și plecă. Francescăi îi părea puțin rău pentru Ralph. Îl plăcuse cu adevărat, dar după experiența din acea seară, știa că nu se va mai putea niciodată simți bine alături de el.

Închise ușa și se duse din nou în bucătărie, inhalând aroma *punch*-ului. Mai adăugă niște vin de Porto și înfipse câteva bețișoare de scorțișoară pe marginea băuturii ro-

șiatice. Mirosea delicios. Gustă un pic și se declară mulțumită de rezultat. Emoțiile începură să apară; de-abia aștepta să demareze distracția și să-și înveselească musafirii. Ronțăi o cireașă glacé și uită brusc de Ralph.

Zece minute mai târziu, auzi cheia în ială.

— Ce grozav miroase, mamă. Owen intră val-vârtej în bucătărie, alături de fratele lui.

— Bună, v-ați distrat? Ea îi sărută pe amândoi, fericită să-i aibă alături.

— Chiar prea bine, declară Jonathan.

Owen alunecă în sufragerie și șterpeli o felie de salam.

— Ia mâinile, îl avertiză Francesca.

— Dar sunt așa de bune toate, mamă. Owen se dădu la o parte, mestecând fericit.

— Nu mai atinge nimic, Owen. Du-te, schimbă-te și pregătește de petrecere, comandă ea.

El o ridică în brațe și o învârti prin aer.

— Forțează-mă, o tachină el.

— Pune-mă jos, neastâmpăratule, țipă Francesca. Jonathan, spune-i să înceteze, o rugă el. O să-ți rupi spatele, Owen. Sunt grea, cântăresc o tonă.

— Ah, nu, nu o tonă, mami, poate juma de tonă, răspunse neobrăzat Owen, lăsând-o jos din brațe.

— Ești un nerușinat obraznic, râse ea. Du-te și pregătește-te.

— Ai făcut o treabă de milioane, mamă. Jonathan o urmă înapoi în bucătărie. Aștept cu nerăbdare petrecerea de diseară.

— O să vină și tatăl tău, șopti ea. Cum crezi că va reacționa Owen?

Jonathan păru suprins.

— Da, chiar vine?

— Păi, voia să vă invite la un pahar și i-am spus eu că dau petrecere și i-am sugerat să treacă pe aici o oră-două, explică Francesca.

— Dar e nemaipomenit, mamă, pe cuvânt. Mă bucur că te-ai simțit în stare să faci gestul ăsta. Sunt foarte mândru de tine, ai ieșit nevătămată și cu fruntea sus din tot necazul ăsta. Bravo ție! El o îmbrățișă cu dragoste.

— Am avut din plin parte de sprijin, dragul meu. Și despre asta e vorba în seara asta. Ca să le mulțumesc tuturor și să le arăt că am reușit să trec cu bine și că mă simt bine. Și mă bucur că vine și Mark. E mult mai bine așa, decât să ne certăm și să ne luptăm unul cu altul tot timpul. Așadar, când o veni tatăl tău, vrei să vorbești tu cu Owen și să-i spui să încerce să dea totul uitării?

— OK, mamă. Nu te îngrijora, o asigură fiul ei mai mare.

— Bine. Mă duc acum să fac o baie. Ne vedem în scurt timp, îi făcu cu ochiul Francesca. Era atât de veselă și euforică. Niciodată în viața ei nu așteptase o petrecere cu mai mare nerăbdare.

Ea urcă scările din lemn spiralate, de la capătul holului, care duceau în noul ei dormitor. Era o încăpere foarte intimă. Un pat dublu de pin se afla sub o fereastră Velux și, noaptea, putea vedea cerul de deasupra. Pe un perete așezase o toaletă de pin și dulapuri de pin. Un scaun balansoar și o mică măsuță de cafea erau poziționate lângă mica fereastră de fronton, cu vedere la grădina din spatele casei. Avea atâtea planuri pentru grădina aceasta, se gândi ea fericită, trăgând draperiile de un verde pal și începând să se dezbrace. Alcovul cu baia de serviciu era decorat în roz-piersică și verde, cu accesorii din pin. Lumânări parfumate și pot-pourri-uri erau așezate din loc în loc. Îi plăcea la nebunie să se desfete în

baia parfumată, la lumina lumânărilor, ascultând muzica lentă ce plutea din dormitor. Ea un mic paradis, plin de căldură și tihnă. Și, mai presus de toate, era micul *ei* paradis, se gândi fericită. Dădu drumul la apă în cadă și turnă cu mărinimie ulei de baie în ea.

— Deci, iată-mă, o femeie independentă, se felicită ea singură în timp ce își scufunda trupul în apa frumos mirositoare. Vânzarea casei Kirwan fusese cea mai bună mișcare pe care-ar fi putut-o face. Nu-i mai era dor de vechea casă. Se simțea mult mai puțin singură și iubea sentimentul de securitate pe care-l trăia știind că acesta este propriul ei cămin și că Mark nu mai avea acum nici un cuvânt de spus cu privire la viața ei.

Îi convenea că, în seara asta, va sosi și soțul ei. Mânia și nemulțumirea i se diminuaseră într-o măsură considerabilă. Totuși, trebuia să recunoască că nimic nu i-ar oferi o mai mare satisfacție decât să știe că relația lui Mark cu acea femeie se va termina. Era o atitudine meschină, știa asta, dar suferința ei avea rădăcini adânci.

Îi putea auzi pe băieți cum își fac de lucru, fiecare în dormitorul lui. O să-i fie tare dor de ei când vor pleca, dar cel puțin știa că este bine pregătită și capabilă să înceapă o nouă viață de una singură și că nu mai avea temeri în ceea ce o privește.

Peste o oră, îmbrăcată într-o elegantă rochie neagră de seară, sorbea dintr-un pahar cu șampanie împreună cu fiii săi. În fundal, se auzeau acordurile muzicale fine, lumânările pâlpâiau alături de lumina scăzută a lustrei, iar bradul de Crăciun, punctul central al salonului, sclipea și strălucea, luminițele din el reflectându-se în luciul parchetului și sticla ferestrelor.

— Locul ăsta e foarte drăguț, mamă, aprobă Owen în timp ce șterpelea un aperitiv.

— Nu te mai umfla atâta, n-o să mai rămână nimic. Francesca se mira de apetitul fiului ei mai mic. Se auzi soneria. Ea sări în sus, nerăbdătoare să-și întâmpine musafirii. Erau Millie, Aidan și fetele lor, după care urmă un val de îmbrățișări și sărutări și toată lumea a fost întâmpinată cu un pahar de *punch*.

Janet, Monica și Bart sosiră la câteva minute diferență unii de ceilalți și nu dură mult până să apară și Ken și Carla. Era pentru prima oară când ei vedeau casa și Francesca le oferi un tur general, însoțit de o mulțime de comentarii și exclamații de admirație.

În timp ce băieții se ocupau de băuturi, Francesca stătea în salon, în compania prietenilor ei, invitându-i să se așeze. Se simțea cu adevărat fericită. Femeia care se prăbușise în disperare cu un an în urmă nu mai exista. O femeie cu mult mai puternică, mai încrezătoare stătea acum în locul ei. Supraviețuise.

Ralph era prăbușit pe canapea în apartamentul lui, plângându-și de milă. Era absolut singur, își spuse el în timp ce-și umplea generos un pahar de whisky. Soția și fiicele lui plecaseră la țară ca să-și viziteze rudele, fără să se gândească nici un pic și la el. Ralph sperase atâta că Francescăi i se va face milă de el și că o să uite neplăcerile din trecut. La urma urmei, nu-i fusese deloc ușor să ciocăne la ușa ei și să-și ceară din nou scuze. Ar fi putut fi mai tolerantă cu el, în loc să-l lase să stea în pragul ușii, ca un paria. Era prea mult totuși. Manierele ei lăsau mult de dorit. Cel puțin, ar fi putut avea bunul simț să-l invite și pe el la petrecere. Dădu pe gât paharul și îl reumplu. O să mai bea unul și o să-și pună apoi în bal-

anță opțiunile, se decise el pe măsură ce alcoolul începea să-și facă efectul și el se simțea tot mai relaxat.

Nikki stătea tensionată în vreme ce doctorul o examina ușor. Era extrem de delicat și atent, dar ea-și dorea să se termine mai repede. Voia să fie acasă, cu Mark. Observă însă privirea nedumerită de pe fața doctorului.

— Deci ai luat antibiotice la sfârșitul lui noiembrie și de-abia după aceea ai început să te simți mai prost, deși ți s-a vindecat viroza? o întrebă el.

— Da, doctore. Încercă să-și ascundă nerăbdarea din voce. Mai trecuse o dată prin șirul ăsta de întrebări.

— Înțeleg. Vino și așază-te, Nikki, o să stăm puțin de vorbă, spuse el, ajutând-o să se dea jos de pe patul de consultație.

Nu vreau să stăm deloc de vorbă. Vreau să mă duc acasă. Vreau doar să mă simt bine din nou, se văicări în sinea ei, închizându-și nasturii de la bluză și îndreptându-și fusta.

— Mark, poți să-mi faci și mie o favoare, poți să treci să mă iei și să mă duci la Nelson imediat? Știu că e pe nepusă masă, dar a naibii de baterie m-a lăsat baltă și trebuie să ajung acolo la ora ceaiului. Crezi că mă poți ajuta? îl întrebă Gerald mai mult retoric.

— Mda, mda, sigur, tată. Sosesc acum, spuse Mark. Formă numărul de mobil al lui Nikki. Telefonul ei era însă închis. Se duse în baie și se răcori pe față. Până când îl va lua pe tatăl lui de acasă și îl va duce la Rathfarnham, unde locuia familia Nelson, va fi trecut de șapte. Ar putea foarte bine ca, de acolo, să se ducă direct la Francesca. Nikki întârzia. Se gândi că doctorul ei trebuie să fie foarte ocupat, surprins când o apelă din nou și, neprimind răspuns, îi lăsă un mesaj vocal.

Tatăl lui îl aștepta nerăbdător și roșu în obraji.

— Haide, fiule, să mergem. Nu vreau să-i fac pe oamenii ăia să mă aștepte. Le-am telefonat să le spun că voi întârzia. Și am făcut comandă și la un taxi care să mă aducă înapoi acasă, așa că nu trebuie să mai vii încă o dată la Rathfarnham după mine. E cam peste mână.

— Într-adevăr, este, încuviință Mark. Uite cheile de la mașină. Urcă. Vreau doar să mai iau ceva de sus. Mark urcă în dormitorul în care-și depozitase toate lucrurile lui. Încăperea era burdușită de cutii mari și saci negri. Încă nu găsise o rezolvare pentru ele. După Anul Nou, va trebui să ia o decizie cu privire la viitorul lui. Găsi ceea ce căuta, puse obiectul sub braț și se grăbi jos. Nu voia ca tatăl lui să intre în panică și să facă iar o scenă.

— Gata, tată, hai să o luăm din loc, spuse el energic, închizând portbagajul. Era puțin temător în ceea ce privește prezența lui la petrecerea Francescăi. De fapt, îi părea rău că îi spusese că se va duce și era tentat s-o sune și să contramandeze. Dacă Owen făcea scandal? Ar fi jenant. Dar, cu siguranță, Owen nu ar vrea s-o facă de râs pe mama lui, se reasigură el. Poate că totul va fi în regulă. Poate, cu ocazia asta, vor face primii pași către o nouă prietenie și ăsta ar fi lucrul cel mai bun care i s-ar putea întâmpla.

Desigur, familia Nelson a insistat ca Mark să rămână la un pahar și el nu a putut să-i refuze. Erau niște prieteni vechi de familie, foarte încântați să-l revadă. Dar Mark era nerăbdător să plece mai departe. Ceasul era aproape opt când, în cele din urmă, intră pe strada Francescăi. A fost nevoit să parcheze la câteva case mai departe, căci în fața porții ei era o aglomerație de mașini. Trecând pe aleea din grădină, auzi sunetul muzicii și

râsete. Vila părea atât de diferită față de prima oară când o văzuse, se gândi el admirativ observând noile ferestre și uși, și zugrăveala proaspătă. Grădina fusese săditâ și o nouă poartă din fier se balansa elegant, dând un adevărat efect de casă de țară. Era drăguț și tipic Francescăi, recunoscu el. Ea achiziționase un brad adevărat de Crăciun; oricum, niciodată nu acceptase pomii artificiali, oricât de fidelă ar fi fost reproducerea lor. Îi plăcea mirosul dulce și proaspăt de conifer care răzbătea prin toate camerele, iar micile ace de brad căzute pe podea erau un preț prea mic de plătit.

Înghiți în sec, își trecu degetele prin păr și sună la ușă. Putea vedea prin geamul ușii o formă înaltă, mergând cu pași mari pe hol. Inima începu să-i bată puternic. Spera să fie Jonathan.

El era. Evident, mama lui îl însărcinase să fie cu ochii în patru după Mark.

— Bună, tată, îl întâmpină el. Intră. E mare veselie aici.

— Da, observ. Mark zâmbi. Poftim. Îi dărui lui Jonathan sticla de șampanie. Pune-o în frigider. Aș vrea să-i dau ăsta mamei tale. Unde este?

— Undeva în mijlocul dansului, râse Jonathan. Haide, te însoțesc eu înăuntru.

— Mulțumesc, fiule, îi spuse recunoscător tatăl lui, urmându-l în salon. Era o casă încântătoare, se gândi el surprins. Micuță, desigur, dar frumos decorată. Îi plăcea delicatețea întregii atmosfere. Camera era ticsită de musafiri. El le zâmbi lui Bart și Monicăi și se opri o clipă să le vorbească, apoi o zări pe Francesca. Râdea de ceva ce îi povestea un tânăr bărbat, care o ținea cu brațul de după umeri. „Acum și tu, Frannie!", o tachina acesta.

Mark se simți brusc indignat. Cine era tânărul lingușitor care îi spunea soției sale Frannie? Ea arăta străluci-

tor în rochia neagră șic, cu părul ridicat și cu fruntea liberă, punându-i în evidență pomeții obrajilor. Ochii îi sclipeau în lumina lumânărilor și arăta atât de bine-dispusă și de fericită, încât el nu a mai fost în stare decât să rămână pe loc și s-o privească îndelung, profund uimit. Își dădu seama că soția lui nu-i ducea deloc dorul. Viața ei părea să se fi îmbunătățit mult de când se despărțiseră. Ea se întoarse în direcția lui și îl observă. Ochii i se măriră, se scuză față de lingușitorul acela și păși către el.

— Mark! exclamă ea. Ai reușit să vii. Nu eram sigură că o să apari.

— Acesta este pentru tine, spuse el încurcat, oferindu-i tabloul. Aș vrea să-l ai tu aici, în noua ta casă. Ai făcut o treabă minunată cu vila.

— Of, Mark, este *Granița*. Nu-l pot accepta, spuse ea. Este tabloul pe care ți l-ai dorit.

— Desigur că îl poți accepta. Vreau să-l ai tu, sincer, Francesca, o asigură el.

— Mark, mulțumesc, este foarte drăguț din partea ta. Își aruncă un braț în jurul lui și îl sărută pe obraz, cu celălalt braț ținându-se de tablou. Mark îi înmână pictura lui Jonathan și o îmbrățișă la rândul lui pe Francesca, apoi își zâmbiră unul altuia, spre groaza lui Millie și a lui Janet. Owen deschise ochii larg, suprins când își observă părinții îmbrățișându-se. Francesca l-a observat și l-a luat pe soțul ei de mână, conducându-l spre locul în care se afla Owen. Fiul lui dădu pe gât un pahar de bere, dar rămase nemișcat. Mark îi întinse mâna.

— Bună, fiule, îi spuse el cu fermitate. Owen o privi scurt pe mama sa.

— Te rog, Owen, dacă eu îl pot ierta pe tatăl tău, cu siguranță și tu poți. Te rog frumos, împăcați-vă și haide să fim din nou o familie în seara asta.

Bărbia lui Owen tremura, în timp ce emoția i se reflecta în ochi.

— Bună, tată, spuse el bosumflat când Mark se apropie de el și îl îmbrățișă cu toată forța.

— Te iubesc, Owen. Îmi pare rău pentru tot, șopti Mark. Sunt așa de mândru de modul în care ai stat alături de mama ta.

Francesca simți cum i se pune un nod în gât, pe cale să o sufoce.

— Of, Mark, încetează sau încep să dau apă la șoareci. Era minunat să-i vadă pe tată și pe fiu reuniți. Owen, ia haina tatălui tău și oferă-i ceva de băut, cred că ar fi momentul să începem să mâncăm.

— Toastez pentru asta, spuse cu vocea tremurată Owen, cu ochii surprinzător de luminoși.

— Haide, fiule, pregătește-mi băutura aia și spune-mi totul despre viața ta din America, zise Mark cu hotărâre, mai fericit decât fusese el de multă vreme încoace.

— Millie, vrei să vii să-mi dai o mână de ajutor în bucătărie? Am pâine cu usturoi și paste gata de servit, îi șopti Francesca surorii ei.

— Nu mi-ai spus că l-ai invitat pe Mark, vorbi încet Millie. Și să-l săruți ca pe un prieten demult pierdut – ce se întâmplă?

— Pace și reconciliere, murmură fericită Francesca. Bunăvoință pentru oameni.

— Ei bine, cel puțin el și Owen își vorbesc din nou. Asta e ceva, presupun, dar să nu te aștepți acuma să-i cad în brațe, spuse Millie cu fermitate. Apoi își trase rapid pe mâini o pereche de mănuși pentru gătit și deschise ușa cuptorului din care se răspândi aroma ispititoare a pâinii de casă cu usturoi.

Musafirii se aruncară asupra gustărilor cu multă poftă și Francesca îi privi cu satisfacție în timp ce servea pastele cu smântână. Era atât de îmbucurător să-i vadă pe cei dragi ei mâncând cu atâta plăcere și nu ciugulind politicos. Se simțea bine știind că gătise ea însăși totul. Își dăduse seama că toate petrecerile la care se angajau firme de catering semănau între ele, erau banale, în special pentru că erau aceleași firme de acest gen în grupul ei de prieteni și cunoștințe.

Petrecerea se anima, debordând de veselie. Mark se relaxă și începu să se simtă foarte bine, spre încântarea sinceră a soției lui. Francescăi i se părea că el arată obosit și tras la față. Deloc atât de lipsit de griji și liniștit sufletește ca ea.

— Mătușică Francesca, pot să mă duc să mă întind în pat, că sunt obosită? o întrebă nepoata ei de cinci ani.

— Sigur că da, iubițica mea, vino cu mine, spuse Francesca, conducând-o pe mica fetiță de mână pe scările spiralate. Sarah era încântată de dormitor și rămase în balansoar, uitându-se pe fereastră.

— Ce bine e aici, spuse ea entuziastă.

— Cu siguranță este, încuviință mătușa ei.

Se auzi soneria de la intrare. Bart era cel mai aproape de ușă, așa că deschise el.

— Bună, aceasta este petrecerea Francescăi? întrebă un bărbat înalt, agitând o sticlă în mână.

— Ba bine că nu, intră, îl invită politicos Bart. Bărbatul înalt trecu pe lângă el, iar soțul Monicăi strâmbă din nas. Individul ăsta a mai tras ceva la măsea până acum, se gândi Bart când aburi de alcool îl gâdilară obraznic pe la nas.

Ralph intră singur în salon și privi în jur cu ochii îm-

păienjeniți, pe jumătate deschiși, dar nu o zări pe Francesca. Se clătină spre bucătărie și văzu o sticlă deschisă de vin roșu. Își turnă un pahar și îl dădu pe gât dintr-o înghițitură.

Nikki încercă din nou să-l găsească pe Mark pe mobil, dar telefonul lui era închis. Tremura. Mark lăsase un mesaj mai devreme și ei îi venise să plângă când află că el se duce întâi să-și conducă tatăl în Rathfarnham și apoi se întâlnește cu Jonathan, la un pahar. La începutul zilei, ei doi nu discutaseră de nici un drum cu mașina și de nici o întâlnire la un pahar. Când se întâmplaseră toate astea? Și tocmai acum avea cel mai mult nevoie de el. Se urcă în mașină și porni cu forță motorul. Nu voia să se întoarcă în apartamentul acela gol. O să-și petreacă ultimele ore ale zilei hoinărind prin centrul comercial. Îi era rău de la stomac.

Apartamentul era întunecat și neprimitor. Ar fi putut și Mark să lase măcar lumina aprinsă, se gândi ea nervoasă când intră. Se duse în dormitor și se aruncă pe pat. O să se odihnească așa un minut, sperând că se va calma. Pleoapele îi căzură greoaie peste ochi. Nu se mai simțise atât de extenuată în viața ei.

Țârâitul ascuțit al telefonului o trezi și ea tremură. Se uită pe fugă la ceas și văzu că dormise mai mult de două ore și jumătate. Era îngrozită. Se făcuse aproape zece și jumătate.

Sperând din tot sufletul să fie Mark, ridică receptorul.

— Nikki, bună, cum te simți? i se puse un nod în gât. Era Keran Regan, o prietenă. Părea cherchelită.

— Sunt bine, spuse ea veselă.

— Faci ceva diseară? Mă gândeam că poate ești liberă ca mine și vrei să vii să bem ceva împreună. L-am văzut

mai devreme pe Mark, era cu mașina prin Monkstwon și mi-am închipuit că te bucuri de câteva ore numai pentru tine.

Nikki se simțea slăbită și ametită. Ce făcea Mark la ora aia prin Monkstown? Probabil Karen se înșală. Mark îi spusese că îl va duce pe tatăl lui în Rathfarnham și apoi se întâlnește cu Jonathan.

— A... îmi pare rău, Karen, de fapt, tocmai mă pregăteam să plec. O obligație de serviciu. Te sun eu de Anul Nou, minți ea cu disperare.

— Bine, OK, dar sună-mă înainte, ca să știu și eu. Nici o problemă, bolborosi Karen. Noroc!

Nikki închise și rămase pe scaun. Poate Karen se înșela. Era evident că băuse. Dar spusese că îl văzuse mai devreme pe Mark. Oare înainte de a începe să bea? Nikki dădu din cap disperată. Iar o mințise Mark. Se ducea să-și vadă nevasta. Se juca de-a familistul fericit. Ei bine, i-a ajuns de câte prostii a înghițit. Cum îndrăznește el să o trateze cu atâta lipsă de respect? Nikki înșfăcă hotărâtă cheile de la mașină. Era timpul ca Mark Kirwan să afle adevărul gol-goluț, se înfurie ea. Mai mult de atât nu putea îndura. O luase de proastă de prea multe ori. Nu putea fi așa de greu să găsească afurisita aia de casă. Era o mică vilă rustică, așa i-a spus Mark. Și se afla după drumul de coastă. O să-i caute mașina lui Mark și o să ciocăne la fiecare ușă până când o să găsească.

Ralph își făcu loc spre bufet. Era înfometat. Nu mâncase nimic toată ziua. În drumul lui, se lovi de un bărbat cu o figură vag familiară. Acesta îl privi intens, recunoscându-l.

— O, este soțul imoral, șopti Ralph.

— Poftim? spuse Mark agresiv, privindu-l fix în ochi.

— Am spus: „Este soțul imoral", pronunță clar Ralph. Ce faci aici? Credeam că minunata de Francesca nu poate să te sufere.

— Ești beat, îl acuză Mark.

— Și ce-i cu asta, îl sfidă Ralph năucit. N-o să mă oprească s-o călăresc pe frumoasa, voluptuoasa ta soț...

Lovitura lui Mark intră în contact cu maxilarul lui Ralph și a fost urmată rapid de una peste nas. Acesta din urmă auzi slab o femeie țipând, după care se prăvăli la podea.

— Dumnezeule mare, Mark! strigă Millie. Era absolut necesar? Să nu îndrăznești să-i strici petrecerea Francescăi!

— Da, era al dracului de necesar, spuse Mark cu dinții încleștați. Mi-a insultat soția.

Ralph gemea la picioarele lui.

— Ce se petrece? întrebă Francesca, venind în cameră panicată. Îl văzu pe Ralph la picioarele lui Mark, cu sânge izbucnindu-i din nas.

— Dumnezeule mare! Ce face el aici? întrebă ea, îngrozită.

— Te insultă, răspunse înfuriat Mark.

— Of, pentru numele lui Dumnezeu, trebuia să-l lovești și peste nas? Cât de *macho* din partea ta, Mark. Uită-te la covorul meu!

— Îmi place stilul tău, dragă, chicoti Millie.

Sună iar soneria. Răspunse Ken, care savura cu mare plăcere scena. O femeie cu ochii holbați și fața palidă stătea în pragul ușii.

— Asta-i casa Francescăi Kirwan? întrebă ea.

Kenn dădu din cap aprobând, uimit de lipsa ei de politețe.

Femeia intră dându-l la o parte și se îndreptă cu pași mari în salon. Aici văzu un grup de persoane stând în jurul unui bărbat căzut la podea și apoi îl văzu pe Mark.

— Ticălosule! înjură ea, ajungând la el dintr-o săltare și lovindu-l peste față. Nemernic mincinos, ticălosule! țipă ea isteric, în timp ce el încerca s-o prindă de mâini. Cum mai poți să-ți dorești să fii cu ea după toate lucrurile pe care le-ai spus despre ea? Pe mine mă iubești. Pe mine. Cum poți să-mi faci una ca asta, Mark? Cum poți să mă tratezi în halul ăsta? Ei bine, să nu-ți închipui că o să te mai joci prea mult de-a familistul înfocat pe aici pentru că mica ta familie o să se înmulțească în curând. Sunt însărcinată, mă auzi, *dragule!* Sunt însărcinată, urlă ea.

Un murmur de groază cuprinse încăperea. Culoarea se scurse din obrajii lui Mark. Francesca își acoperi gura, șocată. O tăcere de mormânt se așternu, iar Nikki se albi la față ca cearșaful și se prăbuși leșinată peste trupul lui Ralph.

Un alt murmur în grup se ridică, în valuri, dintre cei prezenți.

Ralph zăcea ametit sub Nikki.

Millie rămăsese cu gura căscată.

— Mai bine o duc acasă, spuse nesigur Mark, aplecându-se s-o ajute.

— Așa ar fi mai bine, spuse Francesca și aruncă un pahar de apă peste femeia care zăcea lată la picioarele ei.

— *Francesca!* o mustră Mark. Nu era nevoie să faci asta.

— Nu, nu era nevoie! bolborosi și Ralph indignat. O parte din apă aterizase și pe el.

— Nu era? spuse cu răceală Francesca. Eu nu sunt de acord cu tine. Nu am rugat-o eu să vină aici și să facă o scenă. Te rog, plecați amândoi.

Nikki rosti ceva nedesluşit, semn că îşi revenise. Mark o ridică cu grijă. Era profund afectat.

— Haide, mergem acasă. Nikki părea complet ameţită. Se agăţă de braţul lui.

Francesca mărşălui spre uşa de la intrare şi o deschise larg.

— Îmi pare rău, Francesca, şopti Mark în timp ce o ajuta pe Nikki să iasă afară, cu faţa plină de apă.

Cele două femei se priviră fix una pe cealaltă.

— Să nu te mai prind niciodată că pui piciorul în casa mea, o avertiză Francesca.

— Stai fără grijă. Nu intenţionez să mă contaminez, răspunse cu agresivitate Nikki.

— Afară! izbucni Francesca şi închise uşa cu zgomot în urma lor.

Ralph se lupta să se ridice în picioare când ea se întoarse în salon.

— Mă ocup eu de el, se oferi Ken, împingându-l cu forţă spre ieşire. Ralph era prea slăbit ca să protesteze.

Toată lumea o privea pe Francesca, care le oferi un zâmbet şters.

— Momente de distracţie puse la dispoziţie special pentru încântarea dumneavoastră. Îmi pare rău. Nu mai vreţi nimic de băut? Eu cu siguranţă vreau.

Cei prezenţi râseră şi tensiunea începu să scadă când Aidan şi Owen se ocupară prompt de reumplerea paharelor. *Aş putea la fel de bine să mă şi distrez*, îşi spuse în sinea ei Francesca, zdruncinată, dând pe gât o gură de vin roşu, în vreme ce petrecerea se anima din nou.

După petrecere

57

— Ei bine, dar știu că te pricepi cum să dai o petrecere, drăguța mea, spuse Millie pe un ton sec.

— Of, nu-mi mai aminti, oftă Francesca. A fost un dezastru.

— Dimpotrivă, a fost extrem de distractiv, spuse glumeț Millie.

— Millie! Francesca o fixă cu privirea pe sora ei. Era după-amiaza următoare și Millie trecuse pe la ea pentru a discuta evenimentele petrecute cu o seară înainte.

— Îmi pare rău. Dar trebuie să recunoști, n-a fost deloc plictisitoare și după ce Ken l-a aruncat pe Ralph în taxi iar Mark și-a luat Mama Fecundă acasă, lucrurile și-au revenit și a fost o noapte de pomină!

— Știu. Încă mai am mahmureala asta drept dovadă, se văită Francesca.

— Ai vorbit cu Mark în dimineața asta? o întrebă Millie, trântind o ceașcă de cafea în fața surorii ei.

— Mda. E complet distrus. E șocat. Nici eu nu pot să cred.

— Ce simți apropo de situația asta? o chestionă, cu ochii mirați, Millie.

— Sunt la fel de șocată ca și el. Nu mi-l imaginez pe Mark hrănind și schimbând bebelușul de scutece și tot

restul. Cu mine n-a vrut niciodată mai mult de doi copii. Știu că este îngrozitor din partea mea, dar sper din tot sufletul să nu aibă o fetiță. Cu un băiat, aș mai face față, dar o fată ar fi foarte dificil. Totdeauna mi-am dorit o fată.

Millie îi luă mâna Francescăi într-a ei.

— Nu este deloc îngrozitor. Dar o să faci față indiferent de ce va fi. Îți spun un singur lucru, totuși. Cei doi nu vor rămâne mult timp împreună. Cu sau fără copil. Relația lor se ține de un fir de ață.

— Nu spune asta.

— Este adevărul. I-ai auzit aseară.

— Era isterică, șopti Francesca.

— Isterică sau nu, i-a cam ajuns cuțitul la os. El o să se întoarcă în genunchi la tine, o să vezi.

— Nu, nu-i adevărat, spuse hotărâtă Francesca. Nu mai sunt sistemul de rezervă al nimănui. Poate să stea și singur pe picioarele lui, așa cum am făcut și eu.

— Așa te vreau! zâmbi amar Millie. A ieșit pata de pe covor?

— Mda. Bart, noroc cu el, a făcut o treabă de minune. Francesca suspină. Iar Ralph ăsta e o altă figură. Îți vine să crezi că a avut tăria să apară la petrecere?

— Nu cred că o să se mai aventureze vreodată pe aici după ce s-a ales cu nasul spart, declară Millie. Trebuie să-l apreciezi pe Mark pentru că ți-a apărat onoarea.

— Al naibii idiot, izbucni Francesca. Să mă facă pe mine de râs și să-mi strice și petrecerea. Bărbații! Sunt patetici.

— Dar unde am fi noi fără ei? chicoti inepuizabila Millie. Cât de plictisitoare ar fi petrecerile noastre fără ei!

Francesca întâlni privirea jucăușă a surorii sale și începu și ea să râdă înfundat. Se amuzară împreună și o ținură într-un râs până când ea nu mai putu respira.

— Așteptam cu atâta nerăbdare petrecerea mea, mărturisi Francesca. O să fiu bârfa întregului oraș Howth.

— Cui îi pasă, a fost o distracție pe cinste. Și nu e Ken un comediant încântător? A adus la viață locul ăsta și ne-a binedispus pe toți după micul sughiț.

— Știu, e un nebunatic și țin la el nespus. Owen și Jonathan s-au înțeles perfect cu el și m-au tachinat toți fără milă. Mi-a părut rău că băieții au fost nevoiți să afle în acest fel de existența unei noi surori sau a unui nou frate vitreg.

— A, nu te agita din cauza asta, sunt băieți mari, se descurcă. Și, pe lângă asta, o să fie dincolo de ocean la momentul respectiv, așa că nu o să aibă mare impact asupra lor. Nu te mai ambala atâta, o avertiză Millie. Nu e problema ta. Și nu-l lăsa pe Mark să plângă pe umărul tău din cinci în cinci minute. Fiecare doarme așa cum își așterne.

— Da, Millie. Era mai ușor să nu o contrazică.

Millie privi atent în jur.

— Am venit aici să te ajut să strângi și nu mai e nimic de făcut.

— Băieții au fost grozavi. Mi-au spus să stau în pat și au dereticat ei toată dimineața. În după-masa asta s-au dus să facă un meci. Haide înăuntru, să stăm lângă foc, sugeră Francesca.

— OK. O să cotrobăi puțin prin frigider, dacă nu te superi, mor de foame, o anunță Millie.

— Și eu la fel, spuse Francesca, simțindu-se din nou în formă.

— O să luăm un mic picnic. Ia-ți o farfurie.

— Uite ce e, îmi pare rău, spuse Mark pe un ton nefericit. Chiar *m-am dus* în Rathfarnham cu tata și *urma* să

mă întâlnesc cu Jonathan la un pahar, dar Francesca dădea petrecere și el n-a putut să vină la întâlnire, așa că ea mi-a sugerat să trec eu pe acolo o oră-două. S-a gândit că ar fi o ocazie bună ca eu și Owen să ne împăcăm. Nu ți-am mai spus și ție pentru că m-am gândit că o să te enervezi. Ești mereu așa de arțăgoasă când e vorba de Francesca.

— Te-ai culcat cu ea în august, nu-i așa? îl acuză Nikki.

El se întoarse cu spatele.

— Nu fi prostuță, murmură Mark, șocat de faptul că ea ar putea ști.

— Privește-mă în ochi și spune-mi că nu e adevărat, îl provocă Nikki.

Mark se întoarse ca s-o privească în față și disprețul pe care-l zări în ochii ei îl încremeni.

— Ticălosule! îl înjură ea. Nikki era lungită în pat, albă la față ca o fantomă. El o adusese aseară acasă și ea îi trântise ușa dormitorului în nas. Refuzase să-i vorbească până acum zece minute. Mark nu reuși să închidă ochii toată noaptea. Nu mai voia încă un copil. Se simțea prins în capcană.

— Cum ai rămas însărcinată? Credeam că iei pastile, îi spuse el supărat.

— Am rămas. E așa de ciudat. La un moment dat, chiar m-am gândit să nu mai iau anticoncepționale în efortul disperat de a te ține legat de mine printr-un copil. Dar m-am răzgândit. Era o măsură prea drastică, chiar și în numele dragostei. Mama natură se pare însă că a avut alte planuri. Ea râse, deloc amuzată. Antibioticele au redus efectul pastilelor și am pierdut protecția. Sunt în aproape șase săptămâni. Testul a fost sigur și foarte pozitiv, dragule.

— Ce vrei să faci?

— Vrei să spui dacă voi avorta?

— Depinde de tine, Nikki, nu aș îndrăzni să iau această decizie în locul tău, spuse sec Mark.

— Este copilul tău.

— Știu.

— De ce n-ai mai avut și alții copii cu Francesca?

El se ridică în picioare și își băgă mâinile în buznare.

— Ea a suferit de endometrită*, așa că n-a mai putut rămâne însărcinată. Eu m-am bucurat. Am considerat că doi sunt deajuns.

— Ești un nemernic egoist, Mark. Nikki se ridică în capul patului și îl privi fix.

— Nu ești prima femeie care îmi spune asta, bombăni el.

— Deci, nu-l vrei?

— Nu.

Nikki respiră adânc.

— Eu îmi păstrez copilul. Totdeauna îmi asum responsabilitățile și, cu siguranță, nu mă voi sustrage de la asta.

— Bine. Te voi sprijini. Mark rămase cu privirea pierdută pe fereastră.

— Nu trebuie să mă sprijini *pe mine*, Mark. Poți să-ți plătești partea pentru întreținerea copilului, desigur. Dar pot să mă întrețin și singură, așa a fost mereu și așa va fi și în continuare, spuse ea cu răceală. Dădu la o parte cearșaful și coborî din pat. Deschise ușile șifonierului și scoase cu brațele amândouă toate hainele pe care le putu cuprinde.

— Ce vrei să faci? o întrebă el surprins.

---

* Stare patologică constând în inflamarea mucoasei cavității uterine. (n. tr.)

— Te ajut să împachetezi, spuse ea calmă. Tot timpul am spus că o să-ți dau termen până la Crăciun. Ei bine, Crăciunul a venit și s-a dus și eu vreau să iau totul de la început în noul an. Și un nou început nu te include și pe tine.

— Nu fii proastă, Nikki. Nu te pot lăsa așa.

— Ba da, poți. S-a terminat, ridică ea tonul.

— Dar unde să mă duc? Era îngrozit.

— Sincer, nu-mi pasă, Mark. Du-te înapoi la prețioasa ta Francesca. Se pare că nu reziști prea mult fără ea. Tot ce știu e că nu mai stai aici. M-am săturat de tine. Vreau să pleci, acum.

Sună telefonul Francescăi.

— Alo?

— Bună, eu sunt. Ascultă, sunt la ananghie. Eu și Nikki ne-am despărțit și am nevoie să stau undeva pentru o vreme, până când reușesc să-mi aranjez ceva. Știu că te iau pe nepusă masă și că e neobrăzare din partea mea să apelez la tine, dar aș putea să dorm pe canapea, doar vreo două zile? Mark părea extrem de agitat.

Francescăi îi sări inima din piept. Millie avusese dreptate. Cei doi erau *finito*. El și Nikki se despărțiseră. Și acum, Mark alerga înapoi la soția lui. Respiră adânc.

— Îmi pare rău, Mark, nu cred că e o idee prea bună, dacă nu te superi. Sunt sigură că Gerald te poate găzdui la el. Îmi pare rău.

— Of! Urmă o tăcere penibilă la celălalt capăt al firului de telefon. Apoi: am făcut și eu o încercare. Îmi cer scuze că te-am deranjat. Mark trase un oftat ce părea să-i vină din rărunchi.

— Atunci, Mark, te las să găsești o rezolvare. Mai vorbim, spuse calmă Francesca. Pa.

— Pa. Mark închise și el și Francesca rămase cu privirea ațintită asupra focului din cămin. Nu regreta decizia luată. Nu mai era prețul de șters picioarele pentru Mark. Ciudat, totuși, tânjise atât de mult după ziua în care soțul ei și acea femeie se vor fi despărțit. Acum, când sosise, nu se simțea nici măcar pe jumătate la fel de bine cum își închipuise.

Mark formă numărul lui Gerald. Sună și iar sună. Începu să intre în panică. Nu avea casă, iar toate bunurile lui erau înghesuite în BMW. Ce dracu' avea să se facă? O să trebuiască să închirieze ceva și apoi să se apuce să caute o locuință de cumpărat, dar în seara asta nu mai avea unde să se ducă. După cum se vedea treaba, o să ajungă la un hotel. Nu-i venea să creadă că Francesca îl refuzase.

Se simți enorm ușurat când auzi vocea tatălui său, răspunzând la telefon și de-abia respirând.

— Bună, tată.

— Eram în magazie, de-aia mi-a luat așa de mult să ajung la telefon, gâfâi Gerald.

— Tată, vreau să-ți cer o favoare. Am nevoie de un pat pentru vreo două nopți, până când reușesc să-mi găsesc o locuință. Pot veni acasă?

— Te-a dat afară și cealaltă? întrebă direct Gerald.

— Da.

— Înțeleg. Ei bine, nu poți dormi pe trotuar. Mai bine ai veni acasă, dar nu te aștepta la un tratament de hotel de cinci stele sau la bucătărie de lux, declară Gerald și închise.

Mark zâmbi forțat. Tatăl lui era, ca întotdeauna, sincer până în pânzele albe. Dădu din cap și porni motorul. Avea patruzeci și șase de ani și se ducea să locuiască împreună

cu tatăl său; căsătoria și relația lui amoroasă erau zdrențe. Ce putea fi mai patetic de atât?

Nikki îl urmări pe Mark cum iese din parcare. Era foarte calmă. Suferind, dar calmă, își dădu ea seama înciudată. Acum că luase în sfârșit o decizie, știa măcar ce o așteaptă. Era un început. Absolut paradoxal, simțea o mare ușurare. Fără paranoia, fără să se mai macine dacă Mark o iubește sau nu. Nu mai trebuia să se simtă geloasă pe vaca aia de Francesca. O tristețe o învălui însă. Îl iubea cu adevărat pe Mark, dar nu era destul. Sentimentul venea numai din partea ei. O relație total inegală. Își jură că nu se va mai implica niciodată în așa ceva. O distrugea emoțional și fizic. Mark fusese cel mai rău lucru care i se întâmplase vreodată.

De acum înainte, va deține din nou controlul asupra propriei vieți. Cariera ei va înflori. Avea de gând să facă demersuri active pentru a obține o nouă funcție. Și nu va avea probleme să-și găsească un alt job. Își privi abdomenul tras și își plimbă palma de-a lungul lui. Acolo se afla un copil. Era greu de crezut. *Nu mă gândesc la asta acum*, se hotărî ea. Dacă începea să se gândească la acest copil și cum îi va afecta el viitorul, o să cedeze nervos. Întâi, trebuia să-și îngrijească rănile inimii. Dădu cu ochii peste o poză de-a ei împreună cu Mark. Fusese imortalizată la începutul relației lor. Erau așa de fericiți atunci. Lacrimi îi invadară ochii. Totul mersese atât de prost. Îl iubea dar nu mai putea trăi cu el, îi afecta prea mult stabilitatea emoțională. *Trebuia* să-și facă ordine în viață și să o ia din nou de la început. Nikki se așeză pe pat și își șterse ochii. De acum înainte, fără lacrimi. Vărsase destule, pentru o viață întreagă. Era timpul să meargă mai departe.

*

Ralph își studie imaginea în oglindă. Avea un ochi învinețit și nasul și bărbia sparte. Nu-și putea aduce aminte nimic, fapt pentru care îl cuprinse frica. Era din ce în ce mai rău. Acum pierdea șirul evenimentelor zile la rând. Se apropia și Anul Nou, eveniment care nu îi plăcea deloc.

Avea două opțiuni, se gândi el calm. Ar putea să se sinucidă. Să ia niște pastile și să le ude cu o grămadă de alcool, sau ar putea adopta varianta mai grea. Asta îl speria.

Își luă cheile de la mașină, uimit de cât de mult îi tremurau mâinile. Conduse cu atenție până în fața clădirii cu porți înalte, de fier forjat. Intră pe aleea cu trei benzi; ramurile copacilor erau goale și țepene pe fundalul cerului de metal.

Îi zâmbi tinerei de la recepție.

— Aș vrea să mă internez pentru tratament, dar, vă rog, imediat dacă se poate, pentru că mi-e teamă că o s-o iau la fugă și nu mă mai întorc. Iar dacă plec acum, sunt un om mort, o informă el, înmânându-i cheile de la mașină.

— Bună, mamă, ce vrei pentru ultima cină? strigă Jonathan din bucătărie. Era ultima seară a băieților acasă.

— Cred că aș vrea un sandviș cu pâine prăjită și brânză, spuse Francesca. Simțea nevoia de ceva ușor după toate bunătățurile grele de la Crăciun. Tocmai îi călca niște cămăși lui Owen. O termină pe ultima și duse grămada aranjată în dormitorul fiului ei mai mic, puse cămășile într-un sac de plastic și apoi în valiza deschisă, aflată pe pat.

— O să te descurci, mamă? Owen își puse brațele pe umerii ei.

— O să fiu foarte bine, îl asigură ea și vorbea serios. Nu e ca ultima dată când ai plecat. Atunci nu știam ce-o să se întâmple cu mine. Credeam că o să mă plimb de colo-colo prin casă, pierzându-mi vremea.

— De data asta, n-o să mai fiu așa de îngrijorat. Owen îi zâmbi și o sărută în creștetul capului. Sunt îngrijorat însă pentru tata. Imaginează-ți, să ajungă să locuiască cu bunicul, la vârsta lui.

— Tatăl tău se va descurca foarte bine, Owen. Trebuie doar să-și miște fundul și să-și cumpere o locuință a lui, dar problema e că lui nu-i place bătaia de cap. Lui îi place viața ușoară și viața nu este ușoară. Așa că va fi interesant să văd cât timp poate rămâne la Gerald. Ea rânji. Îți garantez că tatăl tău va avea o nouă casă în viitorul nu prea îndepărtat.

— Te iubesc, mamă.

— Și eu te iubesc. Ea îl îmbrățișă strâns.

Băieții n-o lăsară să-i conducă la aeroport.

— Plecăm amândoi! Îți dai seama ce scenă siropoasă, câte lacrimi. Sub nici o formă, mamă. Sub nici o formă, spuse hotărât Jonathan. O să luăm un taxi.

— Cu siguranță, îl susținu fratele său.

— Bine, dacă asta vreți voi.

— Asta vrem, o asigurară ei foarte hotărâți.

Sincer, ea era ușurată. Ar fi fost greu să-și mențină firea la aeroport. Și nu se mai simțea așa de rău știind că ei sunt împreună. Pe lângă asta, planificase să-i viziteze de Paște, astfel încât exista ceva la care să aștepte cu nerăbdare, o speranță ce-i hrănea sufletul.

Dimineața următoare, rămasul-bun a fost scurt și înduioșător. Îi putea vedea cum râd de ea și de lacrimile ce îi curgeau continuu pe obraji în timp ce le făcea semn cu

mâna. Râse, în ciuda ei, de bufoneriile pe care le inventau din taxi și rămase cu mâna ridicată până când mașina se pierdu din vedere, pe drumul de coastă.

Închise ușa în urma ei și își șterse lacrimile. Era întuneric și frig acum, la ivirea zorilor, iar patul ei cald și plăcut îi făcea cu ochiul. Urcă scările spiralate și se strecură în el, chircindu-se sub pătură. Vila era tăcută, învăluită într-o liniște calmă și senină, iar ea se simți împăcată. O să-l ajute pe Mark să își găsească o casă. Acum ea era cea puternică în cadrul relației, se gândi surprinsă. Și se simțea bine. De-abia aștepta să devină partenera de afaceri a lui Ken. Apoi, de Paște, va zbura în State pentru a-și petrece vacanța cu fiii ei. Dacă vrea, poate să vină și Mark. Toți ar petrece câteva momente împreună, din nou ca o familie, și apoi ea se va întoarce la micuța și superba ei casă. Casa *ei*. Oh, da, o așteptau multe lucruri frumoase, speranțe ce-i hrăneau sufletul, se gândi somnoroasă Francesca; ochii i se închiseră și căzu într-un somn adânc și liniștit.

APARIȚII EDITORIALE
Semestrul II / 2002

Pentru semestrul al doilea al anului 2002, Editura VIVALDI vă propune următoarele titluri în colecțiile:

1. Literatura lumii – scriitori ai secolului:

Solstițiul de iarnă	— autor: ROSAMUNDE PILCHER — traducător: ILEANA CULCEA
Casa pustie	— autor: ROSAMUNDE PILCHER — traducător: ROXANA POPESCU
GAM	— autor: ERICH M. REMARQUE — traducător: SANDA MUNTEANU
Clipe de viață	— autor: JUDITH GOULD — traducător: ELENA GIURCĂ
Martin și Hannah	— autor: CATHERINE CLÉMENT — traducător: NATALIA CERNĂUȚEANU
Cardinalul plăcerilor	— autor: JEAN-MARIE RUART — traducător: IRINA NEGREA
Rabinul	— autor: NOAH GORDON — traducător: ANDA FRUNTELATĂ
Dragostea și afacerile	— autor: NADINE ROTHSCHILD — traducător: SANDA POP

2. Fețele văzute și nevăzute ale istoriei

Cardinalul Duce de Richelieu – Memorii (vol. I + II)	— traducător: THEODORA POPA MAZILU
Ivan cel Groaznic (1530–1584)	— autor: CAZIMIR WALISZEWSKI — traducător: EUGEN B. MARIAN
Casa regală de Monaco	— autor: JOHN GLATT — traducător: TANIA MOCHI
Ducesa de Windsor	— autor: GREG KING — traducător: ILEANA CULCEA

Așteptăm comenzile dumneavoastră ferme
la tel.:/fax: 210 88 97; e-mail: editvivaldi@xnet.ro